

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

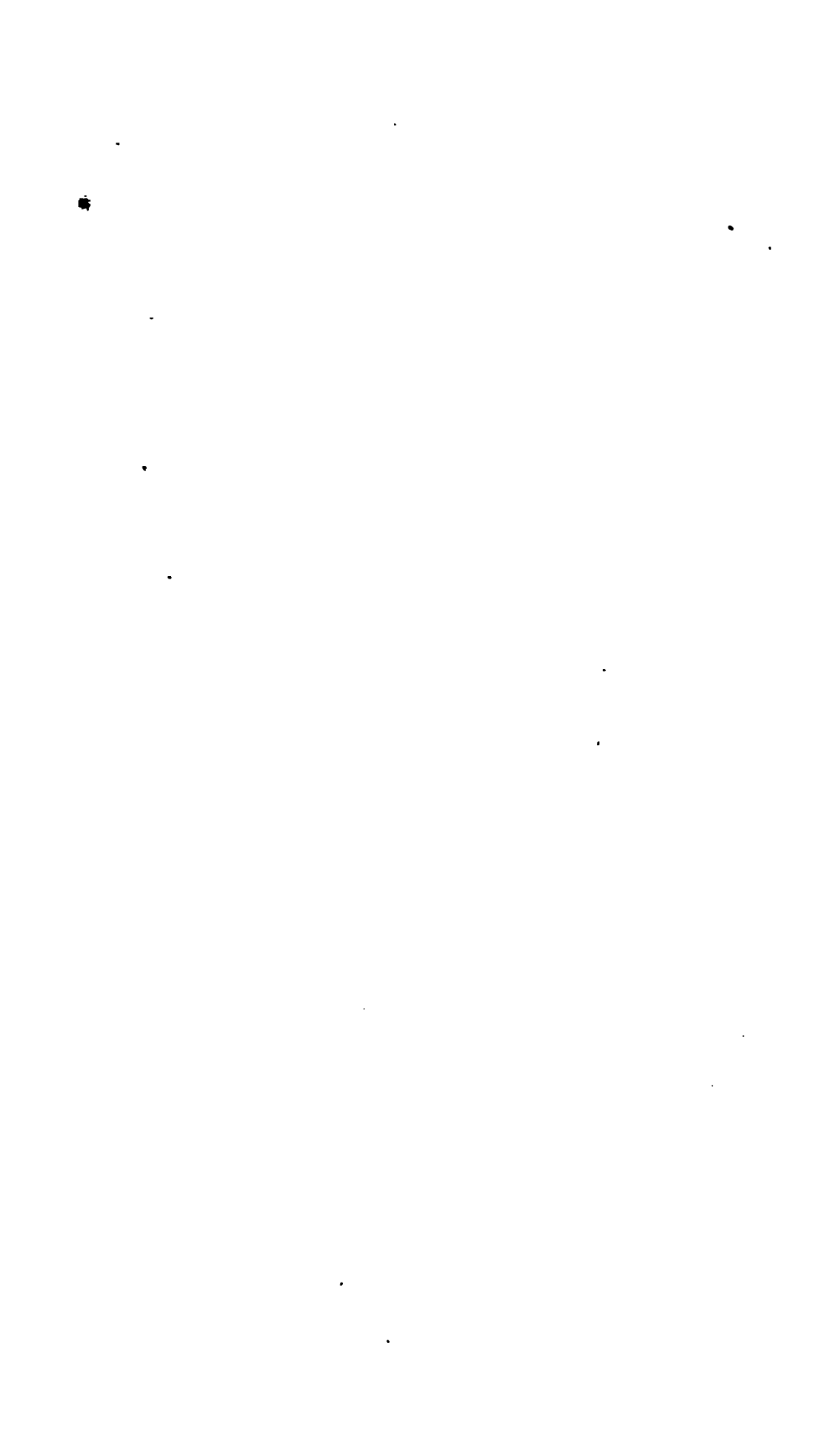

Greek Philology

I

280T

Greek Philology

GODOFREDI HERMANNI

EPITOME

DOCTRINAE METRICAE

. EDITIO TERTIA RECOGNITA.

**LIPSIAE,
APVD ERNESTVM FLEISCHERVM.
1852.**

304. a. 26.

PRAEFATIO.

Quam exemplaria deficerent editae ante hos sex et viginti annos epitomes doctrinae metricae, operam dedi ut corrigerem, quae vel falsa vel dubia esse intellexissem, servatis tamen numeris paragraphorum. Erant autem duo potissimum metra, quorum alterius numerum non recte constitueram, daetylicum hexametrum *μείουρον* dico, alterius autem, quod est Saturnium, de antiquissima prosodia falsam opinionem eram secutus. Praeterea in iis potissimum metris, quae in carminibus antistrophicis et paromoeostrophis usurpantur, exempla, quibus usus eram, alia emendanda, alia omittenda, alia cum aptioribus commutanda erant. Nam quo maiores progressus ars critica vel codicum novis opibus vel diligentia criticorum facit, eo magis intelligimus, multo severiores quam olim putabatur veteres poetas fuisse. Ceterum ex iis, quae priori editioni praefatus eram, repetenda duxi, mutatis nonnullis, quae sequuntur.

Eos, qui vel ipsi ex hoc libro sine viva magistri voce cognoscere metra volent, vel alios hanc rationem docere instituent, admoneri operae pretium est, ne ea negligant, sine quibus inutilis et quasi caeca manet metrorum scientia. Sunt ea autem tria potissimum.

Primum enim multos esse vidi, qui, quod ea, quae universe de natura numeri disputavi, non satis intellexissent, ne singulorum quidem numerorum rationem legesque potuerint perspicere. Obhaerescunt illi fere in eo, quod temporibus exprimi caussarum atque effectuum consociatio dicatur, quum tamen tempora ipsa per se non aliud ex alio nascantur. Quoniam enim brevitatis caussa saepe de temporibus ita loquimur, tamquam si ipsa caussae effectusque sint, obliviscuntur, quod semper volumus intelligi, imaginem tantum caussarum consecutionis esse numeros. Imago autem illud est, quod non suapte quadam natura aut necessitate tale est, quale est, sed quod propterea, ut speciem referat alius rei, easdem, quas illa res, partes proportionisque partium habet. His igitur suadeo, ut hanc omnem rationem in eiusmodi potissimum exemplis considerent, in quibus numerus inest cum vera caussarum atque effectuum progressionem coniunctus. Non sunt autem ulla ad hanc finem magis apta exempla, quam quae ab incessu, cursu, saltu vel hominum vel equorum depromuntur. Vnum afferam, ex quo intelligi poterit, cur basis, quam vocamus, semper ante arsin, numquam ante anacrusin inveniatur. Qui non e cursu, sed ex ipso, in quo stant, loco pedibus iunctis vel fossam vel funem transsilire volunt, colligendarum virium caussa primo bis subsilire solent, tum tertium,

collectis viribus, illum, quem volebant, saltum peragunt. Eum geminum subsultum basis refert. Nunc subsiliat aliquis ita, et deinde uno pede gressum faciat ad impetum capiendum, altero autem terram pellens transsiliat: statim videbit, gressu illo, quo impetum capiebat, qui gressus est anacruseos loco, collectas subsiliendo vires rursus dimitti, omnemque illam subsultationem inutilem reddi.

Secundum, quod plerique negligunt, exercitatio aurium est. Nam quod de pronuntiatione quorundam verborum Valerius Probus apud Gellium ait lib. XIII. c. 20. *non finitiones illas praerancidas neque foetutinas grammaticas spectaveris, sed aurem tuam interroga, quo quid loco conveniat dicere: quod illa suaserit, id profecto erit rectissimum:* magis etiam in numeros quadrat. Sed ut instituantur aures ad eam subtilitatem, qua in hoc genere opus est, ante omnia recitationi versuum operam dare, multaque eam exercitatione excolere convenit. Qua in re iis versibus initium facere oportet, qui et facillimi sunt et minimam aberrandi ab iusto numero copiam faciunt: versus dico heroicos atque elegiacos, aliosque dactylicos, tam lyrica poetarum Aeolensium metra, ut strophas Sapphicas et Alcaicas. Est autem statim ab initio curandum, ut non dubia et titubante, sed firma et aequabili voce singula pronuntientur; ut non pedes singuli in pronuntiando, sed ordines et membra versuum notentur ac distinguantur; denique ut non sola metra, sed sensus verborum, partesque, ex quibus constat oratio, interpunctionibus rite observatis, bene exprimantur. Nam qui non mature adsueverunt firmæ

et masculae recitationi, semper titubare solent, et, dum neque mensuras syllabarum, neque arses et theses recte et fidenter notant, timidum quiddam et vacillans proferre discunt: ut multo melius videatur, firmiter etiam aberrantem a vera ratione numeri, quam sine errore, sed timide ac vacillanter pronuntiare. Errorem enim tanto facilius animadvertas, quo distinctius et certius proferas: quod contra, haesitans, nec vera, nec falsa singula internoscas, praesertim si compositus sit numerus, aut contractionibus et solutionibus variatus. Sed etsi facillime hanc timiditatem evitare licet, ubi versum per singulos pedes scandas, tamen ab hac quidem ratione propterea abstinendum est, quia pedes arbitrariae mensurae sunt, neque naturam continent numeri, quae dumtaxat in ordinibus cernitur et membris versuum. Quare semper ordines singuli, ex quocumque pedibus constant, voce exprimendi sunt, si numerum auribus recte insinuari volumus. Quem qui semel penitus perceperit, non modo nullis varietatibus mensurarum conturbabitur, sed etiam, quid aptum in quoque numero atque elegans sit, sponte animadvertet. At ne hoc quidem satis est, sed ratio habenda est etiam sensus verborum, et partium, ex quibus composita est oratio, interpunctionumque et pausarum, quas sensus in recitando fieri postulat. Nam quum metra non nisi sensus adinvandi et quasi coloribus quibusdam pingendi causa inventa sint, neque illi recte recitant versus, qui ad sensum tantummodo attenti, metra negligunt, neque hi, qui metra sola notantes, quid sententia verborum exigat, non curant: sed ea demum iusta est recitatio, quae utrumque respiciens, id agit, ut, dum

sensui aptis distinctionibus satisfiat, simul etiam metra certo et firmo incessu decurrant. Atque veteres ipsos ad hunc modum recitavisse versus suos, illud prodit, quod multis in metris pro interpunctionis diversitate maiorem minoremve licentiam videmus concessam esse. Animadverti autem magis fere in Latinis versibus recitandis quam in Graecis peccari, et quidem duobus modis: primum eo, quod multi syllabas in vocalem vel in *m* litteram exeuntes ante vocalem plane omitunt, pronuntiantque

*descende cael et dic age tibia,
monstr horrend inform ingens, cui lumen
adempt est,*

quum plene omnia proferenda sint,

*descende caelo et dic age tibia,
monstrum horrendum informe ingens, cui
lumen ademptum est,*

sed sic, ut et *o* ante *e* et ista *um* ante eas quae sequuntur syllabas raptim inserta audiantur quidem, verum ut pars tantum sequentis syllabae. Alterum in quo peccatur hoc est, quod quum Latinus sermo non acuat ultimas syllabas, multi, si syllaba finalis sub ictu est, solum ictum in recitando notant, neglecto qui cuiusque vocabuli proprius est accentu: ut quum in his versibus

*sunt delicta tamen, quibus ignovisse velimus,
caza per et scopulos et depressas convalles,*

tamén et *scopulós* pronuntiant, quae vocabula sic proferenda sunt, ut simul utriusque numeri ictus audiatur, *támén*, *scópulós*.

Tertium denique, de quo admonendos puto eos qui recte cognoscere rem metricam volunt, hoc est, ut discant, qui quoque in genere carminis et quoque in loco usitati, et apti, et boni numeri sint. In qua re etsi illud, quod modo dicebam, primum esse debet, ut quis numeros et firmiter pronuntiare, et secundum ordines quemque suos recitare, et sensum voce recte exprimere sciat: tamen ad hoc alia etiam accedat exercitatio oportet, quae in eo versatur ut quis multi diuturnaue lectione, quid proprium cuiusque vel aevi, vel scribendi generis, vel poetae, vel carminis locive sit, diiudicare discat. Quod qui consequi volunt, id inprimis curare debent, ut non multos simul, sed unum eundemque poetam quoque tempore, eumque solum, et iterum atque iterum, neque obscura illa cum diligentia, quae singulas syllabas atque apices rimatur, sed, quo fine scripserunt poetae, oblectationis caussa, legant. Nam etsi ego non is sum, qui a diligente atque accurata veterum scriptorum lectione dehortari quemquam aut deterrere velim, quam laudandam potius ac vehementer commendandam arbitror; tamen ita sentio, qui recte intelligere scriptores antiquos velit, eum hoc eos fine lectitare debere, quo ipsi ut legerentur, conscripserunt hos libros. Quod etsi nos, qui et temporis tanto intervallo ab iis discreti sumus, et corrupta plurimis in locis scripta eorum habemus, non possumus aliter, quam magno diligentique studio efficere; tamen ita debemus accuratam illam lectionem a cursoria, quam

vocant, disiungere, ut cursoria illa et incipiendum, et in ea finiendum esse meminerimus. Nam incipiendum ab ea est, ut mentem prius ingeniumque scriptoris cognoscamus, quam de singulis eius locis dictisve iudicemus, et finiendum in ea, quia operosiore illa et accuratior lectione hoc ipsum consequi studemus, ut sine difficultate legere scriptorem possimus. Vbinam autem hoc magis, quam in poetis, facere oporteat, qui non ut magno cum labore scripta sua pervestigemus, sed ut oblectemur, animosque nostros commoveri sentiamus, carmina illa condiderunt? Omninoque, si quis quaerat, cur multi, iique doctissimi homines vel fuerint, vel etiamnum sint, qui, si verum fateri velimus, nullum umquam veterem scriptorem vere intellexisse videantur, facile reperiat id eo factum esse, quod, quam omnem vitam in singulorum locorum verborumque explicatione consumpserint, non potuerint eo pervenire, ut, unde omnia pendent, mentem, consilium, ingenium eorum, quorum scriptis tantopere insudarunt, perspicerent. Quod si numeros spectamus, quae res tota ad animos commovendos inventa est, quis non videt, eum demum aliquid in hoc genere proficere, qui scripta poetarum ita legat, ut, dum dictorum vi commoveri sese velit, numeris ad id ut adiumento, qui finis et quae virtus est numerorum, utatur: quod contra is, qui multo labore singulas syllabas ponderat, quia non habet, unde quid aptum quid ineptum sit, diiudicet, non poterit non, ut ait Terentius, facere intelligendo ut nihil intelligat. Sed quoniam in hoc genere omnia ad sensum redeunt, qui non argumentis cogi potest, sed usu atque exercitatione erudiri debet, propterea necessarium

est, ut diu multumque uno in scriptore, unove in genere carminis moremur, neque confundi nos et perturbari admiscendis alienis patiamur. Quidquid enim adsuescendo addiscendum est, aliquamdiu sine intercapidine tractari debet, quo, si singula penitus sese nobis insinuarint, deinde diversitates sponte animadvertamus.

Ceterum saepe in hoc genere multa opus est et diligenti cogitatione, ubi, cur quid et quando fieri aut non fieri soleat, ratio reddenda est. Exemplo utar luculento, de quo olim multum et acerbius, quam decebat, disputatum est. Nam quam esset quaesitum, an recte in trimetri comici pede quarto, si is anapaestus esset, ita posset incidi, ut verbum in priore brevium syllabarum finiretur, alii id licitum, alii non licitum, alii certis conditionibus dicitum indicarunt. Ex quibus qui de hac re disputavit, Car. Reisigius in *Diariis Ienensibus* m. Decembri a. 1817. fol. 223. et 224. proxime verum accessit. Non enim confectam ab eo esse rem dixerim, qui non putem veram esse, quod ille contendit, in secundo quartoque pede eam incisionem propterea recte se habere, quod hi pedes syllabam ancipitem adspernentur, ideoque prima harum brevium necessario statim pro brevi agnoscatur, neque ambiguum maneat, utrum pro brevi, an pro longa habenda sit, quod fore, si in tertio quintoque pede eiusmodi incisio fiat. Nam ambiguitatem, quam in tertio et quinto pede exstituram dicit, nulla est: et, si qua est, est etiam in secundo quartoque pede. Quoniam enim quaecumque in medio trimetro inveniatur syllaba anceps, ex numeri lege pro brevi est, ut, si natura longa sit, brevis syllabae locum teneat; si brevis sit natura,

inre suo brevis habeatur: nulla omnino potest ambiguitas nasci, si ea syllaba est prima anapaesti. Nam etiam si iambus pes ille foret, non posset non pro brevi haberi, tantoque magis, quia natura brevis est, quae etiam si longa natura foret, non longae, sed brevis officio functura esset. Quod si quid eam ambiguitatis habere putabimus, longe id alia in re positum erit, eaque etiam secundi quartique pedis communi. Nam sane incisione in ea syllaba facta, illud ambiguum est, utrum ea syllaba totam thesin, an partem tantummodo thesios contineat. Et quum proprie thesis in quocumque trimetri loco una syllaba constare debeat, par est omnium pedum conditio, ut, ubi finitum in ea syllaba vocabulum reperiamus, non nihil offensionis ex accessione alius non necessariae syllabae emasci videatur. Illud vero recte vidit Reisigius, maiorem interpunctionem in illa syllaba factam aliquando tuendae illi caesurae inservire. Ac senserat ille, quae causa esset huius rei; sed quoniam in ea explicanda a vero, ut ego quidem arbitror, aberraverat, fieri non poterat, quin diversa permiscendo, id quod omnibus acciderat, qui hanc rem disputavimus, etiam quae non sunt probanda, defendi posse existimaret. Res haec est. Offensio omnis in eo posita est, quod, quum dipodia per anapaestum citatius decurrere debeat, finis verbi in primam anapaesti syllabam incidens celeriore illam numeri decursum pausa facta interruptit et retardat:

— 020 | 0 —

Haec perversitas quattuor maxime modis obscurari vel tolli potius potest.

Primo si primam anapaesti syllabam facit vox monosyllaba ita cum sequentibus cohaerens, ut non possit ad praecedentia trahi. Eccles. 104. Acharn. 498.

*νυνὶ δ', ὄρᾳς, πράττει τὰ μέγιστ' ἐν τῇ πόλει.
εἰ πτωχὸς ᾶν, ἔπειτ' ἐν Ἀθηναίοις λέγειν.*

Sic enim syllaba ista moram omnem adspernatur, et pars est anacruseos ad sequentem arsin pertinentis:

σζ|υυζυυ-

Contra pravus est versus, si ea vox cum praecedentibus cohaeret, ut in illo, quod Brunckius dedit in Acharn. 748.

ἐγὼ δὲ καρυξῶ γὰ Δικαιόπολιν, ὄπα.

Secundo nihil offensionis habet incisio in illa syllaba facta, si gravis caesura ante tertiam arsin fit. Ita enim novus in tertia arsi incipiens numerus arcte coniungi voces, quae sunt in quarto pede, postulat:

σ|ζυυ-υζυ-

Sic in Lysistrata v. 768. in Avibus v. 441. in Ranis v. 652. 658.

*μὴ στασιάζωμεν· ἔστι δ' ὁ χρησμὸς οὕτοσί.
ὁ μαχαιοποιός, μήτε δάκνειν τοῦτους ἐμέ.
ἄνθρωπος ἱερός. δεῦρο πάλιν βαδιστέον.
τί τὸ πρᾶγμα τουτί; δεῦρο πάλιν βαδιστέον.*

Quod secus est, nulla huiusmodi caesura praecedente, ut in Ranis v. 1307.

πρὸς ἦνπερ ἐπιτήδεια τάδ' ἔστ' ἄδειν μέλη.

Vbi veteres libri rectius :

πρὸς ἤνπερ ἐπιπίθδεια ταῦτ' ἄδειν μέλη.

Sed quum in cod. Rav. τάγ' ἐστ' inventum sit, vera scriptura haec esse videtur:

πρὸς ἤνπερ ἐπιτήθδεια τάδε γ' ἄδειν μέλη.

Tertio recte finitur verbum in prima anapaesti syllaba, si in quarta arsi caesura est, verba autem, in quibus anapaestus est, sensu cohaerent. Nam sensus, coniungi verba illa postulans tanto magis accelerat decursum numeri, quod statim secutura est pausa in quarta arsi, ad quam usque perducī numerus debeat:

ελευ- | ελευ-

Ita in Thesm. v. 609.

ἔχουσα; τίτιθη νή Δί' ἐμή. διοίχομαι.

Et in Nub. v. 71.

ὥσπερ Μεγακλῆς, ξυστίδ' ἔχων· ἐγὼ δ' ἔφην.

Nam ne quis hic putet interpunctionem eam, quae ante tertiam arsin est, aliquid ad rem facere, licebit versum ita mutare, numeris non minus rectis:

ὥσπερ Μεγακλέους ξυστίδ' ἔχων· ἐγὼ δ' ἔφην.

At ubi verba, in quibus anapaestus est, sensu disiungas, statim animadvertas numerum depravari:

ξυστίδα, Μεγακλῆς ὥσπερ, ἔχων· ἐγὼ δ' ἔφην.

Quod in Lysistr. 838. legitur,

ἔγωγε κάστω δὺμός ἀνὴρ Κινησίας,

sic videtur corrigendum esse :

ἔγωγε κάσθ' δὺμός γ' ἀνὴρ Κινησίας.

Alia iam vel ex codicibus vel certa coniectura vitio liberata sunt, ut Vesp. 11. Eq. 7. 208. Ran. 76. Av. 40. Lys. 200. Eccless. 146. 167. 428. Singularis ratio est versus 415. Pacis,

καὶ τοῦ κύκλου παρέτρωγον ὑφ' ἀρματωλίας,

qui specie, non re, vitiosus est. Nam eum histrio si sic pronuntiasset, uti debebat,

καὶ τοῦ κύκλου παρέτρωγον ὑφ' ἀμαρτωλίας,

recte se haberet numerus: sed iussit eum poeta veluti lingua aberrantem ὑφ' ἀρματωλίας, dicere: quapropter illum haec verba sic pronuntiasse putandum est, ut ὑφ' ἀρμα pro tribracho esset. In Vespis v. 1169. quae praecedunt de calceis Laconicis dicta sic scribendum ostendunt:

ᾧδὲ προβάς τρυφερόν τι διαλακώνισον.

In Thesmophoriazasis secundis apud Athenaeum XV. p. 690. D. recte Dobraeus scripsit:

ᾧ Ζεῦ πολυτίμηθ' οἶον ἐπέπνευσ' ὁ μαρός.

Quarto, si in ea ipsa syllaba, quae prima anaepesti est, gravis caesura fit. Nam quum haec cae-

sura faciat, ut quarta arsis iam non sit pars praecedentis ordinis, sed ipsa novum ordinem incipiat, apertum est removeri illud, in quo offensionem esse dicebamus. Iam enim non in medio ordine pausa fit, sed in fine ordinis; quem deinde alius ordo excipit, anacrusis habens ex irrationali brevi, quia etiam praegressus ordo irrationali brevi finiebatur. Hac ratione defendi potest hoc in Vespis v. 1369.

τῶν ξυμποτῶν κλέψαντα; Φ. ποίαν ἀλλητριίδα;

in quo tamen si, ut §. 156. dixi, *τὴν ἀλλητριίδα* scribatur, nihil erit quod vituperari possit. Certius est hoc exemplum in Ranis v. 1220.

Δ. Εὐριπίδη, ΕΥ. τί ἐστίν; Δ. ὑφέσθαι μοι δοκεῖς.

Quocum ego quidem non comparem, quae Reisigius, quod *ἐστίν* in fine quaestionis semper plenum proferatur, eiusdem generis esse putabat, in Pace v. 187. in Avibus 1495. in Nubibus 214.:

*ΕΡ. πατῆρ δέ σοι τίς ἐστίν; Τ. ἐμοί; μαρῶ-
τατος.*

*ΠΡ. ποῦ Πεισθέταιρος ἐστίν; ΠΕΙ. ἔα, τουτὶ
τί ἦν;*

*ΕΤΡ. ἀλλ' ἢ Λακεδαίμων ποῦ ἔστιν; Μ. ὅπου
ἔστιν; αὐτῆ.*

Immo haud scio au his in locis scribendum sit *ἐστὶ*. In omnibus enim omitti poterat *ἐστί*, quia de aliis rebus quaeritur, non de eo, quod isto verbo continetur. Ab eo genere multum abest *τί ἐστίν*, quo quum

significetur quid factum sit, non potest omitti ἐστί, sed efferendum est voce in pronuntianda quaestione, eaque caussa aptius videtur integrum quam intercepta vocali proferri. Non ausim eo modo defendere Nubium v. 1192.

ΣΤΡ. ἵνα δὴ τί τὴν ἔνγν προσέθικεν; Φ. ἴν',
ὦ μέλε,

praesertim quum in uno codice προσέθικ᾽ inventum sit.

Praeter hanc de qua dictum est anapaesti in trimetro iambico divisionem alia est quae improbatur verborum in versu terminatio, commemorata §. 154. quum ante arsin dactylus finem vocabuli habet, ut in versu Lysistratae sic in quibusdam libris scripto:

ἀλλ' οὐκ ἐκείνων ἦν τάδε προουργαίτερα.

vel in Pluto v. 688.

τὸ γράδιον δ', ὡς ἦσθετο δὴ μου τὸν ψόφον.

Vbi quum aliquot libri δὴ omittant, corrigendum videtur sic:

τὸ γράδιον δ', ὡς ἦσθετ' ἀπ' ἐμοῦ τὸν ψόφον.

Pertineret ad hoc genus quodammodo, quod ex Alexidis Milite apud Athenaeum VI. p. 223. E. allatum est:

ἀπόλαβε. τουτὶ δ' ἔστι τί; ὃ παρ' ἐμῶν ἐγώ,

de qua pedum compositione dictum est §. 157. Verum id sic emendandum puto:

A. ἀπόλαβε

τουτί. B. τί τοῦτο δ' ἔστιν. A. ὃ παρ' ὑμῶν
ἐγὼ
παιδάριον ἔλαβον, ἀποφέρων ἦκω πάλιν.

Accedat his plane alius generis observatio. In iis vocibus, quae per syncephesin coalescunt, de quibus dictum est §. 90. Casaubono ad Athen. II. 14. esse videbatur *μη ὠραισι* in fragmento Alexidis, quod Athenaeus servavit p. 55. C. Eius formulae genuinam scripturam testatam habemus ab Ioanne Alexandrino in *τονικοῖς παραγγέλμασιν* p. 35, 32. τὸ ὠρασι, *μη ὠρασιν ἴκοιο, προπαροξύνεται μὲν εὐλόγως παρὰ βαριτόνου τοῦ ὠρα, οὐκ ἔχει δὲ προῦποκείμενον τὸ θεν.* Aristophanis versus sunt in *Lysistrata* 391. 1037.

ἔλεγε δ' ὃ μὴ ὠραισι μὲν Δημόστρατος,
ἀλλὰ μὴ ὠρας ἴκοισθ', ὡς ἔστε θωπικαὶ φύσει.

Formula ipsa non est in apertissimis. Dixerunt de ea praeter Casaubonum l. c. et in *Lectt. Theocr.* e. 16. p. 273. a. Heinsius in *Lectt. Theocr.* c. 18. p. 341. interpretes Aristophanis, et nominatim Berglerus, ad *Lys.* 391. interpretes Luciani T. I. p. 218. seq. T. II. p. 270. T. III. p. 307. Valckenarius ad *Adoniaz.* p. 370. Reiskius et Coraes ad *Plutarch. Themistocl.* c. 21. sed quorum maxime sententiam requiras, Hemsterhusius et Valckenarius, alter alibi se pluribus hanc locutionem explanaturum

dicit, alter, Hemsterhusii consilio diem supremum intervenisse ratus, monet, ut, qui de hac re disputari velit, Scholiasten Luciani T. II. p. 270. adhibeat, mira sane tradentem, sed parum profecto fructuosa. Abomimandi formulam esse, satis constat. Quod colligant, quia *εἰς τὰς ἄρας ἵκοιτο* significet in proximum annum veniat, eandem interpretationem etiam negativae formulae adhibendam esse, parum firma argumentatione conclusum est. Sane quidem ita loqui licet in epico carmine, aut elegiaco aut lyrico, ut in epigr. incert. XIII. s. Anthol. Pal. XII. 107.

τὸν καλὸν, ὦ Χάριτες, Διονύσιον, εἰ μὲν
 ἴλοιτο
 τὰμά, καὶ εἰς ἄρας αὐτὶς ἄγοιτε καλὸν
 εἰ δ' ἕτερον στέρξετε, παρὲς ἐμέ, μύρτον
 ἕωλον
 ἐδδίφθω ξηροῖς φυρόμενον σκυβάλοις.

At apud Atticos et in prosa oratione *εἰς τὰς ἄρας* dicitur, ubi annus proximus significatur: v. Eurip. Iph. Aul. 122. Aristoph. Ran. 380. Nub. 562. Thesm. 950. Diog. Laert. II. 32. qui locus in primis ad hanc rem accommodatus est. Ex quo apertum est aliter explicandam esse hanc formulam. Ac non solum *μὴ ἄρασιν ἰκέσθαι*, sed etiam *μὴ ἄρας ἰκέσθαι*, atque adeo *μὴ ἄραν τινὸς γίγνεσθαι* dici videmus, qua forma usus est Timocreon Rhodius apud Plutarchum Themist. c. 21. cuius versus, qui ex epitritis et dactylicis numeris compositi sunt, ita scribendi videntur:

ἀλλ' εἰ τύγε Πausανίαν, ἢ καὶ τύγε Ξάνθιππον
 αἰνεῖς,
 ἢ τύγε Λευτυχίδα, ἐγὼ δ' Ἀριστείδα ἐπαι-
 νῶ,
 ἀνδρ' ἱερῶν ἀπ' Ἀθανῶν
 ἐλθεῖν ἔνα λῶσταν· ἐπεὶ Θεμιστοκλῆ' ἤχθαρε
 Λατώ,
 πρῆστειν, ἄδικον, προδόταν, ὃς Τιμοκρέοντα,
 ξεῖνον ἰόντ',
 ἀργυρίοις αὐβαλικοῖσι πεισθεῖς, οὐ κατᾶγεν
 εἰς πάτραν Ἰάλλυσον,
 λαβὼν δὲ τρεῖς ἀργυρίου τάλαντ', ἔβα πλέον εἰς
 ὄλεθρον,
 τοὺς μὲν κατᾶγων ἀδίκως, τοὺς δ' ἐκδιώκων,
 τοὺς δὲ καίνων, ἀργυρέων ὑπόπλεως,
 Ἰσθμοῦ δὲ πανδοκεὺς γελοίως ψυχρὰ κρέα πα-
 ρέχων·
 οἱ δ' ἦσθιον, κηῦχοντο μὴ ὄραν Θεμιστοκλεῦς
 γενέσθαι.

Videndum primo, μὴ utrum ad verbum, an ad no-
 men pertineat. Ad verbum aperte rettulit Theophy-
 lactus, ita scribens: μὴ ἵκοιτο ὄρας ὁ Λεύκιππος.
 Cum nomine coniunxisse videntur Aristophanes, Ale-
 xis, Timocreon, Lucianus, non solum quod non inter-
 posuerunt aliam vocem, sed quod Alexis certe et
 Lucianus particulam non post μὴ, sed post ὄρασι
 collocarunt. In Alexidis fragmento quidem excidit par-
 ticula, sed restituendam esse metrum ostendit:

μὴ ὄρασι μὲν
 τὰ τῶν κακῶν ἵκοιθ' ὁ τοὺς θέρμους φαγών.

Lucianus autem de saltat. c. 5. ita scribit: *μη ὄρα-
σιν ἄρα ἰκοίμην, εἴ τι τοιοῦτον ἀνασχοίμην ποτέ*
Et sic saepius. Ac magnopere hanc rationem poetae
confirmant, qui, si *μη* non pertineret ad nomen, se-
paravissent particulam ab nomine. Nam, sive hiatum
facerent hae voces, vitandus ille erat, si non erat
necessarius; sive per synecphonesin coniungerentur,
ea ipsa indicio est, separari has voces non debere, sed
particulam cum nomine esse copulatam. Hinc apertum
esse arbitror, constructionem verborum non eam esse,
quae primo aspectu videatur, *μη ἴκοιτο ὄρας*, vel
ὄρασιν, aut *μη γένοιτο ὄρα τοῦτου*, sed hanc,
ἴκοιτο μη ὄρας, *ἴκοιτο μη ὄρασι*, *γένοιτο μη ὄρα*
αὐτοῦ. Porro vero quaerendum, utrum synecphonesis
in his fiat, an hiatus sit. In Aristophanis quidem
posteriore versu Bisetus videtur *μη ὄρασιν* legisse,
ut facile quis ita scribendum coniecere possit:

*ἀλλὰ μη ὄρασιν γ' ἴκοισθ' ὡς ἐστὲ θωπικαὶ
φύσει.*

At recte videntur libri *μη ὄρας* praebere. Neque
enim veri simile est Aristophanem *μη ὄρας ἴκοισθ'*
scripsisse. Itaque quum in utroque eius versu pariter-
que in Timocreonis carmine *μη ὄρασι*, *μη ὄρας*,
μη ὄραν cum hiatu, et quidem ita ut in his exem-
plis omnibus *μη* sub ictu sit, positum videamus, non
videtur dubitandum esse, quin *μη* in his formulis non
modo sine synizesi, sed etiam solito fortius pro-
nuntiatum fuerit. Interpretationem dedit Eustathius
p. 1619, 62. ad illud Odysseae IX. 134.

μάλα κεν βαθὺ λήϊον αἰεὶ
εἰς ὥρας ἀμῶεν.

τὸ δὲ εἰς ὥρας ἐξ Ὀμήρου λαβόντες οἱ Ἀττικοὶ
φασὶν ἐπὶ ἀρᾶς τὸ μὴ εἰς ὥρας ὁ δεῖνα ἵκοιτο,
ἀλλὰ δηλαδὴ πρὸ ὥρας ἐκθερισθεῖη.

Reliquum est ut meritam laudem impertiam
Ottoni Kreusslero, philos. doctori, magistro in schola
quae apud nos est Nicolaitana, quem quum propter
accuratam doctrinam, tum propter animi integritatem
carissimum habeo. Is enim mihi non solum in cor-
rigendis erroribus typhotetae diligentissimam operam
praestitit, verum etiam ex iis quae ipse adnotata habebat
hic illic aliquid quo uterer subministravit. Ac fere
nihil peccati relictum inveni, nisi vel spiritum aliquem
vel accentum, idque ipsum rarissime, omissum: prae-
terea haec quattuor, primum quod lib. II. c. IV. V.
indices capitum permutati sunt, quorum capitum quarti
inscriptio esse debebat *de numero trochaico*, quinti
autem *de versibus trochaicis*; alterum, quod p. 115.
v. ult. scribendum erat *φυλάσσει* pro *φυλάσσαν*, et p.
129. prima verba *nisi qui*, quae ultima sunt praece-
dentis paginae, repetita sunt; denique, quod §. 132.
versu sexto, quae mea culpa est, non *quattuor in
thesi syllabas*, sed *quattuor pro trochaeo sylla-
bas* scribere debebam. Ibidem in alterius illarum for-
marum descriptione ictus omissus est: debebat enim
talis esse:

$$\begin{array}{c} \cup \quad \cup \quad \cup \\ | \quad | \quad | \\ \cup \quad \cup \quad \cup \\ | \quad | \quad | \\ \cup \quad \cup \quad \cup \end{array}$$

Addendum est §. 330. de metro *ἑνοπιλίῳ* disputatum esse a Fr. Ritschelio in Museo Rhenano a. 1841. II. pag. 290. seq. qua in dissertatione etiam alia, nominatim metrum prosodiacum, sunt tractata.

INDEX CAPITVM.

L I B E R I.

Cap.		pag.
I.	De numero	1
II.	De arsi, thesi, et anacrusi	4
III.	De ordinibus	7
IV.	De mensura	11
V.	De permutatione numerorum	13
VI.	De versibus et systematis	15
VII.	De numeri musici cum metrico coniunctione	17
VIII.	De caesura	19
IX.	De syllaba ancipiti	21
X.	De prosodia	23

LIBER II.

De metris simplicibus.

Cap.	pag.
I. De generibus metrorum simplicium	36
II. De arsi nuda et basi	36
III. De numeris parium temporum	38
IV. De numero trochaico	39
V. De versibus trochaicis	40
VI. De trochaicis monometris, dimetris, et trimetris	41
VII. De trochaicis tetrametris catalecticis	42
VIII. De trochaico tetrametro claudō	44
IX. De trochaicis tetrametris acatalectis	44
X. De trochaico pentametro	45
XI. De versu ithyphallico	46
XII. De numero iambico	46
XIII. De iambicis monometris et dimetris	48
XIV. De iambicis trimetris acatalectis	49
XV. De trimetro iambico claudō	60
XVI. De iambico tetrametro catalectico	61
XVII. De iambicis tetrametris acatalectis	65
XXVIII. De continuatione numeri trochaici apud Romanos	67
XIX. De versibus Creticis	71
XX. De numero antispastico	78
XXI. De versibus dochmiacis	86
XXII. De versibus Bacchiacis	104
XXIII. De numero dactylico	108
XXIV. De versibus dactylicis	109
XXV. De versu heroico	116
XXVI. De hexametro <i>μειούρω</i>	127
XXVII. De pentametro elegiaco	128
XXVIII. De versibus Aeolicis	131
XXIX. De dactylicis logaoedicis	133
XXX. De versibus anapaesticis	136

Cap.		pag.
XXXI.	De anapaesticis dimetris	137
XXXII.	De anapaesticis tetrametris	147
XXXIII.	De anapaesticis cyclicis	152
XXXIV.	De anapaesticis logaedicis	153
XXXV.	De versibus choriambicis	155
XXXVI.	De versibus Ionicis a maiori	164
XXXVII.	De Ionicis a minori	168
XXXVIII.	De versibus Anacreonticis	171
XXXIX.	De versu Gallicanico	180
XL.	De versibus paeonicis	181
XLI.	De quartis paeonibus	184
XLII.	De parapaeonicis aliisque longioribus numeris	185

L I B E R III.

De metris mixtis et compositis.

I.	De generibus metrorum mixtorum et compositorum	187
II.	De versibus Glyconeis	189
III.	De versu Priapeo	209
IV.	De metro Eupolideo	211
V.	De metro Cratino	212
VI.	De choriambico dicto polyschematisto	213
VII.	De epionico dicto polyschematisto	214
VIII.	De versibus asynartetis	214
IX.	De versu Saturnio	219
X.	De versibus secundum antipathiam compositis	224
XI.	De numeris concretis	226
XII.	De compositione numerorum	231
XIII.	De orthio, trochaeo semanto, paeone epibato	236
XIV.	De strophis	237
XV.	De generibus stropharum	239

Cap.		pag.
XVI.	De strophis primi et secundi generis	242
XVII.	De strophis tertii et quarti generis	250
XVIII.	De stropharum in membra sua distributione	257
XIX.	De usu stropharum summatarum	271
XX.	De responsionibus metrorum in diverbiis	275
XXI.	De parabasi	277
XXII.	De carminibus choricis	280
XXIII.	De systematis antistrophicorum	285
XXIV.	De interpellatione antistrophicorum	292
XXV.	De canticis solutis	297

LIBER I.

CAP. I.

D e n u m e r o.

§. 1.

Doctrina metrica est scientia metrorum. Metrum est series temporum certam mensuram habentium.

§. 2.

Numerus est ordinata successio temporum. Ei in spatio respondet symmetria, quae est spatiorum ordinata continuitas. Itaque numeri propria sunt tempora, eorumque successio; symmetriae, spatia, eorumque continuitas. Commune amborum ordo est, qui est dispositio ad legem aliquam factam.

§. 3.

Eam legem necesse est obiectivam esse, i. e. in ipsa successionis et continuitatis natura positam, quia subiectiva lex, i. e. quae e sensu animadvertentium penderet, quoniam sibi non constaret, ne haberi quidem pro lege posset. Esse autem legem aliquam obiectivam et numeri et symmetriae, ex eo apertum est, quod quae temporum spatiorumve descriptio habeat numerum symmetriamve, pariter omnes sine dissensu sponte intelligunt.

§. 4.

Eandem legem etiam formalem esse necesse est, i. e. in solis temporibus spatiisque conspicuam; non materialem, sive in rebus, quae sibi succedunt vel loci continuitate comprehenduntur, sitam, ut in vocibus vel corporibus, quia in numero symmetriaque non quid sibi succedat coagmentatumve sit, sed, quidquid id sit, qua lege succedat coagmentatumve sit, spectatur.

§. 5.

Denique in natam nobis eam legem esse necesse est, i. e. a priori certam, ut philosophi loquuntur, quia non discendo, sed per se cognoscitur. Nam si empirica esset, i. e. condita ab aliquo, non esset nota, nisi qui eam didicisset; possetque et mutari et abrogari.

§. 6.

Causa obiectiva successionis efficientia est. Nam quidquid per se sibi succedit, ita ut, quod prius est, non possit etiam posterius esse; quod autem posterius, non etiam prius: id efficientia continetur, quae est caussarum atque effectuum connexio. Causa obiectiva continuitatis cohaerentia est. Quidquid enim per se continuum est, ita ut partes eius non alia iuxta aliam posita sit, quod fieri non potest nisi vacuo aliquo spatio relicto, sed ut omnes unum spatium totum impleant: id cohaerentia continetur, quae est perpetuata per partes omnes unitas. Itaque hactenus numerus est series caussarum atque effectuum; symmetria, series partium cohaerentium. Partes autem et cohaerentiam quum dicimus, in hac omni disputatione ea tantum, quae spatio continentur, volumus intelligi.

§. 7.

Quoniam in numero symmetriaque non materia, i. e. res quae sibi succedunt coagmentatae sunt; sed forma, i. e. sola tempora et spatia spectantur: tempora autem ipsa non

aliud ex alio nascuntur, nec spatia ipsa alia aliorum partes sunt: descriptiones eorum ita comparatas esse necesse est, ut ipsae per se imaginem exhibeant rerum efficientia vel cohaerentia copulatarum. Itaque iam numerus est imago efficientiae per tempora repraesentata; symmetria autem, imago cohaerentiae repraesentata per spatia.

§. 8.

Non potest autem aliter in ipsis temporibus spatiisque expressa apparere imago aliqua efficientiae vel cohaerentiae, nisi temporibus spatiisque ea proportione descriptis, quae vel inter causas atque effectus, vel inter partes cohaerentia copulatas est. Ea proportio autem in aequalitate posita est. Nam neque causa effectui, neque effectus causa aut maior aut minor esse potest. Quum enim omnis mutatio, qua cernitur effectus, ex conflictu virium oppositarum oriatur; aequales autem vires sibi oppositae se ipsae cohibeant, nec fieri mutationem patiantur: necesse est, oppositis inaequalibus viribus, tantum superari alteram, quantum altera superat: qua lege nititur omnis mechanica, quae vocatur. Quod si saepe effecta caussis vel maiora vel minora videntur, id eo fit, quod vel rerum diversitas comparationem non admittit, vel virium incrementa atque impedimenta latent. Vnde quae nascitur miratio, simul et ignorantiam nostram, et necessitatem, qua effecta requirimus caussis aequalia, comprobatur. Itaque numerus est efficientia per aequalitatem temporum repraesentata. Eodem modo corporum cohaerentia aequalitate nititur. Nam quum cohaerentia sit communio partium, commune autem sit illud, quod in omnibus partibus idem sibi par est: necessarium est, ut cohaerentia, quae sola corporum figura, i. e. spatiorum descriptione exprimitur, commune illud in comparatione aequali spatiorum habeat. Itaque symmetria cohaerentia est per aequalitatem spatiorum repraesentata.

§. 9.

Ita universa numeri symmetriaeque natura definita, quum de singulis numeris figurisque symmetricis loquimur, numerus

Lucianus autem de saltat. c. 5. ita scribit: *μη ὄρα-
σιν ἄρα ἰκοίμην, εἴ τι τοιοῦτον ἀνασχοίμην ποτέ*
Et sic saepius. Ac magnopere hanc rationem poetae
confirmant, qui, si *μη* non pertineret ad nomen, se-
paravissent particulam ab nomine. Nam, sive hiatum
facerent hae voces, vitandus ille erat, si non erat
necessarius; sive per syncephonesin coniungerentur,
ea ipsa indicio est, separari has voces non debere, sed
particulam cum nomine esse copulatam. Hinc apertum
esse arbitror, constructionem verborum non eam esse,
quae primo aspectu videatur, *μη ἴκοιτο ὄρας, vel*
ὄρασιν, aut μη γένοιτο ὄρα τοῦτου, sed hanc,
ἴκοιτο μη ὄρας, ἴκοιτο μη ὄρασι, γένοιτο μη ὄρα
αὐτοῦ. Porro vero quaerendum, utrum syncephonesis
in his fiat, an hiatus sit. In Aristophanis quidem
posteriore versu Bisetus videtur *μη ὄρασιν* legisse,
ut facile quis ita scribendum conicere possit:

*ἀλλὰ μη ὄρασιν γ' ἴκοισθ' ὡς ἐστὲ θωπικαὶ
φύσει.*

At recte videntur libri *μη ὄρας* praebere. Neque
enim veri simile est Aristophanem *μη ὄρασ' ἴκοισθ'*
scripsisse. Itaque quum in utroque eius versu pariter-
que in Timocreontis carmine *μη ὄρασι, μη ὄρας,*
μη ὄραν cum hiatu, et quidem ita ut in his exem-
plis omnibus *μη* sub ictu sit, positum videamus, non
videtur dubitandum esse, quin *μη* in his formulis non
modo sine synizesi, sed etiam solito fortius pro-
nuntiatum fuerit. Interpretationem dedit Eustathius
p. 1619, 62. ad illud Odysseae IX. 134.

μάλα κεν βαθὺ λήιον αἰεὶ
εἰς ὥρας ἀμῶεν·

τὸ δὲ εἰς ὥρας ἐξ Ὀμήρου λαβόντες οἱ Ἀττικοὶ
φασὶν ἐπὶ ἀρᾶς τὸ μὴ εἰς ὥρας ὁ δεῖνα ἴκοιτο,
ἀλλὰ δηλαδὴ πρὸ ὥρας ἐκθροισθεῖη.

Reliquum est ut meritam laudem impertiam
Ottoni Kreusslero, philos. doctori, magistro in schola
quae apud nos est Nicolaitana, quem quum propter
accuratam doctrinam, tum propter animi integritatem
carissimum habeo. Is enim mihi non solum in cor-
rigendis erroribus typhotetae diligentissimam operam
praestitit, verum etiam ex iis quae ipse adnotata habebat
hic illic aliquid quo uterer subministravit. Ac fere
nihil peccati relictum inveni, nisi vel spiritum aliquem
vel accentum, idque ipsum rarissime, omissum: prae-
terea haec quattuor, primum quod lib. II. c. IV. V.
indices capitum permutati sunt, quorum capitum quarti
inscriptio esse debebat *de numero trochaico*, quinti
autem *de versibus trochaicis*; alterum, quod p. 115.
v. ult. scribendum erat *φυλάσσει* pro *φυλάσσαν*, et p.
129. prima verba *nisi qui*, quae ultima sunt praece-
dentis paginae, repetita sunt; denique, quod §. 132.
versu sexto, quae mea culpa est, non *quattuor in
thesi syllabas*, sed *quattuor pro trochaeco sylla-
bas* scribere debebam. Ibidem in alterius illarum for-
marum descriptione ictus omissus est: debebat enim
talis esse:

$$\begin{array}{c} \cup \quad _ \quad \cup \\ \cup \quad _ \quad \cup \\ \hline \cup \quad _ \quad \cup \\ \cup \quad _ \quad \cup \\ \hline \cup \quad _ \quad \cup \\ \cup \quad _ \quad \cup \end{array}$$

Addendum est §. 330. de metro *ἑνοπλίῳ* disputatum esse a Fr. Ritschelio in Museo Rhenano a. 1841. II. pag. 290. seq. qua in dissertatione etiam alia, nominatim metrum prosodiacum, sunt tractata.

INDEX CAPITVM.

LIBER I.

Cap.		pag.
I.	De numero	1
II.	De arsi, thesi, et anacrusi	4
III.	De ordinibus	7
IV.	De mensura	11
V.	De permutatione numerorum	13
VI.	De versibus et systematis	15
VII.	De numeri musici cum metrico coniunctione	17
VIII.	De caesura	19
IX.	De syllaba ancipiti	21
X.	De prosodia	23

LIBER II.

De metris simplicibus.

Cap.	pag.
I. De generibus metrorum simplicium	36
II. De arsi nuda et basi	36
III. De numeris parium temporum	38
IV. De numero trochaico	39
V. De versibus trochaicis	40
VI. De trochaicis monometris, dimetris, et trimetris	41
VII. De trochaicis tetrametris catalecticis	42
VIII. De trochaico tetrametro claudio	44
IX. De trochaicis tetrametris acatalectis	44
X. De trochaico pentametro	45
XI. De versu ithyphallico	46
XII. De numero iambico	46
XIII. De iambicis monometris et dimetris	48
XIV. De iambicis trimetris acatalectis	49
XV. De trimetro iambico claudio	60
XVI. De iambico tetrametro catalectico	61
XVII. De iambicis tetrametris acatalectis	65
XVIII. De continuatione numeri trochaici apud Romanos	67
XIX. De versibus Creticis	71
XX. De numero antispastico	78
XXI. De versibus dochmiacis	86
XXII. De versibus Bacchiacis	104
XXIII. De numero dactylico	108
XXIV. De versibus dactylicis	109
XXV. De versu heroico	116
XXVI. De hexametro <i>μειούρω</i>	127
XXVII. De pentametro elegiaco	128
XXVIII. De versibus Aeolicis	131
XXIX. De dactylicis logaoedicis	133
XXX. De versibus anapaesticis	136

Cap.		pag.
XXXI.	De anapaesticis dimetris	137
XXXII.	De anapaesticis tetrametris	147
XXXIII.	De anapaesticis cyclicis	152
XXXIV.	De anapaesticis trochaedicis	153
XXXV.	De versibus choriambicis	155
XXXVI.	De versibus Ionicis a maiori	164
XXXVII.	De Ionicis a minori	168
XXXVIII.	De versibus Anacreonticis	171
XXXIX.	De versu Gallicanico	180
XL.	De versibus paeonicis	181
XLI.	De quartis paeonibus	184
XLII.	De parapaeonicis aliisque longioribus numeris	185

L I B E R III.

De metris mixtis et compositis.

I.	De generibus metrorum mixtorum et compositorum	187
II.	De versibus Glyconeis	189
III.	De versu Priapeo	209
IV.	De metro Eupolideo	211
V.	De metro Cratineo	212
VI.	De choriambico dicto polyschematisto	213
VII.	De epionico dicto polyschematisto	214
VIII.	De versibus asynartetis	214
IX.	De versu Saturnio	219
X.	De versibus secundum antipathiam compositis	224
XI.	De numeris concretis	226
XII.	De compositione numerorum	231
XIII.	De orthio, trochaeo semanto, paeone epibato	236
XIV.	De strophis	237
XV.	De generibus stropharum	239

Cap.		pag.
XVI.	De strophis primi et secundi generis	242
XVII.	De strophis tertii et quarti generis	250
XVIII.	De stropharum in membra sua distributione	257
XIX.	De usu stropharum summam	271
XX.	De responsionibus metrorum in diverbiis	275
XXI.	De parabasi	277
XXII.	De carminibus choricis	280
XXIII.	De systematis antistrophicorum	285
XXIV.	De interpellatione antistrophicorum	292
XXV.	De canticis solutis	297

LIBER I

CAP. I.

D e n u m e r o .

§. 1.

Doctrina metrica est scientia metrorum. Metrum est series temporum certam mensuram habentium.

§. 2.

Numerus est ordinata successio temporum. Ei in spatio respondet symmetria, quae est spatiorum ordinata continuitas. Itaque numeri propria sunt tempora, eorumque successio; symmetriae, spatia, eorumque continuitas. Commune amborum ordo est, qui est dispositio ad legem aliquam facta.

§. 3.

Eam legem necesse est obiectivam esse, i. e. in ipsa successionis et continuitatis natura positam, quia subiectiva lex, i. e. quae e sensu animadvertentium penderet, quoniam sibi non constaret, ne haberi quidem pro lege posset. Esse autem legem aliquam obiectivam et numeri et symmetriae, ex eo apertum est, quod quae temporum spatiorumve descriptio habeat numerum symmetriamve, pariter omnes sine dissensu sponte intelligunt.

§. 4.

Eandem legem etiam formalem esse necesse est, i. e. in solis temporibus spatiisque conspicuam; non materialem, sive in rebus, quae sibi succedunt vel loci continuitate comprehenduntur, sitam, ut in vocibus vel corporibus, quia in numero symmetriaque non quid sibi succedat coagmentatumve sit, sed, quidquid id sit, qua lege succedat coagmentatumve sit, spectatur.

§. 5.

Denique in natam nobis eam legem esse necesse est, i. e. a priori certam, ut philosophi loquuntur, quia non discendo, sed per se cognoscitur. Nam si empirica esset, i. e. condita ab aliquo, non esset uota, nisi qui eam didicisset; possetque et mutari et abrogari.

§. 6.

Causa obiectiva successionis efficientia est. Nam quidquid per se sibi succedit, ita ut, quod prius est, non possit etiam posterius esse; quod autem posterius, non etiam prius: id efficientia continetur, quae est causarum atque effectuum connexio. Causa obiectiva continuitatis cohaerentia est. Quidquid enim per se continuum est, ita ut partes eius non alia iuxta aliam posita sit, quod fieri non potest, nisi vacuo aliquo spatio relicto, sed ut omnes unum spatium totum impleant: id cohaerentia continetur, quae est perpetuata per partes omnes unitas. Itaque hactenus numerus est series causarum atque effectuum; symmetria, series partium cohaerentium. Partes autem et cohaerentiam quum dicimus, in hac omni disputatione ea tantum, quae spatio continentur, volumus intelligi.

§. 7.

Quoniam in numero symmetriaque non materia, i. e. res quae sibi succedunt coagmentatae sunt, sed forma, i. e. sola tempora et spatia spectantur: tempora autem ipsa non

aliud ex alio nascuntur, nec spatia ipsa alia aliorum partes sunt: descriptiones eorum ita comparatas esse necesse est, ut ipsae per se imaginem exhibeant rerum efficientia vel cohaerentia copulatarum. Itaque iam numerus est imago efficientiae per tempora repraesentata; symmetria autem, imago cohaerentiae repraesentata per spatia.

§. 8.

Non potest autem aliter in ipsis temporibus spatiisque expressa apparere imago aliqua efficientiae vel cohaerentiae, nisi temporibus spatiisque ea proportione descriptis, quae vel inter causas atque effectus, vel inter partes cohaerentia copulatas est. Ea proportio autem in aequalitate posita est. Nam neque causa effectui, neque effectus causa aut maior aut minor esse potest. Quum enim omnis mutatio, qua cernitur effectus, ex conflictu virium oppositarum oritur; aequales autem vires sibi oppositae se ipsae cohibeant, nec fieri mutationem patiantur: necesse est, oppositis inaequalibus viribus, tantum superari alteram, quantum altera superat: qua legitur omnis mechanica, quae vocatur. Quod si saepe effecta caussis vel maiora vel minora videntur, id eo fit, quod vel rerum diversitas comparationem non admittit, vel virium incrementa atque impedimenta latent. Vnde quae nascitur miratio, simul et ignorantiam nostram, et necessitatem, qua effecta requirimus caussis aequalia, comprobatur. Itaque numerus est efficientia per aequalitatem temporum repraesentata. Eodem modo corporum cohaerentia aequalitate nititur. Nam quum cohaerentia sit communio partium, commune autem sit illud, quod in omnibus partibus idem sibi par est: necessarium est, ut cohaerentia, quae sola corporum figura, i. e. spatiorum descriptione exprimat, commune illud in comparatione aequali spatiorum habeat. Itaque symmetria cohaerentia est per aequalitatem spatiorum repraesentata.

§. 9.

Ita universa numeri symmetriaeque natura definita, quum de singulis numeris figurisque symmetricis loquimur, numerus

est imago seriei effectuum, expressa per aequalitatem temporum; symmetria autem, imago seriei cohaerentium partium, spatiorum aequalitate expressa.

CAP. II.

De arsi, thesi, et anacrusi.

§. 10.

Demonstratum est, primariam numeri symmetriaeque legem in aequalitate temporum spatiorumque positam esse. Sed etsi sine hac aequalitate nec numerus cogitari potest, nec symmetria, tamen qui numerus, quaeve symmetria hac sola temporum spatiorumque aequalitate continetur, pars est seriei infinitae, neque aut initium aut finem habet. Vt numerus, qui fit percussionibus tintinnabuli, quibus in horologio horae numerantur; vel symmetria, quae est in serie arborum, altitudine, forma, intervallis parium. Quali in numero symmetriae apertum est, nihil ita aut primum aut postremum esse, quin aut addi aliquid, aut detrahi queat, nullo numeri symmetriae detrimento.

§. 11.

Quod si quis est numerus, aut si qua symmetria, quae non sit infinita, quales numeros symmetriasve inveniri experientia docet, aliquid in ipsis esse, quod absolutum sit, necesse est. Est autem in serie caussarum ea caussa absoluta, quae non est effecta ab alia caussa, sed aliarum ipsa efficiens; in partium comprehensione autem ea pars absoluta est, quae non est propterea pars, quia eiusdem rei etiam aliae sunt partes, sed propter quam illae sunt, i. e. cuius illae ipsius partes sunt.

§. 12.

Sed quoniam nulla est caussa, quae non effecta sit ab alia caussa, nullaque res partes habens, quae non ipsa quo-

que pars sit alius rei: apparet, relativam esse notionem causae partisque absolutae, i. e. talem eam causam partemque intelligi, quae non per se absoluta sit, sed tantum, quod ad datam aliquam seriem caussarum vel complexionem partium attinet, habenda sit pro absoluta, quia, quo eam niti dicamus, in ipsa ista serie caussarum vel complexione partium non reperiatur, sed aliunde sit repetendum. Vt si sagitta in saxum illisa repellitur, saxum illud, quod ad motum sagittae attinet, causa absoluta mutati motus est, quia lex illa, qua sagitta ab arcu emissa movetur, non potest causam continere, quare alia lege ea sagitta moveatur. Et in serie arborum aequalium aequalique comparatione dispositarum si una arbor magnitudine ante ceteras eminent, ea arbor, quod ad seriem illam arborum attinet, pars est absoluta, quia in illa aequali arborum comparatione nihil esse potest, quod unam earum aliam esse postulet.

§. 13.

Quod si in numeris invenitur aliqua causa absoluta, eam talem esse necesse est, quae tantummodo tamquam causa, non etiam tamquam effectus appareat. Atqui causa, quae tantummodo causa est, nihil est nisi vis aliquid efficiens. Itaque causa absoluta in numeris vi quadam exprimenda contineatur necesse est, quae seriem aliquam temporum incipiat. Id autem, quo exprimitur ea vis, non potest non in fortiore notatione alicuius unius temporis positum esse: idque ictum vocamus. Est ergo ictus vis maior in notando aliquo tempore, causam seriei temporum absolutam iudicans. In symmetria autem si qua pars absoluta invenitur, eam talem esse necesse est, ut eam illud esse, cuius cetera partes sint, non etiam ipsum esse aliquam unam ex partibus, appareat. Atqui id, cuius alia partes sunt, unitas est, ad quam illa omnia referuntur. Itaque pars absoluta in symmetria unitate aliqua exprimenda continetur, ad quam omnes spatiorum descriptiones relatae totum quid efficiant. Id autem, quo exprimitur ea unitas, non potest non in puncto esse eo positum, quod pariter toti

spatiorum descriptioni commune est: idque punctum est medium, quod centrum vocatur. Est ergo centrum punctum unicum in aliqua descriptione spatiorum, totius descriptionis unitatem continens.

§. 14.

Causa absoluta initium est numeri: pars absoluta, medium figurae symmetricae. Finem numeri vero, terminosque figurae non licet notionibus ex ipsa numeri symmetricaeque natura petitis definire, quia hoc totum experientiae est. Sed et numerorum et figurarum symmetricarum duo genera sunt, unum simplex ut in numeris hi,

UU, UUU, UUUU,

in figuris symmetricis, circulus, pyramis, quadratum; alterum compositum ex eiusdem numeri vel figurae iteratione, ut in numeris hi,

UUUU | UUUU | UUUU | UUUU

in figuris pyramidum, columnarum, arborum certis proportionibus dispositarum vicissitudines. In his omnibus regula cernitur empirica vel arbitrio constituta, una parte pro norma sumpta. Vnde si extrema pars dissimilis est, nunc deesse aliquid, nunc superare existimatur.

§. 15.

Illud tempus, in quo ictus est, arsin; ea tempora, quae carent ictu, thesin vocamus, exemplo R. Bentleyi, quod firmari videtur auctoritate Prisciani p. 1289. et Martiani Capellae p. 191. ed. Meibom. Ceteri metrici cum musicis veteribus thesin vocant, quam nos arsin; arsin, quam nos thesin. Omninoque alio modo his nominibus utuntur, cuius ratio, coniuncta illa cum doctrina musica, perobscura est.

§. 16.

Potest ictus, qui indicium est causae absolutae, etiam ad seriem iam inchoatam accedere, ut

UUU

Quod quum fit, tempus illud, in quo est ictus, quia cohaeret cum praegresso tempore, natum ex illo habetur, atque eatenus caret ictu, et theticum tempus est; sed idem tempus accedente vi absoluta, cuius indicium ictus est, simul arsis fit, et caussa atque initium sequentium temporum: eo modo, quo quum corpus, quod in motu est, nova vi pellitur, ea vis non incipit motum, sed coeptum auget. Illud autem tempus, illave tempora, quae praecedunt arsin, apparet partes esse seriei ab initio infinitae. Ea tempora anacrusin vocamus. Similiter in figuris describi possunt, quarum extremitates nulla sint linea terminatae: quae proinde infinitae sunt. Est autem anacrusis natura sua thesis, i. e. tempus non ex absoluta caussa, sed ex aliis praegressis temporibus natum. Sumendum est enim, praegressa esse alia tempora, quia, quod non ex absoluta caussa nascitur, in infinitum ex aliis deinceps caussis natum esse necesse est. Ceterum tempora quum ex temporibus nasci dicimus, brevitatis caussa ita loquimur, translato verbo a caussis atque effectibus ad tempora, quae horum imagines sunt.

CAP. III.

D e o r d i n i b u s .

§. 17.

Numerus aut infinitus est, qui totus ex theticis temporibus constat, qualis numerus quia varietate caret, in artibus, quae numeris utuntur, nullam habet usum; aut finitus est, qualis est, qui arsin habet. Huiusmodi numerum ordinem vocamus.

§. 18.

Ordines aut simplices sunt, qui aut in sola arsi consistunt, ut

♩,

aut ex arsi et thesi constant, ut

♩, ♩♩,

LIBER II.

De metris simplicibus.

Cap.	pag.
I. De generibus metrorum simplicium	36
II. De arsi nuda et basi	36
III. De numeris parium temporum	38
IV. De numero trochaico	39
V. De versibus trochaicis	40
VI. De trochaicis monometris, dimetris, et trimetris	41
VII. De trochaicis tetrametris catalecticis	42
VIII. De trochaico tetrametro claudō	44
IX. De trochaicis tetrametris acatalectis	44
X. De trochaico pentametro	45
XI. De versu ithyphallico	46
XII. De numero iambico	46
XIII. De iambicis monometris et dimetris	48
XIV. De iambicis trimetris acatalectis	49
XV. De trimetro iambico claudō	60
XVI. De iambico tetrametro catalectico	61
XVII. De iambicis tetrametris acatalectis	65
XVIII. De continuatione numeri trochaici apud Romanos	67
XIX. De versibus Creticis	71
XX. De numero antispastico	79
XXI. De versibus dochmiacis	86
XXII. De versibus Bacchiacis	104
XXIII. De numero dactylico	108
XXIV. De versibus dactylicis	109
XXV. De versu heroico	116
XXVI. De hexametro <i>μειούρω</i>	127
XXVII. De pentametro elegiaco	128
XXVIII. De versibus Aeolicis	131
XXIX. De dactylicis logaoedicis	133
XXX. De versibus anapaesticis	136

Cap.		pag.
XXXI.	De anapaesticis dimetris	137
XXXII.	De anapaesticis tetrametris	147
XXXIII.	De anapaesticis cyclicis	152
XXXIV.	De anapaesticis logaedicis	153
XXXV.	De versibus choriambicis	155
XXXVI.	De versibus Ionicis a maiori	164
XXXVII.	De Ionicis a minori	168
XXXVIII.	De versibus Anacreonticis	171
XXXIX.	De versu Gallicambico	180
XL.	De versibus paeonicis	181
XLI.	De quartis paeonibus	184
XLII.	De parapaeonicis aliisque longioribus numeris	185

LIBER III.

De metris mixtis et compositis.

I.	De generibus metrorum mixtorum et compositorum	187
II.	De versibus Glyconicis	189
III.	De versu Priapeo	209
IV.	De metro Eupolideo	211
V.	De metro Cratino	212
VI.	De choriambico dicto polyschematisto	213
VII.	De epionico dicto polyschematisto	214
VIII.	De versibus asynarteticis	214
IX.	De versu Saturnio	219
X.	De versibus secundum antipathiam compositis	224
XI.	De numeris concretis	226
XII.	De compositione numerorum	231
XIII.	De orthio, trochaeo semanto, paeone epibato	236
XIV.	De strophis	237
XV.	De generibus stropharum	239

Cap.	pag.
XVI. De strophis primi et secundi generis	242
XVII. De strophis tertii et quarti generis	250
XVIII. De stropharum in membra sua distributione	257
XIX. De usu stropharum summatarum	271
XX. De responsionibus metrorum in diverbiis	275
XXI. De parabasi	277
XXII. De carminibus choricis	280
XXIII. De systematis antistrophicorum	285
XXIV. De interpellatione antistrophicorum	292
XXV. De canticis solutis	297

LIBER I

CAP. I.

D e n u m e r o .

§. 1.

Doctrina metrica est scientia metrorum. Metrum est series temporum certam mensuram habentium.

§. 2.

Numerus est ordinata successio temporum. Ei in spatio respondet symmetria, quae est spatiorum ordinata continuitas. Itaque numeri propria sunt tempora, eorumque successio; symmetriae, spatia, eorumque continuitas. Commune amborum ordo est, qui est dispositio ad legem aliquam facta.

§. 3.

Eam legem necesse est obiectivam esse, i. e. in ipsa successionis et continuitatis natura positam, quia subiectiva lex, i. e. quae e sensu animadvertentium penderet, quoniam sibi non constaret, ne haberi quidem pro lege posset. Esse autem legem aliquam obiectivam et numeri et symmetriae, ex eo apertum est, quod quae temporum spatiorumve descriptio habeat numerum symmetriamve, pariter omnes sine dissensu sponte intelligunt.

§. 4.

Eandem legem etiam formalem esse necesse est, i. e. in solis temporibus spatiisque conspicuam; non materialem, sive in rebus, quae sibi succedunt vel loci continuitate comprehenduntur, sitam, ut in vocibus vel corporibus, quia in numero symmetriaque non quid sibi succedat coagmentatumve sit, sed, quidquid id sit, qua lege succedat coagmentatumve sit, spectatur.

§. 5.

Denique in natam nobis eam legem esse necesse est, i. e. a priori certam, ut philosophi loquuntur, quia non discendo, sed per se cognoscitur. Nam si empirica esset, i. e. condita ab aliquo, non esset uota, nisi qui eam didicisset; possetque et mutari et abrogari.

§. 6.

Causa obiectiva successionis efficientia est. Nam quidquid per se sibi succedit, ita ut, quod prius est, non possit etiam posterius esse; quod autem posterius, non etiam prius: id efficientia continetur, quae est causarum atque effectuum connexio. Causa obiectiva continuitatis cohaerentia est. Quidquid enim per se continuum est, ita ut partes eius non alia iuxta aliam posita sit, quod fieri non potest, nisi vacuo aliquo spatio relicto, sed ut omnes unum spatium totum impleant: id cohaerentia continetur, quae est perpetuata per partes omnes unitas. Itaque hactenus numerus est series causarum atque effectuum; symmetria, series partium cohaerentium. Partes autem et cohaerentiam quum dicimus, in hac omni disputatione ea tantum, quae spatio continentur, volumus intelligi.

§. 7.

Quoniam in numero symmetriaque non materia, i. e. res quae sibi succedunt coagmentatae sunt, sed forma, i. e. sola tempora et spatia spectantur: tempora autem ipsa non

aliud ex alio nascuntur, nec spatia ipsa alia aliorum partes sunt: descriptiones eorum ita comparatas esse necesse est, ut ipsae per se imaginem exhibeant rerum efficientia vel cohaerentia copulatarum. Itaque iam numerus est imago efficientiae per tempora repraesentata; symmetria autem, imago cohaerentiae repraesentata per spatia.

§. 8.

Non potest autem aliter in ipsis temporibus spatiisque expressa apparere imago aliqua efficientiae vel cohaerentiae, nisi temporibus spatiisque ea proportione descriptis, quae vel inter causas atque effectus, vel inter partes cohaerentia copulatas est. Ea proportio autem in aequalitate posita est. Nam neque causa effectui, neque effectus causa aut maior aut minor esse potest. Quum enim omnis mutatio, qua cernitur effectus, ex conflictu virium oppositarum oriatur; aequales autem vires sibi oppositae se ipsae cohibeant, nec fieri mutationem patiantur: necesse est, oppositis inaequalibus viribus, tantum superari alteram, quantum altera superat: qua lege nititur omnis mechanica, quae vocatur. Quod si saepe effecta caussis vel maiora vel minora videntur, id eo fit, quod vel rerum diversitas comparisonem non admittit, vel virium incrementa atque impedimenta latent. Vnde quae nascitur miratio, simul et ignorantiam nostram, et necessitatem, qua effecta requirimus caussis aequalia, comprobatur. Itaque numerus est efficientia per aequalitatem temporum repraesentata. Eodem modo corporum cohaerentia aequalitate nititur. Nam quum cohaerentia sit communio partium, commune autem sit illud, quod in omnibus partibus idem sibi par est: necessarium est, ut cohaerentia, quae sola corporum figura, i. e. spatiorum descriptione exprimitur, commune illud in comparisonem aequali spatiorum habeat. Itaque symmetria cohaerentiae est per aequalitatem spatiorum repraesentata.

§. 9.

Ita universa numeri symmetriaeque natura definita, quum de singulis numeris figurisque symmetricis loquimur, numeras

est imago seriei effectuum, expressa per aequalitatem temporum; symmetria autem, imago seriei cohaerentium partium, spatiorum aequalitate expressa.

CAP. II.

De arsi, thesi, et anacrusi.

§. 10.

Demonstratum est, primariam numeri symmetriaeque legem in aequalitate temporum spatiorumque positam esse. Sed etsi sine hac aequalitate nec numerus cogitari potest, nec symmetria, tamen qui numerus, quaeve symmetria hac sola temporum spatiorumque aequalitate continetur, pars est seriei infinitae, neque aut initium aut finem habet. Vt numerus, qui fit percussionibus tintinnabuli, quibus in horologio horae numerantur; vel symmetria, quae est in serie arborum, altitudinae, forma, intervallis parium. Quali in numero symmetriae apertum est, nihil ita aut primum aut postremum esse, quin aut addi aliquid, aut detrabi queat, nullo numeri symmetriae detrimento.

§. 11.

Quod si quis est numerus, aut si qua symmetria, quae non sit infinita, quales numeros symmetriasve inveniri experientia docet, aliquid in ipsis esse, quod absolutum sit, necesse est. Est autem in serie caussarum ea caussa absoluta, quae non est effecta ab alia caussa, sed aliarum ipsa efficiens; in partium comprehensione autem ea pars absoluta est, quae non est propterea pars, quia eiusdem rei etiam aliae sunt partes, sed propter quam illae sunt, i. e. cuius illae ipsius partes sunt.

§. 12.

Sed quoniam nulla est caussa, quae non effecta sit ab alia caussa, nullaque res partes habens, quae non ipsa quo-

que pars sit alius rei: apparet, relativam esse notionem caussae partisque absolutae, i. e. talem eam causam partemque intelligi, quae non per se absoluta sit, sed tantum, quod ad datam aliquam seriem caussarum vel complexionem partium attinet, habenda sit pro absoluta, quia, quo eam niti dicamus, in ipsa ista serie caussarum vel complexione partium non reperiatur, sed aliunde sit repetendum. Vt si sagitta in saxum illisa repellitur, saxum illud, quod ad motum sagittae attinet, caussa absoluta mutati motus est, quia lex illa, qua sagitta ab arcu emissa movetur, non potest causam continere, quare alia lege ea sagitta moveatur. Et in serie arborum aequalium aequalique comparatione dispositarum si una arbor magnitudine ante ceteras eminet, ea arbor, quod ad seriem illam arborum attinet, pars est absoluta, quia in illa aequali arborum comparatione nihil esse potest, quod unam earum aliam esse postulet.

§. 13.

Quod si in numeris invenitur aliqua caussa absoluta, eam talem esse necesse est, quae tantummodo tamquam caussa, non etiam tamquam effectus appareat. Atqui caussa, quae tantummodo caussa est, nihil est nisi vis aliquid efficiens. Itaque caussa absoluta in numeris vi quadam exprimenda contineatur necesse est, quae seriem aliquam temporum incipiat. Id autem, quo exprimitur ea vis, non potest non in fortiore notatione alicuius unius temporis positum esse: idque ictum vocamus. Est ergo ictus vis maior in notando aliquo tempore, causam seriei temporum absolutam iudicans. In symmetria autem si qua pars absoluta invenitur, eam talem esse necesse est, ut eam illud esse, cuius cetera partes sint, non etiam ipsum esse aliquam unam ex partibus, appareat. Atqui id, cuius alia partes sunt, unitas est, ad quam illa omnia referuntur. Itaque pars absoluta in symmetria unitate aliqua exprimenda continetur, ad quam omnes spatiorum descriptiones relatae totum quid efficiant. Id autem, quo exprimitur ea unitas, non potest non in puncto esse eo positum, quod pariter toti

spatiorum descriptioni commune est: idque punctum est medium, quod centrum vocatur. Est ergo centrum punctum unicum in aliqua descriptione spatiorum, totius descriptionis unitatem continens.

§. 14.

Causa absoluta initium est numeri: pars absoluta, medium figurae symmetricae. Finem numeri vero, terminosque figurae non licet notionibus ex ipsa numeri symmetricaeque natura petitis definire, quia hoc totum experientiae est. Sed et numerorum et figurarum symmetricarum duo genera sunt, unum simplex ut in numeris hi,

○○, ○○○, ○○○○,

in figuris symmetricis, circulus, pyramis, quadratum; alterum compositum ex eiusdem numeri vel figurae iteratione, ut in numeris hi,

○○○ | ○○○○ | ○○○○ | ○○○○

in figuris pyramidum, columnarum, arborum certis proportionibus dispositarum vicissitudines. In his omnibus regula cernitur empirica vel arbitrio constituta, una parte pro norma sumpta. Vnde si extrema pars dissimilis est, nunc deesse aliquid, nunc superare existimatur.

§. 15.

Illud tempus, in quo ictus est, arsin; ea tempora, quae carent ictu, thesin vocamus, exemplo R. Bentleyi, quod firmari videtur auctoritate Prisciani p. 1289. et Martiani Capellae p. 191. ed. Meibom. Ceteri metrici cum musicis veteribus thesin vocant, quam nos arsin; arsin, quam nos thesin. Omninoque alio modo his nominibus utuntur, cuius ratio, coniuncta illa cum doctrina musica, perobscura est.

§. 16.

Potest ictus, qui indicium est causae absolutae, etiam ad seriem iam inchoatam accedere, ut

○○○

Quod quum fit, tempus illud, in quo est ictus, quia cohaeret cum praegresso tempore, natum ex illo habetur, atque eatenus caret ictu, et theticum tempus est; sed idem tempus accedente vi absoluta, cuius indicium ictus est, simul arsis fit, et caussa atque initium sequentium temporum: eo modo, quo quum corpus, quod in motu est, nova vi pellitur, ea vis non incipit motum, sed coeptum auget. Illud autem tempus, illave tempora, quae praecedunt arsin, apparet partes esse seriei ab initio infinitae. Ea tempora anacrusin vocamus. Similiter in figuris describi possunt, quarum extremitates nulla sint linea terminatae: quae proinde infinitae sunt. Est autem anacrusis natura sua thesis, i. e. tempus non ex absoluta caussa, sed ex aliis praegressis temporibus natum. Sumendum est enim, praegressa esse alia tempora, quia, quod non ex absoluta caussa nascitur, in infinitum ex aliis deinceps caussis natum esse necesse est. Ceterum tempora quum ex temporibus nasci dicimus, brevitatis caussa ita loquimur, translato verbo a caussis atque effectibus ad tempora, quae horum imagines sunt.

CAP. III.

D e o r d i n i b u s .

§. 17.

Numerus aut infinitus est, qui totus ex theticis temporibus constat, qualis numerus quia varietate caret, in artibus, quae numeris utuntur, nullam habet usum; aut finitus est, qualis est, qui arsin habet. Huiusmodi numerum ordinem vocamus.

§. 18.

Ordines aut simplices sunt, qui aut in sola arsi consistunt, ut

♩,

aut ex arsi et thesi constant, ut

♩, ♩,

♩, ♩, ♩,

alii periodici, qui ex pluribus ordinibus uno numero comprehensis, i. e. ex una communi causa ortis compositi sunt. Nam ut singulorum temporum successione, ita etiam successione integrorum ordinum series caussarum atque effectuum repraesentari potest, servata lege aequalitatis, ut, quemadmodum in simplicibus ordinibus singula tempora, sic in periodicis ordines singuli sibi pares sint, ut

UU UU, UUU UUU,

§. 19.

Eodem modo, ut arsis a thesi maiori vi causam absolutam indicante distinguitur, etiam prima ordinum periodicorum arsis, ut quae causam absolutam insequentium arsium contineat, fortior illis est. Nam quaeque insequentium arsium absoluta est, quod attinet ad eum ordinem, eosve ordines, qui ex ipsa nascuntur; non absoluta, quod attinet ad praecedentem arsin, cuius ipsa effectus est.

§. 20.

Hinc fit, ut arsis in eo ordine, cuius ipsa principium est, mutare aliquid possit, isque ordo, quatenus ab sua arsi pendet, exemptus sit lege illa aequalitatis. Potest autem cohibere se vis illa, cuiusmodi ordines imminutos vocamus; ut

UUUU, UUUUU,

ex quo genere sunt, qui catalectici numeri et logaoedici appellantur. In his quae arsis mutat ordinum conditionem, etsi non fortior est prima arsi, nec potest fortior esse, ut quae ex illa nata sit, tamen ne cohibere quidem sese posset, nisi peculiari quodam renisu. Hinc, qui diligenter attenderit, facile videbit, etsi non fortiorem, at singulari tamen vi praeditam esse arsin ordinum periodicorum eam, quae mutat ordinum conditionem, ut postremam arsin in his numeris,

UUUU—, UUUUU—,

et tertiam in hoc

UUUU—UU—,

§. 21.

Potest vero etiam increfcere vis arseos in ordinibus periodicis: sed hoc quum fit, ea arsis, quae fortior est praecedente, maioremque ex se ordinem procreat, nihil est nisi nova et non ex praegressa arsi nata caussa absoluta, incidens in arsin secundariam praegressi ordinis; hoc modo:

200

2000:

quibus ordinibus coniunctis numerus nascitur hic,

20000

quem apparet non posse proferri, nisi fortius expressa secunda arsi, ut quae non sit nata ex ea, quae praegressa est: v. c.

rex Olympic caelicola 202002000

quod contra inversis ordinibus decrescit vis arsium et imminuitur, ut ex una arsi natarum:

pinifer Olympus et Ossa. 2000-0000

Hos ordines periodicos, in quibus nova arsis accedit, numeros concretos vocamus: de quibus vid. Elem. d. m. p. 644. seqq.

§. 22.

Notamus autem in ordinibus periodicis iis, qui aequales vel imminutos ordines habent, primam tantum arsin ictu: in concretis autem etiam novam illam arsin. Ceterum observandum est, descriptionem numeri talem,

20 200 2000

dupliciter intelligi posse. Nam aut ordo periodicus est ex concretis numeris,

20-

200-

2000,

in quo primi duo ordines ultra thesin suam progrediuntur, aut compositus est ex ordinibus simplicibus, qui non cohaerent,

20, 200, 2000.

§. 23.

Tempora ordinum, quae in thesi sunt, omnia necesse est aequalia esse, quia seriem repraesentant caussarum atque effectuum nulla aliena accessione interruptam.

§. 24.

Eadem est anacruseos temporum ratio, quod haec nihil a thesi differt, nisi quod arsin ante se nullam habet.

§. 25.

Quod in arsi est tempus, non potest brevius esse temporibus anacruseos, quia arsis anacrusin sequens pars est seriei eius, cuius etiam anacrusis pars est. Itaque pravus foret hic numerus,

— 0

iusti autem sunt hi,

00, — 1.

§. 26.

Non magis theticis temporibus brevior esse arsis potest. Quoniam enim caussa est horum temporum, non potest minor esse effectis. Quare pravus est hic numerus,

0—

recte se habent hi,

00, — 1.

§. 27.

Maiorem vero arsin anacrusi esse non repugnat. Nam quatenus arsis ab absoluta caussa nascitur, exempta est lege illa aequalitatis, dum ne, quatenus effectum est praecedentium temporum, his minor sit. Recti ergo sunt hi numeri,

01, 001.

§. 28.

Nec repugnat, theticis temporibus maiorem esse arsin. Potest enim ita comparata esse, ut non tota, sed aliqua tan-

tum parte sua thesin procreet: quae pars omnino par esse theticis temporibus debet, hoc modo:

\cup , $\cup\cup$, $\cup\cup\cup$
 \cup \cup \cup

Sic moles minore, quam opus est, fundamento sustineri nequit: maiore, quam opus est, recte sustinetur.

CAP. IV.

D e m e n s u r a .

§. 29.

Mensuram dicimus temporum inter se comparisonem sine numero. Ac metrici duabus tantum mensuris utuntur, simplici, quam Graeci χρόνον et σημεῖον, Latini tempus et moram vocant, et duplici. Musici veteres etiam quadruplici et octuplici mensura utebantur: v. Aristid. Quintil. p. 36. Plures etiam mensuras hodierna novit musica. De triplici in metris dicitur §§. 199. et 445.

§. 30.

Pes musicis et rhythmicis, plerumque etiam metricis, ita dicitur, ut etiam numerum spectent. Nos pedem vocamus certam temporum compositionem sine numero.

§. 31.

Vsitatissimi pedes hi sunt: bisyllabi quattuor:

$\cup\cup$ pyrrhichius,

-- spondeus,

$\cup-$ iambus,

$- \cup$ trochaeus, interdum choreus;

trisyllabi octo:

$\cup\cup\cup$ tribrachys, sive choreus,

--- Melossus,

- anapaestus,
 - dactylus,
 - amphibrachys,
 - Creticus, sive amphimacer,
 - Bacchius, aliis palimbacchius, hypo-
bacchius,
 - palimbacchius, aliis Bacchius;
- quadrisyllabi sedecim:
- proceleusmaticus,
 - dispondeus,
 - diiambus,
 - ditrochaeus,
 - antispastus,
 - choriambus,
 - Ionicus a minori,
 - Ionicus a maiori,
 - paeon primus,
 - paeon secundus,
 - paeon tertius,
 - paeon quartus,
 - epitritus primus,
 - epitritus secundus,
 - epitritus tertius,
 - epitritus quartus.

Vide de his Gaisfordium ad Hephaestionem.

§. 32.

Dipodiam et syzygiam metrice vocant pedum duorum coniunctionem. Syzygiam Aristides p. 36. ex duobus simplicibus, i. e. disyllabis vel trisyllabis pedibus, sed iis imparibus fieri dicit. Eam dipodiam vocat Atilius Fortunatianus p. 2688., syzygiam ex duobus simplicibus, sed paribus pedibus fieri dicens. Plerumque dipodiam duos disyllabos, syzygiam duos trisyllabos, vel disyllabum et trisyllabum coniunctos dicunt. Saepe etiam duorum pedum coniunctionem basin vocant: v. Diomed. p. 501. Mar. Vict. p. 2489.

Item metrum; unde dimetri, trimetri, tetrametri, pentametri, hexametri versus, qui quattuor, sex, octo, decem, duodecim pedibus constant, nisi in dactylicis numeris, in quibus singuli pedes metra numerantur.

§. 33.

Anceps mensura, sive *ἀδιάφορος*, dicitur, quae nihil interest longa an brevis sit: de qua dicitur infra. Irrationalis mensura, sive *ἄλογος*, ea vocatur, quae brevior longa: longior brevi est. Arguantur in hac Aristides p. 45. et scholiastes Hephaestionis p. 78. Vsum ea habet in quibusdam numeris dactylicis, tum in comicorum iambis trochaisque.

CAP. V.

De permutatione numerorum.

§. 34.

Numeri natura sua immutabiles sunt. Non possunt enim causam in se continere, quare etiam alii sint, quam sunt. Quod si permutantur quidam numeri, arbitrio id fit utentium numeris, sed eo idoneam rationem secuto. Nam et pares esse debent, qui permutantur numeri, i. e. eiusdem mensurae; et similes, i. e. qui modica cum variatione idem efficere videantur.

§. 35.

Permutantur numeri his modis. Primo per receptionem temporum irrationalium. Id videtur fieri in numeris quibusdam trochaicis; disyllabam thesin vel anacrusin pro monosyllaba admittentibus; quales sunt trimetri comicorum Graecorum; Latinorum; antiquiorum quidem, omnes versus trochaici atque iambici: in quibus dactylus et anapaestus pro trochaeo et iambo positi, duas breves syllabas propemodum unius brevis, quae iusta mensura sit, pares habent.

§. 36.

Secundo per solutionem arseos vel contractionem theseos, quorum alterum in trochaicis, alterum in dactylicis numeris fieri solet:

$\begin{array}{cc} \text{—} \cup & \text{—} \cup \cup \\ \cup \cup \cup & \text{—} \end{array}$

§. 37.

Tertio per solutionem arseos coniunctam cum theseos contractionem. Quod fit in dactylicis iis, qui anapaesti vocantur. In quibus non solum hi tres permutantur numeri,

$\begin{array}{c} \text{—} \cup \cup \\ \text{—} \text{—} \\ \cup \cup \cup \cup \end{array}$

sed accedit etiam coniunctio secundi et tertii,

$\text{—} \cup \text{—}$

quae legi numerorum repugnatura esset, nisi simul duo diversi numeri perciperentur, quorum utriusque dimidiata tantum pars sonis, syllabis, motibus exprimitur, dimidiata autem tacita observatione notatur, quemadmodum in hodierna musica tactus, quem vocant, simul percipitur cum numeris sonorum musicorum, licet diversissimis. Hoc modo dico:

$\begin{array}{cccccccc} \kappa\alpha\pi & \text{—} & \kappa\alpha\tau & \text{—} & \kappa\alpha\iota & \text{—} & \theta\alpha & \text{—} \\ \cup \cup & \text{πεσε} & \cup \cup & \theta\alpha\upsilon\epsilon & \cup \cup & \kappa\alpha\tau\alpha & \cup \cup & \psi\omicron\mu\epsilon\nu. \end{array}$

§. 38.

Quarto per transpositionem temporis. Quod fit in dactylicis iis, qui choriambi et Ionici vocantur, parte theseos vel anacruseos recisa, et ante arsin anacruseos vel theseos loco collocata, hac forma:

$\begin{array}{ccc} \text{—} \cup \cup & \text{—} \cup \cup & \text{—} | \cup \cup \text{—} \\ \cup \text{—} \cup & \cup | \text{—} \cup & \cup \text{—} | \cup \text{—} \end{array}$

Vnde ancipitibus notatis hae formae prodeunt:

— 000 — choriambi

000 —

— | 000 Ionici a maiori

000 | —

000 | 000 | 000 | 000 Ionici a minori

000 | 000 | 000 | 000

§. 39.

Quinto per transpositionem partis numeri. Quod fit in versibus Glyconeis, quorum usitatiore formae,

∴ ∴ | 000 — | 000

ultimo ordine ante praecedentem collocato, et in trochaicum mutato, haec forma substituitur:

∴ ∴ | 00 | 000 —

CAP. VI.

De versibus et systematis.

§. 40.

Versus numerus est ex uno vel pluribus ordinibus factus. Partes versuum *κῶλα*, si ex integris azygiis constant; *κόμματα*, si non ex integris, vocantur grammatici, sed parum sibi constantes. Videndi de his aliisque parum utilibus distinctionibus Hephaestio p. 65. (116) et Marius Victorinus p. 2497. seq.

§. 41.

Numeri cuiusque versus continui sunt: itaque perpetuitas orationis non debet interrumpi hiato illicito, syllabave ancipiti non iusto loco admissa.

§. 42.

Versus asynarteti, quos non accurate definiunt metrici, ii sunt, quorum partes, ut libitum est poetis, nunc servata, nunc neglecta perpetuitate orationis coniungantur, hiatu et syllaba ancipiti admissis, ut apud Horatium epod. XI. XIII.

*fervidiore mero arcana promorat loco.
levare duris pectora sollicitudinibus.*

§. 43.

Versuum polyschematistarum appellatio, male explicata a metricis, in eos versus quadrat, quos §. 37. per transpositionem partis numeri mutabiles diximus.

§. 44.

Catalexis vocatur detractio unius vel plurium temporum in fine versus. Rationem finiendorum versuum ἀπόθεσις metrici appellant.

§. 45.

Versus acatalecti dicuntur, quorum ordines integri sunt: ut iambici trimetri,

υλυ- | υλυ- | υλυ-

§. 46.

Versus catalectici sunt, quibus una syllaba deest, ut in trimetro,

υλυ- | υλυ- | υλυ

In dactylicis numeris, si una syllaba ultimo pedi deest, catalectici in disyllabum vocantur, ut

υυυ-υυυ-;

sin duae, catalectici in syllabam, ut

υυυ-υυ-

§. 47.

Brachycatalecti dicuntur, quorum ultimae dipodiae integer pes deest, ut

υλυ- | υλυ- | υλ

§. 48.

Hypencatalecti vocantur, quibus superat una syllaba, ut
 Quibus si, quod deest ad integrum pedem, additur, brachy-
 catalecti fiunt,

o2o- | o2o- | o2o-o-

Sic enim rectius describuntur, tribus pedibus uno ordine
 comprehensis, quam uno.

§. 49.

Systema dicitur pluriū versuum perpetua coniunctio,
 iisdem conditionibus adstricta, quibus ordines in versum con-
 iunguntur.

CAP. VII.

De numeri musici cum metrico coniunctione.

§. 50.

Musica quum et plures, quam duas mensuras, et nume-
 rorum maiorem variationem admittat, quam metrica, quae ad
 solam recitationem versuum spectat, necessarium est, versuum
 numeros cantu nonnihil mutari. Quarum mutationum indicia,
 deficientibus scriptorum ea de re testimoniis, ex ipsa metrorum
 conformatione, difficultates quasdam aliter non explicabiles
 obiectantium, colliguntur. Detecta est autem hucusque triplex
 numeri musici cum metrico coniunctio, per mensuram
 metrica maiorem, per pausam, per paracatalogen.

§. 51.

Mensuram metrica maiorem exhibent trochaei se-
 manti, qui e duabus longis syllabis constantes, priorem octo,
 posteriorem quattuor temporum habent, eaque re integri ex
 pluribus pedibus membri officio funguntur. Eo fortasse,
 etiam paeonici numeri referendi sunt, de quibus v. §. 445.

§. 52.

Præmissa fit interdum in medio numero musicae quae quum faciat, ut et hiatus et syllaba anceps admittatur, finiri eo loco versum postulat. Ut apud Pindarum, O. VI. 5 (7):
ubi quum numeri hi sint,

— 202—200—00—0

quibus cum adhibetur aditus, quosdamque aditus minus esse post primam secundi versus syllabam pausa fit; unde versus ita distinguendi sunt:

Βίσηρ' ἀντιπαρὰ τὸν ἄλκιον Πηλεῖ, σμελαχέ
— 002—000—0
— 002—000—0
οἶον σπουδαίῳ ἔστι τὸν ἀλκίον Ἐπίκουρος— ὀλινοῖθι βουκ' ἰσθρὶ
οἶον, τίνα κεν φύγοι ἕμνον.

§. 53.

Paracataloge, quæ remissionem faciunt Aristoteles Problem. IX. 6. et Plutarchus de musica p. 1140. F. et 1141. A. quibuscum conferendus Hesychius in V. κατάλογῳ, remissio est numeri ad incertos communis sermonis numeros accedens, quam nostri musici genus canendi recitativum vocant.

§. 54.

Ea duabus in rebus cernitur, in remissione celeritatis in fine quorundam numerorum, ut dochmiacorum et Glycorum; unde hi spondeum in locum finalis iambi recipiunt.

§. 55.

Deinde in solutione totius numeri, quod fit plurium brevium syllabarum ad quosdam numeros adiectione: ut ad dochmiacos. Hae res omnes suis locis explicabuntur.

CAP. VIII.

De caesura.

§. 56.

Oratio ipsa per se numerum habet, quia sine numero neque syllabae in voces, neque voces in complexiones verborum coniungi, et ab se invicem distingui possent. Quamobrem oratio versibus comprehensa ita moderanda est, ut ipsius numeri cum numeris versuum congruant, neque alter numerus alterum tollat. It fit caesura, syllaba anticipi, prosodia.

§. 57.

Caesura sive incisio, quam Graeci *τοιμή* vocant, is locus in versu est, ubi ordo aliquis finitur. Itaque proprie tot caesuras habet versus, quot ordines, nisi quod ultimi ordinis finem, qui simul finis est totius versus, caesuram dici non posse apparet.

§. 58.

Versu per verba expresso caesura appellatur finis numeri, qui in verbis est, in finem ordinis metrici incidens. Ac plerumque non cuiuscumque metrici ordinis, sed unius, cuius finem praecipue notari par est, terminatio fine sententiae vel vocabuli facta intelligitur.

§. 59.

Quod si in medio versu numerum verborum simul cum metrico numero finiri convenit, apertum est multo magis id fieri debere in totius versus fine. Quare versus integro vocabulo finiri par est.

§. 60.

Caesura necessaria est, quae maiorem pausam requirit, quam ut sine totius numeri diapedio negigi possit. Qualis

caesura si quando negligitur, certe curatur, ut id a vocabulo composito aliquid excusetur, ut apud Callimachum fragm. 192.

ἱερὰ νῦν δὲ Λιός | κούριδ' ἔω γενεή.

Non necessaria est, qua neglecta non evertitur numerus metricus.

§. 61.

Caesura mutabilis est, ubi ordines non uno modo describi possunt, ut in hexametro heroico, et trimetro iambico; immutabilis, ubi non nisi una ratio est ordinum distinguendorum, ut in pentametro elegiaco.

§. 62.

Caesura adscita est, quae novum introducit numerum, sed eum talem, qui cum proprio versus numero conciliari possit, ut in versu heroico, quum ultima syllaba, quae thesis est, per vocem monosyllabam, eamque vi quadam praeditam, in arsin mutatur:

γαῖαν ὁμοῦ καὶ πόντον· ὀρώρει δ' οὐρανόθεν ἠὲ.

Et in iambico trimetro:

ὄλον τέ μοι τάσδ' ἅπασιν θνητοῖς γὰρ γέγρα.

§. 63.

Aliud genus adscitae caesurae illud est, quo incisione vel paullo ante finem versus, vel paullo post initium sequentis versus facta, nunc prioris versus reliqua pars cum sequente versus, nunc prima pars posterioris versus cum praecedente versus continuatur, ut in iambico trimetro apud Sophoclem Oed. R. 29.

ὕψ' οὗ κενούται δῶμα Κασμείον, | μέλας δ' Αἰδης στεναγμοῖς καὶ γόοις πλουτίζεται.

et in Oed. Col. 1164.

σοὶ φασὶν ἀπὸ τῆς λόγχης ἐλθεῖν μολόντ' αἰτεῖν, | ἀπελθεῖν δ' ἀσφαλῶς τῆς δεῦρ' ὁδοῦ.

§. 64. Non recte quidam caesuram vocant terminationem vocabuli in medio pede maximeque in arsi. Vt quum caesurae vi breves syllabas produci aiunt, quod quale sit, infra dicetur.

CAP. IX.

De syllaba ancipiti.

§. 65. Syllaba anceps sive ἀδιάφορος ea est, cuius mensura nihil refert utrum longa sit an brevis. Apertum est autem, quoniam per numerum nulla mensura ambigua est, ad verba hanc totam doctrinam pertinere, quorum nunc aliqua longa syllaba pro brevi, hunc brevis pro longa numeretur.

§. 66. Id non potest nisi in his numerorum locis fieri, in quibus pravitas mensurae facile delitescit. Eiusmodi loci duo sunt, anacrusis ex una brevi syllaba, quam quoniam nihil praecedat, ad quod comparari possit, norma deficiente non offendimur longa syllaba pro brevi posita: deinde ultima ordinum syllaba, sive ea arsis sive thesis sit, quam quia nihil sequitur, quod eius diurnitatem definiat, non offendimur, si pro brevi longa, aut pro longa brevis posita est, quum omnino in fine pausam fieri necesse sit. Sed in ultima ordinum syllaba plures regulae notandae sunt.

§. 67. Ac primo apertum est, ordinum finem intelligi eum, quo ipsa totius numeri perpetuitas finitur. Quare in periodicis ordinibus non cuiusvis ordinis, ex quo ordo periodicus compositus est, sed ultimi tantum ultima syllaba anceps est. Hinc in trochaicis versibus, qui per dipodias incedant, secundus

trochaeus, in ithyphallico versu autem, qui est ex ordine periodico tres trochaeos complectente, tertius tantum ancipitem admittit.

Deinde simul is numerus spectandus est, qui in verbis ipsis est: unde aliae syllabae ancipites tantum in fine versus, aliae etiam in medio versu, et hae quidem aut in solo fine vocabuli, aut etiam in medio vocabuli locum inveniunt.

§. 69.

Ac totius versus syllaba finalis, quae simul finalis vocabuli est, omnimodo anceps est, utraque numero, et metrico, et eo, qui in verbis est, in ea desinente.

§. 70.

In medio versu medioque in vocabulo anacrusis vel ultima thesis numerorum trochaicorum et ultima thesis membrorum ex epitritis Doricis constantium anceps est:

*Διοσδότοις ἀκήτροισι τιμαλφόμενον,
μή μιν, ὦ Μοῖσαι, φηγέξεναν στρατόν.*

Nam in dactylicis aliisque ordinibus thesin plurium syllabarum habentibus prorsus impediretur decursus numeri, admittenda syllaba ancipiti.

§. 71.

In medio versu, sed in fine tantum vocabuli arsis dactylicorum ordinum, et thesis spondiaca quarti pedis in versu heroico syllabam ancipitem recipiunt.

*ἐκέρσου Πριάμοιο πόλιν, εὖ δ' οἶκαδ' ἰκέσθαι.
τῇ δ' ἐπι μὲν Γοργῶ βροσθῶπις ἑστεφάνωτο.*

Et arsis quidem illa tum propter vim suam, tum propter finem numeri, qui in ipso verbo inest; thesis autem propter gravem caesuram eo in loco, finiente simul et metrico et vocabuli numero. In trochaicis numeris arsis non admittit syllabam ancipitem, tum quod debilior est, tum quod hes

numeros, qui solutione multas recipiunt; impeditos redditus esset.

§. 72.

Raro Homerus etiam thesin spondiacam in mediis vocibus ancipitem esse passus est. De qua re in versu heroico videbimus.

§. 73.

Syllaba anceps, quae per numeri legem pro brevi habenda est, non potest in duas breves solvi, quia quum longa est, non est ex numeri lege longa, sed pro brevi numeratur: nam repugnat longam, quae non sit longae loco, parum esse duabus brevibus.

CAP. X.

DE PROSODIA.

§. 74.

Per prosodiam metrica numero numeri orationis aptantur commeditate metri, accentu, vocabulorum; Vocis intensione, interpunctione.

§. 75.

Metri commeditas posita est in productionibus et correptionibus propter metrum, in hiatus, in elisione, in crasi, in synizesi.

§. 76.

Multo frequentior apud Graecos productio propter metrum, quam correptio est. Usurpatur ea maxime in versu heroico; et praecipue in vocibus multis brevibus syllabis habentibus, quae aliter aptari metro non possunt. Producitur autem maxime prima tantum horum verborum syllaba et qui-

dem in arsi metrica, tum per ipsius metricae arseos vim, tum quod initium vocabuli arsin habet etiam numeri, qui in ipso vocabulo est. Cuiusmodi verba sunt ἐπίτονος, θυγατέρες, ἀπονέσθαι, ἀκάματος, ἀθάνατος, quod postremum vocabulum inde apud Atticos legitimam accepit primae syllabae productionem. Sic etiam in compositis non quaecumque, sed aut prima posterioris vocis syllaba, ut in ἐξαπονέσθαι, aut ultima prioris in arsi metrica producit, sive numeri, qui in vocabulo est, et vi arseos metricae productionem adiuvante, ut *Iljad.* τ. 35. *Odyss.* κ. 169.

μῆνιν ἀποειπὼν Ἀγαμέμνων, πομπὴν λαῶν.
βῆν δὲ καταλοφάδεα φέρων ἐπὶ νῆα μέλαιναν.
Etsi in his exemplis fortasse digamma, vel duplicatio litterae liquidae, qua saepe utuntur epici, aliquid ad producendi facilitatem contulit.

§. 77.

Correptiones ferè necessitatis debentur, tum in nominibus propriis aliter metrum non ingredientibus, Ἀθήναθεν, Θουκυδίδης, Ροῦφίνιος, secundis syllabis correptis, vel Ἐλευσίνιος tertia, vel praegressae nomen proprium syllabae, ut οἱ δὲ Ζάκυνθον ἔχον,

ἔσται ταῦτα, Σάμανδρε, διοτρεφέες, ὡς σὸ κελύφης.
Χαλκίδα ἔ, Εἰρετριαν τε, πολυτάφυλόν θ' Ἰστιαίων,
tum in aliis necessariis vocibus, ut ante σπέκασσον, *Odyss.* ε. 237. ι. 391. vel extrita littera, ut in τύπανον, vel etiam negligentia quadam, ut apud Hesiodum O. et D. 589.

εἷη πετραίη τε σικη καὶ βέβλιος οἶνος,
et apud Comicum citatum Diogeni Laertio II. 106. et Suida in ῥομβοστρωμυλήθρι:

ἀπῆλθ' ἔχων Δημοσθένους τὴν ῥομβοστρωμυλήθραν,
et apud Pindarum Nem. VII. 89.

ξείνός εἰμι σκοτεινὸν ἀπέχον ἥρπον.
vel dialecti quadam proprietate, ut in vocabulo ἔσλοθρον apud Dorienses; denique omnino ante duplicem consonantem, minus faventem correptioni, ut ante βλ, γλ, μν, Sophocles *Oed. R.* 717.
παιδὸς δὲ βλάστας.

Aeschylus in Persis 593. et in Agam. 999.

οὐκ ἐν γλώσσῃ φίλοισιν
τὸν δ' ἄνευ λόγου δῆμος ἐμπαροῖε.

Sic *δυνήσις* etiam apud Euripidē Bucch. 71. et *εὐνομος* media corrupta apud Epicharmum Hephaestionis p. 15. Rhinthe vero si quid insolenter posuit, sciens ille praves versus dedit, ut,

Ἰππώνεκτος τὸ μέτρον οὐδέν μοι μέλει.

Quem versum, citatum ab Hephaestione p. 4 (10) Valckenarius ad Phoeniss. 1506. ex Herodiano MS. profert, non memor editum esse istum Herodiani libellum in Hortis Adon. ubi v. fol. 194. b.

§. 78.

Longa vocalis vel diphthongus apud Graecos ante vocalem corrigitur, idque non solum in fine vocabuli, de qua re mox, ubi de hiatu, dicemus, sed etiam in eadem voce, ut in *ποιεῖν τοιοῦτος*, *γεραίος*, *δελταίος*, *πατρώος*. Rariora sunt *Ἀθήναιος* apud Pherecratem citatum Eustathio p. 1456, 52. et *φιλαθήναιος* apud Aristoph. Vesp. 282. Neque enim in quacumque voce hac licentia utuntur. Quo pertinet *δελή* Rhinthonis apud Hephaest. p. 4 (10).

§. 79.

Apud Latinos duplex recitatio in usu fuit, una accentum maxime vocabulorum et vulgarem pronuntiationem sequens, qua scenici veteres usi sunt, altera ad Graecorum exemplum conformata, quae ab Ennio primum in epicam poesin, Augusti aevo in omnia fere genera poeseos introducta est. Scenica illa recitatio abundat correptionibus, neque curat positionem, unde *ille*, *atque*, *Philippi*, *iuventutis*, et alia plurima correctis ante duplicem consonantem vocalibus pronuntiantur. Quin etiam vocales longas corripunt, ubi ultima eliditur, ut *cōncede huc*, *sēcede huc*.

Hiatus fit voce in vocalem desinente ante vocem incipientem a vocali. Eum etsi in universam vitare poetis lex est, tamen certis conditionibus admittitur. Apud veteres epicorum Graecorum multi videntur, magis, quam sunt hiatus, quoniam illi digamma usurpabant, quod in scribendo adijci non solet. Simile apud Latinos est, quod Car. Lingius in Quaestionum Plantinarum libro primo, sive de hiatu, in versibus Plantinis, observavit, qui libellus editus est Vnctialaviae a. CIIOCCXXVII, saepe apud Plantum vocalem ante nomen *uomo* non elidi, quia hoc nomen pleniorē aspirationem habuisse videatur, in quam rem apte commemoravit hodieque servatam ab Italia hanc pronuntiationem, *uomo* dicentibus.

§. 81.

Ac legitimus est et necessarius hiatus in vocibus exclamationi inservientibus quibuscumque et quocumque in genere metri, ut apud Sophoclem in Philoct. 832. in Al. 194. in Acrisio ap. Stob. Serm. VIII. 2.

ἴθι μοι, πάτερ.

ἀλλ' ἀναξ ἔξ' ἰδράτων.

ῥῆσ' εἰς, ὦ ἀκούει, ἢ μᾶτην φλά;

Deinde in iis vocibus, quae elisionem non admittunt, ut *τί* ἔστιν; *τί* οὖν; *περὶ* ἐμοῦ a quibus tamen tragici abstinere videntur. Eo pertinet hiatus, qui fit per genitivos in *ao* et *oio* terminatos, quorum ultimam non licet elidi. V. diss. de aetate Orphei Argonaut. p. 721. seqq.

§. 82.

In dactylicis numeris apud Graecos legitimus est hiatus, qui fit correpta longa vocali vel diphthongo ante saltem vocalem in thesi, ut

ἔνδρα μοι ἔννεπε, Μοῦσα, πολύτροπον, ὃς μάλα πολλὰ
πλάγχθη, ἐπεὶ Τροίης ἱερὸν πηλεΐδρον ἔκπρσεν.

Quod fit etiam in thesi soluti in tribrachio; trochaei, apud Eurip. Iphig. Taur. 197.

φόνος ἐπὶ φόνῳ, ἀχέ τ' ἀχέσιν.

Atque in soluta arsi prima dochmiaci, et quidem in utroque eius syllabi: fortasse etiam in ultima eiusdem versae arsi.

§. 83.
 veteri Graecorum poesi epica legitima est etiam is hiatus, qui fit in longa syllaba arsin habente, ut
 ἢ μὲν ἐνὶ πολλῶν, ἢ ἄλλοι ἐπὶ ἔργων.

Omninoque haec poesis etiam multis aliis modis hiatum admisit, de quibus explicatum est in dissertatione de aetate Orphei Argonauticorum. Ex his memorabilis est hiatus in longa thesi, quarti pedis propter graviores ibi caesuras proprius:

ἢ καὶ ἐνὶ πολλῶν, ἢ ἄλλοι ἐπὶ ἔργων.

Lyrici in dactylicis numeris sequuntur epicorum exemplum, sed modeste. In ordinibus duarum syllabarum non nisi in longa arsi, tam etiam in longa thesi, quae unquam finitur, hiatum sibi indulgent: ut Pindarus

ἢ Καστορέω, ἢ Ἰολά-
 ου ἐναρμύξαι μιν ὕμνω.

§. 85.
 Romani poetae, quorum lingua non novit apostrophum, hiatum sere in solis longis syllabis praebent, et quidem pro ducta syllaba hiante tantum: in dactylicis numeris, illique necessario, ubi sequente brevi syllaba sypizeis fieri aequit, ut

Amphion Dircaeus in Actibus Actomytho,
lamentis gemitibus et fontibus plulatu
 et apud Attium in Annalibus apud Macrobium: Sati: I. 7.

et meo traditus illinc
iste, ut cum dominis fantuli epulentur ibidem;
 non necessario, ubi, quae sequitur, longa est; eoque synizesis fieri patitur, ut

Nereidum matres, et Neptuno Aegeao;
 aut ubi longa sequente corripitur syllaba hiante, ut, si
insulae Ionio in magna.

Perrarus est hiatus in brevi syllaba, neque ille excusabilis, nisi accedente interpunctionis mora, ut apud Virgilium Aen. I. 405. Ecl. II. 53.

et vera incessu patuit deo: ille ubi matrem.

aidam corca pruna: honos erit huius quoque pono.

Et apud Catullum IH. 16.

o factum mala, o miselle passer.

§. 86.

Apud poetas scenicos in trochaicis numeris voces monosyllabae, natura longae, in soluta arsi ictum habentes, correptaeque, saepissime hiatus faciunt: eadem hiant etiam in secunda syllaba dactyli. Saepe etiam hiatus excusando vel personae mutatio inservit; Pseud. I. 5, 38.

tibi. autecultabo. PS. tur. ad te. Pseudolo.

vel si qua alia sit pausa in recitando. Ut in Stichis I. 3, 113.

sed ecceum Dinacium diu puerum. — hae vide.

Vide §. 102.

§. 87.

Hiatibus adnumerantur apud Latinos syllabae littera se terminatae, quae tamen syllabae non elidendae, sed celeritate pronuntiandi obscurandae sunt, ut ex Quintiliano IX. 4, 39. 40: intelligi potest. Hae interdum, maxime in monosyllabis, in dactylicae thesios priori tempore plene pronuntiantur, ut apud Lucretium III. 1095.

sed dum adest, quod avemus, id exsuperare videtur.

et apud Horatium Serm. II. 2, 28.

octo num adest honor idem.

Rarius in longioribus vocabulis et in fine dactyli, ut apud Enniam in X. Annal.

insignita fere tum millia militum octo.

et non semel apud Lucretium. Producta syllaba apud Propertium II. 14, 1.

o me felicem: o nox mihi candida.

Apud scenicos poetas fere monosyllaba in ictu solutae arseos plene pronuntiata reperiuntur.

§. 88.

Crasis, de qua nondum habemus qui satis plene atque accurate exposuerit, Atticis imprimis usitata est; sed tantum in certis consociationibus. Nam fere ea tantum crasin faciunt, quae etiam sensu tanquam una notie cohaerent. Vnde frequentissima crasis est in articulo et nomine, ut ἀνὴρ, ἄνδρες, ἀρετή, ἀρεταί, τοῦργον, τὰργα, ὄθμοι, τὰμῶ, ὁ ὑπικώριοι, ἀπικώριοι apud Eurip. Ion. 1130. Φοιμάτιον, Φοιμάτια, Φάτιρα, Φάτιρον. et τοῦλίθρον, apud Eurip. Iph. T. 488. Tum in particulis quibusdam, ut τὰν, τὰρα, ἐκ τοι ἄν, τοι ἄρα. Rarior in pronomine et verbo, ut ἄγω ἐκ ἄγω. Invenitur etiam in verbo ex pronomine, ut ἐγώδρα ἐκ ἐγώ οἶδα, et γενήσομαι ἐκ γενήσομαι ἐγώ, quod positum in Iphig. Aul. 1406. comicis proprium est, qui primam futuri personam terminationis passivae etiam cum aliis nominibus contrahunt, ut περιοπομάπελθόντα apud Aristoph. Ran. 512. et ἐναντιζομάπλουκούντος apud Platonem comicum, citatum ab Athenaeo. p. 664. A. Vide Gaisford. ad Hephaest. p. 222.

§. 89.

In universum autem tenendum, longas vocales α, η, ω, cum brevi inillā, quae fere sola ē est, facile colliquecere; item diphthongum ου, quae nihil videtur esse quam supplementum vocalis, cui proprium signum non habebant Graeci. Non etiam eadem contractio fit in iis, quae proprie diphthongi sunt, nisi in futuris illis, ut γενήσομαι. Perraro in aliis, ut πῶμενοι κῆρῖσον et πλείστοι θάρον in Persis Aeschylī 310. 490. et πεσοῦσαι κλαιον in Soph. Oed. C. 1608. et ταχῆ ᾠροεσαν ibidem v. 1602. et ἐπεὶ δάκρυσα in Philoct. 360. Dubium est εἰ πταξόμεθα in Eurip. Suppl. 523. Καὶ vero cum omnibus vocalibus et diphthongis crasin facit, rarius tamen cum ε. Sed non copulari per crasin cum αει, neque cum εθ. nisi in compositis, observavit Porsonus ad Phoen. 1422.

§. 90. *ἄλλοτερον ἢ ἄλλοτερον* §. 90. *ἄλλοτερον ἢ ἄλλοτερον*

Synzesis, sive syncophonesis, quae in eo posita est, ut duae vocales simul pronuntientur, sed non in diphthongum coniunctas, apud Atticos usitatissima est in genitivis in *ωος* et *ων* terminatis, ut *παύωος*, *πόλειων*. Apud epicos etiam corripuntur simul pronuntiatae vocales sequente alia vocali, sed vix aliter quam in secunda dactyli syllaba, ut *δενδρέω ἀφαιόμενοι*.

Nam quod apud Hesiodum est O. et D. 640.

ἄκρη, χεῖρα κατῆ, θάρι ἕργαλέη, εὐδέ ποτ' ἐσθλή,

in eo nescio an non *ῆη*, sed *ῆω* contrahendae sint. Visitata

enim et recepta etiam apud Atticos est syncophonesis in *ῆω*, *αἶ*,

μη αἶ, *μη εἰδέου*, tum etiam in *ἐπῆ*, *αἶ*. Latini semper

syncophonesi nituntur, ut hodie Itali: nisi quod *ω* in particula

quae verè elisam esse sequente vocali credibile est. Etiam in

mediis vocibus frequens apud scenicos Latinos syncophonesis

est, ut *enous*, *tunis*, *aias*, *hivias*.

§. 91. *ἄλλοτερον ἢ ἄλλοτερον* §. 91. *ἄλλοτερον ἢ ἄλλοτερον*

Ferrarum est duas breves vocales per syncophonesis

coniunctas corripi. Afferit Hephaestio aliique grammatici

Praxillae versum:

ἄλλα τερον οὐποτε θυμόν ἐν στήθεσσιν ἐπιθόν.

Etiam Pindarus Pyth. I. 56 (109). corripuisse visus est *θῆος*

monosyllabum, sed falso. Inveniuntur hae duae vocales ibi

fere simul pronuntiatae, ubi positio syllabam longam facit.

Ceterum diligenter in hoc toto genere videndum, quid ele-

gans sit, et auribus incautum: de qua re quaedam monuit

Nækius in libro de Choerilo p. 147. seqq.

§. 92. *ἄλλοτερον ἢ ἄλλοτερον* §. 92. *ἄλλοτερον ἢ ἄλλοτερον*

Rarior est syncophonesis litterae *σ* cum alia sequente

vocali visitata illa quidem in dativis, ut *νέου*: Invenitur etiam

in *Ἐρυσόν* apud Eurip. Iph. T. 391. 970. 1456. in *ἕρυσον*

σμός in Ammiani epigr. 20., in *δυσόν* apud Soph. Oed. Col.

640. Suspectum autem γειῶν apud Pind. Pyth. IV. 401 (225). Sed ἄστυ ἐρικυδέα est in oraculo apud Herodotum VII. 220. et alios. Apud Latinos *Davus*, *navem* saepius in unam syllabam contrahuntur, *Tennis* autem etiam epicis disyllabum usurpatur.

§. 93.

Negat i synecphonesia facere Porsonus ad Phoen. 1651, Recte. Nisi forte in quibusdam cum *da* compositis verbis haec praepositio una syllaba pronuntiata fuit. Sed *καρτέου* Aeschilo et tribus locis *καρτα* obrusa, relinquentur inventori. Corrupta sunt in Euripidis Ion. 285. Herc. fur. 1295. Bacch. 996. Πύθιος, Ὀλυμπίων, Ἰονία. Admiserunt talia mali poetae necessitate coacti, ut Πηλιάδα Sotades ab Hephaestione et aliis citatus, Φειδίας et Ἀπολλωνίας apud Pausan. V. 10, 2. 22, 2. Latini *abietibus*, *connubium*, *consilium* interdum littera *s* pene consonantis vicem tenente usurpant.

§. 94.

Notabilis est synecphonesis seu potius elisio dativi singularis tertiae declinationis, ut apud Homerum:

χαίρε δὲ τῷ ὄρνιθ' Ὀδυσσεύς,

καὶ δὲ τῷ ἄκροισι ἐναλκίκοις.

In his, quidem, exemplis grammatici decenter non elidi *s*, sed agnoscunt tamen *s* in *θ* et *η* ad Nil. 589. Vid. Spitzeri excursu VI. ad Iliad. Sed et apud Homerum hoc rarum est, et haec in apud Aëticos (v. Matthiae ad Eurip. Alcest. 1129.) qui etiam in dativis pluralibus elisionem vitant: v. Porson. Appendix ad Toups. Em. in Suid. p. 450. et Monthly Review 1789, Septemb. p. 244.

§. 95.

Latini veteres in vocalibus brevi syllaba in litteram *s* exeunte terminatis saepe abiciebant *s* propter metrum,

vita illa dōgnū' lōdōque.

Scenici poetae raro hoc fecerunt in iis versuum locis, qui diligentem iustae mensurae observationem requirunt.

§. 96.

Accentus apud veteres epicos plurimum valebat et ad producendas syllabas, in quibus positus esset, et ad corripiendas, quas vel sequeretur, vel praecederet. Produci facit syllabam penultimam, si ultima longa est, in thesi, ut

δώρα παρ' Αἰόλου μεγάλητορος Ἴπποτάδαο,
Odys. x. 36. V. Elem. d. m. p. 56. Si brevis est ultima, in arsi: Il. μ. 206. π. 145.

Τρώες δ' ἐρήγησαν, ὅπως ἴθον αἰόλον ἔφην.
Ἴππους δ' ἄντομέδοντα θοῶς ζευγνύμεν ἄωγον.
Antepenultimam, si brevis est quae sequitur, in arsi: ut *δαίς, ἴμεναι, ἀρώμεναι* Odys. ι. 425. Iliad. v. 365. Hesiod. O. et D. 22.

§. 97.

Corripitur vocalis propter sequentem accentum in oxytonis quibusdam trisyllabis, ut *ἐπειή, μεμαώς, Ἀχιλέως, Ὀδυσεύς*. Et in tetrasyllabis, quae ab his declinantur, ut *μεμαότες, Ἀχιλέος, Ὀδυσέος*, quae scribuntur *μεμαώτες, Ἀχιλῆος, Ὀδυσῆος*.

§. 98.

Corripitur propter praecedentem accentum penultima maxime in coniunctivis, ut *ἀγέρομεν, μέλομαι, βοήθειαι, ἀποδίωμαι*, quae sic scribuntur pro *ἀγέρομεν, μέλομαι, βοήθειαι, ἀποδίωμαι*. Raro, ubi brevis est ea syllaba, quae accentum habet, ut in *ἔλεται* Iliad. λ. 192. Huc referri debet etiam commemorata a grammaticis correptio penultimae in tertia perfectorum, ut *λελόγχασι*, quae tamen ex Homeri Hesiodique carminibus hodie expulsa est. V. Elem. d. met. p. 58.

§. 99.

Ultima corripitur tantum in *ἔως* apud Homeros, quod scribi deberet *εῖος*, ut saepissime in illo *ἔως ὃ ταῦθ' ἔρμαινε*. Od. ι. 233. τ. 367.

ἤμεινοι, ἔως ἐπῆλθε πέμων.
ὄσσα σὺ πῦρ ἐδίδως, ἀρώμενος, ἔως ἴκαιο.

Iliad. τ. 189. scribendum:

μιμνέτω αὐτόθι, τῶς, ἐπειγόμενος περ Ἄρηος.

V. Elem. d. m. p. 59.

§. 100.

Similia multa habuit familiaris sermo Latinorum, quae usu cognoscenda, duce maxime Bentley in schediasmate de metris Terentianis et annotationibus ad Terentium. Praecipue tenendum, licet grammatici dicant, nullum Latinae linguae vocabulum in quarta a fine syllaba accentum habere, tamen tetrasyllaba omnia, quae tres breves ante ultimam habent, ita in versu collocari, ut ictus in primam incidat, ut *familia, miseria, letigera, occiderit*. Deinde ubi ultimam duae longae praecedunt, elisa ultima, retrahi accentum in tertiam a fine:

poeta quum primum animum ad scribendum impulit.

In primis etiam attendendum ad dictiones encliticas, quas Latina quoque lingua multas habet.

§. 101.

In initio orationis, et ubi quid significanter dici volumus, vocem magis solemus intendere. Hinc intensio vocis in prima arsi versus heroici producendae brevi syllabae aliquando inservit, ut Iliad. δ. 155. ε. 359. χ. 379. ψ. 2.

φάε κασίγνητε,

ἐπειδὴ νῆός τε καὶ Ἑλλήσποντον ἴκοντο.

Hesiodus Q. et D. 436.

δρωὸς ἔλυμα, γυῖν προῖνου, βόε δ' ἐνναετήρω.

Theognis v. 1075.

βρόχον ἀποδῆξας.

Eodem pertinet in nominibus propriis facta productio, ubi pondus aliquod in iis inest. Aeschylus S. ad Th. 494. 553. Sophocles ap. Priscian. p. 1328.

Ἴππομέδοντος σχῆμα καὶ μέγας τύπος.

Παρθενοκαῖος Ἀρκάς· ὁ δὲ τοιοῦδ' ἀνήρ.

Ἀλφειβοῖαν, ἣν ὁ γεννήσας πατήρ.

§. 102.

Interpunctio denique quoniam consistere vocem et aliquam pausam fieri postulat, in quibusdam generibus versuum, ut in dochmiacis, interdum facit ut syllaba finalis, quae brevis est, producatur. Quod post compellationem potissimum, et exclamationem, et interrogationem fieri, observavit Seidlerus in epistola ad Lobeck. Aiaci huius adiuncta p. 435. seqq. et de verss. dochm. p. 79. seqq. Et apud Romanos quidem scenicos etiam in trochaicis numeris, ut in Plauti Milite III. 2, 34.

numquam édepol vidi prómere: verum hóc erat.

Non minus etiam est ubi hiatui excusando serviat interpunctio. Vide §§. 82. 85. 86. De quo qui disputavit, Cár. Lingius, in libello supra §. 80. commemorato, modum in hac re excessit, quum non modo in caesura, sed aliis etiam in locis versuum admissum esse hiatum contendit. Indiget haec res adhuc diligentiore pervestigatione. Illud certum videtur, ubi cumque in recitando etiam extra metrum pausa fieri solet, ferri hiatum. Sic in Asinaria IV. 1, 59.

ancíllam ferre Véneri-aut Cupidini.

Omninoque illa scena plena est exemplis hiatuum, quia lente distincteque recitatur syngraphum, quod condi iusserat Diabolus. Eadem ratio est in enumerationibus plurium rerum similium. Vt in Aul. III. 5, 34. Men. III. 2, 11. Merc. IV. 4, 5. V. 2, 11.

stat fáullo, phrygio, -aurifex, lanárius.

prandí, potavi, scórtum accubuí, -ábstulí.

vidére, amplecti, -ósculari, -álloquí.

égomet mihi comés, calator, équus, agaso, -ármiger.

Et in versibus Creticis Most. I. 2, 73.

árte gymnástica, díscó, -hastís, píla,

cúrsu, -armís, equo.

Dubitari potest de illo Pseud. I. 1, 17.

iuvábo aut re, -aut ópera, aut consilió bono.

quum facillima correctione scribi possit: *iuvabo te aut*

re. Tum etiam in repetitione similium verborum hiatus interdum etiam necessarius est, ut in Mercat. I. 2, 68.

A. eloquar, quandoquidem me oras. tuus pater

CH. quid meus pater?

A. tuam-amicam CH. quid eam? A. vidi. CH.

videt? vae misero mihi.

Et in eadem fabula III. 4, 30.

CH. quid id est, quod scis? EV. tuus pater volt

vendere CH. omnem rem tenes.

EV. tuam-amicam CH. nimium multum scis. EV.

tuis ingratis.

Naevius quidem satis indiligens in hoc genere fuisse videtur, ex quo Cicero in Orat. 45. haec hiatus exempla affert:

vos qui accolitis Istrum fluvium atque Algidum.

quam nunquam vobis Graii-atque barbari.

Notavimus hiatus inserta inter voces lineola, ut veteres faciebant. V. Elem. d. m. p. 149. Eoque signo etiam infra saepe utemur.

LIBER II.

De metris simplicibus.

CAP. I.

De generibus metrorum simplicium.

§. 103.

Metra simplicia vocamus, quae uno genere numeri procedunt. Et quum numeri omnes aut sola tantum arsi contineantur, aut thesin habeant ex temporibus mensura vel paribus arsi, vel minoribus: tria apparet numerorum genera esse, primum ex solis arsi; secundum ex paribus temporibus, qui sunt numeri pyrrhichi, tribrachi, proceleusmatici, spondiaci, Molossici: tertium ex imparibus temporibus, qui sunt numeri trochaici, dactylici, paeonici: qui quod plurimum varietatis et suavitatis habent, longe sunt omnium usitatissimi.

CAP. II.

De arsi nuda et basi.

§. 104.

Raro arsis nuda usurpatur. Omninoque metrum ex solis arsi compositum inconcinnum et asperum foret.

§. 105.

Sed aliquid huiusmodi invenitur in basi. Sic vocamus numerum ex duabus arsi- bus compositum, qui in principio quorundam ab arsi incipientium numerorum usurpatur, ut dactylicorum quorundam, et choriambicorum, et logaoedicorum.

§. 106.

Constare autem basin ex duabus arsi- bus, ex eo cognoscitur, quod utraque syllaba incertam mensuram habet. Nam si alterutra tantum arsin haberet, ex lege numeri certa deberet comparatio esse mensurarum. Utraque autem si arsis est, iure ambae arripites sunt, quia utraque simul et initium et finis numeri est. Vnde promiscue pedes disyllabi omnes admittuntur:

Ita quidem lyrici Aeolenses, ut Sappho apud Hephaest. p. 24 (42).

Ἔρος δ' αὐτὲ μὲν ὁ λυσιμελής δονεῖ,

γλυκύπικρον ἀμάχανον ὄρπετον.

Ἄτθι, σοὶ δ' ἐμέθεν μὲν ἀπήχθετο

φροντισθῆναι, ἐπεὶ δ' ἄνδρα μὲν ποτὴν.

§. 107.

Sed poesis lyrica Doriensium, quam tragoedia et comoe- dia sequitur, exclusit pyrrhichium. Idque videntur etiam Aeolenses quidam fecisse, ut Corinna. Hi igitur quam alteram utram arsin necessario longam esse voluerunt, consentaneum erat, solvi posse hanc arsin in duas breves; unde prouti ea prior vel posterior arsis est, hae formae natae:

—|—
—|—

—|—
—|—

Itaque et anapaesto et dactyle locus est: sed raro his duobus pedibus, nec frequenter tribracho utuntur, solique, ut videtur, poetae scenici post Olymp. LXXXIX. Propter hanc varietatem mensurae in describendis numeris basin ita notamus.

Duplicem basin habet Pindarus Nem. IV. v. 5. et 6. stropharum.

CAP. III.

De numeris parium temporum.

§. 108.

Inveniuntur, sed raro, numeri ex solis brevibus vel solis longis temporibus compositi, maxime autem ex brevibus. Sed videntur plerique saltem horum numerorum ex solutionibus vel contractionibus numerorum imparia tempora habentium orti esse: ita ut non possint certae eorum formae constatae, quae non eadem sint, atque illae, quae imparium temporum numeris contineantur.

§. 109.

Attendendum in his numeris ad commodam pronuntiationem, ex qua facile plerumque colligitur, utrum ad trochaecos, an ad iambos, an ad anapaestos, an ad dochmiacos, in quo genere usitatissima est longarum omnium solutio, pertineant. Trochaici generis exemplum est ap. Eurip. Iph. T. 198.

φόνος ἐπὶ φόνῳ, ἄχεά τ' ἄχαιιν.

Iambici in Aesch. Prom. 903.

ἀπόλεμας ἔδε γ' ὁ πύλεμος, ἀπορη πρόμιος.

Anapaestici apud Heraclitum p. 27. (A8)

τίς ὄρεα βαθύκομα τὰδ' ἐπέοντο βροτῶν.

Dochmiaci apud Sophoclem Oed. R. 1313.

νέφος ἐμὸν ἀπότροπον ἐπιπλόμενον ἄφατον.

§. 110.

Spondiaci numeri fere ad anapaestós pertinent. Molossici inusitati sunt, licet commemorati a Mario Victorino p. 2545. seq. qui hoc exemplum ponit:

ite o Spartae primores fauste nunc parcas decentes.

CAP. IV.

De versibus trochaicis.

§. 111.

Trochaici numeri sunt hi:

20-0	trochaicus.
0 20-	iambicus.
20-	Creticus.
0 220	antispasticus.
0 0 20-	Bacchiacus.

§. 112.

Trochaici et iambici numeri fere ex ordinibus periodicis duplicibus, i. e. ex dipodiis constant. Metrici veteres, qui eos ita in pedes describant:

20|20| non habent, quomodo explicent, quod trochaei in locis paribus, i. e. in secundo, quarto, sexto, octavo pede, iambi autem in imparibus, i. e. in primo, tertio, quinto, septimo spondeum admittant. Ex nostra doctrina qui et finem ordinis et brevem anacrusin ancipitem esse ostenderit (§. 66. seqq.), sponte intelligitur, et numerum utriusque generis eundem, et legem eandem ancipitis esse:

20-070-070-0
-070-070-070-

§. 113.

Creticos et Bacchiacos numeros musici et metrici ad genus pæonicum referunt. Sed Creticum manifestum est dipodiam esse trochaicam catalecticam. Bacchiacus autem substitutus est amphibrachico, qui propter molliam improbatu fuit.

§. 114.

Antispastus compositus est ex iambo et trochæo: ex quo numero, quia asperior est, ita condi versus solent, ut et catalexi aliqua et consociatione aliorum numerorum asperitas eius leniatur.

CAP. V.

De numero trochaico.

§. 115.

Trochaici plerique per dipodias incedunt: quarum in fine anceps admittitur (§. 112.), arses autem solvi licet. Inde dipodiae trochaicae haec forma est,

$\begin{array}{c} \text{—} \text{ } \text{—} \text{ } \text{—} \\ \text{—} \text{ } \text{—} \end{array}$

§. 116.

Quidam trochaici ex longioribus ordinibus constant, quorum maxime memorabilis est ithyphallicus, qui est ex ordine triplici:

$\begin{array}{c} \text{—} \text{ } \text{—} \text{ } \text{—} \text{ } \text{—} \\ \text{—} \text{ } \text{—} \end{array}$

Quare in hoc non secundus pes, ut qui in medio ordine sit, sed tertius spondeum admittit. (§. 67.)

CAP. VI.

De trochaicis monometris, dimetris, et trimetris.

§. 117.

Trochaici monometrici in systematis inveniuntur, quae, ut in plerisque aliis numeris, sic etiam in trochaico ex dimetris condi solent, maxime a comicis. Haec systemata una perpetuitate continuantur, finita versu catalectico: quare non est hiatus in fine singulorum versuum locus, neque integra voce finiri versus necesse habetur, sed totum systema unius versus instar est. Aristophanes in Pace v. 339.

καὶ βῶατε, καὶ γελάτῃ

ὅη γὰρ ἐξεστὶ τὸδ' ὑμῖν

πλεῖν, μένειν, κινεῖν, καθυδοῖν,

ἐς πατηγυρεὺς θεωρεῖν,

ἐστιῶσθαι, κοτταβλεῖν,

συβαρλεῖν,

λοῦ λοῦ κεκραγένοι.

Dactylum Graeci non nisi in nomine proprio admittunt. Emendatione opus est in Aristoph. Eq. 301. Non est autem ibi ἰρὰς scribendum, qua forma non utitur comici.

§. 118.

Tragici, quoniam haec legitima systemata comicorum propria habebantur, aut incipere ea alio numero solent, aut finire, ut Euripides in Oreste v. 996. ed. Pors.

ὄθεν ἔρις τό τε πτερωτὸν

ἄλλον μετέβαλεν ἄρμα

τὰν πρὸς ἐσπέραν κέλευθον

οὐρανοῦ προσαμύσασα

μονόπυλον ἐς αἶω.

§. 119.

Trimetros nec tragoediam neque comoediam unquam agnovisse recte dicit Bentleius ad Cic. Q. Tusc. III. 12. Si

qui inveniri videntur, ut quos Gaisfordius ad Heph. p. 263. ex Soph. Oed. Col. 1081. 1092. affert, pertinent ad epitritos. V. tamen Elem. d. m. p. 453.

CAP. VII.

De trochaicis tetrametris catalecticis.

§. 120.

Vsitatissimus est tetrameter catalecticus, caesuram habens in fine secundae dipodiae. Eam comici saepe, tragici vix umquam negligunt. Aeschyli versum in Persis 164.

ταῦτά μοι διπλή μέριμν' ἄφραστός ἐστιν ἐν φρεσίν,
non bene correxit Porsonus in praef. ad Eurip. Het. p. 43. Scribendum *μέριμνα φραστός*. Excusationem a mutatione personae, caesuram mutante per pausam in recitandō, hoc Sophoclis habet in Philoct. 1402.

N. εἰ δοκεῖ, στείχωμεν. Φ. ὦ γενναῖον εἰρηκὸς ἔπος.
V. Elem. d. m. p. 37. 82.

§. 121.

Solutiones longarum frequentiores sunt in primo cuiusque dipodiae, quam in secundo pede, quia suavius remittitur vis numeri, quam augetur. Tragoedia recentior, orta circa Ol. LXXXIX. ut omnino negligentior in numeris, ita etiam immodica in solutionibus est, ut adeo disyllabas voces in tribrachum admitteret. Eurip. Or. 736.

χρόνιος· ἀλλ' ὅμως τάχιστα κακὸς ἐφωράθη φίλοις.
Non hoc indulserunt sibi antiquiores, nisi in praepositionibus et aliis quibusdam arcte coniunctis verbis, ut *διὰ κακῶν, ὃ δὲ τοιόσδε*. Non numerosus est Epicharmi versus. apud Athen. VII. p. 315. F.

μεγαλοχάσμονός τε χάνουσι κήκτραπελογάστρους ὄνους.
Scribendum *κῆκτραπελογάστρους*: cf. Clem. Alex. Protrept. II. I. p. 176.

§. 122.

Tragicos ante ultimam dipodiam non terminare verbum ex pluribus syllabis constans in syllabam longam, observavit Porsonus in praef. ad Eurip. Hec. p. 43. Comici id non dubitant facere, ut Aristoph. Nub. 577.

πλείστα γὰρ θεῶν ἀπάντων ὠφελούσαις τὴν πόλιν.

In Eurip. Hel. 1644.

οἴπερ ἢ δίκη κελεύει μὲν· ἀλλ' ἀφίστασθ' ἐκποδῶν,
ἀφίστασθ' scribendum putavit Porsonus, ubi tamen fortasse, ut in trimetro iambico infra ostendemus, interpunctio maior, quae praecedit, excusationem affert.

§. 123.

Dactylum iambographi, et tragici, non nisi in nomine proprio admisere; et recentior quidem tragoedia etiam ibi, ubi alia collocatio verborum evitari dactylus poterat, ut Eur. Or. 1536.

σὺ γγονόν τ' ἐμήν, Πυλάδην τε τὸν τάδε ξυνοῦντά μοι.

Eandem comicorum, fuisse severitatem recte contendit Porsonus l. l. emendandique sunt versus qualis in Achara. 318.

ἄπειρα ἐπιξήνοσθ'· θελήσω τὴν κεφαλὴν ἔχων λέγειν.

ubi tamen vehementer errarunt, qui *κεβλήν* scribi iusserunt. Non minus severus est Epicharmus: sed non sunt in eius versibus synizeses *ια, ιαι, ιοι, ιω* ad medendum adhibendae, quas admisit H. L. Ahrens ad fragm. 36.

LXXV. SECTIO

§. 124.

Latini, qui hunc versum quadratum et septenarium vocant, solutionibus utuntur creberrimis. Iidem omnibus locis, excepta ultima dipodia, spondeum, anapaestumque admittunt, non raro etiam dactylum, sed ita, ut hi pedes propter communia sermonis incertam mensuram non multum offensionis habeant.

§. 125.

Plauto hi versus asynarteti sunt, qui in caesura, quam tamen saepissime negligunt Romani, etiam hiatum admiserit: ut in Amph. I. 1, 116.

*credo ego hac noctū Nocturnum - obdormivisse
ebrium.*

CAP. VIII.

De trochaico tetrametro claudo.

§. 126.

Iambographorum proprius est tetrameter claudicans, qui propterea sic vocatur, quia non, ut usitatus tetrameter, in iambum, sed in trochaeum exit: i. e. posterior eius pars hos ordines habet:

μη·προσιμα·δη· με·χη·τω·σικτω·δινκισσθαι.
V. Elem. d. m. p. 89. Caesura est eadem, quae in vulgari tetrametro. Hoc metro sunt septem versus Anaxi apud Athenaeum VII. p. 282. B.

CAP. IX.

De trochaicis tetrametris acatalectis.

§. 127.

Tetrametri acatalecti Hephæstio exemplum affert ex Anacreonte:

κλῆθι μεν, ἕροντος ἐδέειρι χρυσόπηνλε κόρη,
in quo neglecta est caesura. Nam hic quoque versus cæ-

suram habet in fine pedis quarti. Scenici poetae Graecorum non usurpant hoc metrum.

§. 128.

Latinorum et tragici videntur hoc versu usi esse, et comici usi sunt multum. Vocant eum octonarium. Pedum eadem formas sibi indulgent, quas in septenario. Plautus hunc quoque asynartetum fecit. Exemplo sint hi in Aul. III. 1, 1.

*optati civés, populo cersylae, accolae, ádvenae
omnes,
dáte viám, qua fúgere liceat; fúcite totae plá-
teae pateant.*

Et in Bacchid. IV. 3, 1.

*pétulans, protervo, trucidó-únimo indomíto, in-
cógitato,
sine módo et modéstia sum, sine bono iure átque
honore,
incrédibilis, imposque animi, -inamabilis illepídus
vivo.*

Tibrachum in ultimo pede sibi non indulsisset Graecus poeta.

CAP. X.

De trochaico pentametro.

§. 129.

Pentametro catalectico, quem *ὑπέμετρον* vocat Hephaestio, quia triginta tempora excedit, quae excedi non debere contendunt metrici, Callimachus usus est:

*ἔρχεται πολὺς μὲν Αἰγυπῶν θιαμῆξας ἀπ' οἰνηρῆς Χίου
ἀμφοράς, πρὶός, δὲ Αἰσβλῆς ἄωτον νέκταρ οὐρανῆς
ἀγων.*

§. 130.

Bentleius errat, metrum hoc etiam Terentio tribuens in Phorm. I. 4, 17. III. 2, 1. Nulli eo neque Graecorum neque Romanorum scenici poëtae usi sunt. V. Elem. d. m. p. 93.

CAP. XI.

De versu ithyphallico.

§. 131.

Versus ithyphallicus, qui, quod ex uno ordine periodico constat, omnes trochaeos puros habere debet, neque alium praeterea pedem, quam tribrachum, admittit (§. 116.), sed eum non in ultimo pede, quia remissio rem in fine numerum esse decet, lyricis maxime epodi loco usurpatur. Simonides ap. Etym. M. p. 413, 23.

*οἶον τόδ' ἡμῖν ἐρπειὸν παρέπτατο,
ζῳῖον κάκιστον.*

Tum in asynartetis quibusdam, ut apud Archilochum:

οὐκ ἔσ' ὁμῶς θάλλεις ἀπαλὸν χρῶα· κάρφεται γὰρ ἤδη.

Tragici Graeci et comici utuntur hoc versu interdum in metricis. Latinorum scenici, abstinere ab eo videntur.

CAP. XII.

De numero iambico.

§. 132.

Numerum iambicam supra §. 112. ostendimus eo differre a trochaico, quod anacrusin habet. Atque iambiçi

quoque versus fere per dipodias incedunt, anacrusi ubique ancipiti, arsisbus autem, praeter ultimam, saepe solatis:

$$\begin{array}{c} \cup \cup - \quad \cup \cup - \quad \cup \cup - \\ \cup \cup \quad \cup \cup \quad \cup \end{array}$$

Vnde metrici in imparibus locis spondeum admitti docent. Sic hoc numero usi sunt iambographi et tragici, anapaestum non nisi in nomine proprio et non in ultimo pede admittentes. Vtrique interdum data opera curarunt, ut pedes omnes puri iambi essent. Est tamen genus iambicum, quod non ex dipodiis constat: de quo ~~hicet~~ Antispastici numeri explicatione.

§. 133.

Comici in omnibus pedibus, excepto ultimo, etiam anapaestum admittunt. Ita quidem metrici. Sed ex hac re consequuntur, quae falsa esse et numerus ipse, et auctoritas poetarum ostendit. Nam si anapaestus omnibus locis recipitur, necesse est, praegressa soluta arsi, et proinde tribracho vel dactylo anapaestum praecedente, quattuor in thesi syllabas esse, quod numero trochaico repugnat.

$$\begin{array}{c} \cup \cup \cup - \quad \cup \cup \cup - \\ - \cup \cup \cup - \quad - \cup \cup \cup - \end{array}$$

Itaque recte Dawesius in Misc. crit. p. 250. negat hos pedes consociari posse. Contra tribracho anapaestum praegresso, ictu autem in ultima tribrachi collocato, quod Latini certe poetae saepissime faciunt, salvus manet numerus trochaicus, metricorum autem doctrina evertitur, non ferentium pedem quattuor temporum:

$$\begin{array}{c} \cup \cup \cup \cup - \quad \cup \cup \cup \cup - \\ \cup \cup \cup \cup - \quad \cup \cup \cup \cup - \end{array}$$

Hinc apertum est, errare metricos, et praeciendum esse sic, trochaicum in metris iambicis comicorum commutari cum dactylo irrationali, i. e. imminuta syllabarum mensura prope ad tribrachum accedere. (§§. 33. 35.) Ex quo sequitur, ubi

Itaque et anapaesto et dactyle locus est: sed raro his duobus pedibus, nec frequenter tribracho utuntur, solique, ut videtur, poetae scenici post Olymp. LXXXIX. Propter hanc varietatem mensurae in describendis numeris basin ita notamus,

Duplicem basin habet Pindarus Nem. IV. v. 5. et 6. stropharum.

CAP. III.

De numeris parium temporum.

§. 108.

Inveniuntur, sed raro, numeri ex solis brevibus vel solis longis temporibus compositi, maxime autem ex brevibus. Sed videntur plerique saltem horum numerorum ex solutionibus vel contractionibus numerorum imparia tempora habentium orti esse: ita ut non possint certae eorum formae constitui, quae non eadem sint, atque illae, quae imparium temporum numeris contineantur.

§. 109.

Attendendum in his numeris ad commodam pronuntiationem, ex qua facile plerumque colligitur, utrum ad trochaeos, an ad iambos, an ad anapaestos, an ad dochmiacos, in quo genere usitatissima est longarum omnium solutio, pertineant. Trochaici generis exemplum est ap. Eurip. Iph. T. 198.

φόρος ἐπὶ φόνω, ἄχέα τ' ἄχαιν.

Iambici in Aesch. Prom. 903.

ἀπόλεμας ὅδε γ' ὁ πόλεμος, ἀπομα πρόμος.

Anapaestici apud Herphaestionem p. 27. (48).

τίς ὄρεα βαθύκομα τὰδ' ἐπέοντο βροτῶν.

Dochmiaci apud Sophoclem Oed. R. 1313.

νέφος ἐμὸν ἀπότροπον ἐπιπλόμενον ἄφατον.

§. 110.

Spondiaci numeri fere ad anapaestós pertinent. Molossici inusitati sunt, licet commemorati a Mario Victorino p. 2545. seq. qui hoc exemplum ponit:

ste o Spartae primores fausto nunc parcas descen-
centes.

CAP. IV.

De versibus trochaicis.

§. 111.

Trochaici numeri sunt hi:

20—0	trochaicus.
0 20—	iambicus.
20—	Creticus.
0 220	antispasticus.
0 202	Bacchiacus.

§. 112.

Trochaici et iambici numeri fere ex ordinibus periodicis duplicibus, i. e. ex dipodiis constant. Metrici veteres, qui eos ita in pedes describebant:

20 | 20 | 02 | 02 |

non habent, quomodo explicent, quod trochaei in locis paribus, i. e. in secundo, quarto, sexto, octavo pede, iambi autem in imparibus, i. e. in primo, tertio, quinto, septimo spondeum admittant. Ex nostra doctrina qui et finem ordinis et brevem anacrusin ancipitem esse ostenderit (§. 66. seqq.), sponte intelligitur, et numerum utriusque generis eundem, et legem eandem ancipitis esse:

20—020—020—020—
020—020—020—

§. 113.

Creticos et Bacchiacos numeros musici et metrici ad genus pæonicum referunt. Sed Creticum manifestum est dipodiam esse trochaicam catalecticam. Bacchiacus autem substitutus est amphibrachico, qui propter molliorem improbatu fuit.

§. 114.

Antispastus compositus est ex iambo et trochaeco: ex quo numero, quia asperior est, ita condi versus solent, ut et catalexi aliqua et consociatione aliorum numerorum asperitas eius leniatur.

CAP. V.

De numero trochaico.

§. 115.

Trochaici plerique per dipodias incedunt: quarum in fine anceps admittitur (§. 112.), arses autem solvi licet. Inde dipodiae trochaicae haec forma est,

$\begin{array}{cccc} \text{—} & \cup & \text{—} & \cup \\ \cup & \cup & \cup & \cup \end{array}$

§. 116.

Quidam trochaici ex longioribus ordinibus constant, quorum maxime memorabilis est ithypallicus, qui est ex ordine triplici:

$\begin{array}{ccccccc} \text{—} & \cup & \text{—} & \cup & \text{—} & \cup & \text{—} \\ \cup & \cup & \cup & \cup & \cup & \cup & \cup \end{array}$

Quare in hoc non secundus pes, ut qui in medio ordine sit, sed tertius spondeum admittit. (§. 67.)

CAP. VI.

De trochaicis monometris, dimetris, et trimetris.

§. 117.

Trochaici monometrice, in systematis inveniuntur, quae, ut in plerisque aliis numeris, sic etiam in trochaico ex dimetris condi solent, maxime a comicis. Haec systemata una perpetuitate continentur, finita versu catalectico: quare non est hiatui in fine singulorum versuum locus, neque integra voce finire versus necesse habetur, sed totum systema unius versus instar est. Aristophanes in Pace v. 339.

καὶ βούτε, καὶ γελᾷ ἢ
 δη γὰρ ἐξεσται τόδ' ὄμιν
 πλεῖν, μένειν, κινεῖν, καθεύδειν,
 ἐς πανηγύρεις θεωρεῖν,
 ἐστιῶσαι, κοτταβῆζειν,
 σὺβαρῆζειν,
 ἰοῦ ἰοῦ κεκραγένοι.

Dactylum Graeci non nisi in nomine proprio admittunt. Emendatione opus est in Aristoph. Eq. 301. Non est autem ibi ἰράς scribendum, quae forma non utitur comicis.

§. 118.

Tragici, quoniam haec legitima systemata comicorum propria habebantur, aut incipere ea alio numero solent, aut finire, ut Euripides in Oreste v. 996. ed. Pors.

ὄθεν ἕρις τό τε πικρωτὸν
 ἄλλιον μετέβαλεν ἔργα
 τὰν πρὸς ἐσπέραν κλειυθον
 οὐρανοῦ προσαρμόσασα
 μονόπωλον ἐς αἶω.

§. 119.

Trimetros nec tragoediam neque comediam unquam agnovisse recte dicit Bentleyus ad Cic. Q. Tusc. III. 12. Si

qui inveniri videntur, ut quos Gaisfordius ad Heph. p. 263. ex Soph. Oed. Col. 1081. 1092. affert, pertinent ad epitritos. V. tamen Elem. d. m. p. 453.

CAP. VII.

De trochaicis tetrametris catalecticis.

§. 120.

Vsitatissimus est tetrameter catalecticis, caesuram habens in fine secundae dipodiae, Eam comici saepe, tragici vix umquam negligunt. Aeschyli versum in Persis 164.

ταῦτά μοι διπλῆ μέριμν' ἄφραστός ἐστιν ἐν φρεσίν,
non bene correxit Porsonus in praef. ad Eurip. Hec. p. 43. Scribendum *μέριμνα φραστός*. Excusationem a mutatione personae, caesuram mutante per pausam in recitando, hoc Sophoclis habet in Philoct. 1402.

Ν. εἰ δοκεῖ, στείχωμεν. Φ. ὦ γενναῖον εἰρηκώς ἔπος.
V. Elem. d. m. p. 37. 82.

§. 121.

Solutiones longarum frequentiores sunt in primo cuiusque dipodiae, quam in secundo pede, quia suavius remittitur vis numeri, quam augetur. Tragoedia recentior, orta circa Ol. LXXXIX. ut omnino negligentior in numeris, ita etiam immodica in solutionibus est, ut adeo disyllabas voces in tribrachum admitteret. Eurip. Or. 736.

χρόνιος· ἀλλ' ὅμως τάχιστα κακὸς ἐφωράθη φίλοις.
Non hoc indulserunt sibi antiquiores, nisi in praepositionibus et aliis quibusdam arcte coniunctis verbis, ut *διὰ κακῶν, ὃ δὲ τοιόσδε*. Non numerosus est Epicharmi versus. apud Athen. VII. p. 315. F.

μεγαλοχάσμονός τε χάνους κῆκτραπελογάστρος ὄνους.
Scribendum *κῆκτραπελογάστρου*: cf. Clem. Alex. Protrept. II. 1. p. 176.

§. 122.

Tragicos ante ultimam dipodiam non terminare verbum ex pluribus syllabis constans in syllabam longam, observavit Porsonus in praef. ad Eurip. Hec. p. 43. Comici id non dubitant facere, ut Aristoph. Nub. 577.

πλείστα γὰρ θεῶν ἀπάντων ὠφελούσαις τὴν πόλιν.

In Eurip. Hel. 1644.

οἷπερ ἢ δίκη κελεύει μὲν ἀλλ' ἀφίστασθ' ἐκποδῶν,
ἀφίστασθ' scribendum putavit Porsonus, ubi tamen fortasse, ut in trimetro iambico infra ostendemus, interpunctio maior, quae praecedat, excusationem affert.

§. 123.

Dactylum iambographi, et tragici non nisi in nomine proprio admisissent; et recentior quidem tragoedia etiam ibi, ubi alia collocacione verborum vitari dactylus poterat, ut Eur. Or. 1536.

σὺγγονόν τ' ἐμὴν, Πυλάδην τε τὸν τάδε ξυνοῦντά μοι.

Eandem comicorum fuisse severitatem recte contendit Porsonus l. d. emendandique sunt versus quales in Acharn. 318.

ὑπερ ἐπιζήσου· θελήσω τὴν κεφαλὴν ἔχων λέγειν.
 ubi tamen vehementer errarunt, qui *κεβλήν* scribi iusserunt. Non minus severus est Epicharmus: sed non sunt in eius versibus synizeses *ια, ιαι, ιοι, ιω* ad medendum adhibendae, quas admisit H. L. Ahrens ad fragm. 36.

.XIV. SECTIO

§. 124.

Latini, qui hunc versum quadratum et septenarium vocant, solutionibus utuntur creberrimis. Iidem omnibus locis, excepta ultima dipodia, spondeum, anapaestumque admittunt, non raro etiam dactylum, sed ita, ut hi pedes propter communis sermonis incertam mensuram non multum offensionis habeant.

§. 125.

Plauto hi versus asynarteti sunt, qui in caesura, quam tamen saepissime negligunt Romani, etiam hiatus admiserit: ut in Amph. I. 1, 116.

*credo ego hac noctū Nocturnum - obdormivisse
ebrium.*

CAP. VIII.

De trochaico tetrametro claudo.

§. 126.

Iambographorum proprius est tetrameter claudicans, qui propterea sic vocatur, quia non, ut usitatus tetrameter, in iambum, sed in trochæum exit: i. e. posterior eius pars hos ordines habet:

μή· προσίτα· δῆ· ἀμ· χρή· τῷ· σκότῳ· διμύ· σοθα·
V. Elem. d. m. p. 89. Caesura est eadem, quae in vulgari tetrametro. Hoc metro sunt septem versus Anaxi apud Athenaeum VII. p. 282. B.

CAP. IX.

De trochaicis tetrametris acatalectis.

§. 127.

Tetrametri acatalecti Hephæstio exemplum affert ex Anacreonte:

κλῆθί· μὲν· γέροντος· ἐδέθει· χρυσό· πεπλε· κόρη,
in quo neglecta est caesura. Nam hic quoque versus cæ-

suram habet in fine pedis quarti. Scenici poetae Graecorum non usurpant hoc metrum.

§. 128.

Latinorum et tragici videntur hoc versu usu esse, et comici usu sunt multum. Vocant eum octonarium. Pedum easdem formas sibi indulgent, quas in septenario. Plantus hunc quoque asynartetum fecit. Exemplo sint hi in Aul. III. 1, 1.

*optati cives, populi, esset, laetae, accolae, advenae
omnes,
dâte viam, qua fugere liceat; fécite totae plá-
teae pateant.*

Et in Bacchid. IV. 3, 1.

*pétulant, protervo, trácundo-ánimo indomítō, in-
cógitato,
sine modo et modéstia sum, sine bono iure atque
honore,
incrédibilis, imposque animi, -inamabilis illepídus
vivo.*

Tribrachum in ultimo pede sibi non indulsisset Graecus poeta.

CAP. X.

De trochaico pentametro.

§. 129.

Pentametro catalectico, quem *ὑπέμετρον* vocat Hephaestio, quia triginta tempora excedit, quae excedi non debere contendunt metrici, Callimachus usus est:

*ἔρχεται πολὺς μὲν Αἰγυπτίων θαυμαῆξας ἀπ' οἰνηρῆς Χίου
ἀμφορέας, πρὸς δὲ Ἀσβηλῆς ἄνωγον νέκταρ οἰνάνθης
ἀγων.*

§. 130.

Bentleius errat, metrum hoc etiam Terentio tribuens in Phorm. I. 4, 17. III. 2, 1. Nulli eo neque Graecorum neque Romanorum scenici poetæ usi sunt. V. Elem. d. m. p. 93.

CAP. XI.

De versu ithyphallico.

§. 131.

Versus ithyphallicus, qui, quod ex uno ordine periodico constat, omnes trochaeos puros habere debet, neque alium praeterea pedem, quam tribrachum, admittit (§. 116.), sed eum non in ultimo pede, quia remissiorem in fine numerum esse decet, lyricis maxime epodi loco usurpatur. Simonides ap. Etym. M. p. 413, 23.

οἶον τόδ' ἡμῖν ἐρπειδὸν παρέπτατο,

ζῳῖον κάκιστον.

Tum in asynartetis quibusdam, ut apud Archilochum:

οὐκ ἔσ' ὁμῶς θάλλεις ἀπαλὸν χροῶ· κάρφεται γὰρ ἤδη.

Tragici Graeci et comici utuntur hoc versu interdum in melicis. Latinorum scenici, abstinuisse ab eo videntur.

CAP. XII.

De numero iambico.

§. 132.

Numerum iambicam supra §. 112. ostendimus eo differre a trochaico, quod anacrusin habet. Atque iambici

quoque versus fere per dipodias incedunt, anacrusi ubique ancipiti, arsisbus autem, praeter ultimam, saepe solutis:

$$\begin{array}{c} \cup \cup \cup - \quad | \quad \cup \cup \cup - \quad | \quad \cup \cup \cup - \\ \cup \cup \quad | \quad \cup \cup \quad | \quad \cup \end{array}$$

Vnde metrici in imparibus locis spondeum admitti docent. Sic hoc numero usi sunt iambographi et tragici, anapaestum non nisi in nomine proprio et non in ultimo pede admittentes. Vtrique interdum data opera curarunt, ut pedes omnes puri iambi essent. Est tamen genus iambicum, quod non ex dipodiis constat: de quo dicitur in Antispastici numeri explicatione.

§. 133.

Comici in omnibus pedibus, excepto ultimo, etiam anapaestum admittunt. Ita quidem metrici. Sed ex hac re consequuntur, quae falsa esse et numerus ipse, et auctoritas poetarum ostendit. Nam si anapaestus omnibus locis recipitur, necesse est, praegressa soluta arsi, et proinde tribracho vel dactylo anapaestum praecedente, quattuor in thesi syllabas esse, quod numero trochaico repugnat.

$$\begin{array}{c} \cup \cup \cup \cup - \quad \quad \quad \cup \cup \cup - \\ - \cup \cup \cup - \quad \quad \quad - \cup \cup \cup - \end{array}$$

Itaque recte Dawesius in Misc. crit. p. 250. negat hos pedes consociari posse. Contra tribracho anapaestum praegresso, ictu autem in ultima tribrachi collocato, quod Latini certe poetae saepissime faciunt, salvus manet numerus trochaicus, metricorum autem doctrina evertitur, non ferentium pedem quattuor temporum:

$$\begin{array}{c} \cup \cup \cup \cup - \quad \quad \quad \cup \cup \cup \cup - \\ \cup \cup \cup \cup - \quad \quad \quad \cup \cup \cup \cup - \end{array}$$

Hinc apertum est, errare metricos, et praecipendum esse sic, trochaicum in metris iambicis comicorum commutari cum dactylo irrationali, i. e. imminuta syllabarum mensura prope ad tribrachum accedere. (§§. 33. 35.) Ex quo sequitur, ubi

dactylus ille admittitur, arsin solvi non posse. Itaque duplex est numeri iambici apud comicos forma, excepto ultimo pede versuum acatalectorum, qui semper purus iambus est:

$$\begin{array}{c} \sigma \quad \lambda \quad \upsilon \\ \text{---} | \text{---} | \text{---} \\ \text{---} \end{array}$$

$$\begin{array}{c} \sigma \quad \lambda \quad \upsilon \\ \text{---} | \text{---} | \text{---} \\ \text{---} \end{array}$$

CAP. XIII.

De iambicis monometris et dimetris.

§. 134.

Monometri iambici raris est usus apud omnes poetas. Saepius tamen in systematis dimetrorum invenitur.

§. 135.

Dimetris usi sunt et lyrici et tragici et comici. Quorum iam Anacreontem et Alcmanem eos in systemata coniunxisse videri observat Gaisfordius ad Heph. p. 243.

§. 136.

Vsitatissima sunt apud comicos systemata dimetrorum, versu catalectico finita, et una perpetuitate numeri cohaerentia, ita ut non modo dividi in fine versuum vocabula possint, sed etiam hiatus et syllaba anceps excludatur, ac solvi ultimam arsin liceat. Aristophanes Acharn. 1040.

*κατάχει σὺ τῆς χορδῆς τὸ μέλι,
τὰς σηπίας στάθει.*

Anapaesto non est locus nisi in primo pede dipodiae. Corruptus est primus versus in hoc exemplo Aristophanis Eq. 453.

*παῖ· αὐτῶν ἀνδρικώτατα καὶ
γάστριζε τοῖσιν ἐντέροις
καὶ τοῖς κόλοις·
χῶπως κολᾷ τὸν ἄνδρα.*

§. 137.

Tragici nbi huiusmodi systematis utuntur, finire ea solent versu alius generis, ut Eurip. in Oreste v. 988. ed. Pors.

ἴθ' ἐν δόμοισι τοῖς ἐμοῖ-
σιν ἤλθ' ἀρὰ πολύστονος,
λέχενμα ποιμνίοισι Μαιιάδος τόκου
τὸ χρυσόμαλλον ἀρνὸς ὄπ' ὅτ'
ἐγένετο τέρας ὄλοδ' ὄλοδ'
Ἄτρειος ἱπποβότα.

§. 138.

Apud Plautum eodem modo perpetuatus per systemata numerus, et catalectico versu finitus invenitur, ut apud Graecos comicos. Vt in Cistellaria II. I, II.

. . . *maritumis moribus*
meum experitur: ita meum
frangit amantem animum, nec nisi quia
misér non eo passum, ulla abest
mihi perditio pernicies.

V. Elem. d. m. p. 397. et 391. Ultimam arsin catalectici versus Graeci poetae non solvunt.

CAP. XIV.

De iambicis trimetris acatalectis.

§. 139.

Nobilissimus versuum iambicorum trimeter est acatalectus, quem Latini senarium vocant. Grammatici quattuor eius formas commemorant, iambicum, qui proprie ita dicatur, maxime ex puris iambis constantem; tragicum, spondeorum alternatione insignem: comicum, pedibus trisyllabis plenum: satyricum, qui medius sit inter tragicum

et comicum. Vid. schol. Hæphaest. p. 87 (170). Non sunt hæc omni ex parte vera.

§. 140.

Caesuram habet trimeter legitimam, quæ *πενθημιμερής* vocatur:

σζυ-σ | ζυ-σ | ζυ-

Sed sæpe ea negligitur, aliaque, aliquando etiam nullae caesurae fiunt: quo fit ut hic versus propter miram ordinum varietatem aptus sit longioribus carminibus. Omnium minime probatur ea distinctio, qua versus in tres integras iambicas dipodias distribuitur, quia hæc omni varietate caret. Cuiusmodi carmen de industria condidit Castorion Solensis: vid. Athenaeum X. p. 454. F.

σὲ τὸν βόλοισ νηφοκτίποις δυσχέμερον.

§. 141.

Iambographi plerumque a solutionibus abstinerunt. Amant hi præcipue purum iambum, ita ut a quibusdam carminibus spondeum plane excluderint, ut Catullus *carm. IV.* Recentiores raro etiam anapaestum admisere, ut in carmine factum, quod exstat apud Athenaeum VI. p. 253.

§. 142.

Tragici ut plerumque legitimam caesuram, ita sæpe etiam alias usurpant. De his quæ disseruit Porsonus in *supplem. praef. ad Heo. partem* fructuosa, et ne satis quidem vera sunt. Sæpe invenitur caesura *ἑφθημιμερής*, quæ est in medio pede quarto. Ea versum in hos ordines distribui postulat:

σζυ- | σζυ || ζσ | ζυ-

κείνη γὰρ ὄλισέν νιν, εἰς Τροίαν τ' ἄγει.

ἐπεὶ πατήρ οὐτός σός, ὃν Θρηναίς ἀεί.

§. 143.

Quæ in fine tertii pedis fit, rarior quidem caesura, et per se minime elegans, tamen sæpe in oratione gravi et

commota aptissime adhibita invenitur. Aesch. S. ad Th. 1054.
Soph. El. 1036. 1038. Eurip. Hec. 387.

ἀλλ' ὃν πόλις στυγεῖ, σὺ τιμήσεις τάφῳ;
ἀτιμίας μὲν οὐ, προμηθείας δέ σου.
ὅταν γὰρ εὖ φρονῆς, τόθ' ἤγήσει σὺ κῶν.
κιτεῖτε, μὴ φεῖδεσθ'· ἐγὼ ἕτερον Πάριον.

Ea hos sibi ordines postulat:

σ 2 0 — | σ 2 0 || 0 2 0 | 2 0 —

§. 144.

Raro pedes secundum et tertium una voce contineri observavit Porsonus. Nam durior hic incessus numeri est, ut, si plerumque non aptus, at aliquando tamen aptissimus sit, ut in Aeschyli Persis 465. 509. et Eurip. Suppl. 699.

Ξέρξης δ' ἀνώμωξεν κακῶν ὁρῶν βάθος.
Θρήκην περάσαντες μόλις πολλῶ πόνῳ.
καὶ συμπατόξαντες μέσον πάντα στρατόν.

§. 145.

Tertium et quartum pedem numquam una voce comprehendendi contendit Porsonus, corrigenda putans, si qua inveniantur exempla. Non recte. Nam nunc alia caesura duritiem emollit, ut in Persis 500.

ἐπεὶ δὲ πολλὰ θεοκλυτῶν ἐπαΐσατο
στρατός, | περὶ κρυσταλλοπῆγα διὰ πόρον.

Nunc etiam nihil impedit, quin carere versum caesura statuamus, ut in Aeschyli Agam. 1061. Suppl. 252.

ἦ κάρη' ἄρ' ἂν παρεσκόπεις χρησμῶν ἐμῶν.
καὶ τᾶλλα πού μ' ἐπικάσαι δίκαιον ἦν.

§. 146.

Nam crebri sunt versus omni caesura carentes, quorum singuli pedes singulis vocibus continentur. Soph. Oed. R. 59.

τό γὰρ τυχεῖν αὐτοῖς ἄπαντ' ἐνταῦθ' ἐνι.

Turpis versus in Eurip. Troad. 769.

ἄγετε, φέρετε, ῥέπτετέ νιν, εἰ ῥέπτειν δοκεῖ,

sic corrigendus:

ἀλλ' ἄγετε, φέρετε, ῥίπτει', εἰ ῥίπτειν δοκεῖ.

§. 147.

Interdum incisio vel non longe a fine versus, vel paullo post initium facta, facit ut duorum versuum numeri arcitius coniungantur, atque inde et apostropho locus sit, et synaephae. Quod primus fecit Sophocles. Oed. Col. 1164.

*σοὶ φασὶν αὐτὸν εἰς λόγους ἔλθειν μολόντ'
αἰτεῖν, ἀπελθεῖν τ' ἀσφαλῶς τῆς δεῦρ' ὁδοῦ.*

Vide Elem. d. m. p. 36. Et in Electra 714.

*κτίπου κροτητῶν ἀρμάτων· κόνις δ' ἄνω
ῥορεῖθ'· ὁμοῦ δὲ πάντες ἀναμειγμένοι.*

Haec arcitior duorum versuum coniunctio facit, ut etiam voces, quae aliter non facile in principio versus positae reperiuntur, incipere versum possint, ut *δῆτα*. Vide quae adnotavi ad Soph. Ai. 965. De alia continuati cum altero versu numeri ratione vide §. 161.

§. 148.

Ad mensuram quod attinet, Porsonus ad Eurip. Hec. 347. et in Supplem. praef. ad Hec. p. 30. seqq. observavit; raro tragicos ante quintam arsin vocem ex pluribus syllabis longa syllaba terminare, ut ap. Eurip. in Ione v. 1.

Ἄτλας ὁ χαλκίοισι νότοις | οὐρανόν.

Quo sane durior fit numerus, de qua re disserui ad Eurip. Hec. 341. Sed conditiones, quibus indulgent sibi hanc rationem disponendorum verborum, non perspexerat Porsonus. Sunt autem tres. Vna, ubi res ipsa videtur numerum maiore cum pondere et difficultate incedentem requirere, ut in exemplo, quod attuli: quod parum considerate corrigi voluit Porsonus in epistola ad Dalzelium: vide Museum crit. Cantabr. III. p. 332. Secunda videtur esse propter nomen proprium, ut in Persis Aesch. 321.

νομῶν, ὃ τ' ἰσθλὸς Ἀριόμαρδος, Σάρδεσιν.

Tertia denique, eaque omnium frequentissima, interpunctio praegressa in tertia thesi, vel, quod raram, in tertia arsi Eurip. Hec. 511. Rhes. 715.

σπεύδωμεν, ἐγκονῶμεν ἡγοῦ μοι, γέρον.

βλον δ' ἐπαιτῶν εἶρη', ἀγύρτης τις λάτρεις.

Haec enim interpunctio quum versum in ordines §§. 142. et 143. indicatos dirimat, natura sua longius morari vocem postulat in quarta thesi. Illud autem recte animadvertit Porsonus, ubi *ἄν* in quinta arsi est, praegresso verbo, cuius ultima eliditur, duas voces unius instar esse, eoque talia exempla non obstat regulae suae, ut ap. Eurip. Phoen. 1620.

ἐγὼ δὲ νατεῖν σ' οὐκ εἴσαιμ' ἄν χθόνα.

Quamquam horum quoque exemplorum nonnulla ab interpunctio ista praesidium habent, ut Soph. Electr. 413.

εἴ μοι λέγοις τὴν δῦιν, εἴποιμ' ἄν τότε.

In quinta arsi interpunctio est in Oed. Col. 505.

τοῦκείθεν ἄλσους, ὦ κόρη, τοῦδ' ἦν δέ του.

Vide ibi adnotata.

§. 149.

Anapaestum tragici non nisi in nomine proprio sibi indulserunt, excepto ultimo pede, qui semper purus iambus esse debet. Et usque ad Olymp. LXXXIX. quidem in iis tantum nominibus propriis anapaestum admiserunt, quae aliter versui plane non possent aptari; post eam Olympiadem etiam in illis, in quibus alia collocatione verborum declinare anapaestum licebat, ut Eurip. Hel. 87.

Τελαμών· Σαλαμῖς δὲ πατρίς ἢ θρήνησά με.

§. 150.

In primo pede tamen quaecumque vox facere anapaestum potest; sed in anapaestus in antiquiore tragoedia non poterat ex pluribus vocabulis constare, neque debebat ex accessione augmenti in verbis natus esse. Post eam Olympiadem autem, quam dixi, etiam plura verba et augmentum facere anapaestum in primo pede potuerunt, ut in Eurip. Or. 888. ed. Pors.

et in Herc. fur. 458. augmentum quidem, ubi gravior vis in verbo est:

ἐπὶ τῷδε δ' ἠγόρευε Διομήδης ἄναξ.

ἔτεκον μὲν ὑμᾶς, πολεμίοις δ' ἐθροψάμην.

Vide quae dixi in praef. Eurip. Hec. p. 56. et in Elem. d. m. p. 121. et in praefatione Baccharum.

§. 151.

Augmentum, ut Seidlerus observavit, omittere licuit tragicis in iis locis, qui ad epicorum exemplum conformati sunt, quales sunt nuntiorum narrationes, quae *θήσεις ἀγγελικαὶ* vocantur: unde aliquot versus anapaesto, qui eos vitiabat, liberantur. Vide praefationem Baccharum.

§. 152.

Porro tribrachi usus in recentiore tragoedia multo frequentior, maiorque omnino in numeris negligentia: ut etiam tribrachum, qui pro trochaeo est, non quemadmodum antiquiores poetae, una voce aut saltem praepositione et nomine comprehendendi, v. c. *δι' ἐμέ, ὑπὲρ ἐμοῦ, διὰ μάχης*, sed ex pluribus cuiuscumque generis vocabulis fieri passi sint: ut Eurip. Or. 27. 47. 99.

οὐ καλόν· ἐγὼ τοῦτ' ἀσαφές ἐν κοινῷ σκοπεῖν.

μὴ πύρι δέχεσθαι, μήτε προσφωγεῖν τινα.

ὄψέ γε φρονεῖς ἐγὼ, τότε λιποῦσ' ἀσχερῶς δόμους.

§. 153.

Satyricus trimeter servat gravitatem tragici in iis, quae personae heroicæ loquuntur: sed quoniam hoc genus fabulae gravitatem cum risu coniungit, licuit etiam anapaestum non modo in primo pede, etiam ex pluribus vocibus constantem, sed in medio quoque versu quocumque in vocabulo usurpare, sed tantummodo in Satyrorum aliarumque huiusmodi personarum sermonibus. Vide praefationem Cyclopiis.

§. 154.

Comicus trimeter minus servat caesuram in quinto semipede, anapaestum autem, praeter ultimum pedem, ubique admittit. Aristoph. Vesp. 973.

κατάβα, κατάβα, κατάβα, κατάβα, καταβήσομαι.

Sed non probatur in secunda brevium syllabarum terminata vox, quae in dactylum exit. Vt in Plant. Asin. IV. 1, 26.

tecum una postea atēne pocula pōtitet.

Quod scribendum *pocla*.

§. 155.

In eodem versu non curatur, quemadmodum in tragico, ut ante quintam arsin vocabulum ex pluribus syllabis brevi syllaba terminetur. Aristoph. Achara. init.

ῥσα δὴ δέδηγμαι τὴν ἑμαντοῦ καρδίαν.

§. 156.

Quae mota est quaestio, an, si quartus pes anapaestus est, vocabulum finiri in prima brevium syllabarum possit, non minus ad reliquos pedes pertinet. Et quum non dubitandum sit, id quod oblivisci plerumque metrici solent, quin poetae sensum suum atque aurium iudicium potius, quam regulas, quae demum ex ipsorum exemplis haustae sunt, consuluerint: sic statuendum videtur, indulsisse eos sibi istam verborum divisionem, ubi ita comparata esset oratio, ut verba non potuerint non in pronuntiando arcte coniungi, ut in Nub. 71.

ῶςπερ Μεγακλῆς, ξυστιδ' ἔχων· ἐγὼ δ' ἔφην.

Eoque referenda videntur etiam talia, ut in Lysistr. 768.

μὴ στασιάζωμεν· ἔστι δ' ὁ χρησμὸς οὕτως.

Non autem tulisse, ubi vel interpunctio, personaeve mutatio pausam in ea syllaba fieri postularet, ut in Av. 1497. Vesp. 1369.

ἔμοῦ κατόπι· ἐγκαῦθα; Π. μὰ τὸν Δι', ἐγὼ μὲν οὐ.

τῶν ξυμποτῶν κλέμματα; Ω. ποίαν ἀδλητρίδα;

quorum in altero articulus delendus, alter autem numerosior erit si τὴν ἀδλητρίδα scribatur; vel nihil esset, quod verba

arcte coniungi postularet, ut in Rau. 1307. in Lysistr. 838. in Nub. 63.

πρὸς ἤνεργ ἐπιτήδεια τάδ' ἔστ' ἄδειν μέλη.

ἔγωγε· κάστιν ὄδυμὸς ἀνήρ Κινησίας.

περὶ τοῦνόματος ἐντεῦθεν ἐλοιδορούμεθα.

Cuiusmodi versus non dubium videtur, quin corrupti putandi sint.

§. 157.

Anapaesti admissio in trimetro comico facit, ut non ubique cum eo pede cohaerere possint tribrachus et dactylus, ut significatum est §. 133. Eius rei triplex ratio est. Dipodiis ex grammaticorum sententia, ordinibus ex nostra descriptis, fieri potest ut hi pedes consocientur:

$$\begin{array}{c} \cup \underline{\cup} \quad | \quad \cup \underline{\cup} \quad | \quad \cup \underline{\cup} \quad | \quad \cup \underline{\cup} \\ \cup \underline{\cup} \quad | \quad \cup \underline{\cup} \quad | \quad \cup \underline{\cup} \\ \cup \underline{\cup} \quad \cup \underline{\cup} \quad \cup \underline{\cup} \quad | \quad \cup \underline{\cup} \quad \cup \underline{\cup} \\ \cup \underline{\cup} \quad \cup \underline{\cup} \quad \cup \underline{\cup} \quad \cup \underline{\cup} \end{array}$$

Ictibus e grammaticorum sententia positis, numeri perversitas oritur, trochaeo in proceleusmaticum mutato:

$$\cup \underline{\cup} \quad | \quad \cup \underline{\cup} \quad \cup \underline{\cup} \quad \cup \underline{\cup} \quad |$$

Positi autem ex nostra sententia ictus repugnant doctrinae grammaticorum, iambo mutato in proceleusmaticum:

$$\cup \underline{\cup} \quad | \quad \cup \underline{\cup} \quad \cup \underline{\cup} \quad | \quad \cup \underline{\cup}$$

Atqui Latini poetae, qui quomodo notandi sint ictus non dubium relinquunt, ingenti exemplorum copia nostram rationem confirmant. Rara apud Graecos exempla sunt, sed eodem ducentia: ut apud Aristoph. Plut. 1011., quem versum afferunt Photius et Thomas M. in *ὑποκορίζομαι*, Suidas in *νητάριον*, Scholiastes Aristidis ap. Frommelium p. 158. et, ubi *ἄν* deest, in ed. Dind. p. 432. et ap. Platonem in Schol. ad Eurip. Hec. 838 (821. ed. Matth.).

νητάριον ἄν καὶ φάττιον ὑποκορίζετο.

οὗτος τίς εἶ; λέγε ταχύ· τί σιγῆς; οὐκ ἐρεῖς;

Nemo enim in prima, non in secunda proceleusmatici syllaba ictum notabit. Itaque iure statuimus, dactylo trochaei vicem tenenti recte succedere tribrachum, qui quidem ictum in prima syllaba habeat.

§. 158.

Secunda ratio haec est:

υ ε	υ ε	υ ε	υ ε
υ υ υ	υ υ υ	υ υ υ	υ ε
υ υ	ε υ ε υ	ε υ	ε υ ε
υ υ	υ υ υ	υ υ υ	υ ε

Hic si ex grammaticorum sententia ictus ponuntur, pariter pervertitur numerus, trochaeo mutato in proceleusmaticum:

υ | υ υ υ υ υ | -

sin ex nostra sententia, laborat grammaticorum descriptio, iambo in proceleusmaticum mutato:

υ υ υ υ | υ ε

At hic quoque non dubia auctoritate Latini poetae a nostris partibus stant. E Graecis poetis non habeo exemplum huius formae, quod ita certum sit, ut correctionem excludat. Aristoph. Thesm. 285. Damoxenus apud Athenaeum III. p. 103. A.

*τὸ πόπανον, ὅπως λαβοῦσα θύσω ταῖν θεαῖν.
ἐνίστε δ' ἀφριστῶς παρακελεύομαι, πόθεν.*

§. 159.

Tertia ratio est haec:

υ ε	υ ε	υ ε
υ υ	υ υ	υ ε

Ea non repugnat legibus grammaticorum, sed aperte vitiat numerum, proceleusmaticum pro trochaeo exhibens:

ε | υ υ υ υ | ε

Eaque ratio neque apud Graecos, neque apud Latinos, nisi in paucis, iisque corruptis, aut per synecphonesin adiuvandis locis invenitur. Cuiusmodi sunt, ubi *beneficium*, *maleficium* quattuor syllabis pronuntiantur. Nam ut *bene* et *male* extrita priore vocali videntur protulisse, ita etiam dixerunt vulgo *bneficium*, *mleficiam*. Terent. Eunn. I. 2, 69.

cupio aliquos parere amicos beneficium meo.

Tractarunt hanc rem omnem Reisigius in Coniect. p. 86. Dobraeus in Aristophanicis (p. 126.) et cupidus defensor Reisigii Hanovius in Exerc. crit. in comicos Gr. c. IV. p. 90. seqq. cui respondit Frankius in Jahnni Annal. 1832. I. p. 44. et parum apte Ritterus in Diurn. schol. 1830. n. 142.

§. 160.

Vna tamen conditione Graeci comici id, quod ad numerorum rationem pravum videtur, proceleusmaticum dico pro trochaeco, interdum non dubitarunt admittere: sed ea conditio talis est, ut removeat perversitatem numeri. Nam versu caesuram habente in fine secundi pedis, arsin huius pedis solvant, etiamsi qui deinde sequitur ordo, a disyllaba anacrusi incipiat; recte, quia sic iam non secunda arsis cum sequentibus syllabis ut cum thesi sua cohaeret, sed istae syllabae novi numeri anacrusis sunt:

$$\begin{array}{c} \cup \cup \cup - \quad | \quad \cup \cup \cup \cup - \cup \cup \cup - \\ \cup \cup \quad | \end{array}$$

Aristoph. Ach. 47.

ἀλλ' ἀθάνατος· ὁ γὰρ Ἀμφίθεος Δήμητρος ἦν.

Pac. 246.

ὦ Μέγαρον, Μέγαρον, ὡς ἐπιτρέψουσ' αὐτίκα.

Vide Nub. 663. Ach. 928. Av. 108. Eccles. 315. Id igitur eadem lege, eodemque iure fit, quo in pluribus una perpetuitate continuatis versibus eum, qui soluta arsi finitur, disyllaba anacrusis potest excipere, ut in Acharn. 404.

Εὐριπίδη, Εὐριπίδιον,

ὑπάκουσον, εἴπερ πάποι' ἀνθρώπων τίτι.

Nisi priori versiculo addendum quod sequitur ἀλλ' οὐ σχολή, ut voluit Fritzschius.

§. 161.

Verbuni inter duos versus per iocum divisisse dicitur Eupolis ap. Heph. p. 14 (27.).

ἀλλ' οὐχὶ δυνατόν ἐστιν· οὐ γὰρ ἀλλὰ προ-
βούλευμα βαστάζουσι τῆς πόλεως μέγα.

Id nullo pacto credi potest. Immo videtur Eupolis ultima versus syllaba in duas breves soluta scripsisse:

ἀλλ' οὐχὶ δυνατόν ἐστιν· οὐ γὰρ ἀλλὰ τι προ-
βούλευμα βαστάζουσι τῆς πόλεως μέγα.

Sic etiam Aristophanes Ran. 1203.

καὶ κωδάριον καὶ ληκίδιον καὶ θιλάκιον
ἐν τοῖς ἰαμβείοισιν.

Apertum est hoc non posse fieri nisi quum omnia uno tenore pronuntiantur.

§. 162.

Spondeum Graeci numquam in sede pari, i. e. secundo, quarto, sexto pede admiserunt; Latini saepe in secundo et quarto, numquam in sexto: sed curant illi plerumque, ut ne offensionem faciat spondeus; quemadmodum in Ennii versu,

palām mutire plēbeio piaculum est.

vel in Plauti Mil. II. 6, 22.

nisi mihi supplicium virgarum de té datur:

quem emendavit Bentleius ad Terent. Adolph. IV. 2, 52. Ennii versus elegantior fieret hoc ordine verborum, *plebeio est piaculum*. Vide §. 79. 100.

§. 163.

Rarius Latini veteres abiecta finali *s* brevem vocalem corripunt in extremo pede senarii, ut Plautus in Rud. II. 6, 28.
cheu, Palaestra, atque Ampelisca, ubi est nunc?

CAP. XV.

De trimetro iambico claudo.

§. 164.

Trimeter claudus, quem *σκάζοντα* Graeci vocant ab Hipponacte iambographo nomen habet Hipponactei. Eius eadem ratio est, quae trochaici claudi, de quo cap. VIII., i. e. ultima eius dipodia ex antispasto constat,

υλλε

Sed rarior est in priore huius antispasti parte spondeus, multum ille de elegantia numeri detrahens, ut apud Theocritum:

ὁ μουσοποιὸς ἐνθάδ' Ἰππώναξ κείται,
εἰ μὲν πονηρός, μὴ ποτέρχεν τῷ τύμβῳ.

Multo suavior est purus iambus eo loco:

ὡς οἱ μὲν ἀγεί Βουπάλῳ κατηρῶντο.

Et sic Latini poetae, qui in hoc metro elegantiae studiosissimi sunt.

§. 165.

Iambographi, quorum proprius est hic versus, plerumque eum nitidissimum fecerunt, rarius utentes solutionibus; et plane abstinentes ab anapaesto, nisi quod Babrius hunc pedem interdum in prima sede adscivit. In antispasto, qui finit versum, nullam omnino admissam esse solutionem credibile est, licet Heliodorus apud Priscianum p. 1327. Hipponactem multa licentius fecisse dicat: sed quos versus eius in hanc rem profert, de iis v. Lindemann. ad Prisc. opera min. p. 391. et meam epistolam p. 398. Ne in quarto quidem pede frequens est solutio, ut in his Phoenicis Colophonii apud Athen. XII. p. 530. E.

οὐ παρὰ μάγοισι πῦρ ἱερὸν ἀνέστησεν.
ὡς δ' ἀπέθαν' ὠνήρ, πᾶσι κατέλιπεν ὄψιν.

§. 166.

Tragici prorsus abstinerunt ab hoc metro neque comici eo usi sunt, nisi forte alludentes ad iambographos, ut Eupolis in *Βάπταις* apud Priscian, p. 1328.

ἀνόσια πάσχω ταῦτα, ναὶ μὰ τὰς νύμφας.

πολλοῦ μὲν οὖν δίκαια, ναὶ μὰ τὰς κράμβας,

respicens Ananii *ναὶ μὰ τὴν κράμβην*, quod habemus apud Athen. IX. p. 370. B.

CAP. XVI.

De iambico tetrametro catalectico.

§. 167.

Comicis usitatissimus est tetrameter catalecticus, caesuram habens in fine pedis quarti. Hipponax:

εἴ μοι γένοιτο παρθένος καλή τε καὶ τέρπεινα.

Sed eam comici saepe negligunt. Tragici ab hoc metro abstinerunt. Eo metro sunt versus politici recentiorum Graecorum, de quibus v. Bachmanni *Anecd. II. p. 98, 10.* et Struve, *über den politischen Vers der Mittelgriechen, Hildesheim 1828.*

§. 168.

Rara solutio est in pede quarto. Aristoph. *Thesm. 567.*

ἀλλ' ἐκποκιῶ σου τὰς τοκάδας· οὔποτε μὰ Διὰ σὺ γ' ἄψει.

Solvi potest autem arsis quarta etiam ubi sequens pes anapaestus est eadem ratione, qua in trimetro secunda arsis, de qua v. §. 160. Aristoph. *Nub. 1063.*

πολλοῖς· ὁ γοῦν Πηλεὺς ἔλαβε διὰ τοῦτο τὴν μάχαιραν.

§. 169.

Anapaestum in quarto et septimo pede non nisi in nomine proprio concessum iudicavit Porsonus in suppl. praef. ad Hec. p. 39. seqq. Aristoph. Ran. 943. Thesm. 554.

Ἀχιλλέα τιν' ἢ Νιόβην, τὸ πρόσωπον οὐχὶ δεικνύς.

ἔγενετο Μελανίπας ποιῶν, Φαίδρας τε, Πηνελόπην τε.

De septimo pede vera videtur observatio ista: de quarto est, quare dubitandum videatur. Certe credibile est, eo loco alia quoque vocabula, praesertim si similia essent nominibus propriis, anapaestum facere potuisse. Nub. 1427.

σκέψαι δὲ τοῖς ἀλεκτρούνας καὶ τᾶλλα τὰ βοτὰ ταυτί.

Sic *ἱππαλεκτρούνα* Ran. 932. Porsonus in his versibus contra libros contractas formas πρότι volebat. Dissertuit de anapaesti usu P. Elmsleius in censura Hecubae ed. Lips. p. 264. seqq.

§. 170.

Latini, qui hunc versum septenarium et comicum quadratum vocant (vide Diomed. p. 514. Rufin. p. 2706. 2707.), asynartetum enim esse voluerunt, id quod etiam Varro apud Rufinum innuere videtur. Quare in arsi quarti pedis et unam brevem syllabam, quae quidem finalis esset vocabuli; et hiatum tolerandum iudicarunt. Plautus Asio. III. 8, 61.

*sed si tibi viginti minas argenti proferentur,
quo nos vocabis nomine? - liberos. non paternos?
id potius. viginti menae - hic insunt in crumina.*

Terent. Hec. V. 3, 32.

eum cognovit Myrrhina in digito modo me habentem.

Sed apud Terentium Bentleius, non cogitans, ut videtur, de asynartetis, fere mutavit huiusmodi versus, nisi ubi tribrachium in quarto pede esse putabat, ut Hec. II. 2, 1.

etsi scio ego, Philumena, meum ius esse, ut te cogam.

§. 171.

Licentia mensurae eadem utuntur Latini comici, qua in ceteris versibus, sed nitidiores tamen plerumque servarunt septenarios, caesura diligentius fere, quam a Graecis factum, custodita, spondeo autem anapaestoque ita tantum in quartam sedem admissis, si pronuntiandi facilitate tolleretur offensio. Neuter pes ferri potest in Plauti Asin. III. 2, 10.

*id virtute huius collegae meaque comitate
factum est: qui me vir fortior est ad sufferendas plagas.*

Sed si est post *collegae* ponatur, ferri poterit spondeus, ut in pronuntiando non multum a trochaeo differens. Anapaestus autem si est in uno integro vocabulo, ultra quartam arsin porrecto, vel in duobus per synaloephen coniunctis, caret vitio, ut in Terentii Eun. III. 5, 55.

*satin explorata sint? video esse: pessulum ostio
obdo.*

Non etiam, si finitur vocabulum in ipsa quarta arsi. Quare corruptus est versus in Hecyra V. 2, 9.

oportet: quod si perficio, non poenitet me fama.

Contra si arses sunt in vocibus monosyllabis, venia est anapaesto, ut in eadem scena v. 18.

*quid mi istaeo narras? an quia non tute ipse
dudum audisti.*

§. 172.

Procoelusmaticus, quem Latini, ut §§. 157. 158. dictum est, saepe pro iambo ponunt, etiam in quarta sede invenitur, dum ne prima eius syllaba finalis sit vocabuli eius, in quo tertia arsis est. Terentius Hec. V. 2, 24.

*et haec amicae erunt, ubi, quamobrem adveneris,
resciscunt.*

§. 173.

Pariter etiam dactylo in ea sede locus est. Terent. Hec. V. 3, 34.

*Philimenam esse compressam ab eo, et filium
inde hunc natum.*

§. 174.

Vbi neglecta est caesura, nihil offensionis habere spondeus aut anapaestus putatur. Terent. Hec. II. 2, 12.

aut ea refellendo aut purgando vobis corrigemus.
Phorm. V. 8, 11.

ut possis cum illa: ne te adulescens mulier defetiget.

§. 175.

Non censetur in quarta sede spondeus esse brevi finali in s exeunte ante vocem a consonante incipientem. Plautus Truc. I. 2, 52.

procaciores estis vos, sed illi periuriosi.

§. 176.

In septimo pede spondeus Latinis usitatissimus est, pariterque dactylus, ac tribrachus. Saepissime enim hi ultimam arsin in hoc versu solvunt, quod Graeci non fecerunt, licet Hephaestio scribat p. 15 (29). recipere metrum iambicum ἐπὶ τῆς τελευταίας, ὅτε καταληκτικόν, τὸν ἴαμβον παραλήγοντα ἢ σπανίως τριβραχυν, ὥστε γίνεσθαι τὴν κατακλιδα ἤτοι ἀμφιβραχυν ἢ βακχείον, quorum ultima aperte falsa sunt.

§. 177.

Anapaestum eo in pede ea conditione admiserunt, ut ne prima eius syllaba finalis esset vocabuli eius, in quo sexta arsis esset. Quare emendandus est versus Plauti in Persa II. 4, 9.

servam operam, linguam liberam - heris me iussit habere.

Sed recte se habent tales, ut Terentii in Adelph. IV. 5, 78. et Hec. V. 1, 16.

sed cesso ire intro, ne morae meis nuptiis ego met sim.

nam qui post factam iniuriam purget, parum mihi prosit.

Sic enim scribendum videtur. Vide Elem. d. m. p. 157.

§. 178.

Proclausmaticum quoque eadem conditione saepius inveniri licet: Plautus Asin. II. 4, 24.

*dormitis interea domi, atque horus in hana, haud
aedisbus habitat.*

CAP. XVII.

De iambicis tetrametris acatalectis.

§. 179.

Tetrameter acatalectus, ab inventore Boisco dictus Boiscius, Graecorum tragicis, comicisque non est usitatus. Ex Alcaeo exemplum affert Hephaestio:

δέξαι με κωμῶντα, δέξαι, λίσσομαι σε, λίσσομαι.

§. 180.

Romanorum vero et comici et, de quibus id negabat Bentley ad Cic. Q. Tusc. I. 44. II. 15. tragici multum usi sunt hoc metro. V. Elem. d. m. p. 158. seq. Vocatur autem Latinis octonarius.

§. 181.

Caesuram habet hic versus duplicem. Plautus fere in quarta arsi incidit, eaque caussa metrum hoc voluit asynartatum esse, hiatu et brevi syllaba indicante. Vt in Amphitr. III. 4, 5. Bacch. IV. 9, 9.

*ille navem salvam nuntiat, - aut trati adventum
senis.*

*o Tróia, o patria, o Pérgamum, - o Priame pe-
riisti, senex.*

Terentio non sunt asynarteti hi versus, quod is caesuram in thesi, quae quartam arsin sequitur, facere solet.

§. 188.

Vbi in arsi quarta caesura fit, pes quartus purus iam-
bus esse debet, quemadmodum octavus semper purus servatur.
Sed ubi negligitur haec caesura, et spondeo locus est et
dactylo et anapaesto et proceleusmatico. Plaut. Amph. III.
4, 14. Ter. Andr. I. 3, 5. 4, 7. Eun. III. 5, 30.

*nunc Amphitruonem vult deludi meus pater: faxo
probe.*

*si illum relinquo, eius vitae timeo; sin opitular,
hutus minas.*

*sed quidnam Pamphilum examinatum video? ve-
reor quid stet.*

*edicit ne vir quisquam ad eam adeat: et mihi ne
abscedam imperat.*

Talem vero anapaestum vix credibile est admissum esse,
qualis est in Terent. Andr. III. 5, 7.

*qui sum pollicitus ducere? qua fiducia id facere
audeam.*

Mirum ni poeta sic scripserit:

*qui sum pollicitus ducere? - qua id audeam fi-
dicit?*

§. 189.

Vltimum pedem purum iambum esse necesse est, nisi
ubi continuatur numerus cum sequente versu, quo facto et
aliis pedibus, et solutioni arseos locus est. De qua re mox
dicetur §§. 188. 189.

CAP. XXIII.

De continuatione numeri trochaici apud Romanos.

§. 184.

In Romanorum comoediis saepe mutantur metra, ita ut trochaicis versibus iambici, iambicis trochaici inserantur, omninoque plures numeri trochaici formas consociantur. Quae res instituta videtur ex parte ad exemplum systematum, quibus Graeci utuntur, sed minus severa compage, modo perpetuato per plures versus numero, modo non perpetuato.

§. 185.

Verum non temere mutatur numerus: qua in re saepe peccavit in Terentio Bentleius: sed propter idoneam causam. Sic ubi ex alacriore colloquio ad narrationem sedatioram transitur; ut in *Curcul.* V. 2, 37. aut ubi epistola recitatur, quae res quod omni motu caret, trimetri adhibentur, ut in *Bacchi.* IV. 9, 74. in *Pseud.* IV. 2, 41. in *Versa* IV. 3, 32. Etiam sententiae et proverbia trimetris preferuntur, ut in *Capt.* II. 1, 6. 8. *Stich.* II. 1, 28. Et insignrandum *Rud.* V. 2, 71. Tum mutatur etiam numerus, ubi ratio sermonis mutatur, nunc discedente aliqua persona, ut in *Heaut.* V. 2, 25. *Hec.* IV. 1, 51. *Adolph.* II. 1, 43. IV. 5, 73., nunc adveniente, ut in *Heaut.* II. 4, 26. *Phorm.* II. 1, 23. quo facto etiam unus alius versus inseritur, ut in *Andr.* II. 1, 18. Omninoque mutari numerus solet, ubicumque aliquid incidit, quare forma colorque orationis repente alius fiat. Vide *Andr.* III. 2, 17. 18. *Hec.* II. 1, 20. *Phorm.* I. 3, 25. 26. V. 1, 15. 20. *Eun.* IV. 6, 15. seqq. Tum etiam, ubi enumeratio fit multarum rerum, vel alia descriptio inseritur, ut in *Capt.* IV. 1, 1. seqq. *Andr.* I. 5, 25. seqq. *Adolph.* III. 2, 4. seqq. Saepe etiam in fine scenae, capto aliquo consilio, ut in *Andr.* I. 5. IV. 1. *Heaut.* V. 2.; vel in initio, crescente aut de-

crescente animi motu, ut *Eun. V. 8. Adolph. III. 1. Hec. IV. 3.* Denique saepius eodem in loco mutantur numeri, ubi variis motibus in diversa trahuntur animi.

§. 186.

Sed haec mutatio numerorum ita fere fieri solet, ut perpetuari numerus videatur. Vnde Bentleius ad *Andr. II. 1, 7. Eun. II. 1, 12. Adolph. II. 1, 11.* contendit, trochaicos octonarios semper à trochaicis versibus, septenarios ab iambicis excipi. Rectius dicas, qui versus perpetuitate aliqua cohaereant, eorum hanc debere rationem esse, ut thesi terminatum versum versus trochaicus, arsi autem terminatum iambicus sequatur.

§. 187.

Perpetuitas autem illa varius apud Latinos fit per *συμ-ἀφαιαν*, i. e. ut excludatur syllaba anceps in fine versus, admittaturque et solutio ultimæ, et pars verbi sequenti versui adiiciatur. Quod ubi sine elisione fit, versus nascuntur hypermetri, quales Bentleius ad *Eun. IV. 1, 11.* in trochaicis, ad *Heaut. III. 3, 13.* autem, et tacite ad *Phorm. I. 4, 10.* in iambicis numeris inveniri negat. Recte, quod ad trochaicos versus attinet; non recte, quod ad iambicos. Nam quum et trochaici et iambici versus numerum habeant eundem, qui trochaicus est, eumque incedentem per ordines periodicos duplices, i. e. per dipodias trochaicas, violatur hæc dimensio, ubi ad versum trochaicum adiicitur syllaba,

20-0 | -

non violatur, ubi ad iambicum,

020- | 0

quia hic numerus sic metiendus est,

0 | 20-0

Pariterque etiam sequens versus vitiatur, prima eius syllaba præcedenti versui trochaico addita. Remanet enim de dipodia trochaica amphibrachus:

20-0 | 2|| 0-0 | 20-0 | 2

Non vitiatur, iambico versoi praecedenti addita syllaba, quia integri manent ordines trochaici:

σ λ υ - | σ || λ υ - | σ λ υ -

i. e. recte descriptis ordinibus:

σ | λ υ - σ || λ υ - σ | λ υ -

§. 188.

In his autem iambicis hypermetris ultimus iambus, quia iam non ultimus pes est, sed medius aliquis, spondeum ceterasque varietates admittit. Plaut. Amph. V. 1, 15.

*ut iacui, exsurgo: ardere censui aedis: ita tum
cónsulgebant.*

*tibi me inclamat Alcumena: iam ea res me hor-
rore afficit.*

§. 189.

Eadem est finiendi versus iambici ratio, ubi elisio fit in sequentem veram, quo facto versus non est hypermeter, sed quia numerus cohaeret cum sequente versu, mensuram ultimus pes eandem, quam quisque medius pes, habet. Heaut. III. 3, 13.

*ego de me facio coniecturam: nemo est meorum
amicorum hodie,*

apud quem exprimere omnia mea occulta, Clitipho, audeam.

§. 190.

Clausulas Latini dicunt versus breviores longioribus eiusdem generis admixtos, et plerumque cum iis numeri perpetuitate cohaerentes. Vsi sunt iis etiam Graeci, ut Aristoph. Nub. 221. Ach. 404. 407. Rufinus p. 2707. observat, aliquando etiam initium ab iis fieri, ut apud Attium:

an haec iam obliti sunt Phryges.

§. 191.

Non omni ex parte vera sunt, quae de his Bentleius dicit in schediasmate de metr. Ter. Nam clausulae aut cohaerent cum aliis versibus perpetuato numero, aut non cohaerent: si non cohaerent, satis est constare eas ex versibus

catalecticis vel acatalectis: sin cohaerent, uno dipodiarum tenore cum versibus, quibus iunctae sunt, continuari debent. Itaque quam ex Caecilio clausulam affert Rufinus,

dī boni quid hoc,

si fuit clausula, aut *boni* monosyllabum esse debuit, ut versus esset monometer acatalectus, aut corripiebatur *hoc*, numero cum sequente versu perpetuato. Sed fortasse non magis haec fuit clausula, quam fuisse videtur quod idem ex Terentii Adolph. IV. 4, 1. affert,

*discrucior animi, | hocne mihi mali de impro-
viso obiici.*

de quo v. Elem. d. m. p. 432. Quamquam haec Terentiana per numeros quidem ferri posset, si trochaicus versus sequeretur: quia quum hypercatalectus sit hic versiculus, iambicus tamen est, qui, si hypermeter est, non tollit incessum per dipodias trochaicas, quod non est in illo Caecillii, si is quinque plenis syllabis pronuntiat: v. §. 187.

§. 192.

Continuati numeri in clausulis haec exempla sufficiant: Eun. II. 3, 1.

occidi:

*nequē virgō est usquam, neque ego, qui illam e
cōspectu amisī meo.*

Ibidem II. 1, 2.

*fiet: at matūre . fiet . sātino hoc mandatūmet
tibi? ah*

rogitāre, quasi difficile sit.

Plures clausulae coniunctae Eun. II. 3, 7.

*nescio quid de amore loquitur . o infortunatūm
senem.*

hic vērō est, qui si vōceperit,

ludim iocumque dicas fuisse illum ultorūm,

præsent huius rabies quæ dabit.

*ut illum di deae omnes sensum periant, qui hōmīnē
me remorātus est.*

§. 193.

Non perpetuati numeri exemplum est in Andr. III. 2, 37.
quid ais? quum intelléxeras
id consilium cāpere; cur non dāxti extémplo
Rámphilo?

Sed scribendum videtur *id eos consilium cāpere.*

§. 194.

Rarissima sunt exempla clausulae in trochaeum exeuntis.
 Terent. Hec. V. 1, 5.

aggrédíar, Bacchís, sálve.

B. *salvé, Lache* L. *edepol crédo te nonnil mirari,*
Búchhis.

CAP. XIX.

De versibus Creticis.

§. 195.

Creticum numerum musici et metrici, mensurae tantummodo rationem habentes, ad paeonicum genus referunt. Nam una longa syllaba tribus brevibus iuncta, quattuor paeones procreat; duabus autem harum brevium in unam longam contractis, Creticus, Bacchius, et palimbacchius nascuntur. Ex his pedibus repudiati sunt paeones secundus et tertius cum palimbacchio; adsciti autem reliqui, paeones primus et quartus, Creticus, Bacchius:

— 0 0 0 0 0 0 — 0 — 0 —

Nam etiam Dionysius Hal. de comp. Verb. c. 17. palimbacchiaci hoc exemplum posuit,

σοι, Φοῖβε Μοῦσαι τε, συμβῶμεν,

tamen vix alibi invenietur hic numerus quam in Pace Aristophanis v. 463. in his:

ὦ εἶα, ὦ εἶα:

quibus respondet v. 491. *μικρόν γε κινῶμεν.*

§. 196.

Numerum si spectamus, duo illi pæones unius generis sunt; diversi autem ab his Creticus et Bacchius. Pæones enim primi et quarti sola anacrusi differunt, eodem modo ut trochæi et iambi, daetyli et anapaesti:

20-0	200-00	2000-000
0 20-	00 200-	000 2000-

Atque ex numeri lege, quia thetica tempora paria esse debent, arsis quidem pæonica solutionem, sed thesis non admittit contractionem. Nam arsi soluta ex quinque paribus temporibus constat hic pes, in thesi autem contractione facta, sive ea fiat in duabus prioribus, sive in posterioribus syllabis, nova arsi illata perderetur numerus pæonicus:

2000	2000
2 2 0	2010 2100

§. 197.

Ex quo consequitur, numerum Creticum ad genus trochaicum pertinere, neque aliud esse, quam dipodium trochaicum catalecticam, quae ex arsi, thesi, et iterum arsi, constat. Et quoniam hic ordo periodicus est, apertum est, thesin non posse ancipitem esse, sed semper, et necessario ex una tantum brevi syllaba constare: arsin autem utramque solvi posse, quo fit, ut et primus, et quartus pæon, et verum etiam quinque breves pro Cretico poni possint:

2 0 -	0 0 0 0 0
0 0 0 0	0 0 0 0 0

Pluribus autem pedibus Creticis uno versu coniunctis nullum cum alio cohaerere ordine aliquo periodico, ultimi autem pedis ultimam, ut omnem syllabam finalem, ancipitem esse, et solvi non posse, nisi in systematis: in quibus quoniam una perpetuitate iuncti sunt numeri, ultimus versuum pes, nisi simul totius systematis ultimus est, eadem lege, qua quisque medius, tenetur.

§. 198.

Solutiones Creticum adeo similem reddunt paeonibus, ut distingui ab his non nisi eo possit, quod paeones, ut §. 196. demonstratum est, Creticum plane adspernantur. Ac numerus sane utriusque generis diversissimus est. Nam paeones unam arsin cum thesi trium brevium syllabarum coniunctam habent, Cretici autem arses duas, inter quas media est thesis unius brevis syllabae. Quare paeon, qui vere paeon est, valde diversus est ab eo paeone, qui solutione nascitur. Ille enim, ut ipse Creticus, duas arses habet, et thesin unius temporis; ille unam arsin, thesin autem trium temporum. Deinde Cretici, ut §. 197. ostensum est, non cohaerent inter se ordinibus periodicis; paeones autem omnino ita cohaerent, et plerumque quidem, trochaicorum dactylorumque numerorum exemplo, dipodiis:

2000—000

0002000—

Quare sic statuendum est, versus omnes, in quibus pes Creticus paeonibus admixtus reperiatur, Creticos esse; qui autem ex puris paeonibus constant, vel esse paeonicos, vel posse esse. Nam Creticus quum pro paeone poni nequeat, semper iudicio est numeri non paeonici; paeon autem, qui potest pro Cretico poni, per se ambiguus manet, utrum re vera paeon, an solutio Cretici sit. Quod nisi fallor et numero et mensura paeones a Creticis diversi sunt. Nam quum difficillimum sit, paeones, quorum thesis ad arsin eam comparationem habet quam 3 ad 2, ita recitare, ut non acuenda paullum media trium brevium syllaba in Creticum numerum incidamus, facilis fit recitatio, si arsin sumimus parem thesi, h. e. tres moras habentem. Ac nescio an eo referri possint haec Aristidis Quintiliani p. 33. σύνθετος δέ ἐστι χρόνος ὁ διαίρεσθαι δυνάμενος. τούτων δέ ὁ μὲν διπλασίων ἐστὶ τοῦ πρώτου· ὁ δὲ τριπλασίων· ὁ δὲ τετραπλασίων· μέχρι γὰρ τετραδός προῆλθεν ὁ ῥυθμικὸς χρόνος. Et magis etiam quod Aristoxenus in Elementis rhythmicis p. 303. scripsit: τέταρτος δὲ εἶναι οἱ ἐν ἑξασημῶ μεγέθει· ἐστὶ δὲ τὸ μέγεθος τοῦτο δύο γενῶν κινήσιν, τοῦ τε λαμβικοῦ καὶ τοῦ δακτυλικῶ.

ἐν γὰρ τοῖς ἕξ τριῶν λαμβανόμενων λόγων, τοῦ τε ἴσου καὶ τοῦ διπλασίου καὶ τοῦ πενταπλασίου, ὃ μὲν τελευταῖος ῥηθεὶς οὐκ ἔρῶθμός ἐστι· τῶν δὲ λειπομένων (sic pro λεγομένων scribendum) ὃ μὲν τοῦ ἴσου λόγος εἰς τὸ δακτυλικὸν γένος ἐμπροσθεῖται· ὃ δὲ τοῦ διπλασίου εἰς τὸ λαμβικόν.

§. 199.

Metrici quidem, qui solam simplicem et duplicem mensuram admiserant, nihil inter Creticos et paeones diversitatis statuebant. Utuntur autem Creticis et lyrici, et tragici, et comici; paeonibus primis comici maxime, genere numeri valde volubili et hilari; quartis autem, quorum magna vehementia est, tragici potissimum.

§. 200.

Quoniam pes Creticus per se ordo catalecticus est, plerumque versus Cretici hoc ipso pede terminantur, neque aliam catalexin habent. Sed inveniuntur tamen raro etiam uno trochaeo terminati, qui iure catalectici dici possunt; aut dimodia trochaica, qui hypercatalecti, ut apud Aeschylum in Eum. 324.

κλύθ'· ὃ Λατοῦς γὰρ ἔ-
πης μὲ ἄτιμόν τιθῆσιν.

§. 201.

Solutio multo frequentior est in secunda pedis caesuraeque arsi, quam in prima. Perrara est utriusque arses solutio.

§. 202.

Dimetri et tragici et comici usitatissimi sunt, coniuncti illi fore in systemata, ita ut ultima versuum syllaba neque anceps sit, neque hiatus admittat, et solvi possit.

His in systematis etiam monometer adsciscitur. Aeschylus Suppl. 425.

φρόντισον,
καὶ γειοῦ πανδίκως
εἰσεβῆς πρόξενος·
τὰν φηγάδα μὴ προδῶς,
τὰν ἑκαθεν ἐκβολαῖς
δυσθέοις δομέναν.

Vt tragici, ita comici quoque, apud quos frequentia sunt haec systemata, plerumque curarunt, ut antisystemata singulis pedibus responderent, solutionesque in iisdem locis adsciscerentur. Iidem plerumque, ut in hoc Aeschyli exemplo, e binis quibusque pedibus fere priorem, quam posteriorem maluerunt paeonem esse, quia suavior est numerus, qui remissior est in fine, quam qui ex remissione fortior fit.

§. 203.

Frequens est etiam tetrameter, caesuram habens in fine secundi pedis. Simmias ap. Heph.

μᾶτερ ᾧ πότνια, κλύθι, νυμφᾶν ἄβρῶν,
Δῶρι, κύμοκτύπων ἤρῃν ἄλλων μυχῶν.

Idem Simmias neglecta caesura:

ὄδι μὲν ἰδιπτός, εὐπύλος, ἐγγέσπαλος
δῶκεν αἰχμᾶν Ἐννάλιδος εὐσκοπόν ἔχειν.

Idem poeta integrum carmen iussit solutis artibus:

σέ ποτε Διὸς ἀνὰ πύματα νιαρὲ κόρε νεβροχίτων.

Alii prioribus tantum solutis pedum artibus:

θυμεικῶν ἴθι, μάκαρ, φιλοφρόνως εἰς ἔριν.

Diversas solutionum formas Aristophanes habet in Georgis ap. Hephæst.

ἐν ἀγορᾷ δ' αὖ κλάτανον εὖ διαφτυτεύσμεν.

§. 204.

Hexametro catalectico usus est Alcman, unde Alcmanio hūc versui nomen:

Ἀφροδίτα μὲν οὐκ ἔστι, μάργος δ' Ἔρως, οἷα παῖς,
 παῖσδε,
 ἄκρ' ἐπ' ἄνθη καθάινων, ἢ μή μοι θύγης τῶ κρηναίσιον.

§. 205.

Inveniuntur etiam Cretici ab anacrusi iambica incipientes: Aristoph. in Pace v. 1127.

ἦδομαι γ', ἦδομαι
 κράνους ἀπ' ἀλλαγμένους,
 τυροῦ τε καὶ κρομμύων
 οὐ γὰρ φιληθῶ μάχαις.

Vide de hoc versu etiam infra §§. 247. 270.

§. 206.

Multus est Creticorum usus apud tragicos et comicos Romanorum, qui eadem prosodiae licentia qua in reliquis metris utuntur. Vnde sicubi Molossum pro Cretico ponunt, de qua re dixit Bentleius ad Cic. Q. Tusc. III. 19. et Terent. Adolph. IV. 4, 2., ita id faciunt, ut per vulgaris pronuntiationis ambiguitatem delibescat mensurae pravitas. Plautus Capt. II. 1, 11.

aut solutós sinat, quós argento émerit.

Rud. I. 5, 15. 19.

*quáene eiectae é mari ambae sumus, te óbsecro
 út tuo récipias tecto, servésque nos.*

Nisi scripsit *in tua ut recipias tecta.*

§. 207.

Quum fere tetrametro hi utantur, saepe versum in duas aequales partes divisum asyartetum fecerunt. Ennius in Andromacha:

*quíl petam praésidi aut éxsequar, quóva nunc
 aut auxilio éxili-aut fuga fréta sim?*

§. 208.

Plautus, qui versus Creticos saepe aliis numeris intermiscet, in canticis quibusdam et diverbiis, in quibus anti-

strophicam dispositionem animadvertimus, non modo dimetros interdum posuit, sed saepius etiam tetrametros catalecticos, et id quidem quantum iudicari in tanta apparatus inopia potest, tertio pede ultimam habente accipitem, quarto autem solutionem arseos admittente. Ita in Trinummo II. 1, 17.

dá mihi hoc, mel meum, si me amas, si cedis:
tibi tum ille cuculus: hem, -ocelle mi, fiat:
et istuc, et si amplius vis dari, dabitur.
tibi pendentem ferit: iam amplius-orat:
nón satis id est mali, ni amplius etiam,
quod bibit, quod comest, quod facit sumpti.
nóx datur: ducitur familia tota.

Idem metrum iunctum alibi tetrametris acatalectis.

§. 209.

Iuxit Plautus etiam trochaicum monometrum hypercatalectum Creticis, et quidem nunc ita, ut vel unum vel plures huiusmodi versiculos Creticis admisceret, nunc etiam, ut compositos ex dimetro Cretico et trochaico isto versus faceret. Praeiverant Graeci: ut Aristoph. Ran. 1358.

ἄμα δὲ Δικτυννα πᾶσι . . .

Ἄρτεμις καλά.

Sic Plautus in Bacch. IV. 4, 4.

Cállidum senem

cállidis dolis

cómpuli et pérpuli, mi ónniu ut créderet.

ninc amanti hero

fílio senis,

quicum-ego bibo

quicum-edo et amo

regius cópias áitrousque óbtuli,

áti domo símeret, neú foris quaéreret.

In Mostellaria III. 2, 1.

Mélius anno hóc mihi nón fuit domi,
néc quando esca úlla me síverit magis.
prándium uxór mihi pérbonum dedit.

Et paullo post:

*quæ magis obgito ego cùm animæ meo,
 at quis dotatam habet, nîminem sopor
 sollicitat. tre dermîsum mihi odio est,
 exsequi cërta res est, ego ut abeam
 pätius hinc ad forum, quàm domi cubem.*

§. 210.

Clausulas in Creticis inveniri, qualem Bentleyus ad Ter. Andr. IV. 1, 12, constituit, ex Cretico et iambico monometro hypercatalecto,

nîl opust, sibi verentur,

non est credibile, quum ne illud quidem certum videatur, dimetrum hypercatalectum clausulae loco esse, qualis hic ipse versus foret, ictu in quinta a fine syllaba posito, et quarta correpta: vel qualis in Plauti Amph. I. 1, 82, legitur:

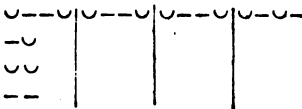
vicinus et feroces.

CAP. XX.

De numero antispastico.

§. 211.

De antispastico numero metrici prorsus falsa præcipiunt. Quum enim more suo in iis metris, quæ non plane refragarentur, ut dactylica, anapaestica, pæonica, quaternas syllabas una dipodia coniungerent, baseosque naturam ignorarent, versus eos, qui vel a basi incipientes, vel alio modo male divisi aliquam istiusmodi dipodiarum speciem præ se ferrent, ad antispastos retulerunt. Ac primo choriambicos cum basi, quos sic diviserunt:

Deinde Glytoneum Pherecrateo iunctum:

U - - U - U U U - -	U - - U - U U U - -	U - - U - U U U - -	U - - U - U U U - -
------------------------------	------------------------------	------------------------------	------------------------------

Tum Phalaeceum:

U - - U - U U U - -	U - - U - U U U - -	U - - U - U U U - -
------------------------------	------------------------------	------------------------------

Denique duo alia genera, quorum prius hoc est:

U - - U - U U U - -	U - - U - U U U - -	U - - U - U U U - -
------------------------------	------------------------------	------------------------------

alterum autem hoc:

U - - U - U U U - -	U - - U - U U U - -	U - - U - U U U - -	U - - U - U U U - -
------------------------------	------------------------------	------------------------------	------------------------------

Hinc praeceperunt primae dipodiae priorem pedem omnes admittere pedes disyllabos, in ceteris dipodiis antispastum servari purum; aliis in generibus pro antispasto in secunda sede diiambum inveniri; in aliis etiam tertiae dipodiae priorem pedem pedes disyllabos omnes recipere; et quae sunt reliqua, quae ex his quas descripsi formis colligi possunt. At haec omnia non modo ratione carent, quia non apparet, cur quod in prima dipodia liceat, non liceat etiam in ceteris, et cur antispastus, qui ab anacrusi iambica incipit, et in thesin trochaicam desinit, non habeat utramque, ut par est, ancipitem: sed etiam numerum praebent adeo fractum, ineptum, et molestum, ut statim aures errorem arguere debeant. Accedit quod Latini grammatici iam veriore viam ingressi sunt versus istos choriambicis aliisque numeris, non antispastico factos esse intelligentes.

§. 212.

Pes antispastus ex iambo trochaëoque compositus est. Vnde hanc eius mensuram esse apparet:

U	U	U	U
U	U	U	U

Eamque manere necesse est etiam ubi plures antispasti uno versu coniunguntur. Nam ordinibus periodicis copulari antispasti non possunt: quo facto sane syllaba anceps in primi tantum antispasti initio locum habitura esset:

ε-λυ-λυ-λυ

At enim hic iam non antispasticus, sed choriambicus numerus foret, qui dactylici generis est. Omninoque raro plures antispasti sese excipiunt, quod hic numerus admodum molestum et inconcinnum incessum habet; ut si quis hunc choriambicum cum basi grammaticorum more ita dividat:

κατθνάσκει, Κυ|θέρη, ἄβροδς|Ἄδωνις. τί|κε θείμεν;

§. 213.

Eam asperitatem ut lenirent poetae, partim antispastum auxerunt una syllaba, quo nascitur dochmius, partim alii numeris consociarunt, partim solutiones crebras adhibuerunt. Anacrusin etiam ut plurimum brevem servarunt, quia longa in tam imbecillo numero minus grata est, nisi quidem solvatur, quae eam sequitur arsis.

§. 214.

Rarus est monometer antispasticus. Aeschylus Sept. ad Theb. 155. 164.

ὦ πότνι' Ἥρα.

ὦ φίλ' Ἀπολλων.

Solvitur autem in omnibus antispasticis versibus saepius prior arsis, quam posterior, quae quia propior fini, quietior esse debet.

§. 215.

Nec dimeter frequens est. Aeschylus Agam. 1151. 1161.

νόμον ἄνομον, οἳά τις ξουθά·

τί δ' ἐπίφοβα δυσφάτω κλαγγῆ.

§. 216.

Trimetro usus videtur Euripides in Herc. fur. 919. subiecto versu e duobus dochmiis facto:

λέγε, τίνα τρόπον ἔσονται θεόθεν ἐπὶ μελαθρα κα-
κὰ τάδε, ἰλήμονάς τε παίδων τύχας.

§. 217.

Saepe, apud tragicos potissimum, antispastus consociatur aliis numeris, iambicis maxime et trochaicis. Ex his iambici fere non sunt ex iis, de quibus supra explicatum est, qui per dipodias incedunt, sed ex alio genere, cognato antispastis. Quod quia ex brevioribus ordinibus constat, et proinde syllabam etiam ancipitem iis in locis admittit, a quibus in dipodiis exclusa est, unde fractus et debilis incessus oritur, ischiorrhogicos iambos vocamus, nomine, quod metrici trimetro Hipponacteio adhibuerunt, huc translato. Eorum prout aut monosyllaba aut disyllaba anacrusis est, hae formae usitatis-
simae sunt:

$$\begin{array}{c} \cup \quad \cup \quad \cup \quad \cup \\ \cup \end{array} \left| \begin{array}{c} \cup \quad \cup \\ \cup \end{array} \right.$$

$$\begin{array}{c} \cup \quad \cup \quad \cup \quad \cup \\ \cup \end{array} \left| \begin{array}{c} \cup \quad \cup \\ \cup \end{array} \right.$$

$$\begin{array}{c} \cup \quad \cup \quad \cup \quad \cup \\ \cup \end{array} \left| \begin{array}{c} \cup \quad \cup \\ \cup \end{array} \right. \left| \begin{array}{c} \cup \quad \cup \\ \cup \end{array} \right.$$

$$\begin{array}{c} \cup \quad \cup \quad \cup \quad \cup \\ \cup \end{array} \left| \begin{array}{c} \cup \quad \cup \\ \cup \end{array} \right. \left| \begin{array}{c} \cup \quad \cup \\ \cup \end{array} \right.$$

Inveniuntur autem hi versus etiam nullo antispasto addito. Exemplo sit carmen antistrophicum in Soph. Electr. 504.

ὦ Πέλοπος ἂ πρόσθεν, στρ.

πολύπονος ἱππεία,

ὡς ἔμολες αἰανῆ

τᾶδε γὰρ.

εὔτε γὰρ ὁ ποντισθεὶς

Μυρτίλος ἐκοιμάθη,

παγχρυσίων δίφρων

δυστάνοις αἰκίαις

πρόρριζος ἐκριφθεὶς,

ἀντ.

οὔτι πω
 ἔλιπεν ἐκ τοῦδ' οἴκου
 πολύπονος αἰκία.

Aeschylus Suppl. 143.

τελευτᾶς δ' ἐν χρόνῳ
 πατὴρ ὁ παντόπιος.

Quibus respondent v. 153.

διωγμοῖς ἀσφαλῆς
 ἀδμήτας ἀδμήτα.

§. 218.

Additur his etiam aliud genus ex choriambō cum anacrusi monosyllaba et uno iambo compositum:

σ λ υ υ - | σ λ

Soph. Trach. 848. et 859.

ἤ πῶν δὲλὰ στένει,
 ἤ που ἀδινῶν χλωρᾶν
 τέγγει δακρύων ἄχραν.
 ἂ τότε θοᾶν νύμφαν
 ἄγαγες ἀπ' αἰπεινᾶς
 τάνδ' Οἰχάλιας αἰχμᾶ.

In his etsi per metri legem poni potuit στένει, tamen nescio an spondeum, ut θρηναί, praetulerit Sophocles, quum plerumque syllabas syllabis respondere voluerint tragici.

§. 219.

Haec igitur genera saepe copulantur antispasto. Nunc sic:

σ λ λ υ | υ λ υ -
 υ υ | υ

Aesch. Choeph. 383. Agam. 416.

ἐφθυμῆσαι γένοιτό μοι.
 βέβαιεν ῥήματα διὰ πυλᾶν.

§. 220.

Nunc hac forma, quae frequentissima est:

$$\begin{array}{c} \sigma \quad \iota \quad \iota \quad \sigma \quad | \quad \sigma \quad \iota \quad \sigma \quad \sigma \\ \omega \quad \omega \quad | \quad \omega \end{array}$$

Aeschylus Sept. ad Theb. 122. 125. 139. 141.

Ἀρχεῖοι δὲ πόλισμα Κάδμου.
κινύρονται φόνον χαλινά.
ἰχθυβόλῳ μαχανᾷ Ποσειδᾶν.
καὶ Κύπρις, ἄτε γένους προμάτωρ.

Quod genus cavendum ne confundatur cum logaoedicis numeris, ubi a duobus dactylis incipit, ut quem postremum attuli versum. Sic etiam in Persis 258.

ἔκτισαν εὐνιδας ἢδ' ἀνάνδρους.

Monet autem nunc universa stropharum compositio, quo numero sint, nunc antistrophicus logaoedicum numerum repudiatis, ut in Persis:

ἔθεισαν, αἰ αἰ, στρατοῦ φθαρέντος.

De hoc metro iisque quae §. 222. afferentur, disseruerunt Reisigius in comment. crit. ad Oed. Col. p. 291. Elmsleius ad Oed. Col. 700. Boeckhii in praefat. lectt. aestiv. a. 1827. Gottholdus in Lühni Annal. 1828. fasc. 3. Recte iudicavit Herm. Weissenborn in dissertatione de versibus iam-bicoantispasticis.

§. 221.

Aliud genus, non illud rarum, hoc est:

$$\begin{array}{c} \sigma \quad \iota \quad \iota \quad \sigma \quad | \quad \sigma \quad \iota \quad \sigma \quad \sigma \\ \omega \quad \omega \quad | \quad \omega \end{array}$$

Aesch. S. ad Th. 362. 374. Suppl. 390.

τίγ' ἐκ τῶνδ' εἰκάσαι λόγος πάρα.
παγκλαύτων ἀλγέων ἐπιβρόθον.
μένει τοι Ζηρός ἰσπαίου κόπες.

Quem ex Supplicibus versum posui corruptus est. Dochmi-
subiectum hunc iambicum vide infra §. 246.

§. 222.

Frequentissimae sunt apud tragicos formae ex iambis
istis sine antispasto compositae; quarum quae usitatissimae
sunt, has formas habent: Aesch. Ag. 256. Eurip. Alc. 270.
Aesch. Ag. 234. 419. Pers. 1023.

1. υζυ-- | υζυ--
2. υυζυ-- | υζυ--
3. υζυ-- | υυζυ--
4. υζυ-- | υζυ-υ-
5. υζυ-- | υυζυ-υ-

τέχραι δὲ Κάλχαντος οὐκ ἄκραντοι.
σκοτία δ' ἐπ' ἄησοισι νύξ ἐφέρπει.
γυναικοποιῶν πολέμων ἀρωγάν.
ἰὼ ἰά δῶμα, δῶμα καὶ πρόμοι.
ὄρας τὸ λοιπὸν τόδε τᾶς ἐμᾶς στολᾶς.

Videtur in his metris posterior pars, certe in postremis dus-
bus formis, ischiorrhogici generis esse, quum, licet rarissime,
etiam spondens pro medio iambo inveniatur. Aeschylus
Pers. 1013. dubia tamen scriptura:

πεπλήγμεθ', οἶαι δι' αἰῶνος τύχαι.

Ferraro ultima prioris partis syllaba in hoc versuum genere
brevis est, ut in Philocteta v. 1217.

Δαναοῖς ἀρωγός· ἔτ' οὐδέν εἰμι.

Vide ad Soph. Electr. 1086.

§. 223.

Coniunguntur antispasto etiam trochaei, sed rarius, ut
dipodia trochaica, v. c. in Persis v. 982.

σ ε ε σ | ε υ - σ

ω ω

ΠΖΖΖ Ζ Ζ Ζ Ζ

τλάμονες ἀσπείρουσι χέρσῳ.

et tripodia, ut in Choeph. 638. 645.

διανταλαν ὄξυπενκὲς οὐτᾶ.

προχαλκτείνει δ' αἴσα φασγανουργός.

Nam etsi hic versus etiam sic potest compositus videri,

υ ε σ ε - | υ ε υ - υ

tamen verba multo elegantiore pronuntiationem habent hoc metro,

σ ε ε σ | ε υ - υ - υ

§. 224.

Saepe a dactylis ad antispasticum numerum transitur, sed fere ad dochmiacam, de quo infra. Ad antispastum transiisse videri potest Aeschylus Sept. ad Theb. 490.

μαινομέ-να φρενί, τῶς νιν.

Sed verisimilius est, ab antispasto ad iambos et in hoc versu et in eo qui sequitur, transiri:

μαινομένα φρε-νί, τῶς νιν

Ζεὺς νεμέτωρ ἐπ-ίδοι κοταίνων,

his formis:

σ ε ε σ | υ ε υ

ω ω

σ ε ε σ | υ ε υ - σ

ω ω

Neutrum enim versum dactylicum esse, omnis strophae compositio arguit.

CAP. XXI.

De versibus dochmiacis.

§. 225.

Vsitatissimum genus antispastorum dochmiaci sunt, qui constant ex antispasto hypercatalecto.

Vide Etym. M. p. 285, 25, de quo loco disputarunt Seidlerus de vers. dochm. p. 401. seqq. et Boeckhius de metris Pindari p. 45. Scholiastes Aeschyli ad S. c. Theb. 129. hunc numerum vocat ὀρθὸν ὀκτάσημον, quia octo tempora habet. Musici duo memorant genera dochmiaca, hoc, quod metrici quoque sic vocant, et illud, quod a metricis Glyconem appellatur: v. Aristid. Quintil. p. 39.

§. 226.

Quoniam quarta huius metri syllaba anceps est, ex quo eam aut anacrusin, aut thesin esse intelligitur, triplex constitui numerus dochmii potest:

υλ | υλ

υλλυ | λ

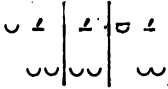
υλ | λ | υλ

Ex his duo priores admodum ingrati et molesti forent: ultimus vero et elegantissimus est, et apprime conveniens agitationi animorum, cui significandae hoc genus versuum adhiberi solet. Utuntur enim eo lyrici parcius, comici fere ut tragicos rideant, tragici autem tamquam proprio tragoediae.

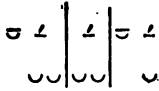
§. 227.

Coniungi solent a tragicis, eorumque exemplo etiam a comicis, dochmii in systemata, perpetuato numero decurrentia, et plerumque sic, ut duo dochmii uno versu comprehendantur.

Hinc a fine singulorum dochmiorum in medio systemate et syllaba anceps, et hiatus excluduntur, nisi certis conditionibus, de quibus infra: legitima autem est ultimae solutio. Itaque forma dochmii in mediis systematis haec est:

variationes complectens triginta duas; in fine systematis, aut sicubi dochmio non alii continuantur numeri haec:

ex qua variationes novae sedecim accedunt, ut omnes variationes numero sint octo et quadraginta.

§. 228.

Vbi ultima anceps est in brevem vocalem exire potest vocabulum, si praecedens syllaba brevis est, ut

δαμασι και χθονι.

Vbi longa est praecedens, curatur ut ultima certe in consonantem exeat, quod sic commodius morari in ea vox potest, ut

παρῳλιον ψάμμον.

μάνυσσον, μάτερ.

Vix autem talem versum quisquam probaverit,

πόλιν και δῶμα.

§. 229.

Sunt quaedam classes versuum dochmiacorum, prout vel alacrior numerus, vel lugubrior, vel debilior atque instabilior requiritur. Harum prima has potissimum formas habet:

υψυυυ

υψυυυ

Aesch. S. ad Th. 81.

*αἰθερία κόνις με πείθει φανεῖσ',
ἀναυδὸς σαφῆς ἔτυμος ἄγγελος.*

Alterutra de duabus contiguīs arsiḃus longa manente, frequentissime prior, multo parcius altera solvitur: Eurip. Or. 159.

ὑπνον γλυκυτάτην φερομένην χάριν.

Difficilior enim incessus numeri est, crescente, quam remittente alacritate. Quare minus displicet utriusque arseos solutio, ut apud Aeschylum l. c.

ρεῖ πολὺς ὄδε λιὼς πρόδρομος ἱππότας.

§. 230.

Secunda classis ea est, quae penultimam plerumque longam habet: eaque omnino iam maiorem variationum copiam solet admittere. Eurip. Hec. 694. ed. Pors.

*ὦ τέκνον, τέκνον, ταλαίχθας ματρός,
τίνι μόρω θνήσκεις; τίνι πότμῳ κείσαι;
πρὸς τίνος ἀνθρώπων;*

Hoc genus saepe adhibetur finiendis systematis. Ceterum non facile reperias versum huius formae, qui voce monosyllaba terminetur. Valde enim rudis et inconcinna hic numerus, veluti,

ἰὼ τλάμων, φεῦ.

§. 231.

Tertia classis continet formas ultimam arsin solutam habentes, quod genus plerumque ex solis brevibus syllabis componitur, alibi autem etiam accipites longas habet, omninoque fere quavis variationes admittit: Eurip. Or. 149.

*κάταγε, κάταγε, πρόσθ', -ἀτρέμας, ἀτρέμας ἴδι'
λόγον ἀπόδος, ἐφ' ὃ τι-χρέος ἐμόλετέ ποτε.
χρόνια γὰρ πεισῶν-ὄδ' ἐννάξεται.*

Aeschylus S. ad Th. 209.

ὦ φιλόν Οἰδίπου τέκος, ἔδεις ἀκού-
σασα τὸν ἄρματοκτυπὸν ὄτονον, ὄτονον,
ὄτε τε σύριγγες ἔκλαγξαν ἑλίτροχοι.

Quaedam formae perraro inveniuntur, ut haec,

ουουουου

Soph. Oed. R. 661. 690.

θεὸν πρόμον Ἄλιον.
ἅπαξ μόνον ἴσθι δέ.

§. 232.

Quum bini fere dochmii uno versu coniungantur, non est necesse, ut singuli pleno vocabulo terminentur, sed saepe dispescuntur voces, et plerumque quidem ut finiantur vel in prima secundi, vel in penultima primi dochmii syllaba. Aesch. Prom. 576. S. ad Th. 469.

ὑπὸ δὲ κηρόπλαστοῦ ἔσβετ' ὄνοαξ.

ὡς δ' ὑπερῶνχα βάλουσαν ἐπὶ πτόλει.

In antistrophicis versibus eadem plerumque, quae in strophicis, divisio servatur. Etiam ubi solvuntur longae, saepe prior dochmius in prima vocabuli syllaba finitur. In Rheso v. 131.

τάδε δοκεῖ, τάδε με - ταθέμενος νόει.

§. 233.

In mediis systematis interdum ultima dochmiorum anceps est, et pariter hiatum ac brevem syllabam pro longa admittit. Hoc non modo in interiectionibus fit, ut ἔξ, ἰὼ ἰὼ, ἰδὼ, ἰδὼ, sed etiam in allocutionibus per vocativum: Eurip. Her. fur. 675.

σὸν ἄνθος, πόλις, ὦ Διὸς ἔκγονος.

Et ubi idem verbum repetitur, vel ante repetitionem, vel post

Eamque manere necesse est etiam ubi plures antispasti uno versu coniunguntur. Nam ordinibus periodicis copulari antispasti non possunt: quo facto sane syllaba anceps in primi tantum antispasti initio locum habitura esset:

— — — — —

At enim hic iam non antispasticus, sed choriambicus numerus foret, qui dactylici generis est. Omninoque raro plures antispasti sese excipiunt, quod hic numerus admodum molestum et inconcinnum incessum habet; ut si quis hunc choriambicum cum basi grammaticorum more ita dividat:

κατ' ἀνάσκει, Κν | θέρη, ἄβροδς | Ἄδωνς. τι | κε θείμεν;

§. 213.

Eam asperitatem ut lenirent poetae, partim antispastum auxerunt una syllaba, quo nascitur dochmius, partim aliis numeris consociarunt, partim solutiones crebras adhiberunt. Anacrusin etiam ut plurimum brevem servarunt, quia longa in tam imbecillo numero minus grata est, nisi quidem solvatur, quae eam sequitur arsis,

§. 214.

Rarus est monometer antispasticus. Aeschylus Sept. ad Theb. 155. 164.

ὦ πότμι' Ἥρα.

ὦ φίλ' Ἀπολλων.

Solvitur autem in omnibus antispasticis versibus saepius prior arsis, quam posterior, quae quia propior fini, quietior esse debet.

§. 215.

Nec dimeter frequens est. Aeschylus Agam. 1151. 1161.

νόμον ἄνομον, οἳά τις ζουθά·

τί δ' ἐπίφοβη δυσφάτω κλαγγῆ.

§. 216.

Trimetro usus videtur Euripides in *Herc. fur.* 919. subiecto versu e duobus dochmiis facto:

*λέγε, τίνα τρόπον ἔσονται θεοῖσιν ἐπὶ μελαθρα κα-
κὰ τάδε, ἐλήμονάς τε παίδων τύχας.*

§. 217.

Saepe, apud tragicos potissimum, antispastus consociatur aliis numeris, iambicis maxime et trochaicis, Ex his iambici fere non sunt ex iis, de quibus supra explicatum est, qui per dipodias incedunt, sed ex alio genere, cognato antispastis. Quod quia ex brevioribus ordinibus constat, et proinde syllabam etiam ancipitem iis in locis admittit, a quibus in dipodiis exclusa est, unde fractus et debilis incessus oritur, ischiorrhogicos iambos vocamus, nomine, quod metrici trimetro Hipponacteo adhibuerunt, huc translato: Eorum prout aut monosyllaba aut disyllaba anacrusis est, hae formae usitatissimae sunt:

$$\begin{array}{c} \cup \quad \cup \quad \cup \quad | \quad \cup \quad \cup \\ \cup \end{array}$$

$$\begin{array}{c} \cup \quad \cup \quad \cup \quad | \quad \cup \quad \cup \\ \cup \end{array}$$

$$\begin{array}{c} \cup \quad \cup \quad \cup \quad | \quad \cup \quad \cup \quad | \quad \cup \quad \cup \\ \cup \quad \cup \end{array}$$

$$\begin{array}{c} \cup \quad \cup \quad \cup \quad | \quad \cup \quad \cup \quad | \quad \cup \quad \cup \\ \cup \quad \cup \end{array}$$

Inveniuntur autem hi versus etiam nullo antispasto addito. Exemplo sit carmen antistrophicum in Soph. *Electr.* 504.

ὦ Πέλοπος ἄ πρόσθεν, στρ.

πολύπονος ἰππεία,

ὥς ἔμολες αἰατῇ

τᾶδε γὰρ.

εἴτε γὰρ ὁ ποντισθεὶς

Μυρτίλος ἐκοιμάθη,

παγχρυσέων δῖφρων

δυστάνοις αἰκίαις

πρόρρηξος ἐκριφθεὶς,

ἀντ.

οὔτι πω
ἔλιπεν ἐκ τοῦδ' οἴκου
πολύπονος αἰκία.

Aeschylus Suppl. 143.

τελευτᾶς δ' ἐν χρόνῳ
πατὴρ ὁ παντόπαις.

Quibus respondent v. 153.

διωγμοῖς ἀσφαλῆς
ἀδμήτας ἀδμήτα.

§. 218.

Additur his etiam aliud genus ex choriambo cum anacrusi monosyllaba et uno iambo compositum:

σ 2 0 0 — | σ 4

Soph. Trach. 848. et 850.

ἢ πῶν δὲ δὲ στένει,
ἢ που ἀδινῶν χλωρῶν
τέγγει δακρυῶν ἄχραν.
ἂ τότε θοὰν νύμφαν
ἄγαγες ἀπ' αἰπεινᾶς
τάνδ' Οἰχαλίας αἰχμᾶ.

In his etsi per metri legem poni potuit στένει, tamen nescio an spondeum, ut θρηνεῖ, praetulerit Sophocles, quum plerumque syllabas syllabis respondere voluerint tragici.

§. 219.

Haec igitur genera saepe copulantur antispasto. Nunc sic:

σ 2 2 0 | σ 2 0 —
ω ω | ω

Aesch. Choeph. 383. Agam. 416.

ἐφθυμῆσαι γένοιτό μοι.
βέβακεν ῥίμφο διὰ πύλᾶν.

§. 220.

Nunc hac forma, quae frequentissima est:

$$\begin{array}{c} \sigma \quad \lambda \quad \lambda \quad \sigma \quad | \quad \sigma \quad \lambda \quad \sigma \quad \sigma \\ \omega \quad \omega \quad | \quad \omega \end{array}$$

Aeschylus Sept. ad Theb. 122. 125. 139. 141.

Ἀργεῖοι δὲ πόλισμα Κάδμου.
κινύρονται φόνον χαλινά.
ἰχθυβόλῳ μαχανᾷ Ποσειδᾶν.
καὶ Κύπρις, ἄτε γένους προμάτωρ.

Quod genus cavendum ne confundatur cum logaoedicis numeris, ubi a duobus dactylis incipit, ut quem postremum attuli versum. Sic etiam in Persis 258.

ἔκτισαν εὐνίδας ἤδ' ἀνάνδρους.

Monet autem nunc universa stropharum compositio, quo numero sint, nunc antistrophicus logaoedicum numerum repudiatis, ut in Persis:

ἔθεσαν, αἰ αἰ, στρατοῦ φθαρέντος.

De hoc metro iisque quae §. 222. afferentur, disseruerunt Reisigius in comment. crit. ad Oed. Col. p. 291. Elmsleius ad Oed. Col. 700. Boeckhius in praefat. lectt. aestiv. a. 1827. Gottholdus in Lühni Annal. 1828. fasc. 3. Recte iudicavit Herm. Weissenborn in dissertatione de versibus iam-bicoantispasticis.

§. 221.

Aliud genus, non illud rarum, hoc est:

$$\begin{array}{c} \sigma \quad \lambda \quad \lambda \quad \sigma \quad | \quad \sigma \quad \lambda \quad \sigma \quad \sigma \\ \omega \quad \omega \quad | \quad \omega \end{array}$$

Aesch. S. ad Th. 362. 374. Suppl. 390.

τί' ἐκ τῶνδ' εἰκάσαι λόγος πάρα.
παγκλαύτων ἀλγέων ἐπιβροῦσαν.
μένει τοι Ζηγὸς ἰσπαίου κάτες.

οὔτι πω
ἔλιπεν ἐκ τοῦδ' οἴκου
πολύπονος αἰκία.

Aeschylus Suppl. 143.

τελευτῆς δ' ἐν χρόνῳ
πατῆρ ὁ παντόπτης.

Quibus respondent v. 153.

διωγοῖς ἀσφαλῆς
ἀδμήτας ἀδμήτα.

§. 218.

Additur his etiam aliud genus ex choriambo c
crusi monosyllaba et uno iambo compositum:

σ λ υ υ — | σ λ

Soph. Trach. 848. et 859.

ἤ πῶν δὲ στένει,
ἤ πῶν ἀδινῶν χλωρὰν
τέγγει σακρῶν ἄχραν.
ἂ τότε θοὰν νόμφαν
ἄγαγες ἀπ' αἰπεινῆς
τάνδ' Οἰχαλίας αἰχμῆ.

In his etsi per metri legem poni potuit στένει, ἔ
an spondeum, ut θρηνεῖ, praetulerit Sophocles, q
que syllabas syllabis respondere voluerint tragic

§. 219.

Haec igitur genera saepe copulantur αντιρρη

σ λ λ υ υ | υ λ υ —
ω ω | ω

Aesch. Choeph. 383. Agam. 416.

ἐφθυμῆσαι γένοιτό μοι.
βέβακεν ῥίμφα διὰ πύλᾶν.

abent hoc

erum transitur,
antispastum trans-
b. 490.

ubos et in hoc versu

licum esse, omnis strophae com-

Quem ex Supplicibus versum posui corruptus est. Dochmi-
subiectum hunc iambicum vide infra §. 246.

§. 222.

Frequentissimae sunt apud tragicos formae ex iambis
istis sine antispasto compositae: quarum quae usitatissimae
sunt, has formas habent: Aesch. Ag. 256. Eurip. Alc. 270.
Aesch. Ag. 234. 419. Pers. 1023.

1. 020-- | 020--
2. 0020-- | 020--
3. 020-- | 0020--
4. 020-- | 020-0-
5. 020-- | 0020-0-

τέχραι δὲ Κάλχαντος οὐκ ἄκραντοι.
σκοτία δ' ἐπ' ἄησοιοι νῦξ ἐφέρπει.
γυναικοποιῶν πολέμων ἀρωγάν.
ἰὼ ἰά δῶμα, δῶμα καὶ πρόμοι.
ὄρῳς τὸ λοιπὸν τόδε τᾶς ἐμᾶς στολᾶς.

Videtur in his metris posterior pars, certe in postremis dua-
bus formis, ischiorrhogici generis esse, quum, licet rarissime,
etiam spondeus pro medio iambo inveniatur. Aeschylus
Pers. 1013. dubia tamen scriptura:

πεπλήγμεθ', οἶαι δι' αἰῶνος τύχαι.

Perraro ultima prioris partis syllaba in hoc versuum genere
brevis est, ut in Philocteta v. 1217.

Λανασῖς ἀρωγός· ἔτ' οὐδέν εἰμι.

Vide ad Soph. Electr. 1086.

§. 223.

Coniunguntur antispasto etiam trochaei, sed rarius, ut
dipodia trochaica, v. c. in Persis v. 982.

σ λ λ σ | λ υ - σ
 ω ω | Η Ζ Ζ Ζ . σ λ λ λ

τλάμονες ἀσπαίρωνσι χήρω·

et tripodia, ut in Choeph. 638. 645.

διανταλαν ὄξυπνεκὲς οὐτᾶ·

προχαλακτεῖ δ' αἶσα φασγανουργός.

Nam etsi hic versus etiam sic potest compositus videri,

σ λ λ λ - | σ λ υ - σ

tamen verba multo elegantiore pronuntiationem habent hoc metro,

σ λ λ σ | λ υ - σ - σ

§. 224.

Saepe a dactylis ad antispasticum numerum transitur, sed fere ad dochmiacam, de quo infra. Ad antispastum transiisse videri potest Aeschylus Sept. ad Theb. 490.

μαιομένη φρενί, τὼς νιν.

Sed verisimilius est, ab antispasto ad iambos et in hoc versu et in eo qui sequitur, transiri:

μαιομένα φρε-νί, τὼς νιν

Ζεὺς νεμέτωρ ἐκ-ίδοι κοταίνων,

his formis:

σ λ λ σ | υ λ υ
 ω ω |

σ λ λ σ | υ λ υ - σ
 ω ω |

Neutrum enim versum dactylicum esse, omnis strophae compositio arguit.

οὔτι πω
ἔλιπεν ἐκ τοῦδ' οἴκου
πολύπονος αἰκία.

Aeschylus Suppl. 143.

τελευτᾶς δ' ἐν χρόνῳ
πατὴρ ὁ παντόπτης.

Quibus respondent v. 153.

διαγμοῖς ἀσφαλές
ἀδμήτας ἀδμήτα.

§. 218.

Additur his etiam aliud genus ex choriambis cum anacrusi monosyllaba et uno iambo compositum:

σ υ υ υ — | σ υ

Soph. Trach. 848. et 850.

ἦ πῶν δὲ δὲ στένει,
ἦ που ἀδινῶν χλωρῶν
τέγγει δακρύων ἄχραν.
ἂ τότε θοῶν νύμφαν
ἄγαγες ἀπ' αἰπεινῆς
τάνδ' Οἰχαλίας αἰχμᾶ.

In his etsi per metri legem poni potuit στένει, tamen necesse an spondeum, ut θρηνεῖ, praetulerit Sophocles, quum plerumque syllabas syllabis respondere voluerint tragici.

§. 219.

Haec igitur genera saepe copulantur antispasto. Nunc sic:

σ υ υ υ — | υ υ υ —
ω ω — | ω

Aesch. Choeph. 383. Agam. 416.

ἐφουνησαι γένοιτό μοι.
βέβακεν ῥίμφο διὰ πυλᾶν.

§. 220.

Nunc hac forma, quae frequentissima est:

$$\begin{array}{c} \bar{\cup} \bar{\cup} \bar{\cup} \bar{\cup} | \bar{\cup} \bar{\cup} \bar{\cup} \bar{\cup} \\ \cup \cup \cup | \cup \end{array}$$

Aeschylus Sept. ad Theb. 122. 125. 139. 141.

*Ἀργεῖοι δὲ πόλισμα Κάδμου.
κινύρονται φόνον χαλινῶ.
ἰχθυβόλῳ μαχανᾶ Ποσειδᾶν.
καὶ Κύπρις, ὅτε γένους προμάτωρ.*

Quod genus cavendum ne confundatur cum logaoedicis numeris, ubi a duobus dactylis incipit, ut quem postremum attuli versum. Sic etiam in Persis 258.

ἔκτισαν εὐνίδας ἦδ' ἀνάνδρους.

Monet autem nunc universa stropharum compositio, quo numero sint, nunc antistrophicus logaoedicum numerum repudiatis, ut in Persis:

ἔθεισαν, αἰ αἰ, στρατοῦ φθαρμέντος.

De hoc metro iisque quae §. 222. afferentur, disseruerunt Reisigius in comment. crit. ad Oed. Col. p. 291. Elmsleius ad Oed. Col. 700. Boeckhiius in praefat. lectt. aestiv. a. 1827. Gottholdus in Lihuit Annal. 1828. fasc. 3. Recte iudicavit Herm. Weissenborn in dissertatione de versibus iam-bicoantispasticis.

§. 221.

Aliud genus, non illud rarum, hoc est:

$$\begin{array}{c} \bar{\cup} \bar{\cup} \bar{\cup} \bar{\cup} | \bar{\cup} \bar{\cup} \bar{\cup} \bar{\cup} \\ \cup \cup \cup | \cup \end{array}$$

Aesch. S. ad Th. 362. 374. Suppl. 390.

*τίν' ἐκ τῶνδ' εἰκάσαι λόγος πάρα.
παγκλαύτων ἀλγέων ἐπιβρόθαν.
μένει τοι Ζηγὸς ἰσχυροῦ κόπης.*

Quem ex Supplicibus versum posui corruptus est. Dochmi-
subiectum hunc iambicum vide infra §. 246.

§. 222.

Frequentissimae sunt apud tragicos formae ex iambis
istis sine antispasto compositae: quarum quae usitatissimae
sunt, has formas habent: Aesch. Ag. 256. Eurip. Alc. 270.
Aesch. Ag. 234. 419. Pers. 1023.

1. υζυ-- | υζυ--
2. υυζυ-- | υζυ--
3. υζυ-- | υυζυ--
4. υζυ-- | υζυ-υ-
5. υζυ-- | υυζυ-υ-

τέχραι δὲ Κάλχαντος οὐκ ἀκραντοί.
σκοτία δ' ἐπ' ἄσσοισι νῦξ ἐφέρει.
γυναικοποιῶν πολέμων ἀρωγάν.
ἰὼ ἰά δῶμα, δῶμα καὶ πρόμοι.
ὄρῳς τὸ λοιπὸν τόδε τᾶς ἐμᾶς στολᾶς.

Videtur in his metris posterior pars, certe in postremis dua-
bus formis, ischiorrhogici generis esse, quum, licet rarissime,
etiam spondeus pro medio iambo inveniatur. Aeschylus
Pers. 1013. dubia tamen scriptura:

πεπλήγμεθ', οἶαι δι' αἰῶνος τύχαι.

Ferraro ultima prioris partis syllaba in hoc versuum genere
brevis est, ut in Philocteta v. 1217.

Δαναοῖς ἀρωγός· ἔτ' οὐδέν εἰμι.

Vide ad Soph. Electr. 1086.

§. 223.

Coniunguntur antispasto etiam trochaei, sed rarius, ut
dipodia trochaica, v. c. in Persis v. 982.

$\sigma \ \epsilon \ \epsilon \ \sigma \ | \ \epsilon \ \sigma \ - \ \sigma$
 $\omega \ \omega \ | \ \text{HZZZ} \ . \ \sigma \ \Delta \ \sigma$

τλάμονες ἀσπαίρουσι χήρω.

et tripodia, ut in Choeph. 638. 645.

*διανταλαν ὄξυπενκὲς οὐτᾶ,
προχαλκίται δ' αἶσα φουγανοργός.*

Nam etsi hic versus etiam sic potest compositus videri,

$\sigma \ \epsilon \ \sigma \ - \ | \ \sigma \ \epsilon \ \sigma \ - \ \sigma$

tamen verba multo elegantiore pronuntiationem habent hoc metro,

$\sigma \ \epsilon \ \sigma \ | \ \epsilon \ \sigma \ - \ \sigma \ - \ \sigma$

§. 224.

Saepe a dactylis ad antispasticum numerum transitur, sed fere ad dochmiacam, de quo infra. Ad antispastum transiisse videri potest Aeschylus Sept. ad Theb. 490.

μαιομένε-να φρενί, τῶς νιν.

Sed verisimilius est, ab antispasto ad iambos et in hoc versu et in eo qui sequitur, transiri:

*μαιομένα φρε-νί, τῶς νιν
Ζεὺς νιμέτωρ ἐπ-ίδοι κοταίνων,*

his formis:

$\sigma \ \epsilon \ \epsilon \ \sigma \ | \ \sigma \ \epsilon \ \sigma$
 $\omega \ \omega \ |$

$\sigma \ \epsilon \ \epsilon \ \sigma \ | \ \sigma \ \epsilon \ \sigma \ - \ \sigma$
 $\omega \ \omega \ |$

Neutrum enim versum dactylicum esse, omnis strophae compositio arguit.

CAP. XXI.

De versibus dochmiacis.

§. 225.

Vsitatissimum genus antispastorum dochmiaci sunt, qui constant ex antispasto hypercatalecto.

Vide Etym. M. p. 285, 25, de quo loco disputarunt Seidlerus de verss. dochm. p. 401. seqq. et Boeckhius de metris Pindari p. 45. Scholiastes Aeschylī ad S. c. Theb. 129. hunc numerum vocat ὀκτάσημον, quia octo tempora habet. Musici duo memorant genera dochmiaca, hoc, quod metrici quoque sic vocant, et illud, quod a metricis Glyconem appellatur: v. Aristid. Quintil. p. 39.

§. 226.

Quoniam quarta huius metri syllaba anteps est, ex quo eam aut anacrusin, aut thesin esse intelligitur, triplex constitui numerus dochmii potest:

υλ — | υλ

υλλυ | λ

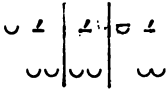
υλ | λ | υλ

Ex his duo priores admodum ingrati et molesti forent: ultimus vero et elegantissimus est, et apprime conveniens agitationi animorum, cui significandae hoc genus versuum adhiberi solet. Utuntur enim eo lyrici parcius, comici fere ut tragicos rideant, tragici autem tamquam proprio tragoediae.

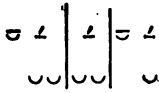
§. 227.

Coniungi solent a tragicis, eorumque exemplo etiam a comicis, dochmii in systemata, perpetuato numero decurrentia, et plerumque sic, ut duo dochmii uno versu comprehendantur.

Hinc a fine singulorum dochmiorum in medio systemate et syllaba anceps, et hiatus excluduntur, nisi certis conditionibus, de quibus infra: legitima autem est ultimae solutio. Itaque forma dochmii in mediis systematis haec est:

variationes complectens triginta duas; in fine systematis, aut sicubi dochmio non alii continuantur numeri haec:

ex qua variationes novae sedecim accedunt, ut omnes variationes numero sint octo et quadraginta.

§. 228.

Vbi ultima anceps est in brevem vocalem exire potest vocabulum, si praecedens syllaba brevis est, ut

δάμασι καὶ χθονί.

Vbi longa est praecedens, curatur ut ultima certe in consonantem exeat, quod sic commodius morari in ea vox potest, ut

*παράλλαν ψάμμον.
μάνησον, μάτηρ.*

Vix autem talem versum quisquam probaverit,
πόλιν καὶ δῶμα.

§. 229.

Sunt quaedam classes versuum dochmiacorum, prout vel alacrior numerus, vel lugubrior, vel debilior atque instabilior requiritur. Harum prima has potissimum formas habet:

υλλυλ

υλλυλ

Aesch. S. ad Th. 81.

αἰθερία κόνις με πείθει φανεῖον,
ἄναυδος σαφῆς ἔτυμος ἄγγελος.

Alterutra de duabus contiguīs arsidibus longa manente, frequentissime prior, multo parcius altera solvitur: Eurip. Or. 159.

ὑπνον γλυκυτάτων φερομένη χάριν.

Difficilior enim incessus numeri est, crescento, quam remittente alacritate. Quare minus displicet utriusque arseos solutio, ut apud Aeschylum l. c.

ρεῖ πολὺς ὄδε λειὼς πρόδρομος ἱππότας.

§. 230.

Secunda classis ea est, quae penultimam plerumque longam habet: eaque omnino iam maiorem variationum copiam solet admittere. Eurip. Hec. 694. ed. Pors.

ὦ τέκνον, τέκνον, ταλαίχως μητρός,
τίνι μόρω θνήσκεις; τίνι πότμῳ κείσαι;
πρὸς τίνος ἀνθρώπων;

Hoc genus saepe adhibetur finiendis systematis. Ceterum non facile reperias versum huius formae, qui voce monosyllaba terminetur. Valde enim rudis et inconcinna hic numerus, veluti,

ἰὼ τλάμων, φρεῦ.

§. 231.

Tertia classis continet formas ultimam arsin solutam habentes, quod genus plerumque ex solis brevibus syllabis componitur, alibi autem etiam ancipites longas habet, omninoque fere quasvis variationes admittit: Eurip. Or. 149.

κάταγε, κάταγε, πρόσθ', ἀτρέμας, ἀτρέμας ἴδι.
λόγον ἀπόδος, ἐφ' ὃ τι-χρέος ἐμβλέτε ποτε.
χρόνια γὰρ πεισῶν-ὄδ' ἐννάξεται.

Aeschylus S. ad Th. 209.

ὦ φιλόν Οἰδίπου τέκος, ἔδεις ἀκού-
σασα τὸν ἄρματόκτυπον ὄτοβον, ὄτοβον,
ὄτε τε σύριγγες ἔκλαγξαν ἑλίτροχοι.

Quaedam formae perraro inveniuntur, ut haec,

ουουουου

Soph. Oed. R. 661. 690.

θεὸν πρόμον Ἄλιον.
ἄπαξ μόνον ἴσθι δέ.

§. 232.

Quum bini fere dochmii uno versu coniungantur, non est necesse, ut singuli pleno vocabulo terminentur, sed saepe dispescuntur voces, et plerumque quidem ut finiantur vel in prima secundi, vel in penultima primi dochmii syllaba. Aesch. Prom. 576. S. ad Th. 469.

ὑπὸ δὲ κηρόπλευτος ἄσβεστος ἄναξ.

ὣς δ' ὑπερώχαι βάζουσιν ἐπὶ πτόλει.

In antistrophicis versibus eadem plerumque, quae in strophicis, divisio servatur. Etiam ubi solvuntur longae, saepe prior dochmius in prima vocabuli syllaba finitur. In Rhese v. 131.

τάδε δοκεῖ, τάδε με - ταθέμενος νόει.

§. 233.

In mediis systematis interdum ultima dochmiorum anceps est, et pariter hiatum ac brevem syllabam pro longa admittit. Hoc non modo in interiectionibus fit, ut ἔξ, ἰὼ ἰὼ, ἰδὼ ἰδὼ, sed etiam in allocutionibus per vocativum: Eurip. Her. fur. 875.

σὸν ἄνθος, πόλις, ὦ Διὸς ἔκγονος.

Et ubi idem verbum repetitur, vel ante repetitionem, vel post

eam, quia utroque loco in recitando pausa fieri solet: Soph. Antig. 1323. 1319.

ἄγετέ μ' ὅτι τάχος, ἄγετέ μ' ἐκποδῶν.
ἐγὼ γάρ σ', ἐγὼ ἔκνον, ὦ μέλεος.

Euripides Androm. 844. fortasse scripsit:

ἀπόδος, ὦ φίλος, ἀπόδος, ἀνταίαν.

Deinde ubi persona mutatur, ut in Hippol. 572., ubi sequentem versum alia ex choricis mulieribus habet: v. Elem. d. m. p. 249. Interdum propter sequens nomen proprium. Aesch. Agam. 1152.

ἀκόρετος βοῶς, φεῦ, ταλαιναῖς φρεσὶν
Ἴτυν Ἴτυν στένουσ' ἀμφιθάλλῃ κακοῖς.

Prior horum versuum a dochmiaco hypercatalecto incipit.

§. 234.

Saepe vero etiam, ubi anceps in fine, aut hiatus invenitur, cavendum ne, quae plura systemata sunt, unum esse credamus. Quoniam enim non solent catalexin habere, saepe finis systematis ex sensu tantum atque interpunctione colligendus est. Sic in Aesch. Choeph. 935. tres dochmii systema faciunt: inde aliud incipit systema dochmiacum. V. Elem. d. m. p. 250.

§. 235.

Hiatum, qui fit in correpta longa vocali vel diphthongo, saepe licet admissum videre in utraque brevi solutae primae arseos: Soph. Ai. 349. Electr. 245.

μόνοι ἑμῶν φίλων.
γὰρ τε καὶ οὐδὲν ὦν.

V. Seidl. p. 95. seqq. Nec dubitandum videtur, quin etiam ultima arsis, ut quae primae simillima sit, hanc licentiam ferat: velut si quis tales versus faciat:

μόνοι γάρ, μόνοι ἔτ' ἐμὲ φιλᾶσσετε,
μόνοι δ' ἐστέ, μόνοι ἑμῶν ἡγάδων.

Sed secunda arsis adspersatur hiatus, quia solitaria est, et neque cum thesi ulla neque cum anacrusi cohaeret, ictumque habet fortiozem. Ac valde invenustus foret talis versus:

φιλων μόνοι ἐμῶν βέβαιοι εἴ' ἐμοί.

§. 236.

Eadem hiatus ratio in iambico ischiorrhogico obtinet.

Soph. Trach. 848. seq.

ἦ που ὀλοὰ στένει,

ἦ που ἀδινῶν χλωράν.

§. 237.

Inveniuntur dochmiaci anacrusin habentes in primo pede disyllabam, qui peculiare genus sunt. Neque enim, ut in comicorum iambris, promiscue monosyllabam et disyllabam poni licet. Itaque semper etiam antistrophicus versus talem anacrusin habet. Soph. Oed. Col. 118. 150.

τίς ἄρ' ἦν; ποῦ ναίει;

ἄλλων ὀμμάτων

§. 238.

Aliud genus est, quod in postremo pede disyllabam anacrusin habet, cui pariter eadem forma in antistrophico respondere debet. Aeschylus Suppl. 354. 366.

ἴδε με τὰν ἱέκτιν φηγίδα παρθρομον.

σὸ δὲ παρ' ἀψιγόνου μᾶθε γεραίόφων.

Idemque genus hypercatalectum exstat apud Eurip. Bacch. 1175. 1189.

Κιθαιρών. τί Κιθαιρών;

ἐπαινεῖς. τί δ' ἐπαιῶ;

Acatalectum ultima soluta exstat apud Soph. Oed. Col. 1454. 1469.

χρόνος, ἐπεὶ μὲν ἕτερα.

δέδια δ' οὐ γὰρ ἄλλιον.

Vide Elem. d. m. p. 284.

§. 239.

Atque etiam in vulgaribus dochmiacis non rarus est hypercatalectus:

$$\begin{array}{c} \sigma \quad \lambda \quad | \quad \lambda \quad | \quad \cup \quad \lambda \quad \sigma \\ \cup \cup \quad | \quad | \quad \cup \quad \lambda \quad \sigma \end{array}$$

Hic interdum strophæ finiendæ adhibetur, ut in Sept. ad Theb. 427.

ὀλομένων ἰδέσθαι.

Et ibidem v. 309.

Καρμογενῆ ῥύεσθε,

quæ forma sæpissime invenitur, non illa confundenda cum versu logaoedico, qui ex iisdem syllabis constat. Anacrusin postremi ordinis hoc metrum semper brevem habet.

§. 240.

Sæpe bini huiusmodi versus uno versu coniunguntur. Aesch. Agam. 1112.

ἄφερτον φιλοισιν, δυσίατον ἀλλά.

Invenitur etiam adiuncto dochmiaco acatalecto, ut v. 1145.

ἰὼ ἰὼ ταλαίνας κακοπότμοι τόχαι.

Et inter medios dochmios ut in Eumen. 170.

§. 241.

Similis huic versui alius est, una syllaba longior, pariter brevem servans postremi ordinis anacrusin:

$$\begin{array}{c} \sigma \quad \lambda \quad | \quad \lambda \quad | \quad \cup \quad \lambda \quad \sigma \\ \cup \cup \quad | \quad | \quad \cup \quad \lambda \quad \sigma \end{array}$$

Eurip. Troad. 559.

*λόχον δ' ἐξέβαιν' Ἄρης,
κόρας ἔργα Παλλάδος*

σφαγαὶ δ' ἀμφιβώμοι
 Φρυγῶν, ἔν τε θεμίοις
 καράτομος ἐρημία.

§. 242.

Eadem anacruseos ratio est in versu, qui etiam hunc una syllaba excedit :

υ υ | υ υ υ υ υ υ
 υ υ | |

Aesch. Pers. 576.

βοῶτιν τάλαιναν ἀδδάν.

Quem praecedit dochmiacus acatalectus in Agam. 412.

κλόνους λογχήμους τε καὶ ναυβάτας ὀπλισμούς.

§. 243.

Hunc quoque una syllaba superat alius versus, eadem lege secundae anacruseos :

υ υ | υ υ υ υ υ υ
 υ υ | |

Aesch. S. ad Th. 743.

μελαμπαγές αἶμα φοίνιον.

Hunc praecedit antispastus in Choeph. 24.

δι' αἰῶνος δ' ἰγμοῖσι βόσκειται κίαρ.

§. 244.

Longiores iambici ordines si sequuntur dochmium, a dochmio separandi videntur, ut:

υ υ | υ υ υ υ | υ υ υ υ
 υ υ | | |

Aesch. Eum. 391.

δεικομένοισι καὶ δυσομμάτοις ὁμοῖς.

§. 245.

Aliud genus, quod his simile est, venustius videtur ex dochmiaco hypercatalecto et trochaeis componi:

$$\begin{array}{cccc|cccc|cccc} \sigma & \lambda & & & \lambda & \cup & \sigma & \cup & \lambda & \cup & \cup & \cup & \cup & \cup \\ \cup & \cup & & & & & & & & & & & & \end{array}$$

Aeschylus Choeph. 42.

ὦ γαῖα, γαῖα, μωμένα μ' ἰάλλει.

§. 246.

Iambicum ischiorrhogicum dochmio subiectum habent quum alii, tum Pindarus Pyth. VI. in fine stropharum:

Ἀπολλωνία τετείχισται νάπη.

§. 247.

Augentur dochmiaci etiam ab initio, et primo quidem iambis. Atque unus iambus ubi praecedit dochmium, cavendum ne hoc metrum confundatur cum Creticis anacrusin habentibus, de quibus dictum §. 205. Eiusmodi Cretici sunt in Eurip. Suppl. 829.

κάτα με πέδον γᾶς ἔλοι,

διὰ δὲ θύελλα σπάσαι.

Dochmiaci vero praegresso iambo illi habendi sunt, qui mediis dochmiis ita inseruntur, ut dubitari de numero nequeat: quod maxime fit secunda arsi solvenda, quae usitatissima in dochmiis solutio est: ut in Aesch. S. ad Th. 488. 528.

ὦ πρόμαχ' ἑμῶν δόμιων, τοῖσι δὲ δυστυχεῖν

ἔχοντ' ἄφιλον ἐν σάκει τοῦ χθονίου δέμας.

Qui versus ex iambo et duobus dochmiis constant. Dochmiis, qui succedit iambo, anacrusin solet brevem habere, ut numerus talis esse videatur:

$$\sigma \lambda \cup - | \lambda | \cup \lambda$$

§. 248.

Saepe dochmium duo antecedunt iambi, qui numero disiuncti sunt a dochmio, ut ex ancipiti anacrusi dochmiorum intelligitur:

υ υ υ - | υ υ | υ | υ υ

Aesch. Agam. 1166.

ἰὼ Σκαμάνδρον πάτριον ποτόν.

§. 249.

Saepe etiam dimeter et trimeter iambicus cum dochmiis copulatur, nunc ut cohaereat cum iis uno numero, nunc ut non cohaereat. Exempla dedit Seidlerus p. 119. seqq., e quibus tamen eximendum videtur, quod attulit ex Eurip. Or. 182. 205.

§. 250.

Qui in Eurip. Or. 140. 153. insoliti legebantur numeri:

σῖγα, σῖγα λεπτόν ἴχνος ἀρβύλης.

πῶς ἔχει; λόγου μετᾶδος, ὦ φίλα,

correctos dedi σῖγα · σῖγα et λόγου πῶς ἔχει scribendo.

§. 251.

Ac videtur etiam una arsis nuda dochmio praemitti:

υ | υ υ | υ υ υ
υ υ

Eurip. Phoen. 838. sq. ed. Pors., si sana est haec scriptura:

ἦ ποθεινός φίλοις,

ἦ ποθεινός Θήβαις.

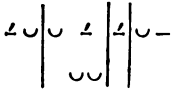
Vide supra §. 218. et infra §§. 261. 269.

§. 252.

Mira compositio est trochaei unius cum dochmio, quae etsi videri potest hunc numerum, qui a choriambis incipiat, praebere:

υ υ υ - | υ | υ υ

tamen nimis ille repugnat analogiae, quam antispasticae compositiones commendant, quam ut non sic potius hoc genus describendum videatur:

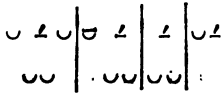

Aeschylus Sept. ad Th. 241, 247.

*τίς τάδε νέμεις στυγεί;
τίμιον ἔδος ἰκόμαν.*

§. 253.

Invenitur etiam amphibrachus media soluta dochmio praemissus:

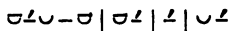
Aesch. Pers. 269, 275.

*τὰ πολέα βέλεα παμμυγῆ.
ἄλδονα σώματα πολυβαφῆ.*

Vide de his versibus §. 271.

§. 254.

Frequens est ditrochaeus cum anacrusi praemissus dochmio:

quod genus Alcmanium vocat Plotius pag. 2643. Aesch. Prom. 582.

οιστροηλάτω δὲ δειμάτι δειλαίαν.

Plerumque ditrochaeus iste, sive colon iambicum dicere solet, longa syllaba finitur: ut in Agam. 246.

βία χαλινῶν τ' ἀναόδω μένει.

Caesura quam ea in syllaba fieri par est, haud raro negligitur: Aesch. Ag. 370.

θειὸς βροτῶν ἀξιοῦσθαι μέλειν.

§. 255.

Sequi dochmium ditrochaeus videtur apud Aeschylum Agam. 1132.

ξυνανύττει βλου δόντος ἀνγαῖς.

§. 256.

Multae praeterea aliae inveniuntur dochmiorum cum antispastis aliisque numeris consociationes, ut dochmio medio inter antispastum et diiambum, apud Aesch. Choeph. 24.

δι' αἰῶνος δ' ἰνυμοῖσι βόσκειται κέαρ.

§. 257.

Bacchiaci numeri, qui interdum consociati dochmiis reperiuntur, quum indolem plane aliam et non congruentem cum dochmiis habere videantur, dochmiacis hypercatalectis adnumerari praestat. Ac saepe duo huiusmodi dochmiaci in unum versum coniunguntur, qui mensura prorsus par est tetrametro Bacchiaco, sed numero diversissimus:

υλ | λ | υλ — || υλ | λ | υλ —

Aesch. Eum. 791. 821.

στενάζω; τί ῥέξω; γένομαι; δύσοιστα.

Sed saepe etiam solutiones habet: Eurip. Troad. 320. 336.

*ἀναφλέγω πυρὸς φῶς ἐς ἀθάνα, ἐς αἴγλαν.
μακαρίαις ἀοιδαῖς λαχραῖς τε νύμφαν.*

§. 258.

In fine autem aut his hypercatalectis, aut vulgaribus dochmiis unum adiici Bacchium nihil prohibet. Ita in Rheso v. 706. (nisi hi vere Bacchiaci sunt):

*δοκεῖς γάρ; τί μὴν οὐ; θρασὺς γοῦν ἐς ἡμᾶς.
τίν' ἀλκήν; τίν' αἰνεῖς; Ὀδυσσεῖ.*

Nam is Bacchius non repugnat numero dochmiaco, quia catalexis dochmiaca est. Omnino enim dochmiacis ii fere

numeri consociantur, qui partes esse dochmiacae videntur: quod eodem modo fit in Glyconeis.

§. 259.

Hinc explicari potest Cretici ratio, qui saepe coniungitur versibus dochmiacis, nunc ut praecedat, nunc ut sequatur. Eurip. Herc. f. 894. Aesch. S. ad Th. 95.

*δαῖον μέλος ἐπαυλεῖται,
πότερα δῆτ' ἐγὼ ποτιπέσω βρέτη δαιμόνων.*

Et Creticus quidem numerus quoniam simillimus est fini versus dochmiaci, per se non repugnat numero dochmiaco. Vnde saepe, qui vere Creticus numerus est, dochmiacis consociatur, pariterque paeon primus, qui solutio est Cretici. Aesch. Suppl. 455.

*μήτι τλήῃς τὰν ἰκέτιν εἰσιδεῖν
ἀπὸ βρετέων βίᾳ δίκαυ ἀγομένηαν.*

Nam prior versus trimeter Creticus est. Aperte paeon primus praemissus est dochmio in S. ad Th. 161. 171.

*ποῖ δ' ἔτι τέλος ἐπάγει θεός;
ἐπτάπυλον ἔδος ἐπιφύου.*

Creticus autem, in paeonem quartum solutus, in Eurip. Phoen. 154. ed. Pors.

ὄς ἐπ' ἐμὴν πόλιν ἔβα πέρσων.

Idem subiectus dochmio in Aesch. Prom. 117.

ἵκετο τερμόνιον ἐπὶ πάγον.

Creticus in quinque breves solutus inter medios dochmios exstat in Soph. Oed. R. 661. (v. §. 629.)

*θεὸν πρόμιον Ἄλιον· ἐπεὶ ἄθεος, ἄφιλος,
ὄ τι πύματον
ὀλοίμαν, φρόνησιν εἰ τάνδ' ἔχω.*

§. 260.

Saepe vero non potest dubitari, quin Creticus iste dochmiis iunctus non sit vere Creticus, i. e. ordo trochaicus

in secunda arsi finitus, sed pars numeri dochmiaci, ex arsi nuda et iambo constans. Quo fit, ut media syllaba anceps sit, et Molossum pro Cretico poni liceat. Atque etsi plerumque in antistrophicis utrobique vel Cretici vel Molossi servantur, ut in Oreste 144. 157.

ἄ ἄ, σύριγγος ὄ-πως πνοιά.
ὄλεις, εἰ βλέφαρα-κινήσεις·

sic enim potius, quam ex Bacchio et dochmio compositi sunt hi versus: tamen est etiam ubi Creticus et Molossum sibi respondeant. Eurip. Ion. 677. (v. Elem. d. m. p. 272. seq.)

ὄρω δάκρυα καὶ-πενθήμιους.
φίλοι, πότερ' ἐμῆ-δεσποίνῃ.

Nisi πενθήρεις scripsit.

§. 261.

Duo huiusmodi Cretici ubi coniunguntur, dubium videri potest utrum sic metiendi sint,

∟ | ∟ ∟ || ∟ | ∟ ∟

an ex arsi et dochmio constant, de quo genere dictum §. 251. hoc modo

∟ || ∟ ∟ | ∟ | ∟ ∟.

Diiudicandum hoc videtur ex eo, quod quoque loco aptius est. Ita prior ratio adhibenda in his Prometh. 590.

κλύεις φθέγμα τᾶς-βούκερω-παρθένον.

Posterior in versibus §. 251. allatis.

§. 262.

De paeone quarto, quem tragici saepius iungunt dochmiis, dubium videri potest, utrum is sit solutio Cretici, ut aperte in Herc. fur., ubi sibi respondent v. 742. 757.

χαρμοναὶ-δακρύων-ἔδοσαν ἐκβολάς.
τίς ὁ θεοῦς-ἀνομιᾶ-χραίων, θνητὸς ὢν·

eam, quia utroque loco in recitando pausa fieri solet: Soph. Antig. 1323. 1319.

ἄγετέ μ' ὅτι τάχος, ἄγετέ μ' ἐκποδῶν.
ἐγὼ γάρ σ', ἐγὼ ἔκνον, ὦ μέλεος.

Euripides Androm. 844. fortasse scripsit:

ἀπόδος, ὦ φίλος, ἀπόδος, ἀνταίαν.

Deinde ubi persona mutatur, ut in Hippol. 572., ubi sequentem versum alia ex choricis mulieribus habet: v. Elem. d. m. p. 249. Interdum propter sequens nomen proprium. Aesch. Agam. 1152.

ἀκόρετος βοῶς, φεῦ, ταλαίνας φρεσίν
Ἴτυν Ἴτυν στένουσ' ἀμφιθάλλῃ κακοῖς.

Prior horum versuum a dochmiaco hypercatalecto incipit.

§. 234.

Saepe vero etiam, ubi anceps in fine, aut hiatus invenitur, cavendum ne, quae plura systemata sunt, unum esse credamus. Quoniam enim non solent catalexin habere, saepe finis systematis ex sensu tantum atque interpunctione colligendus est. Sic in Aesch. Choeph. 935. tres dochmii systema faciunt: inde aliud incipit systema dochmiacum. V. Elem. d. m. p. 250.

§. 235.

Hiatum, qui fit in correpta longa vocali vel diphthongo, saepe licet admissum videre in utraque brevi solutae primae arseos: Soph. Ai. 349. Electr. 245.

μόνοι ἑμῶν φίλων.
γαῖα τε καὶ σὺδὲν ὦν.

V. Seidl. p. 95. seqq. Nec dubitandum videtur, quia etiam ultima arsis, ut quae primae simillima sit, hanc licentiam ferat: velut si quis tales versus faciat:

μόνοι γάρ, μόνοι ἔτ' ἐμὲ φιλᾶσθε,
μόνοι δ' ἄτε, μόνοι ἑμῶν ἠγάδων.

Sed secunda arsis adspersatur hiatum, quia solitaria est, et neque cum thesi ulla neque cum anacrusi cohaeret, ictumque habet fortiozem. Ac valde invenustus foret talis versus:

φιλων μόνου ἐμῶν βέβαιου εἶ' ἐμοί.

§. 236.

Eadem hiatuum ratio in iambico ischiorrhogico obtinet.

Soph. Trach. 848. seq.

ἦ που ὀλοὰ στένει,

ἦ που ἀδινῶν χλωράν.

§. 237.

Inveniuntur dochmiaci anacrusin habentes in primo pede dissyllabam, qui peculiare genus sunt. Neque enim, ut in comicorum iambis, promiscue monosyllabam et dissyllabam poni licet. Itaque semper etiam antistrophicus versus talem anacrusin habet. Soph. Oed. Col. 118. 150.

τίς ἄρ' ἦν; ποῦ ναλεῖ;

ἀλλ' οὐδ' ὀμνήστων

§. 238.

Aliud genus est, quod in postremo pede dissyllabam anacrusin habet, cui pariter eadem forma in antistrophico respondere debet. Aeschylus Suppl. 354. 366.

ἴδε με τὰν ἐκείν' ἀνγύδα περισθρόμον:

σὸ δὲ παρ' ὀψιγόνου μάθε γεραιόφρων.

Idemque genus hypercatalectum exstat apud Eurip. Bacch. 1175. 1189.

Κιθαιρών. τί Κιθαιρών;

ἐπαινεῖς. τί δ' ἐπαινῶ;

Acatalectum ultima soluta exstat apud Soph. Oed. Col. 1454. 1469.

χρόνος, ἐπεὶ μὲν ἕτερα.

δέδια δ' οὐ γὰρ ἄλιον.

Vide Elem. d. m. p. 284.

§. 239.

Atque etiam in vulgaribus dochmiacis non rarus est hypercatalectus:

$$\begin{array}{c} \sigma \quad \lambda \quad | \quad \lambda \quad | \quad \sigma \quad \lambda \quad \sigma \\ \cup \cup \quad | \quad \cup \quad | \quad \cup \quad \cup \quad \cup \end{array}$$

Hic interdum strophæ finiendæ adhibetur, ut in Sept. ad Theb. 427.

ὀλομένων ιδέσθαι.

Et ibidem v. 309.

Καδρογενῆ ῥύεσθε,

quæ forma sæpissime invenitur, non illa confundenda cum versu logaoedico, qui ex iisdem syllabis constat. Anacrusin postremi ordinis hoc metrum semper brevem habet.

§. 240.

Sæpe bini huiusmodi versus uno versu coniunguntur. Aesch. Agam. 1112.

ἄφερτον φίλοισιν, δυσίατον ἀλλά.

Invenitur etiam adiuncto dochmiaco acatalecto, ut v. 1145.

ἰὼ ἰὼ ταλαίνας κακόποτμοι τύχαι.

Et inter medios dochmies ut in Eumen. 170.

§. 241.

Similis huic versui alius est, una syllaba longior, pariter brevem servans postremi ordinis anacrusin:

$$\begin{array}{c} \sigma \quad \lambda \quad | \quad \lambda \quad | \quad \sigma \quad \lambda \quad \sigma \\ \cup \cup \cup \quad | \quad \cup \quad | \quad \cup \quad \cup \quad \cup \end{array}$$

Eurip. Troad. 559.

*λόγον δ' ἐξέβαιν' Ἄρης,
κόρας ἔργα Παλλάδος·*

σφαγαὶ δ' ἀμφιβώμιοι
 Φρυγῶν, ἔν τε δερμάοις
 καράτομος ἔρημία.

§. 242.

Eadem anacurseos ratio est in versu, qui etiam hunc una syllaba excedit :

$$\begin{array}{cccc|cccc} \sigma & \iota & \iota & \upsilon & \iota & \upsilon & \upsilon & \sigma \\ \cup & \cup & & & & & & \cup \end{array}$$

Aesch. Pers. 576.

βοᾶτιν τάλαιναν ἀδδάν.

Quem praecedit dochmiacus acatalectus in Agam. 412.

κλόνοὺς λογχίμοις τε καὶ ναυβάτας ὀπλισμοῦς.

§. 243.

Hunc quoque una syllaba superat alius versus, eadem lege secundae anacurseos :

$$\begin{array}{cccc|cccc} \sigma & \iota & \iota & \upsilon & \iota & \upsilon & \upsilon & \sigma \\ \cup & \cup & & & & & & \cup \end{array}$$

Aesch. S. ad Th. 743.

μελαμπαγὲς αἶμα φοῖνον.

Hunc praecedit antispastus in Choeph. 24.

δι' αἰῶνος δ' ἰγμοῖσι βόσκειται κίεο.

§. 244.

Longiores iambici ordines si sequuntur dochmium, a dochmiō separandi videntur, ut:

$$\begin{array}{cccc|cccc} \sigma & \iota & \iota & \upsilon & \iota & \upsilon & \upsilon & \sigma \\ \cup & \cup & & & & & & \cup \end{array}$$

Aesch. Eum. 391.

δερκομένοισι καὶ δυσομμάτοις ὄμῳ.

§. 245.

Aliud genus, quod his simile est, venustius videtur ex dochmiaco hypercatalecto et trochaeis componi:

$$\begin{array}{cccc|cccc|cccc} \sigma & \lambda & & & \lambda & \cup & \cup & \sigma & & & \lambda & \cup & \cup & \cup & \cup \\ & & & & \cup & & & & & & & & & & \end{array}$$

Aeschylus Choeph. 42.

ὦ γαῖα, γαῖα, μωμένα μ' ἰάλλει.

§. 246.

Iambicum ischiorrhogicum dochmio subiectam habent quam alii, tum Pindarus Pyth. VI. in fine stropharum:

Ἀπολλωνία τετείχισται νάπα.

§. 247.

Augentur dochmiaci etiam ab initio, et primo quidem iambis. Atque unus iambus ubi praecedit dochmium, cavendum ne hoc metrum confundatur cum Creticis anacrusin habentibus, de quibus dictum §. 205. Eiusmodi Cretici sunt in Eurip. Suppl. 829.

κάτα με πέδον γᾶς ἔλοι,

διὰ δὲ θύελλα σπάσσει.

Dochmiaci vero praegresso iambo illi habendi sunt, qui medijs dochmiis ita inseruntur, ut dubitari de numero nequeat: quod maxime fit secunda arsi solvenda, quae usitatissima in dochmiis solutio est: ut in Aesch. S. ad Th. 488. 528.

ὦ πρόμαχ' ἐμῶν δόμων, τότῳ δὲ δυστυχεῖν

ἔχοντ' ἄφιλον ἐν σάκει τοῦ χθονίου δέμας.

Qui versus ex iambo et duobus dochmiis constant. Dochmius, qui succedit iambo, anacrusin solet brevem habere, ut numerus talis esse videatur:

$$\sigma \lambda \cup - | \lambda | \cup \lambda$$

§. 248.

Saepe dochmium duo antecedunt iambi, qui numero disiuncti sunt a dochmio, ut ex ancipitī anacrusi dochmiōrum intelligitur :

υ υ υ - | υ υ | υ υ | υ υ

Aesch. Agam. 1166.

ἰὼ Σκαμάνδρου πάτριον ποτόν.

§. 249.

Saepe etiam dimeter et trimeter iambicus cum dochmiis copulatur, nunc ut cohaereat cum his uno numero, nunc ut non cohaereat. Exempla dedit Seidlerus p. 119. seqq., e quibus tamen eximendum videtur, quod attulit ex Eurip. Or. 182. 205.

§. 250.

Qui in Eurip. Or. 140. 153. insoliti legebantur numeri:

σῖγα, σῖγα λεπτόν ἔχνος ἀρβύλης.

πῶς ἔχει; λόγον μετάδος, ᾧ φίλα,

correctos dedi σῖγα· σῖγα et λόγον πῶς ἔχει scribendo.

§. 251.

Ac videtur etiam una arsis nuda dochmio praemitti :

υ υ υ - | υ υ | υ υ

Eurip. Phoen. 830. sq. ed. Pors., si sana est haec scripturas

ἦ ποθεινὸς φίλοις,

ἦ ποθεινὸς Θήβαις.

Vide supra §. 218. et infra §§. 261. 269.

§. 252.

Mira compositio est trochaei unius cum dochmio, quae etsi videri potest hunc numerum, qui a choriambō incipiat, praebere:

υ υ υ - | υ υ | υ υ

tamen nimis ille repugnat analogiae, quam antispasticae compositiones commendant, quam ut non sic potius hoc genus describendum videatur:

$$\begin{array}{cccc} \cup & \cup & \cup & \cup \\ | & | & | & | \\ \cup & \cup & \cup & \cup \\ | & | & | & | \\ \cup & \cup & \cup & \cup \end{array}$$

Aeschylus Sept. ad Th. 241, 247.

*τίς τάδε νέμεις στυγεί;
τίμιον ἔδος ἰκόμαν.*

§. 253.

Invenitur etiam amphibrachus media soluta dochmio praemissus:

$$\begin{array}{cccc} \cup & \cup & \cup & \cup \\ | & | & | & | \\ \cup & \cup & \cup & \cup \\ | & | & | & | \\ \cup & \cup & \cup & \cup \end{array}$$

Aesch. Pers. 269, 275.

*τὰ πολέα βέλια παμμυγή.
ἀλίδονα σώματα πολυβαφή.*

Vide de his versibus §. 271.

§. 254.

Frequens est ditrochaeus cum anacrusi praemissus dochmio:

$$\cup \cup \cup - \cup \cup \cup | \cup \cup \cup | \cup \cup \cup$$

quod genus Alcmanium vocat Plotius pag. 2643. Aesch. Prom. 582.

οιστρογλάτῳ δὲ δέματι δειλαίαν.

Plerumque ditrochaeus iste, sive colon iambicum dicere so-
vis, longa syllaba finitur: ut in Agam. 246.

βία χαλινῶν τ' ἀναύδῳ μένει.

Caesura quam ea in syllaba fieri par est, haud raro negli-
gitur: Aesch. Ag. 370.

Θεοὺς βροτῶν ἀξιοῦσθαι μέλειν.

§. 255.

Sequi dochmium ditrochaeus videtur apud Aeschylum Agam. 1132.

ξυνανύτει βλου δύντος ἀγαῖς.

§. 256.

Multae praeterea aliae inveniuntur dochmiorum cum antispastis aliisque numeris consociationes, ut dochmio medio inter antispastum et diiambum, apud Aesch. Choeph. 24.

δι' αἰῶνος δ' ἰνυμοῖσι βόσκειται κέαρ.

§. 257.

Bacchiaci numeri, qui interdum consociati dochmiis reperiuntur, quum indolem plane aliam et non congruentem cum dochmiis habere videantur, dochmiacis hypercatalectis adnumerari praestat. Ac saepe duo huiusmodi dochmiaci in unum versum coniunguntur, qui mensura prorsus par est tetrametro Bacchiaco, sed numero diversissimus:

υλ | λ | υλ — || υλ | λ | υλ —

Aesch. Eum. 791. 821.

στανάζω; τί ῥέξω; γένωμαι; δύσοιστα.

Sed saepe etiam solutiones habet: Eurip. Troad. 320. 336.

*ἀναφλέγω πυρὸς φῶς ἐς ἀγάν, ἐς αἴγλαν.
μακαρίαις ἀοιδαῖς λακχαῖς τε νύμφαν.*

§. 258.

In fine autem aut his hypercatalectis, aut vulgaribus dochmiis unum adiici Bacchium nihil prohibet. Ita in Rheso v. 706. (nisi hi vere Bacchiaci sunt):

*δοκεῖς γάρ; τί μὴν οὐ; θρασὺς γοῦν ἐς ἡμᾶς.
τὶν' ἀλκήν; τὶν' αἰνεῖς; Ὀδυσσεῆ.*

Nam is Bacchius non repugnat numero dochmiaco, quia catalexis dochmiaca est. Omnino enim dochmiacis ii fere

numeri consociantur, qui partes esse dochmiacæ videntur: quod eodem modo fit in Glyconeis.

§. 259.

Hinc explicari potest Cretici ratio, qui saepe coniungitur versibus dochmiacis, nunc ut praecedat, nunc ut sequatur. Eurip. Herc. f. 894. Aesch. S. ad Th. 95.

*δαῖον μέλος ἐπανλεῖται,
πότῃρα δῆτ' ἐγὼ ποτιπέσω βρότῃ δαιμόνων.*

Et Creticus quidem numerus quoniam simillimus est fini versus dochmiaci, per se non repugnat numero dochmiaco. Vnde saepe, qui vere Creticus numerus est, dochmiacis consociatur, pariterque paeon primus, qui solutio est Cretici. Aesch. Suppl. 455.

*μήτι τλήῃς τὰν ἰκέτιν εἰσιδεῖν
ἀπὸ βροτέων βία δίκας ἀγομένηαν.*

Nam prior versus trimeter Creticus est. Aperte paeon primus praemissus est dochmio in S. ad Th. 161. 171.

*ποῖ δ' ἔτι τέλος ἐπάγει θεός;
ἐπτάπυλον ἔδος ἐπιθρόον.*

Creticus autem, in paeonem quartum solutus, in Eurip. Phoen. 154. ed. Pors.

ὄς ἐπ' ἐμὰν πόλιν ἔβα πέρσιον.

Idem subiectus dochmio in Aesch. Prom. 117.

ἵκετο τερμόνιον ἐπὶ πάγον.

Creticus in quinque breves solutus inter medios dochmios exstat in Soph. Oed. R. 661. (v. §. 629.)

*θεὸν πρόμον Ἄλιον· ἐπεὶ ἄθεος, ἄφιλος,
δ τι πύματον
ὀλοίμαν, φρόνησιν εἰ τάνδ' ἔχω.*

§. 260.

Saepe vero non potest dubitari, quin Creticus iste dochmiis iunctus non sit vere Creticus, i. e. ordo trochaicus

in secunda arsi finitus, sed pars numeri dochmiaci, ex arsi anda et iambo constans. Quo fit, ut media syllaba anceps sit, et Molossus pro Cretico poni liceat. Atque etsi plerumque in antistrophicis utrobique vel Cretici vel Molossi servantur, ut in Oreste 144. 157.

ἄ ἄ, σύριγγος ὀ-πως-πνοιά.
ὀλεῖς, εἰ βλέφαρα-κινήσεις·

sic enim potius, quam ex Bacchio et dochmio compositi sunt hi versus: tamen est etiam ubi Creticus et Molossus sibi respondeant. Eurip. Ion. 677. (v. Elem. d. m. p. 272. seq.)

ὄρω δάκρυα καὶ-πενθήμους.
φίλοι, πότερ' ἐμῆ-δεσποίνῃ.

Nisi πενθήρεις scripsit.

§. 261.

Duo huiusmodi Cretici ubi coniunguntur, dubium videri potest utrum sic metiendi sint,

∟ | ∟ ∟ || ∟ | ∟ ∟

an ex arsi et dochmio constant, de quo genere dictum §. 251. hoc modo

∟ || ∟ ∟ | ∟ | ∟ ∟.

Diudicandum hoc videtur ex eo, quod quoque loco aptius est. Ita prior ratio adhibenda in his Prometh. 590.

κλύεις φθέγμα τᾶς-βούκερω-παρθένου.

Posterior in versibus §. 251. allatis.

§. 262.

De paeone quarto, quem tragici saepius iungunt dochmiis, dubium videri potest, utrum is sit solutio Cretici, ut aperte in Herc. fur., ubi sibi respondent v. 742. 757.

χαρμοναὶ-δακρύων-ἔδοσαν ἐκβολάς.
τίς ὁ θεοῦς-ἀνομιᾶ-χραίων, θνητὸς ὢν·

an aliquando vere sit paeon: quo facto Creticum excludi necesse est. Ac negari non potest, inveniri locos, in quibus paeones multo aptiores videantur: ut in *Electra* Sophoclis 1384.

ἴδεθ' ὄπη-προνέμεται
τὸ δυσέριστον αἶμα φουσῶν Ἄρης.

Et in *Aesch. Prom.* 579.

τί ποτέ μ', ὦ-Κρόνιε παῖ, -τί ποτε ταῖςδ'.

§. 263.

Saepe e dactylico numero transitur in dochmiacum, et quidem ita fere, ut etiam dochmius a dactylo incipiat. *Aesch. S. ad Th.* 227. 234.

ἀπτόμε-νον πυρὶ δαίω.
κρημναμε-νᾶν νεφελαῖν ὄρθοϊ.

Rarissime, ut a tribracho: *Eurip. Ion.* 1448.

συνέκυρσ' ἀδόκητος ἦδο-
νά; πόθεν-λάβομεν χαράν.

Vel ut ab iambo, aut spondeo: idem in *Phoen.* 138.

οὗτος ὁ τᾶς Πολυνείκειος, ἃ γέρον,
αὐτοκα-σιγνήτας νύμφας δμῶγαμος κυρεῖ;

§. 264.

Quemadmodum in hoc, quod modo allatum est, exemplo, cuius multa similia inveniuntur, longior series dactylorum in dochmiacos abit, ita saepe etiam ante eum dactylum, quem excipit dochmius, trochaeus est et hoc cum dactylo et cum dactylis praecedentibus uno numeri tenore cohaerens. *Eurip. Troad.* 256.

ῥῆπτε, τέκνον, ζαθέους κληῖδας καὶ ἀπὸ χροῶς ἐνδυ-
τῶν στεφέ-ων ἱεροῦς στολομούςς.

§. 265.

Rarius duo trochaei sic inter dactylos medii sunt: ut in Orest. 180.

διοιχόμεθ', οιχόμεθα. κτύπον ἡγάγετ'. οὐχὶ σῖγα,
σῖγα φυ-λασσομένα στόματος.

Et alibi.

§. 266.

Saepe etiam dactyli in arsin terminati praecedunt dochmiacos. Eurip. Hec. 1102.

ἢ Σείριος ἔνθα πυρὸς φλογέας ἀφίη-
σιν ὄσσων αἰγίας.

§. 267.

Denique interdum etiam spondeus nunc praecedit dochmium, nunc mediis dochmiis inseritur. Aesch. S. ad Th. 78. Eurip. Troad. 263.

Θρεῦμαι-φοβερά μεγάλ' ἄχη.
ταύταν-τῷ πάλος ἔζευξεν;

Ion. 1499.

καταδειθεῖσα σὰν-ψυχὰν-ἀπέβαλον, τέκνον.

Qui spondeus videtur trochaeus semantus esse.

§. 268.

Praeterea etiam duae, tres, quattuor breves syllabae modo praecedunt dochmium, modo medios inter dochmios collocantur: quae quo numero sint, saepe ambiguum est. Videntur autem et hae syllabae, et, de qua modo dictum est, dactyli, tum etiam trochaei aliorumque quorumdam numerorum cum dochmiis consociatio, e paracataloge, quam musici vocant, explicanda esse. Hanc ex iis, quae Aristoteles Probl. IX. 6. Plutarchus de musica p. 1140. F. et 1141. A. et Hesychius in καταλογῇ dicunt, genus canendi illud fere fuisse

colligimus, quod hodie recitativum vocant: quod quoniam solutiorem habet compagem numerorum, aptissime modo per incertam illam brevium syllabarum titubationem, modo per lentam remissionem numeri dochmiaci in exitum spondiacum, modo etiam per instabilem dactyli trochaeive ante dochmios incessum exprimitur. Et dactylorum exemplum in primis accommodatum est ostendendae ex firmis certisque numeris transitionis in debiles illos et solutos numeros paracataloges: ut in Phoen. 165.

*ἀνεμώκεος εἶθε δρόμον νεφέλας ποσὶν
ἔξανό-σαιμι δὲ αἰθέρος.*

§. 269.

Et duae quidem syllabae breves quum praecedunt dochmium, videntur eae solutio esse nudae arseos, metrumque esse illud, de quo dictum §. 251. Euripid. Bacch. 1161.

*καλὸς ἀγὼν, ἐν αἵ-
ματι στάζουσαν-χέρα-περιβαλεῖν τέκνον.*

Vide Elem. d. m. p. 281. seq.

§. 270.

Tres breves syllabae ambiguum est, utrum iambi an trochaei solutio sint, quando uterque pes iungi dochmiis solet. Vt in Phoen. 1301. ed. Pors.

*ἔλεος, - ἔλεος ἔμολε ματέρος δειλαίας.
δίδυμα-τέκνα, πρότερος ἄρα πρότερον αἰμάξαι.*

In Hecuba v. 1093. pro trochaeo videntur esse,

ἔ', ἔτε, μόλετε, πρὸς θεῶν,

quum max aperte trochaeus sit, v. 1097.

δεινά, δεινὰ πεπόνθαμεν.

Iambi loco positae sunt in Iphig. Aut. 1475. 1510.

ἄγετέ με τὰν Ἴλιου.

ἴδισθε τὰν Ἴλιου.

Sed hi versus rectius segregantur a dochmiacis: vide §. 247.

§. 271.

Etiam quattuor breves syllabae ambiguum est utrum pro amphibracho, qui inter ^{duo} dochmiam praecedit, an pro dactylo ponantur. Amphibrachi eas locum tenere argueret Aeschylus in Persis 269. 275.

τὰ πολέα-βέλεα παμμιγῆ,

ἄλιδονα-σώματα πολυβαφῆ,

nisi ibi exquisita in cod. Paris. exstaret scriptura *ἄλιδνά*, congruens cum *πολλά*, quae librorum in strophico versu scriptura est. Plerisque in locis non videtur dubitari posse, quin elegantius pro dactyli solutione habeantur: ut in Agam. 1417. 1436.

χθονοτρέφες-ἔδανὸν ἦ ποτόν.

περίφρονα δ' -ἐλαίκες, ὡσπερ οὖν.

§. 272.

Quinque denique breves syllabas Cretici solutionem esse, iam supra observatum §. 259.

§. 273.

Ex Latinis poetis solus Plautus, sed is quoque raro, dochmiacis versibus usus videtur. Ita in Menaechmis V. 6, 9.

verbéra, cómpedés,

molaé, mágna lássitúdó, famés.

§. 274.

Sed apud hunc etiam Bacchiaci versus dimetri catalectici iaveniuntur, qui quod mensura eadem qua dochmii sunt,

cavendum ne cum his confundantur. Non enim videntur dochmiaci esse. De his infra dicetur §. 282.

CAP. XXII.

De versibus Bacchiacis.

§. 275.

Bacchiacum numerum veteres metrici ad genus pæonicum retulere, ut secundi quartive pæonis contractione natum. Nos eum propter iambicam anacrusin trochaicis numeris adiunximus, licet re vera spondiacus sit cum anacrusi iambica. Merito enim displicebat antiquis numerus amphibrachi, si iteraretur, propter nimiam debilitatem. Quare ut eum roborarent, trochaicum in spondeum mutarunt. Non multo melior est numerus palimbacchiacus, a quo pariter abstinerunt, licet hunc ut virilem et gravem laudet Dionysius Hal. de comp. verb. p. 226. ed. Schaef. hoc exemplo usus:

σοί, Φοῖβε Μοῦσαι τε, συμβῶμεν.

Vide §. 195.

§. 276.

Graeci versibus Bacchiacis, Hephaestione teste, nec saepe usi sunt, neque ut diu hunc numerum continuarent. Affert is hoc exemplum:

*ὁ ταῦρος δ' ἔοικεν κυρξῆεν τίν' ἀρχάν'
φθάσαντος δ' ἐπ' ἔργου προπηθήσεται νιν.*

Ac sane vere dicit Hephaestio. Omninoque, praesertim apud tragicos, valde dubium est, ne qui Bacchiaci dimetri vel

tetrametri reperiuntur, dochmiaci potius hypercatalecti sint. Aesch. Prom. 115.

τίς ἀχώ, τίς ὀδοὺ προσέπτα μ' ἀφειγγής.

§. 277.

Romanorum et tragici et comici multum usi sunt versibus Bacchiacis, et quidem plerumque ut multos continuos ponerent. Mensura Bacchii legitima in mediis versibus haec est:

υ λ -
ω ω

in fine versuum haec:

υ λ -
ω ω

Sed Latinorum liberior prosodia et longam anacrusin fert, et disyllabam. Ac disyllabam Plautus plerumque in primo tertioque pede tetrametrorum, i. e. in cuiusque membri, quod ex duobus pedibus componi solet, initio admisit; interdum etiam in secundo, quartoque pede. In Aulul. II. 1, 4. 5.

*quamquam haud falsa sum nos odiosas haberi.
nam multum loquaces merito omnes habemur.*

Men. V. 6, 6.

merito hoc nobis fit, qui quidem huc venerimus.

Amph. II. 1, 15.

tun me, verbero, audes herum ludificari.

Poen. I. 2, 31.

soror, cogita-, amabo, item nos perhiberi.

§. 278.

Vsitatissimum genus tetrametri sunt, qui in fine secundi pedis caesuram habent. Saepe tamen ea negligitur. Plautus,

qui valde delectatus est hoc metro, interdum mediis tetrametris dimetrum inseruit. Aliquando etiam per elisionem duos versus copulavit, ut in Amph. II. 2.

*sat̄in̄ parva r̄es est volūptatum in v̄ita atque
in āetate agūnda, prae quā́m quod mol̄estum est.*

§. 279.

Videntur hi tetrametri interdum clausulas habere ex iambico dimetro catalectico, ut apud Terentium Andr. III. 2, 4.

*quod iūssi ei dari bibere et quā́ntum imperāvi,
date; mōx ego huc revertor.*

Vide Elem. d. m. p. 299. Nisi ego delendum.

§. 280.

Apud Plautum saepe in eadem scena nunc Bacchiaci versus; nunc Cretici inveniuntur: ut in Rud. I. 5. Vide Elem. d. m. p. 207. Cuiusmodi in locis cavendum, ne confundantur, quia unius syllabae accessio detractiove interdum facit, ut idem versus et Creticus et Bacchiacus videri possit. Ita exempli causa dubitari potest de fine Pseudoli. V. §. seq.

§. 281.

Interdum Bacchiaci videntur systematis continuari, et neque syllaba anceps in fine versuum locum habeat, et vocabula inter duos versus dividi possint. Varro πρὸς Ἐρατοῦ apud Nonium p. 336.

*quemnām te esse dicām, ferā qui manū cor-
poris fervidōs fontium ōperis lacūs san-
guinis, teque v̄ita levās ferreo ense.*

Ita comparatus videri potest finis Pseudoli: v. Elem. d. m. p. 303. seq. nisi eo in loco Cretici latent. V. §. 280.

§. 282.

Memorabiles sunt apud Plautum Bacchiaci catalectici, qui ultimum pedem iambum habent. Ac primo dimetri, qui quum mensura pares sint dochmiis, v. §. 274., tamen Bacchiaci potius videntur esse, tum quod consociati cum his inveniuntur, tum exemplo tetrametrorum. Sic in Persa V. 2, 28. 30.

*perge, ut coeperás.
hoc, léno, tibi.
delúde, ut lubét,
herús dum hinc abést.
vidésne, ut tuís
dictís pareó?*

§. 283.

Tetrameter catalecticus in canticis apud Plautum iunctus invenitur acatalecto: ut in Menaechm. V. 6.

*spectámen bonó servo id ést, qui rem herílem
procúrat, vidét, collocát, cogitát,
ut ábsente heró suo rem herí diligénter
tutétur, quam si ipse assit, aut rectiús.
tergúm, quam gulám; crura, quám ventrem,
opórtet
potióra esse, quó cor modéste sitímst.*

CAP. XXIII.

De numero dactylico.

§. 284.

Dactylicus numerus eodem modo, ut trochaicus, genera habet quinque. Ea haec sunt:

L—UU	dactylicus.
UU—L—	anapaesticus.
L—UU—	choriambicus.
LL—UU	Ionicus a maiore.
UU—L—	Ionicus a minore.

§. 285.

Rhythnici veteres numerum trochaicum *διπλάσιον*, dactylicum *ἴσον* vocant, quod in illo duplex tempus ad simplex, in hoc duplex ad duplex, i. e. par cum pari comparetur. Verum non omnes numeri dactylici hanc comparisonem habent, sed in quibusdam, ut in heroico versu et anapaestis cycliis, longa syllaba, quae in arsi est, *ἄλογος*, i. e. irrationalis habetur, ut quae paullo brevior duplici tempore sit. Eamque ob causam in his generibus arsis non solvitur in duas breves, quum contra in ceteris saepe solvatur.

CAP. XXIV.

De versibus dactylicis.

§. 286.

Dactylici versus ex ordinibus periodicis constant. Et alii quidem eorum per dipodiam incedunt, alii longioribus ordinibus variantur. Non autem dipodia in dactylicis versibus, sed unus quisque pes metrum vocatur, antiquissima appellatione servata. Vnde quot pedes, tot metra numerantur: ita ut tetrameter dactylicus mensura par sit dimetro anapaestico.

§. 287.

Mensura dactyli quum ex numeri legibus haec sit,

—
 ˘ ˘ ˘
 ˘

tamen in plerisque versibus dactylicis tantum dactylus et spondeus usurpantur: in perpaucis et raro proceleusmaticus vel anapaestus: qui pedes in his tantum dactylicis videntur admitti posse, quorum arsis non habet mensuram irrationalem: v. §. 285. Quare ab heroico versu et pentametro elegiaco, aliisque generibus, logaedicis maxime, exclusa est solutio arseos. Omninoque haec solutio, sicubi invenitur, dubia fere est, nisi in nomine proprio, ut apud Pindarum Isthm. IV. 75 (III. 63.).

ἔρνι Τελεσιάδα.

§. 288.

Catalexis dactylicorum duplex est, in monosyllabum, et in disyllabum: ut,

˘ ˘ ˘ ˘ ˘

˘ ˘ ˘ ˘ ˘ ˘

Acatalecti, nisi in systematis, ubi continuatur numerus, dactylo, non spondeo finiuntur, ne catalectici in disyllabum videri possint.

§. 289.

De ingenti multitudine versuum dactylicorum usitatisimi hi sunt. Dimeter catalecticus in disyllabum, qui Adonius vocatur. Aesch. Ag. 166.

τοῖσδ' ὁμόφωνον.

Quo in versu non solet dactylus in spondeum mutari. Integra hoc metro carmina Sappho scripsisse dicitur, ut refert Terentianus Maurus p. 2431.

§. 290.

Dimeter acatalectus fere in systematis coniunctus cum tetrametris invenitur.

§. 291.

Trimetro catalectico in syllabam saepe usi poetae. Archilochus:

ἔν δὲ Βατουσιᾶδος.

Aesch. Suppl. 851.

*ἄλμιόεντα πρόρον
δεσποσίω ξὺν ἕβρει.*

§. 292.

Trimetri catalectici in disyllabum exempla exstant apud Soph. Trach. 112.

*πολλὰ γὰρ ὤστ' ἀκάμαντος
ἢ Νότου ἢ Βορέα τις
εὐρεῖ κύματα πόντω.*

Qui versus ubi in primo pede spondeum habet, cavendum

ne confundatur cum versu Pherecrateo, ut in Aesch. Ag. 108.

ἀλκᾶ σύμφυτος αἰών.

In secundo pede vix inveniatur spondeus.

§. 293.

Trimeter acatalectus sicubi in systematis invenitur, pravae potius versuum distributioni deberi videtur, ut in Phoen. 806. 807. 824. 825. ed. Pors., ubi bini huiusmodi versus in unum hexametrum coniungendi.

§. 294.

Tetrameter catalecticus in syllabam apud Alcmanem invenitur:

ταῦτα μὲν ὡς ἂν ὁ δῆμος ἦπας.

Et apud Aesch. Suppl. 552. 561.

πολλὰ βροτῶν διαμειβομένα.

Παμφύλων τε διοργυμένα.

Spondeo in hoc excusatio est ab nomine proprio.

§. 295.

Tetrameter catalecticus in disyllabum Archilocho usurpatus in epodis:

φαινόμενον κακὸν οἶκαδ' ἄγεσθαι.

Eo versu integra carmina condidit Anacreon:

ἀδυμελὲς χαρίεσσα χελιδοῖ.

§. 296.

Tetrametro acatalecto et seorsim usi sunt scenici poetae, ita ut propter ultimam ancipitem etiam Creticum in fine poni liceret, ut Soph. Phil. 826. nisi ἄλγεος scripsit:

ἔπν' ὀδένας ἀδαῆς, ἔπνε δ' ἀλέων,

et in systema collectis pluribus, numero perpetuato, ut ultimus pes non nisi aut dactylus aut spondeus esse posset. Sic iam lyrici, ut Alcman, qui totas strophas hoc metro composuit:

*Μῶσ', ἄγε, Καλλιόπα, θύγατερ Διός,
ἄρχ' ἐρατῶν ἐπέων, ἔπι δ' ἕμερον
ἕμνῳ καὶ χαρίεντα τίθει χορὸν.*

Tragici comicique in antistrophicis diligenter exaequare singulos pedes solent, ut dactylo dactylus, spondeo spondeus respondeat. Catalexi systematum nunc dactylica in disyllabum utuntur, nunc alius generis versum continuant numero dactylico, nunc abrupto dactylico numero, sed ut ancipitem excludant, aliud metrum subiiciunt. Hoc fecit Aristophanes Nub. 288.

*ἀλλ' ἀποσεισάμεναι νέφος ὄμβριον
ἀθανάτας ἰδέας, ἐπιδώμεθα
τηλεσκόπῳ ὄμματι γαῖαν.*

Illud Sophocles Antig. 338.

*ἄφθιτον, ἀκαμάταν ἀποτρέπεται,
ἰλλομένων ἀρότρων ἔτος εἰς ἔτος,
ἵππιῳ γένει πολείων.*

Caesuram non habent hi tetrametri. Vsi iis etiam Latinorum et tragici, ut Attius ap. Non. in v. expergite:

*heú vigiles, properáte, expergite,
péctora tarda sopóre, exsurgíte,*

et comici, ut Terentius Andr. IV. 1, 1. semel,

hóccine credibile aút memorabile.

Apud Graecos tragicos systematis tetrametrorum etiam dimetri et hexametri acatalecti inseruntur. Vide §§. 293. et 300.

§. 297.

Pentametro catalectico in syllabam usus Sophocles in *Aiace* 224. 248.

τῶν μεγάλων Δαναῶν ὑπο κληζομένην.
ἢ Θοδὸν εἰρεσίας ζυγὸν ἐξόμενον.

§. 298.

Pentameter catalecticus in disyllabum ab Hermaestione Simmies vocatur, quod Simmias eo usus sit:

χαῖρε, ἄναξ, ἔταρε ζαθέης μάκαρ ἤβας.

Aeschylus in *Ag.* 123. 143. 167. in quarto pede spondeum habet:

αἴλιον αἴλιον εἰπέ, τὸ δ' εὖ νικάτω.

§. 299.

Hexametri catalectici in disyllabum duo genera sunt. Alter heroicus est, de quo cap. seq. dicitur. Altero tragici usi sunt, qui eo differt ab heroico, quod per dipodias incedens arsis non ἀλόγοις, sed plenis, caesuram non habet eam, quae in heroico usitata est, aut si habet, habet casu. Eurip. Suppl. 271.

βᾶθι, τάλαιν', ἱερῶν δαπέδων ἀπὸ Περσεφονείας,
βᾶθι, καὶ ἀντίασον γαγάτων, ἐπι χεῖρα βαλοῦσα,
τέκνων τεθνεώτων κομισαὶ δέμας, ὃ μὲλτα γῶ,
οὓς ὑπὸ τείχεσι Καδμείοισιν ἀπώλεσα κούρους.

§. 300.

Hexametro acatalecto tragici in systematis tetrametrorum, interdum etiam seorsim usi sunt. Soph. *El.* 134. 150.

ἀλλ', ὃ παντοίας φιλότητος ἀμειβόμεναι χάριν.
ὡδὲ παντλάμων Νιόβα, σὲ δ' ἔγωγε νέμω θεόν.

Vide Eurip. Suppl. 277. 278.

§. 301.

Vehementer delectati sunt numero dactylico lyrici mediae aetatis, Alcman, Stesichorus, Ibycus, ita ut non modo breviorum formarum permultas, sed etiam longiores, quam quae ceteris in usu fuerunt, frequentaverint. Atque heptameter catalecticus in syllabam, quem hexametrum hypercatalectum et Alcmanium vocat Servius p. 1821., invenitur in Stesichori fragm. ap. Athen. XI. p. 499. B.

πῖεν ἐπισχόμενος, τό ῥά οἱ παρέθηκε Φόλος κεράσας.

§. 302.

Heptameter catalecticus in disyllabum, quem Stesichorium Servius vocat, saepius in fragmentis illorum lyricorumprehenditur, ut Stesichori ap. Strab. III. p. 148. B. (221.)

Ταρτησοῦ ποταμοῦ παρὰ πῆγας ἀπίρονας ἀργυρορῖζους.

Vide Alcman. fr. 37. 40. 78. Hic heptameter sive in syllabam sive in disyllabum catalecticus ex uno tantum ordine videtur constare, et proinde etiam carere caesura. Nam ex pluribus ordinibus duorum triumve pedum si componas, semper ineptum numerum praebabit. Subiicitur autem, ut videtur, quum aliis dactylicis, tum iis, qui per dipodias incedunt. Exemplo sit Ibyci fragmentum ap. Athen. XIII. p. 564. F. quod ita scribendum:

Εὐρύαλε, γλαυκῶν Χαρίτων θάλος,

καλλικόμενων μελέθημα, σὲ μὲν Κύπρις

ἃ τ' ἀγανοβλέφαρος Πειθῶ ῥοδέουσιν ἐν ἄνθεσι θρέψαν.

Vide §. 305.

§. 303.

Addit his Servius octametrum catalecticum in syllabam, quem vocat heptametrum hypercatalectum

Ibycium, e septem dactylis et syllaba, huiusmodi exemplum ponens:

*versiculos tibi dactylicos cecini, puer optime,
quos facias.*

§. 304.

Marius Victorinus etiam octametrum catalecticum in disyllabum usurpatum scribit p. 2519. Quem videndum ne commenti sint metrici coniunctis in unum tetrametris acatalecto et catalectico in disyllabum, quos alternantes posuisse quidam videntur, ut Alcman in eo carmine, unde sunt fragm. 23. et 25.

§. 305.

Quin omnino quaeri potest, an lyrici isti etiam maiorem multitudinem pedum uno numero versuve comprehenderit. Sic in fragmento Ibyci apud Athenaeum XIII. p. 601. B. quas duas strophas repperit Th. Bergkiius in Poetis lyricis Graecis p. 654. post tria membra ex duobus dactylis, trochaeo et syllaba constantia duodecim dactyli uno numero cohaerentes sequuntur:

ἦρι μὲν αἶ τε Κυδώνια
μαλίδες ἀρδόμεναι ῥοᾶν
ἐκ ποταμῶν, ἵνα παρθένων
κῆπος ἀκέραιος, αἶ τ' δῖνανθίδεις
αὐξόμεναι σκιεροῖσιν ὑπ' ἔρνεσιν
οἴναρτοῖς θαλέθουσιν, ἐμοὶ δ' ἔρος
οὐδεμίαν κατάκοιτος ἔ-
ραν, ἂθ' ὑπὸ στεροπᾶς φλέγων
Θρηάκιος βορέας, ἀτο-
σων παρὰ Κύπριδος ἀζαλαίαις μανί-
αισιν ἔρεμνός ἀθαμβέσιν ἤρδισι
παιδόθεν ἔφλασεν ἀμετέρας φρένας.

Apud Athenaeum legitur ἀθαμβήσει κραταιῶς vel ἀθάμβη-
σεν κραταιὸς παιδόθεν φυλάσσαν et φυλάξου. Bergkiius

qui valde delectatus est hoc metro, interdum mediis tetrametris dimetrum inseruit. Aliquando etiam per elisionem duos versus copulavit, ut in Amph. II. 2.

*satín parva rés est volúptatum in víta atque
in aétate agúnda, prae quám quod moléstum est.*

§. 279.

Videntur hi tetrametri interdum clausulas habere ex iambico dimetro catalectico, ut apud Terentium Andr. III. 2, 4.

*quod iússi ei dari bibere et quántum imperávi,
date; móx ego huc revertor.*

Vide Elem. d. m. p. 299. Nisi ego delendum.

§. 280.

Apud Plautum saepe in eadem scena nunc Bacchiaci versus; nunc Cretici inveniuntur: ut in Rud. I. 5. Vide Elem. d. m. p. 207. Cuiusmodi in locis cavendum, ne confundantur, quia unius syllabae accessio detractiove interdum facit, ut idem versus et Creticus et Bacchiacus videri possit. Ita exempli causa dubitari potest de fine Pseudoli. V. §. seq.

§. 281.

Interdum Bacchiaci videntur systematis continuari, ut neque syllaba anceps in fine versuum locum habeat, et vocabula inter duos versus dividi possint. Varro πρὸς Ἐρατοῦ γῆς apud Nonium p. 336.

*quemnám te esse dícam, ferá qui manú cor-
porís fervidós fontium áperís lacús san-
guínís, teque víta levás ferreo ónse.*

Ita comparatus videri potest finis Pseudoli: v. Elem. d. m. p. 303. seq. nisi eo in loco Cretici latent. V. §. 280.

§. 282.

Memorabiles sunt apud Plautum Bacchiaci catalectici, qui ultimum pedem iambum habent. Ac primo dimetri, quum mensura pares sint dochmiis, v. §. 274., tamen Bacchiaci potius videntur esse, tum quod consociati cum his inveniuntur, tum exemplo tetrametrorum. Sic in Persa V. 2, 28. 30.

*perge, ut coeperás.
hoc, léno, tibi.
delúde, ut lubét,
herús dum hinc abést.
vidésne, ut tuís
dictís pareó?*

§. 283.

Tetrameter catalecticus in canticis apud Plautum iunctus invenitur acatalecto: ut in Menaechm. V. 6.

*spectámen bonó servo id ést, qui rem herílem
procúrat, vidét, collocát, cogitat,
ut ábsente heró suo rem herí diligénter
tutétur, quam si ipse assit, aut rectiús.
tergúm, quam gulám; crura, quám ventrem,
opórtet
potióra esse, quóí cor modéste silímst.*

CAP. XXIII.

De numero dactylico.

§. 284.

Dactylicus numerus eodem modo, ut trochaicus, genera habet quinque. Ea haec sunt:

	∟∞∞-∞∞	dactylicus.
∞∞	∟∞∞-	anapaesticus.
	∟∞∞-	choriambicus.
	∟∟∞∞	Ionicus a maiore.
∞∞	∟-	Ionicus a minore.

§. 285.

Rhythnici veteres numerum trochaicum διπλάσιον, dactylicum ἴσον vocant, quod in illo duplex tempus ad simplex, in hoc duplex ad duplex, i. e. par cum pari comparetur. Verum non omnes numeri dactylici hanc comparisonem habent, sed in quibusdam, ut in heroico versu et anapaestis cycliis, longa syllaba, quae in arsi est, ἄλογος, i. e. irrationalis habetur, ut quae paullo brevior duplici tempore sit. Eamque ob causam in his generibus arsis non solvitur in duas breves, quum contra in ceteris saepe solvatur.

CAP. XXIV.

De versibus dactylicis.

§. 286.

Dactylici versus ex ordinibus periodicis constant. Et alii quidem eorum per dipodiam incedunt, alii longioribus ordinibus variantur. Non autem dipodia in dactylicis versibus, sed unus quisque pes metrum vocatur, antiquissima appellatione servata. Vnde quot pedes, tot metra numerantur: ita ut tetrameter dactylicus mensura par sit dimetro anapaestico.

§. 287.

Mensura dactyli quum ex numeri legibus haec sit,

$$\begin{array}{c} - \\ \text{—} \\ \text{—} \\ \text{—} \\ \text{—} \end{array}$$

tamen in plerisque versibus dactylicis tantum dactylus et spondeus usurpantur: in perpaucis et raro proceleusmaticus vel anapaestus: qui pedes in his tantum dactylicis videntur admitti posse, quorum arsis non habet mensuram irrationalem: v. §. 285. Quare ab heroico versu et pentametro elegiaco, aliisque generibus, logaedicis maxime, exclusa est solutio arseos. Omninoque haec solutio, sicubi invenitur, dubia fere est, nisi in nomine proprio, ut apud Pindarum Isthm. IV. 75 (III. 63.).

ἔρμι Τελεσιάδα.

§. 288.

Catalexis dactylicorum duplex est, in monosyllabum, et in disyllabum: ut,

$$\text{—} \text{—} \text{—} \text{—} \text{—}$$

$$\text{—} \text{—} \text{—} \text{—} \text{—} \text{—}$$

Acatalecti, nisi in systematis, ubi continuatur numerus, dactylo, non spondeo finiuntur, ne catalectici in disyllabum videri possint.

§. 289.

De ingenti multitudine versuum dactylicorum usitatisimi hi sunt. Dimeter catalecticus in disyllabum, qui Adonius vocatur. Aesch. Ag. 166.

τοῖςδ' ὁμόφωνον.

Quo in versu non solet dactylus in spondeum mutari. Integra hoc metro carmina Sappho scripsisse dicitur, ut refert Terentianus Maurus p. 2431.

§. 290.

Dimeter acatalectus fere in systematis coniunctus cum tetrametris invenitur.

§. 291.

Trimetro catalectico in syllabam saepe usi poetae. Archilochus:

ξν δὲ Βατουσιάδης.

Aesch. Suppl. 851.

*ἄλμιόεντα πρόρον
δειποσίω ξδν ὕβρι.*

§. 292.

Trimetri catalectici in disyllabum exempla exstant apud Soph. Trach. 112.

*πολλὰ γὰρ ὥστ' ἀκάματος
ἢ Νότον ἢ Βορέα τις
εὐρεῖ κύματα πόντω.*

Qui versus ubi in primo pede spondeum habet, cavendum

ne confundatur cum versu Pherecrateo, ut in Aesch. Ag. 108.

ἀλλᾶ σύμφυτος αἰών.

In secundo pede vix invenietur spondeus.

§. 293.

Trimeter acatalectus sicubi in systematis invenitur, pravae potius versuum distributioni deberi videtur, ut in Phoen. 806. 807. 824. 825. ed. Pors., ubi bini huiusmodi versus in unum hexametrum coniungendi.

§. 294.

Tetrameter catalecticus in syllabam apud Alcmānem invenitur:

ταῦτα μὲν ὡς ἂν ὁ δῆμος ἅπας.

Et apud Aesch. Suppl. 552. 561.

πολλὰ βροτῶν διαμειβομένα.

Παμφύλων τε διοργυμένα.

Spondeo in hoc excusatio est ab nomine proprio.

§. 295.

Tetrameter catalecticus in disyllabum Archilochi usurpatus in epodis:

φαινόμενον κακὸν οἶκαδ' ἄγεσθαι.

Eo versu integra carmina condidit Anacreon:

ἀδυμελὲς χαρίεσσα χελιδοῖ.

§. 296.

Tetrametro acatalecto et seorsim usi sunt scenici poetae, ita ut propter ultimam ancipitem etiam Creticum in fine poni liceret, ut Soph. Phil. 826. nisi ἄλγεος scripsit:

ὑπὸ δόδινος ἀδαίης, ὑπνε δ' ἀλγέων,

et in systema collectis pluribus, numero perpetuato, ut ultimus pes non nisi aut dactylus aut spondeus esse posset. Sic iam lyrici, ut Alcman, qui totas strophas hoc metro composuit:

*Μῶσ', ἄγε, Καλλιόπα, θύγατερ Διός,
ἄρχ' ἑρατῶν ἐπέων, ἔπι δ' ἕμερον
ἕμῳ καὶ χαρίεντα τίθει χορὸν.*

Tragici comicique in antistrophicis diligenter exaequare singulos pedes solent, ut dactylo dactylus, spondeo spondeus respondeat. Catalexi systematum nunc dactylica in disyllabum utuntur, nunc alius generis versum continuant numero dactylico, nunc abrupto dactylico numero, sed ut ancipitem excludant, aliud metrum subiiciunt. Hoc fecit Aristophanes Nub. 288.

*ἀλλ' ἀποσεισάμεναι νέφος ὄμβριον
ἀθανάτας ἰδέας, ἐπιδώμεθα
τηλεσκόπῳ ὄμματι γαῖαν.*

Illud Sophocles Antig. 338.

*ἄφθιτον, ἀκαμάταν ἀποτρέψεται,
ἰλλομένων ἀρότρων ἔτος εἰς ἔτος,
ἵππιῳ γένοι πολείων.*

Caesuram non habent hi tetrametri. Vsi iis etiam Latinorum et tragici, ut Attius ap. Non. in v. expergite:

*heú vigiles, properáte, expergite,
péctora tarda soróre, exsurgite,*

et comici, ut Terentius Andr. IV. 1, 1. semel,

hóccine credibile aút memorabile.

Apud Graecos tragicos systematis tetrametrorum etiam dimetri et hexametri acatalecti inseruntur. Vide §§. 293. et 300.

§. 297.

Pentametro catalectico in syllabam usus Sophocles in *Aiace* 224. 248.

*τῶν μεγάλων Δαναῶν ὑπο κληζομέναν.
ἢ Θόδῳ εἰρεσίας ζυγὸν ἐζόμενον.*

§. 298.

Pentameter catalecticus in disyllabum ab Herphaestione Simmies vocatur, quod Simmias eo usus sit:

χαῖρε, ἄναξ, ἔταρε ζαθέως μάκαρ ἦβας.

Aeschylus in *Ag.* 123. 143. 167. in quarto pede spondeum habet:

αἴλινον αἴλινον εἰπέ, τὸ δ' εὖ νικάτω.

§. 299.

Hexametri catalectici in disyllabum duo genera sunt. Alter heroicus est, de quo cap. seq. dicitur. Altero tragici usi sunt, qui eo differt ab heroico, quod per dipodias incedens arsis non ἀλόγοις, sed plenis, caesuram non habet eam, quae in heroico usitata est, aut si habet, habet casu. Eurip. Suppl. 271.

*βᾶθι, τάλαι', ἱερῶν δαπέδων ἀπὸ Περσεφονείας,
βᾶθι, καὶ ἀντίασον γογάτων, ἐπὶ χεῖρα βαλοῦσα,
τέκνων τεθνεώτων κομισαὶ δέμας, ᾧ μελέα γῶ,
οὗς ὑπὸ τείχεσι Καδμείοισιν ἀπώλεσα κούρους.*

§. 300.

Hexametro acatalecto tragici in systematis tetrametrorum, interdum etiam seorsim usi sunt. Soph. *El.* 134. 150.

*ἀλλ', ᾧ παντοίας φιλότητος ἀμειβόμεναι χάριν.
ὡδὲ παντλάμων Νιόβα, σὲ δ' ἔγωγε νέμω θεόν.*

Vide Eurip. Suppl. 277. 278.

§. 301.

Vehementer delectati sunt numero dactylico lyrici mediae aetatis, Alcman, Stesichorus, Ibycus, ita ut non modo breviorum formarum permultas, sed etiam longiores, quam quae ceteris in usu fuerunt, frequentaverint. Atque heptameter catalecticis in syllabam, quem hexametrum hypercatalectum et Alcmanium vocat Servius p. 1821., invenitur in Stesichori fragm. ap. Athen. XI. p. 499. B.

πῆν ἐπισχόμενος, τό ῥά οἱ παρέθηκε Φόλος κεράσας.

§. 302.

Heptameter catalecticis in disyllabum, quem Stesichorium Servius vocat, saepius in fragmentis illorum lyricorumprehenditur, ut Stesichori ap. Strab. III. p. 148. B. (221.)

Ταρτησοῦ ποταμοῦ παρὰ πῆγας ἀπίρονας ἀργυρορῖζους.

Vide Alcman. fr. 37. 40. 78. Hic heptameter sive in syllabam sive in disyllabum catalecticis ex uno tantum ordine videtur constare, et proinde etiam carere caesura. Nam ex pluribus ordinibus duorum triumve pedum si componas, semper ineptum numerum praebet. Subiicitur autem, ut videtur, quum aliis dactylicis, tum iis, qui per dipodias incedunt. Exemplo sit Ibyci fragmentum ap. Athen. XIII. p. 564. F. quod ita scribendum:

Εὐρύαλε, γλαυκῶν Χαρίτων θάλος,

καλλικόμων μελέθημα, σὲ μὲν Κύρις

ἄ τ' ἀγανοβλέφαρος Πειθῶ ῥοδέοισιν ἐν ἄνθεσι θρέψαν.

Vide §. 305.

§. 303.

Addit his Servius octametrum catalecticis in syllabam, quem vocat heptametrum hypercatalectum

Ibycium, e septem dactylis et syllaba, huiusmodi exemplum ponens:

*versiculos tibi dactylicos cecini, puer optime,
quos facias.*

§. 304.

Marius Victorinus etiam octametrum catalecticum in disyllabum usurpatum scribit p. 2519. Quem videndum ne commenti sint metrici coniunctis in unum tetrametris acatalecto et catalectico in disyllabum, quos alternantes possuisse quidam videntur, ut Alcman in eo carmine, unde sunt fragm. 23. et 25.

§. 305.

Quin omnino quaeri potest, an lyrici isti etiam maiorem multitudinem pedum uno numero versuve comprehenderint. Sic in fragmento Ibyci apud Athenaeum XIII. p. 601. B. quas duas strophas repperit Th. Bergkiius in Poetis lyricis Graecis p. 654. post tria membra ex duobus dactylis, trochaeo et syllaba constantia duodecim dactyli uno numero cohaerentes sequuntur:

*ἦρι μὲν αἶ τε Κυνδώνια
μαλίδες ἀρδόμεναι ῥοᾶν
ἐκ ποταμῶν, ἵνα παρθένων
κῆπος ἀκήρατος, αἶ τ' δῖνανθίδες
αὐξόμεναι σκιεροῖσιν ὑπ' ἔρνεσιν
οἰναρτοῖς θαλέθουσιν, ἔμοι δ' ἔρος
οὐδέμιν κατακοῖτος ὄ-
ραν, ἄθ' ὑπὸ στεροπᾶς φλέγων
Θρηῆκιος βορέας, ἀτ-
των παρὰ Κύπριδος ἀζαλαῖς μανί-
αισιν ἔρεμνός ἀθαμβέσιν ἄρδισι
παιδόθεν ἔφλασεν ἀμετέρας φρένας.*

Apud Athenaeum legitur ἀθάμβησε κραταιῶς vel ἀθάμβη-
σεν κραταιὸς παιδόθεν φυλάσσαν et φυλάξου. Bergkiius

scripsit ἀθαμβέσι καρτερῶς παιδόμεν ἔφλασεν. At καρτερῶς vel per metrum ferri non potest. Posui ego ἄρδιασι, non quod id certum putarem, sed ut metro tamen et sententiae conveniens.

CAP. XXV.

D e v e r s u h e r o i c o .

§. 306.

Hexameter heroicus, quod omnium metrorum et antiquissimum et celebratissimum est, eo differt ab illo hexametro catalectico in disyllabum, de quo §. 299. dictum, quod non per dipodias incedit, sed ut plurimum in duo similia quidem, sed inaequalia, omnino autem in varia membra dispescitur. Ea membrorum varietas facit, ut hic versus, quod etiam in trimetro iambico observatum est, non modo sine incunditate in infinitum repeti possit, sed etiam, mensurae quoque accedente multiplici variatione, diversissimis rebus apte exprimentis idoneus sit.

§. 307.

Caesurae a metricis quattuor commemorantur, πενθημιμερής, κατὰ τρίτον τροχαῖον, ἐφθημιμερής, τετραποδία βουκολική:

— — — — — | — — — — —

— — — — — | — — — — —

— — — — — | — — — — —

— — — — — | — — — — —

Sed de his ita statuendum, usitatissimas maximeque commo-
das esse primas duas, quae *πενθημιμερῆς* et *κατὰ τρίτον
τροχαῖον* vocantur; rariorem esse tertiam, *ἑφθημιμερῆ*, quae
vehementior est; bucolicam denique a Graecis bucolicis fere
semper usurpatam, sed ita, ut simul una de duabus prioribus
adhiberetur; saepe autem etiam a ceteris poetis, ubi apta
videretur, admissam. Omninoque virtutem longioris carminis
in varietate caesurarum apte temperata cerni, saepeque plures
uno in versu fieri. Quarum eae, quae in arsi fiunt, magis
masculae sunt: easque in universum, nisi ubi molle argu-
mentum obstaret, in poesi Graeca usque ad Nonnum prae-
latas videmus: Nonno, et qui deinceps secuti sunt poetae,
molliores istae, quae in trochaeo fiunt, ultima dactyli syllaba
sequenti membro relicta, magis placuere, coniunctae cum fre-
quenti usu dactylorum, uude magna nascitur numeri volubi-
litas. Dictum ea de re in diss. de aetate Orphei Argonau-
ticorum. Deinceps alii accuratius severissimas Nonni eius-
que sectatorum leges metricas aperuerunt: Wernickius in
adnotationibus ad Tryphiodorum, C. Lehrs in Quaestionibus
epicis, qui etiam de Oppianorum carminibus disputavit, Stru-
vius in dissertatione de exitu versuum in Nonni carminibus
edita Regimonti a. 1834. Ac Nonni quidem illa quum in
aliis rebus severitas, tum in eo, quod non duos continuos
spondeos posuit, numeros effecit maxima volubilitate et cele-
ritate fluentes, eo ipso autem tam inter se similes, ut reci-
tantem non consistere sinant, sed rapiant secum atque au-
ferant, pereatque illa praeclara numerorum varietas, quam in
Homericis carminibus admiramur.

Etiam Alexandrini poetae singulari quadam diligentia
numeros heroici versus elaborarunt: quorum de Apollonio
Rhodio disseruit R. Merkel, cuius dissertatio hoc ipso anno
Magdeburgi edita inscripta est *zu Apollonius Rhodius*.
Sunt tamen in hoc genere nonnulla, quae non tam secundum
certa praecepta, quam sensu quodam admoniti fecisse poetae
videantur. Quare modo admiserunt aliquid, modo repudia-
runt, prouti aptum aut non aptum videretur. Quod cur ita

visum sit, propria cuiusque loci ratione considerata apparebit.

De Quinto Smyrnaeo dicit in Posthomerorum editione Arm. Koechly.

§. 308.

Quoniam in singulis pedibus, si dactyli sunt, ter incidi potest, numerus caesurarum omnium est sedecim. Ex his hae maxime memorabiles sunt. Prima, in prima arsi: Hom. Iliad. α. 51. Od. μ. 439.

αὐτὰρ ἔπειτ' αὐτοῖσι βέλος ἔχευκῆς ἐφίαις
βάλλ'. -αἰεὶ δὲ πυραὶ νεκρῶν καλοῦτο θάμεια.
ἐλδομένῳ δέ μοι ἦλθεν
ὄψ'. -ἦμος δ' ἐπὶ δόρυον ἀνήρ ἀγορήθεν ἀνέστη.

§. 309.

Tertia, in fine primi pedis: Iliad. ω. 500. Virg. Georg. IV. 195.

τὸν σὺ πρῶτῃν κτεῖνας ἀμυνόμενον περὶ πάτρης
Ἔκτορα· -τοῦ νῦν εἰνεχ' ἰκάνω νῆας Ἀχαιῶν.
*Vt cymbae instabiles fluctu saetante saburram
tollunt: -his sese per inania nubila librant.*

§. 310.

Quarta in secunda arsi: Theocr. XXV. 260. Virg. Georg. II. 296.

τῷ μὲν ὑπὲκ χειρῶν ἔφυγεν τανύφλοιος ἐρινεὸς
καμπτόμενος, -τηλοῦ δὲ μιῆ πῆδησεν ἕφ' ὄρμη.
*Tam fortes late ramos et brachia tendens
huc illuc, -media ipsa ingentem sustinet umbram.*

§. 311.

Sexta in fine secundae theseos, rara illa. Virgilius, curiosissimus in hoc genere, Georg. III. 99.

ut quondam in stipulis magnus sine viribus ignis incassum furit: -ergo animos aevumque notabis.

§. 312.

Septima, in tertia arsi quae πενθημιμερής dicitur, usitatissima omnium. Haec gravis est et elegantissime versusum dividit:

fortunam Priami-cantabo et nobile bellum.

§. 313.

Octava, in media tertia thesi, quae dicitur κατά τρίτον τροχαῖον.

Orphei Calliopea-Lino formosus Apollo.

Haec quia lenis est, frequentissima est in molli argumento, ut in Moschi epitaphio Bionis. Eadem volubilitatem auget. Hom. Od. λ. 598.

αἴτις· ἔπειτα πέδονδε κυλλνδετο λᾶας ἀναιδής.

§. 314.

Nona, in fine tertii pedis, perrara, quoniam in duas aequales partes versusum dividit, admissa a Virgilio Georg. I. 358.

montibus audiri fragor: -aut resonantia longe.

§. 315.

Decima, in quarta arsi, quae ἐφθημιμερής vocatur. Idem Georg. I. 201.

non aliter, quam qui adverso-vix flumine lembum remigiis subigit.

§. 316.

Vndecima, in media thesi quarta, quae κατά τέταρτον τροχαῖον a grammaticis vocatur, rarissima est apud bonos

poetas, quia mirum quantum numeros debilitat. Iliad. ε. 394. ψ. 760.

*Πηλεὺς θῆν μοι ἔπειτα γυναῖκα-γαμέσεται αὐτός.
ἄγχι μάλ', ὡς ὅτε τίς τε γυναικὸς ἐυζώνοιο.*

Tolerabilior fit, si certe simul in vicinis arsiibus voces finiuntur, ut Iliad. ζ. 2.

πολλὰ δ' ἄρ' ἔνθα καὶ ἔνθ' ἴθυσε μάχη-πεδίωιο.

Latini negligentiores hac in re fuerunt, Ovidius maxime et Calpurnius. Plura vide de hac caesura in diss. de aetate Orph. Arg.

§. 317.

Duodecima, in fine quarti dactyli, nobilis et gravis caesura, non modo bucolicis Graecis, a quibus nomen habet, sed saepe epicis quoque magna cum vi usurpata est. Hom. Iliad. δ. 424.

*πόντῳ μὲν τὰ πρῶτα κορύσσεται· αὐτὰρ ἔπειτα
χέρσῳ ῥηγνύμενον μέγ' ἄλκιβροτ' ἄμφι δέ τ' ἄκρας.*

Saepe ea apud epicos fit quarto pede spondeo, ita ut veterimi eo loco etiam trochaeum aliquando admiserint. Iliad. λ. 36. Enn. Ann. I.

*τῆ δ' ἔπι μὲν Γοργὼ βλοσυρῶπις ἑσπεράνωτο.
omnis cura viris, uter esset endoperator.*

Vide supra §§. 71. 83. Multo rarius Graeci quam Latini poetae posuerunt vocabulum trium longarum syllabarum quod quartum pedem terminaret, ut Iliad. α. 11. β. 522. λ. 82. 823. μ. 316. ν. 245. Odyss. μ. 267. φ. 15.

§. 318.

Tertia decima, in quinta arsi, rara. Ea usus Ennius:

*nam mo visus homo pulcer per amoena salicta
et ripas raptare, locosque novos: ita sola
post illa, germana soror, errare videbar,
tardaue vestigare et quaerere te, - neque posse
corde capessere: semita nulla pedem stabilibat.*

§. 319.

Quinta decima, in fine quinti pedis, improbata grammaticis Graecis: v. Schol. Harl. ad Hom. Od. β. 77. Bentleius ad Lucan. I. 231. observavit Latinos, ubi hac caesura utantur, fere in ultimo pede duas voces monosyllabas ponere: ut Virg. Ecl. VII. 35.

nunc te marmoreum pro tempore fecimus: - at tu

Sic Propertius in C. Lachmanni ed. I. 9, 15. II. 1, 25. III. 20, 1. 19. 24, 15. 28, 47. IV. 1, 31. 3, 15. 18, 33. 23, 13. Causa haec est, quod sic ultimus pes, duplici arsi constans, longius producitur, eoque nimiam membrorum inaequalitatem quodammodo compensat. Quod addit Bentleius, disyllabam vocem in ultimo pede sic poni, si aut ipsa repetita sit, aut sensus saltem, qui sit in ea, argutum, non verum est. Virg. Aen. X. 195.

ingentem remis Centaurum promovet: - ille

Apud Propertiam sic II. 1; 53. III. 13, 23. V. 1, 9. 4, 59. 6, 13.

§. 320.

Sexta decima, in sexta arsi, fit voce monosyllaba versum finiente, quae non est enclitica. Quae incisio facit, ut ultimus pes mutato numero ex duabus arsibus constet. Graviter Od. θ. 69. Dionys. Perieg. 759. Virg. Aen. I. 105. Georg. I. 247.

*γαῖαν ὁμοῦ καὶ πότον· ὀρώρει δ' οὐρανόθεν· ῥῆξ.
ἐσχατιῆς· πῆρι δὲ σφι δυσήνεμος ἐκίτταται· χθών.*

*dát latus, insequitur cumuló praeruptus aquae-
móns.*

illic, ut perhibent, aut intempesta silet-nóx.

Et in re pusilla Virg. Georg. I. 181.

tím varias illudunt pestes: saepe éxiguus-mús.

Horatius:

párturiunt montes, nascétur ridiculus-mús.

§. 321.

Inelegans est versus, qui quocumque modo partes habet nimis aequales. Vt hi Ennii:

*Poéni pervortentes-ómnia circumcursant,
disperge hostes, -distrahe, diduc, -dívide, differ.*

Lucret. II. 77.

avígescunt aliae gentes, aliae minuuntur.

Aut qualem in hanc rem proposuit I. H. Vossius ad Virg. Georg. II. 519.

sole cadente iuvenus aratra reliquit in arvo.

§. 322.

Latinos observatum est non amare versum vocabulò finire, quod mensura Ionicum a minore refert. Eius rei caussa non in tali vocabulo sita est, sed in praecedente, quia, quum Latina lingua non habeat voces oxytonas, iniucundum est vocem iambicam, spondiacam, anapaesticam eo in loco ultima acuta audiri, ubi iam remissior esse, non intensior fieri numerus debet. Vt in versu Lucretii modo allato. Quare curari solet, ut aut Graeca sint ultima vocabula, aut longior sit vox penultima, quae quod duplicem ictum habet, eum, qui est in extrema syllaba, habet debiliorem:

*Amphion Dircaeus in Actaeo-Aracyntho
lamenti gemituque et femineo-ululatu.
ambrosiae succos et odoriferam panaceam.*

Eadem caussa, quod numeri vim in extremo versu minui convenit, minus elegantes sunt longiores eo in loco voces, ut apud Lucret. III. 71.

conduplicant avidi, caedem caedi accumulantes.

§. 323.

De mensura disputatum in diss. de aetate Orph. Arg. et a Spitznero in libro de Graecorum versu heroico. Grammatici abnormes versus commemorant ἀκεφάλους, λαγαρούς, μειούρους, δολιχοούρους sive μικροσκελεις, προκεφάλους, προκολλους. Vide Athenaeum XIV. p. 620. C. et Scholiastas Hephaestionis. Nihil haec nisi commenta sunt, prosodiae ignoratione excogitata.

§. 324.

Eodem referendus, qui anapaestus vel proceleusmaticus pro spondeo vel dactylo videri potest, contractione in spondem vel dactylum mutandus:

*Βορέης καὶ Ζέφυρος, τῷ τε Θρήκηθεν ἄητον.
νέα μὲν μοι κατέαξε Ποσειδάων ἐνοσίχθων.
πλέονίς κεν μνηστήφες ἐν ὑμετέροισι δόμοισιν.
ἔκ δὲ στέατος ἔνικε μέγαν τροχόν ἔνδον ἰόντος.*

Iliad. ι, 5. ψ. 195. Od. ι. 283. σ. 246. φ. 178. 183. Ennius tamen et proceleusmaticum et anapaestum in primo pede admisit in his versibus p. 135. 159. ed. Hessel.

*capitibus nutantis pinus rectosque cupressos.
melanurum, turdum, morulamque, umbramque
marinam.*

§. 325.

Trochaicum pro spondeo Homerus indulsit sibi paucis quibusdam in locis, et quidem in primo quartoque pede. Od. κ. 493. μ. 267. hymn. Apoll. 373.

μάντιος ἀλαοῦ.

Πύθιον καλέουσι ἐπώνυμον.

Iiad. β. 731. ο. 554.

τῶν αὐθ' ἠγείσθην Ἀσκληπιοῦ δύο παῖδε.

ἐντρέπεται φίλον ἦτορ, ἀνεψιοῦ κταμένοιο.

Etsi, quum fuerint, qui *Ἀσκληπιόν* pronuntiarent, hoc quidem ab accentu veniam habere potuit. Vide Elem. d. m. p. 56. Alia, quae huc trahi possunt, v. supra §§. 71, 83. et 317.

§. 326.

Quintus pes ut plurimum dactylus est. Apud Latinos quidem si spondeus est, fieri hoc solet cum gravitate quadam. Virg. Ecl. IV. 49. Propert. II. 14, 49.

*cara deum soboles, magnum Iovis incrementum.
sunt apud infernos tot millia formosarum.*

Nullus Latinorum hoc exitu tantopere delectatus est, quam Catullus. Ac plerumque curant Latini, ut finis versus fiat voce quattuor syllabarum. Trisyllaba vox car minus probetur, intelligi potest ex §. 322. Itaque minor elegantia in his est Catulli LXVI. 57. et Virgilii Aen. VII. 634.

*ipsa suum Zephyritis eo famulum legarat,
aut levis ocreas lento ducunt argento,*

quam in his eorundem poetarum, Georg. III. 276. Aen. VIII. 679. Epithal. Pel. et Thet. 44. 96. 298.

*saxa per et scopulos et depressas convallis.
cum populo, patribusque, penatibus, et magnis
dis.*

*regia, fulgenti splendent auro atque argento.
egressus curvis e litoribus Piraei.
cum thiaso Satyrorum et Nysigenis Silenis.*

§. 327.

Recentiores et Graecorum et Romanorum poetae caverunt, ne ex solis spondeis versum facerent. Vnde Albinus ap. Maximum Victorinum p. 1959. dicit,

vilem spondeo totum concludere versum.

Homerus tamen saepius tales habet:

Ἀτρεΐδης· τὼ δ' αὖτ' ἐκ δίφρου γονναζέσθην.

Vide Iliad. λ. 130. ψ. 221. Od. ο. 333. φ. 15. χ. 175. 192. Ion Chius in Brunck. Anal. T. I. p. 162. fr. II. 5. Ennius:

olli respondet rex Albae longae.

et saepius. Lucret. VI. 1133. Catull. CXVI. 3. Rari sunt etiam hi versus, qui paucos ab initio dactylos habent, et deinde in spondeos exeunt. Catull. LXVIII. 87. Virg. Georg. III. 276.

*nam tum Helenae raptu primores Argivorum.
saxa per et scopulos et depressas convallis.*

§. 328.

Quoniam in fine cuiusque versus pausa fit, praetulerunt poetae eas verborum formas, quae longa syllaba finirent versum, iis, quae brevi. Itaque et *v* paragigmaticum addiderunt, et *εἶναι, αἰεῖ*, quam *ἔμμεν, αἰέν*, in fine versus ponere maluerunt. V. de emend. rat. Gr. gramm. p. 22. seq. et praefat. ad Orph. p. 9.

§. 329.

Graeci semper integra voce versum heroicum terminant. Vnde vetus poesis multa truncavit vocabula, ut *ἦλ, δῶ, κρι*, de quibus v. Strabonem VIII. p. 364 (560). Sed grammatici Iliad. θ. 206. ξ. 265. ω. 331. dederunt *ἐρόνονα Ζῆν'*, quod pessime quidam scribunt ultima littera sequenti versui addita. Nam quum elisio neque apud Graecos, neque apud Lati-

nos caesuram impediatur, apertum est, praecedenti vel versui vel membro attribuendam esse syllabam, quae eliditur. Fuisse, qui *Zην* monosyllabum scriberent apud Homerum, colligas ex Eustathio p. 984. iait. Iique recte. Alteros Virgilius, exquisitae doctrinae laudem affectans, secutus: Georg. I, 295.

*aut dulcis musti Volcano decoquit humorem,
et foliis undam tepidi despumat aheni.*

Vide II. 69. 344. III. 242. 449. et Macrob. V. 14.

§. 330.

In parum utilibus grammaticorum subtilitatibus numerandus versus, quem κατ' ἐνόπλιον vocant, qui ex duorum dactylorum et spondei iteratione constat, ut Iliad. α. 357.

ὡς φάτο δακρυχέων, τοῦ δ' ἔκλυε πότνια μήτηρ.

Metrum κατ' ἐνόπλιον, de quo v. Schol. Hephaest. p. 91 (178.). Eustath. p. 1899, 60. Schol. Aristoph. Nub. 951. et quae ibi adnotavi, quibus addendi Plato de rep. III. p. 400. B. et Scholiastes eius p. 155., de quo disputatum in Elem. d. m. p. 352. has videtur formas habuisse:

— 00 — 00 — —
— 000 — 00 — —
— 00 — — 0000

§. 331.

Alium versum grammatici λογοειδῆ vel πολιτικὸν vocant, quod ad prosam orationem accedat: II. λ. 679.

ἵππους δὲ ξανθὰς ἑκατὸν καὶ πενήκοντα.

Ac sane est quoddam genus versus heroici, in quo, nulla gravitatis ratione habita, hoc tantum curatur, ut ne prorsus rudes atque ineptos numeros habeat. Eo usi sunt, qui leviora argumenta et non multum supra prosam orationem elata aliquo tamen metro comprehendere volebant, ut Arcestratus, cuius poema saepissime laudatum ab Athenaeo, et Horatius

in Epistolis, ac magis etiam in Sermonibus. Vide Morgensternii diss. de satirae atque epistolae Horatianae discrimine p. 28. seqq.

CAP. XXVI.

De hexametro μειούρω.

§. 332.

Versum *μείουρον* metrici vocant, cuius ultimus pes pyrrhichius vel iambus sit, qualem esse dicunt hunc II. μ. 208.

Τρῶες δ' ἐξήγησαν, ὅπως ἴδον αἰόλον ὄφιν.

At in hoc versu ὄφιν pronuntiandum esse, iam veterum quidam monuerunt.

§. 333.

Sed vere a quibusdam facti sunt versus *μείουροι*. Terentianus Maurus p. 2425. v. 1931. de Livio Andronico in Inone:

*Livius ille vetus Graio cognomine suae
inserit Inoni versus, puto, tale docimen.
praemisso heroo subiungit namque μείουρον,
hymnum quando chorus festo canit ore Tri-
viae:*

*et iam purpureo curas include cothurno,
baltens et revocet volucres in pectore sinus,
pressaque iam gravida crepitent tibi terga pha-
retra:*

dirige odorisequos ad certa cubilia canes.

nisi qui in dactylica poesi Graecorum non habetur pro hiatu, neque syllabam ancipitem, adeo ut perraro brevis syllaba caesurae atque arseos vi eo loco producat. Vide diss. de aetate Orph. Argon. et Iacobium in Actis Monacens. vol. I. Fasc. II. et III. et in praefat. ad Anthol. addendisque ad eam; ac Friedemannum in diss. de media syllaba pentametri Graecorum elegiaci.

§. 335.

Non nisi nominis proprii necessitas, et huius quoque compositi, excusare neglectionem caesurae potest. Vix aliud hodie exstat exemplum, quam Callimachi fr. 192.

ἱερὰ νῦν δὲ Διοσκουρίδew γενεή.

Elisio neque apud Graecos neque apud Latinos obest caesurae. Meleager XII. 4.

τὸν τριπάνουρον Ἔρωι ἔπλασεν ἐν καρδίᾳ.

Catull. LXVIII. 82.

quam veniens una atque altera rursus hiems.

vide ibidem v. 90. et LXXV. 8. XC. 4.

§. 336.

Spondei in prima, non in secunda parte admittuntur, quia finem numeri commodius et facilius incedere, non augeri tanto pondere convenit.

§. 337.

Inelegans versus est singulos pedes singulis vocibus comprehensos habens. Theogn. 448. Catull. LXXVI. 8.

οὔτως, ὡςπερ νῦν, οὐδενὸς ἄξιος εἶ.

aut facere, haec a te dictaque factaque sunt.

§. 338.

Prima pars versus elegantior est dactylo spondeum, quam spondeo dactylum praecedente.

*vix Priamus tanti totaque Troia fuit.
res est solliciti plena timoris amor.*

§. 339.

Romani hoc in versu elegantia superarunt Graecos, maxime vocibus, in posteriore potissimum parte, apte dispositis, cuius rei haec causa est, quod Latina lingua non habet vocabula *δξότρον*. Omnium minime probatur versus trisyllabo vocabulo finitus: Catull. LXVIII. 98.

nec prope cognatos compositum cineres,

Melior, sed non optimus habetur, qui vocabulo quattuor vel quinque syllabarum terminatur. Ibidem v. 18. 66.

*quae dulcem curis miscet amaritiam.
tale fuit nobis Munlius auxilium.*

Sed si Graeca est ea vox, probatur, ut saepius apud Propertium. Optimus est versus bisyllabo vocabulo terminatus, pedum fine in medias voces incidente:

*res est solliciti plena timoris amor.
ut reor a facie, Calliopea fuit.*

Quare minus elegans hic est:

vix Priamus tanti totaque Troia fuit.

§. 340.

Ultimam syllabam, si natura brevis est, consonante terminari curant, quia sic facilius produci potest. Non est elegans vocali brevi terminata. Catull. LXVII. 2.

salve, teque bona Iuppiter auctet opè.

Vide v. 6. 10. LXVIII. 70. LXXX. 2. XCI. 1. Tibull. I. 3, 92. 5, 66. 8, 48. 9, 78. vel.

scitis et in quo me corruerit genere,

Catull. LXVIII. 52. Vide LXXXVIII. 8. CVI. 2. CX. 6.
Tibull. I. 10, 14. Propert. I. 16, 30.

§. 341.

Solet hic versus hexametro heroico subiici: quod antiquissimum est stropharum genus. Nomen ei elegorum. Semel usurpatum est in tragoedia, apud Eurip. *Androm* v. 103. seqq.

§. 342.

Propter aequalitatem membrorum non est hic versus talis, qui solus saepius repeti possit. Neque hoc factum, nisi in Philippi Thessalonicensis epigr. 4. in Brunck. *Anal. T.* II. p. 212. s. *Anth. Pal.* XIII. 1. et in illo Virgilii lusu, *sic vos non vobis.*

CAP. XXVIII.

De versibus Aeolicis.

§. 343.

Versus Aeolicos metrici dicunt ex puris dactylis, praeter catalexin, componi, primum autem pedem habere quemcumque pedem disyllabum. Ex quo apparet, esse hos versus dactylicos cum basi. Scholastes Hephaestionis p. 90 (177). etiam spondeos pro dactylis agnoscit. Videntur duo genera constituenda esse horum versuum, id, quo Dorica poesis usa est, quam sequuti sunt scenici poetae Atticorum, et illud, quod Aeolenses lyrici usurparunt. Dorica illa poesis a basi pyrrhichium excludit, solis iambo, trochaeo, spondeo locum concedens, post basia autem pro dactylis etiam spondeos recipiens. Aeolenses vero etiam pyrrhichium in basi posuerunt, ceteros pedes videntur puros dactylos servasse. V. Theo-

criti carmen XXIX. Iniuria hos poetas reprehendit Bentleius ad eprigramma metris Horatianis in Pasiphaen scriptum, deceptus a veteribus metricis.

§. 344.

Genera Aeolicorum versuum haec memorat Hephaestio: trimetrum, qui rectius dimeter vocabitur, catalecticum in disyllabum:

*θυρωρῶ πόδες ἐπιτορόγιοι,
τὰ δὲ σάμβαλα πεντεβόεια·
πίσσηγοι δὲ δέκ' ἔξεπόμεσαν.*

§. 345.

Tetrametrum, rectius trimetrum, acatalectum. Sappho:

*ἔρος δ' αὐτὲ μ' ὁ λυσιμελῆς δονεῖ,
γλυκύπικρον ἀμάχανον ὄρητον·
Ἄτθι, σοὶ δ' ἐμέθεν μὲν ἀπήχθετο
φροντισθην, ἐπὶ δ' Ἀνδρομέδαν ποτῆ.*

Alcaeus apud Schol. Platon. p. 51.

οἶνος, ὦ φίλε παῖ, καὶ ἀλάθεια.

§. 346.

Pentametrum, rectius tetrametrum, catalecticum in disyllabum:

*τέω σ', ὦ φίλε γαμβρέ, καλῶς εἰκάσσω;
ὄρηακι βραδινῶ σε μάλιστα εἰκάσσω.*

§. 347.

Pentametrum, rectius tetrametrum, acatalectum. Sappho:

ἡράμαν μὲν ἐγὼ σέθεν, Ἄτθι, πάλοι πόκα.

Alcaeus ap. Aristoph. Vesp. 1232. Theocr. carm. XXIX.

§. 348.

Hexametrum, rectius pentametrum, catalecticum in disyllabum, quem metrici veteres ἔπος Αἰολικὸν vocant:
*κίλομαι τινα τὸν χαριέντα Μένωνα καλέσαι,
 εἰ' ἤρη' σύμποσις ἐπ' ὄνασιν ἔμοι γεγενῆσθαι.*

§. 349.

Plures, et quosdam praelongos huius generis versus, sed admissis Dorico more etiam spondeis, posuit Aeschylus in Persis v. 866. seqq. de quibus v. Elem. d. m. p. 363. seqq.

CAP. XXIX.

De dactylicis logaoedicis.

§. 350.

Logaoedici versus dicti sunt, qui ob dactylici et trochaici numeri coniunctionem medii inter cantum et communem sermonem viderentur. In quo genere metri quoniam dactyli et trochaei uno ordine periodico continuantur, puros conservari dactylos consentaneum est.

§. 351.

Plerumque duobus trochaeis terminantur. Vt Alcaicus versus apud Hephaestionem,

καὶ τις ἐπ' ἑσχατιαῖσιν οἰκίς,

et Praxilleus,

ὦ διὰ τῶν θυρίδων καλὸν ἐμβλέποισα,

παρθένη τὰν κεφαλάν, τὰ δ' ἔνερθε νύμφα.

§. 352.

Formae logaoedicae inveniuntur plurimae. Aeschylus in Prom. 165. numerum condidit ex trochaico monometro hypercatalecto et logaoedico, qui septem dactylos et duos spondeos complectitur. Brevissima forma apud Pindarum exstat Ol. I.

ἔξαπατῶντι μῦθοι.

§. 353.

In arsin exeunt hi. Pind. Nem. VI. epod. 4.

ἔρνεα πρώτος ἀπ' Ἀλφειῦ.

Soph. El. 1414.

μοῖρα καθ'αμερία φθίνει, φθίνει.

§. 354.

In tres trochaeos terminantur hi: Soph. Oed. C. 119.

ἐκτόπιος σὺθεῖς ὁ πάντων,

In Electr. 1413.

ὦ πόλις, ὦ γενεὰ τάλαια, γῆν σε.

§. 355.

Videri saepe possunt logaoedici esse, qui alios numeros habent, antispasticos maxime et choriambicos, in primis apud scenicos poetas. Produnt se hi tum mensuris in antistropha a logaoedico numero alienis, tum consociatione cum aliis numeris, quae eos his potius, quam logaoedicis adnumerandos docet. Id fieri solet in his potissimum formis:

— — — — —

— — — — —

— — — — —

— — — — —

— — — — —

— — — — —

— — — — —

— — — — —

Aesch. Ag. 752. Qui ubi iambum vel spondeum ab initio habet, interdum non logaedicus, sed hoc numero est,

⏏ | ⏏⏏⏏

Aesch. Ag. 749. 762.

ἀκασκαῖον ἄγαλμα πλούτου
τεκνοῦσθαι, μηδ' ἄπαιδα θνήσκειν.

§. 358.

Vna syllaba longior hic est apud Pind. Isthm. VII. epod. I.

μυρίων ἐτίρων ἐς Ἄργος ἵππιον.

CAP. XXX.

De versibus anapaesticis.

§. 359.

Versuum anapaesticorum duo genera sunt, unum, quod per dipodias incedens plenam habet mensuram arseos, unde spondeum, dactylum, proceleusmaticum recipit, hac forma,

⏏ | ⏏⏏ ⏏⏏

alterum, qui cyclii anapaesti vocantur, quod ex longioribus ordinibus constat, et arsin habet irrationalem; unde et solutio arseos exclusa est, nisi forte in nomine proprio, nec dactylus pro anapaesto admittitur. De his v. Dionys. Hal. de comp. verb. p. 226.

§. 360.

Eorum, qui per dipodias incedunt, saepe invenitur, monometer acatalectus:

κατὰ γὰρ οἰκείν.

Aesch. Eum. 841. 844. 846. Frequens hic est in systematis dimetrorum, ubi basis anapaestica vocari solet. Synesius tres hymnos hoc metro scripsit, in secundo pede, quoniam ultimam contra morem veterum ancipitem esse statuebat, etiam tribrachum et trochaeum sibi indulgens.

§. 361.

Trimetro catalectico Simmiam integrum carmen scripsisse testatur Hephaestio:

Ἰοτία ἄγνῶ, ἀπ' ἐϋξέτων μετα τοίχων.

§. 362.

Plures anapaesticorum versuum formas enumerat Servius in Centimetro. V. Gaisf. ad Heph. p. 290. seq.

CAP. XXXI.

De anapaesticis dimetris.

§. 363.

Continuatio numeri eiusdem per systemata quum in omnibus numeris, tum maxime in anapaestico scenicorum poetarum propria est. Haec anapaestica systemata, nunc antistrophica sunt, nunc non antistrophica: nunc Dorica dialecto, nunc communi, nunc promiscue utraque scripta. Sunt autem alia systemata legitima, quae finiuntur versu catalectico,

qui paroemiacus vocatur; alia non legitima, quae liberio-
rem conformationem habent: et haec plerumque Dorica dia-
lecto scripta sunt.

§. 364.

In legitimis systematis perpetuitatem numeri, exclusam-
que a fine versuum syllabam accipitem primus animadvertit
Bentleius in epist. ad Millium et diss. de Phalaride. Cetera
persecutus est Porsonus in praef. ad Hec. p. 45. seq. Quam-
quam hiatus et syllaba brevis, quae quidem in consonantem
exeat, interdum in fine versus, ubi vel persona mutatur, vel
finis sententiae est, admissa invenitur. Vide Soph. Oed. C.
139. -143. 170. 173. Eurip. Hec. 82. Aesch. Agam. 803.
Pariterque hiatus in exclamatione et allocutione veniam habet.
Aesch. Ag. 1546.

ὠὸ γᾶ, γᾶ, εἶθε μ' ἰδέξω.

Soph. Oed. C. 180.

*ἄγε νῦν σύ με, παῖ,
ἐν ἄν εὐσεβίας ἐπιβαλόντες.*

Nusquam vero Creticum in fine versus poni licitum.

§. 365.

Eum hiatus, qui sit longa vocali diphthongove ante
vocale corripienda, non nimis raro invenias. Aesch. Pers.
39. 542.

*καὶ ἐλειοβάται ναῶν ἐρέται.
ποθέουσαι ἰδεῖν ἄρτινυγίαν.*

Et in dactylo anapaesti locum tenente, v. 61. et ap. Eurip.
Hec. 125.

*αἰχεται ἀνδρῶν.
τῷ Θεσείδῃ δ' ὄζω Ἀθηναίων.*

W. Seidl. de vers. doctm. p. 96.

§. 366.

Caesuram paroemiacus nullam, sed acatalecti dimetri legitimam habent in secunda arsi:

Τελαμώνιε παῖ, τῆς ἀμφιφύτου.

Saepe tamen caesura fit in brevi syllaba, quae hanc arsin sequitur. Aesch. Ag. 52.

πτερόγων ἰρετρομοῖσιν ἰρεσσομένη.

Exempla collegit Gaisford. ad Heph. p. 279. Vtraque caesura non plane neglecta putatur, si fit in commissura verbi compositi. Aesch. Prom. 172. Aristoph. Thesm. 49.

*καὶ μὲ οὔτε μελι-γλώσσοις πειθοῦς.
μέλλει γὰρ ὁ κάλλι-επῆς Ἀγάθων.*

Sed haec rara sunt. Apud comicos tamen interdum, sed per raro, negligi videtur caesura: Aristoph. Pac. 1002.

δούλοισι χλανισκιδίων μικρῶν.

Quod in Avibus v. 523. legitur,

ἄν δ' ἀνδράποδ', ἡλιθίου, Μανῆς,

sensor nescio quis in diurnis litterariis Ienensibus a. 1823. n. 30. eiectis quae interpretes adscripserunt, recte indicavit sic emendandum esse, postulante etiam versu antithetico, qui est 611.

ἄν δ' αὖ Μανῆς.

Vitiosum est etiam quod ibidem invenitur v. 536.

κἄπειτα κατεσκέδασαν θερμόν.

Corrigendus finis systematis hoc modo:

*κἄτ' ἔσκέδασαν θερμόν ψυχρῶν
τοῦτο καθ' ἑμῶν
αὐτως ὡς περ κενεβραίων.*

§. 367.

Rarissime vocabulum etiam ultra versum una brevi syllaba protenditur. Aristoph. Vesp. 750.

Ἦν ὁ κήρυξ, φησί τις ἀψήφιστος; ἀνιστάσθω.

Hic enim, si priorem versum monometrum facias, in hoc illa vocabuli divisio admittenda erit. Plerumque, apud tragicos potissimum, monometro constituendo vitatur haec divisio, ut in Agam. 1564.

*ἀλλ' Ἴφριγένειά νιν ἀσπασίως
θυγάτηρ, ὡς χρεή,
πατέρ' ἀντιώσασα πρὸς ὠκύπορον.*

Atque ubique, si antistrophica carmina sunt, etiam antistrophali distinctioni favet, quae saepe, sensu postulante ita facienda est, ut plures monometri uno in systemate sint. Vide Aristoph. Nub. 1012.

§. 368.

Proceleusmaticus apud tragicos non invenitur in legitimis systematis pro anapaesto. Rarissime apud comicos. Aristoph. Nub. 916.

διὰ σὲ δὲ φοιτᾶν.

§. 369.

Anapaestum in legitimis systematis apud tragicos non antecedit dactylus in eadem dipodia; apud comicos raro. Aristoph. Pac. 168.

καὶ μύρον ἐπιχειεῖς; ὡς ἦν τι πεδῶν.

V. Ephippum ap. Athen. VII. p. 322. E. Sed finitae dactylo dipodiae recte succedit apud tragicos anapaestus. Eurip. El. 1319.

θάρασε, Παλλάδος ὄσταν ἦξες.

praesertim dactylo finem versus tenente, ut ibidem v. 1322.

*σὶγγονέ φιλάται·
διὰ γὰρ ζευγυῖσ' ἡμᾶς πατέρων.*

V. Aesch. S. ad Th. 833. 873.

§. 370.

Dactyli saepissime substituuntur anapaestis, etiam continui. Quinque habet Aeschylus Agam. 1561., septem Euripides in Hippol. 1361. cuiusmodi versus cavendum ne quis ictu in prima dactyli syllaba facto, quum in secunda debeat, in recitando mutet in dactylicos:

*πρόσφορά μ' αἴρετε, σύντονα δ' ἔλατε
τὸν κακοδαίμονα καὶ κατάρατον.*

§. 371.

Qui claudit legitima systemata paroemiacus, eosdem pedes habet, quos exitus versus heroici: raro ut tertius spondens sit: Aesch. Pers. 52.

Ἰππων εἴματα Ἰωσθάνης.

V. Agam. 374. Suppl. 8. Primus tamen pes saepe dactylus est: Aesch. Choeph. 377.

παισὶ δὲ μᾶλλον γεγένηται.

§. 372.

Versu paroemiaco sententiam finire par est, etiam si aliud deinde systema anapaesticum sequitur. Sed sufficit etiam minor interpunctio interdum, ut in Agam. 65.

*διακνωσμένης τ' ἐν προτελείῳ
κάμακος θήσων Δαναοῖσιν,
Τρωσὶ δ' ὁμοίως.*

De quo loco v. Elem. d. m. p. 379.

X. οἶμοι, θανάτου τοῦτ' ἰγγυτάτω
τοῦπος ἀφίεται. ἄστ.

KP. θαρσεῖν εὐδὲν παρμυνοῦμαι,
μὴ οὐ τάδε ταύτη κατακυροῦσθαι.

ANT. ὦ γῆς Θήβης ἄστυ πατρῶον, ἐπιφδ.
θεοὶ τε πατρογενεῖς,

ἄγομαι δῆ, κοῦκ ἔτι μέλλω.
λεύσσετε, Θήβης οἱ κοιρανίδαί,
τὴν βασιλῖδα τὴν μοῦνην λοιπήν,
ἦμα πρὸς οἶων ἀνδρῶν πάσχω,
τὴν εὐσεβίαν σεβίσασα.

Vide Eurip. Hec. 59—99. ed. Pors., ubi admixti sunt quidam alii versus: Finiuntur isti anapaesti versus caesura caerente et paroemiaco in secundo pede dactylum habentē:

ἀπ' ἐμᾶς οἶν, ἀπ' ἐμᾶς τῶδε παιδὸς
πέμψατε, δαίμονες, ἱκετεύω.

§. 376.

Liberioris systemati hoc exemplum ponimus. Eur. Hecub. 156.

οἶ γὰρ μέλα, τί ποτ' ἀπίσω;
ποίαν ἀχώ; ποῖον ὀδυρμόν;
δειλαία δειλαίου γήρωσ,
δουλείας τᾶς οὐ τλατᾶς,

5. τᾶς οὐ φερτᾶς. ὦ μοι μοι.
τίς ἀμύνει μοι; ποῖα γενεά;
πότ' ἀ δὲ πόλις; φροῦδός πρέσβυς,
φροῦδοῖ ἠυῖδες.

10. ποίαν, ἢ ταύταν, ἢ κείναν
στείχω; ποῦ τις θεῶν ἢ δαίμων
ἐπαρωγός; ἰὼ κἄκ' ἐνεγκοῦσαι
Τρωάδης, ὦ κἄκ' ἐνεγκοῦσαι
κῆματ', ἀπωλίσσασ', ἄλλασατ' οὐκένι μοι βίος
ἄγνωστος ἐν φάει.

15. ὦ τλάμων, ἄγησαι μοι, πούς,
 ἄγησαι τᾶ γηραιά
 πρὸς τάνδ' ἀλλάν· ὦ τέκνον, ὦ παῖ
 δυστανοτάτας ματέρος, ἔξειλθ',
 ἔξειλθ' οἴκων, ἕϊε ματρός.

Quorum versuum duodecimus, tertius decimus, undevicesimus dactylicus sunt, quartus decimus iambicus.

§. 377.

Systematis in quo solutiones crebrae sunt, exemplum praebet Aristophanes Av. 328.

προδεδόμεθ', ἀνόσιά τ'
 ἐπάθομεν· ὅς γὰρ φίλος ἦν, ὁμότροφά θ'
 ἡμῖν ἐνέμετο πεδία παρ' ἡμῖν,
 παρέβη μὲν θεσμούς ἀρχαίους,
 παρέβη δ' ὄρκους ὀρνίθων.

De antistropha horum v. Elem. d. m. p. 384. Aeschylus in Persis v. 938.

πρόςφθογγόν σοι νόστου τὰν
 κακοφάτιδα βοάν, κακομέλετον ἰάν
 Μαριανδυνοῦ θρηνητήρος
 πέμψω, πέμψω, πολύδακρον ἰαχάν.

§. 378.

Dimetrum solutas arses habentem fuerunt qui proceleusmaticum tetrametrum Aristophaneum vocarent, ut Hephaestio refert: sed peritioribus anapaesticum dici:

τίς ὄρεα βαθύκομα τὰδ' ἐπέσντο βροτῶν;

§. 379.

Spondiacos illos, quibus saepe plures continui catalectici inseruntur, ut valde graves et moestitiae aptos, tragici potissimum usurparunt, ita fere, ut antistrophici essent. Propria horum est neglectio caesurae. Catalectici illi, sive

paroemiaci, etsi ultimam habent ancipitem, tamen plerumque curatur, ut ea syllaba longa sit, quod id aptius toti horum versuum indoli visum est. Exempla horum versuum sunt in Persis a v. 925. in Hecuba, quorum quaedam allata §. 376. in Troadibus, in Iphigenia Taurica, in Ione, et alibi; tum apud Aristoph. in Ran. 372. ss. in Av. 1058. ss. in Pace 433. s. 464. ss. His spondiacis paroemiacis Synesius hymnum V. scripsit.

§. 380.

Si quando his versibus iunctus invenitur monometer hypercatalectus, verisimilius videtur, eum dochmiacum esse: ut in Hecub. 193. 196. ed. Pors.

*Πηλείδα, γένηα.
μάνυσσον, μάτερ.*

Nec dicam qui in Trachiniis sunt v. 1085. 1086.

*ἄναξ Ἴδιη, δέξαι μ',
ὦ Διδὸς ἀκτίς, παῖσόν μ',*

anapaesticos dimetros brachycatalectos potius, quam iambicos ischiorrhogicos esse, praesertim quum medii sint inter trimetros iambicos.

Ceterum quos G. Dindorfius ad Aristophanis Aves v. 333. in editione anni 1830. et in adnotationibus ad Euripidis Iphigeniam in Tauris v. 130. commentus est versus anapaesticos imperfecta mensura, nec fuerunt umquam ulli nec potuerunt esse. De his dixi ad Iphigeniae Tauricae v. 192.

§. 381.

Romanorum veteres tragicos legitima systemata eadem numeri perpetuitate, ut Graecos, condidisse ostendit Bentleius in epistola ad Millium p. 474. ed. Lips. Attius in Philocteta:

*hoi quis salsis fluctibus mandat
me ex sublimi vertice saxi?
iam iam absumor: conficit animum
vis vulneris, ulceris aestus.*

Vsus hoc genere est etiam Plautus, sed minore elegancia, et ut solutiones crebras admitteret, ipsoque in paroemiaco ultimam arsin solvere non dubitaret, ut in Sticho I. I. de qua scena v. Elem. d. m. p. 391. seq.

placet: táceo. at meminervis fácito.

Idem poeta hoc genus versuum etiam aliis metris miscuisse videtur, de qua re ibidem dictum. In tragoediis Senecae adscriptis saepe systemata ex dimetris anapaesticis inveniuntur, sed carentia paroemiaco, quod insignem incitiam istorum poetarum arguit.

§. 382.

Plautus etiam anapaestis spondiacis usus est in Sticho II. 1, 37.

*aperíte atque approperáte, fores
facite út pateant, removéte moram.
nimis haéc res sine curá geritur:
vide quám dudum hic adsto ét pulto.
somnóne operam datis? éxperiar,
fores, án cubiti, an pedes plús valeant.
nimis véllem hae fores herum fúgissent,
ea caússa ut haberent málum magnum.
deféssus sum pultándo.
nunc hóc postremum est vóbis.
G. ibo átque hunc compellábo.
salvós sis. D. et tu sálve.
G. iam tú piscator fáctu's?
D. quam pridem non edísti?
G. unde is? quíd fers? quíd féstinas?
D. tua quód nil reffert, né cures.
G. quíd istúc est? D. quas tu-edés colubras.*

G. quid tam trucundus? D. si in te pudor assit, non me appelles.

G. possim scire ex te verum?

D. potes: hodie non coenabis.

CAP. XXXII.

De anapaesticis tetrametris.

§. 383.

Tetrametri duo in usu fuerunt, acatalectus, quem soli Romani videntur usurpasse, et catalecticus, comoediae proprius, quo utrique usi sunt. De catalectico, qui Aristophaneus vocatur, accurate disseruit Porsonus in praef. ad Hec. p. 46. seqq. Constat hic versus dimetro acatalecto et paroemiaco, caesura in fine quarti pedis sedulo observata, plerumque etiam incisione facta in secundi pedis fine, tum evitato ubique proceleusmatico.

§. 384.

Quamvis diligenter caesura in fine quarti pedis observetur, tamen videtur ea, licet rarissime, etiam facta esse in proxime sequente brevi syllaba, ut in dimetro: v. §. 366. Aristoph. Av. 600.

τῶν ἀργυρίων· οὗτοι γὰρ ἴουσι· λέγουσι δέ τοι τάδε πάντες.

In fragmento Cratini apud Scholiastam Aristophanis ad Aves v. 767.

καὶ πρῶτον μὲν παρὰ ναυτοδικῶν ἀπάγω τρία κνώδαλ' ἀναιδῆ,

Πίσταν, Ὀσφύωνα, Διῦτρεφῆ.

non putanda est neglecta esse caesura, diviso in sua elementa nomine proprio. Vide §. 60. De mensura huius nominis *Διῦτρεφῆς* dixit Elmsleius ad *Medeae* v. 326.

§. 385.

Caesura ea, quae est in fine secundi pedis, saepe negligitur, sed plerumque sic, ut in proxima brevi incidatur, quae alia potius caesura, quam neglectio caesurae est. Vt in *Pluto* v. 570.

ἐπιβουλεύουσι τε τῷ πλήθει.

Sed saepe revera negligitur secundi pedis caesura, modo id fiat verbis non ineleganter dispositis, ut si secundus pes dactylus est, et in longa anacrusi tertii pedis verbum terminatur: ut in *Eq.* 508. *Vesp.* 684.

ἠνάγκαζεν ἔπη λέξοντας.

σοὶ δ' ἦν τίς γε διδῶ τρεῖς ὀβόλους.

Vbi scribendum:

ἠνάγκαζεν λέξοντας ἔπη.

σοὶ δ' ἦν τίς δῶ τοὺς τρεῖς ὀβόλους.

Neque elegans est versus, cuius quartus pes voce monosyllaba finitur: etsi aliquot huiusmodi exempla inveniuntur: ut in *Eq.* 525.

ἔξεβλήθη πρεσβύτης ὦν.

Vide de his rebus omnibus *Elem. d. m. p.* 399. seqq.

§. 386.

Non invenitur in his versibus proceleusmaticus pro anapaesto positus, nec dactylus sequente anapaesto, nisi ita ut dactylus quartum locum teneat. Quod etsi rarissimum est, tamen non magis reprehendi potest, quam eadem in dimetris dactyli et anapaesti coniunctio, de qua monitum §. 369. *Aristoph.* *Vesp.* 397.

αὐτὸν δήσας, ὃ μιαιώτατε, τί ποιεῖς; οὐ μὴ καταβήσει.

§. 387.

Dactylus etiam alias raro quartam sedem tenet, non ille tamen propter raritatem, ut Porsono visum, corrigendus. Aristoph. Vesp. 350. Nub. 326.

ἔστιν ὀπῆ δῆθ', ἦντιν' ἄν ἐνδοθεν οἶός τ' εἴης διορύξαι.
ὡς οὐ καθορῶ· παρὰ τὴν εἴσοδον· ἦδη νῦν ὡς μάλιστα
αὐτάς.

V. Elem. d. m. p. 402. seq.

§. 388.

Posterior huius versus pars apud Aristophanem has tantum mensuras habet.

υ υ λ	υ υ -	υ λ	υ
-	-		
- υ			

Sed Cratinus, et ante eum Epicharmus, et hoc quoque prior Aristoxenus Selinuntius, etiam spondiaco exitu usi sunt:

ὡς ἄν μᾶλλον τοῖς πηδαλίοις ἢ ναῦς ἡμῶν πειθάρχη.

Cuiusmodi versus Laconicos a quibusdam dictos tradit Hephaestio, hoc usus exemplo:

ἄγετ', ὦ Σπάρτας ἐνοπλοὶ κοῦροι, ποτὶ τὰν Ἄρειος κί-
νασιν.

§. 389.

Hiatum admittit hoc metrum in correpta longa vocali diphthongove:

ἦ παρδάλει ἦ λύνω ἦ ταύρω.

Non elegans est hic hiatus in Nub. 977. Vesp. 673.

ἠλείφατο δ' ἄν τοῦμφοῦ οὐδέεις.
οἱ δὲ ξύμμοχοι ὡς ἦσθηται.

§. 390.

Vt ex Plauto apparet, etiam Romani comici hoc genere versuum usi sunt. V. Mil. glor. IV. 2, 20. seqq. in Elem. d. m. p. 405. seqq. Hic quidem neque a proceusmatico abstinuit, neque ab exitu spondiaco, nec dubitavit postremam arsin solvere. Satis sit, hos ex illa scena versus attulisse.

*frustror. patere atque adstá. tibi ego hanc do
operám. properando exércior.
pedeténtim: tu haec scis: tráctare ita solitús has
huiusmodi mérces.
age, age, út tibi maxime cóncinnumst. nullum ést
hoc stolidius sáxum.
redeo ád te. quid me vólúisti? quo pácto hoc du-
dum accépi,
istúc fero ego ad te cónsilium. quasi hunc dépe-
reat. teneo istuc.
collaúdato formam ét faciem, et virtútes comme-
moráto.*

§. 391.

Idem poeta fecit etiam octonarios, sive tetrametros acatalectos, ut in Aulul. IV. 9.

*perii, interii, occidi: quó curram? quo nón cur-
ram? tene, téne, quem? quis?
nescio, nil video, caécus eo, atque equidém quo
-eam aut ubi sim, aut qui sim,
nequeó cum animo certum investigare: óbsecro
vos ego, mi aúxilio,
oro, óbtestor, sitis et hominem démonstretis, qui
-eam ábstulerit.
quid ais tu? tibi credere certum est: nam essé
bonum, e voltu cógnosco.
quid est? quid ridetis? nóvi omnis: scio fúres
esse hic cómpluris,
qui véstitu et creta óccultant sese, átque sedent,
quasi sint frugi.*

§. 392.

Consociavit Plautus hos versus etiam cum septenariis, sive catalecticis, ut in Casina II. 3. v. Elem. d. m. p. 413. seqq. Idem alternis octonarios et septenarios posuit in Bacchidibus IV. 10., quae scena remotis interpretum adnotationibus sic scribenda videtur:

*quam magis in pectore meo foveo quas meus fili-
lius turbas turbet,
quam se ad vitam et quos ad mores praecipitem
inscitus capessat,
magis curae est magisque afformido ne is pereat
neu corrumpatur.*

*scio: fuis ego illa aetate et feci illa omnia, sed
more modesto.
neque placitant mores quibus video vulgo gnatis
esse parentes.*

*duxi, habui scortum, potavi, dedi, donavi: at
enim id raro.*

*ego dare me ludum meo gnato-institui atque
animo suo obsequium.*

*aequum esse puto: sed nimis nolo desidiae.
nunc Mnestlochum,*

*quod mandavi, viso, ecquid eum ad virtutem ope-
ra sua compulerit,*

*sicut, si convenit, scio fecisse: est ingenio
natus.*

non putanda est neglecta esse caesura, diviso in sua elementa nomine proprio. Vide §. 60. De mensura huius nominis *Διῦτρεφῆς* dixit Elmsleius ad *Medeae* v. 326.

§. 385.

Caesura ea, quae est in fine secundi pedis, saepe negligitur, sed plerumque sic, ut in proxima brevi incidatur, quae alia potius caesura, quam neglectio caesurae est. Vt in *Pluto* v. 570.

ἐπιβουλεύουσι τε τῷ πλήθει.

Sed saepe revera negligitur secundi pedis caesura, modo id fiat verbis non ineleganter dispositis, ut si secundus pes dactylus est, et in longa anacrusi tertii pedis verbum terminatur: ut in *Eq.* 508. *Vesp.* 684.

ἠνάγκαζεν ἔπη λέξοντας.

σοὶ δ' ἦν τις γε διδῶ τρεῖς ὀβόλους.

Vbi scribendum:

ἠνάγκαζεν λέξοντας ἔπη.

σοὶ δ' ἦν τις δῶ τοὺς τρεῖς ὀβόλους.

Neque elegans est versus, cuius quartus pes voce monosyllaba finitur: etsi aliquot huiusmodi exempla inveniuntur: ut in *Eq.* 525.

ἔξεβλήθη πρεσβύτης ὦν.

Vide de his rebus omnibus *Elem. d. m. p.* 399. seqq.

§. 386.

Non invenitur in his versibus proceleusmaticus pro anapaesto positus, nec dactylus sequente anapaesto, nisi ita ut dactylus quartum locum teneat. Quod etsi rarissimum est, tamen non magis reprehendi potest, quam eadem in dimetris dactyli et anapaesti coniunctio, de qua monitum §. 369. *Aristoph. Vesp.* 397.

αὐτὸν δῆσας, ὦ μιαιώτατε, τί ποιεῖς; οὐ μὴ καταβήσει.

§. 387.

Dactylus etiam alias raro quartam sedem tenet, non ille tamen propter raritatem, ut Porsono visum, corrigendus. Aristoph. Vesp. 350. Nub. 326.

ἔστιν ὀπῆ δῆθ', ἦντιν' ἄν ἐνδοθεν οἶός τ' εἴης διορύξαι.
ὡς οὐ καθορῶ· παρὰ τὴν εἴσοδον· ἦδη νῦν ὡς μόλις
αὐτάς.

V. Elem. d. m. p. 402. seq.

§. 388.

Posterior huius versus pars apud Aristophanem has tantum mensuras habet.

υ υ λ	υ υ -	υ λ υ	υ
-	-		
- υ			

Sed Cratinus, et ante eum Epicharmus, et hoc quoque prior Aristoxenus Selinuntius, etiam spondiaco exitu usi sunt:

ὡς ἄν μᾶλλον τοῖς πηδαλίοις ἢ ναῦς ἡμῶν πειθάρχη.

Cuiusmodi versus Laconicos a quibusdam dictos tradit Hephaestio, hoc usus exemplo:

ἄγετ', ὦ Σπάρτας ἐνοπλοὶ κοῦροι, ποτὶ τὰν Ἄρεος κί-
νασιν.

§. 389.

Hiatum admittit hoc metrum in correpta longa vocali diphthongove:

ἢ παρδάλει ἢ λύκω ἢ ταύρω.

Non elegans est hic hiatus in Nub. 977. Vesp. 673.

ἤλειψατο δ' ἄν τοῦμφολοῦ οὐδεις.
οἱ δὲ ξύμμοχοι ὡς ἦσθηται.

§. 390.

Vt ex Plauto apparet, etiam Romani comici hoc genere versuum usi sunt. V. Mil. glor. IV. 2, 20. seqq. in Elem. d. m. p. 405. seqq. Hic quidem neque a procelesmatico abstinuit, neque ab exitu spondiaco, nec dubitavit postremam arsin solvere. Satis sit, hos ex illa scena versus attulisse.

*frustrór. patere atque adstá. tibi ego hanc do
operám. properando excrúciór.
pedeténtim: tu haec scis: tráctare ita solitús has
huiusmodi mérces.
age, age, út tibi maxíme cóncinnumst. nullum ést
hoc stolidéus sáxum.
redeo ád te. quid me vólúisti? quo pácto hoc du-
dum accépi,
istúc fero ego ad te cónsílium. quasi hunc dépe-
reat. teneo ístuc.
collaídato formam ét faciem, et virtútes comme-
moráto.*

§. 391.

Idem poeta fecit etiam octonarios, sive tetrametros acatalectos, ut in Aulul. IV. 9.

*perii, interii, occidi: quó curram? quo nón cur-
ram? tene, téne, quem? quis?
nescio, nil video, caécus eo, atque equidém quo
-eam aut ubi sim, aut qui sim,
nequeó cum animo certum ínvestigare: óbsecro
vos ego, mi aúxilio,
oro, óbtestor, sítis et hominem demónstretis, qui
-eam ábstulerit.
quid ais tu? tibi credere certum ést: nam esse
bonum, e voltu cógnosco.
quid ést? quid ridetis? nóvi omnis: scio fúres
esse hic cómpluris,
qui véstitu et creta óccultant sese, atque sedent,
quasi sint frugi.*

§. 392.

Consociavit Plautus hos versus etiam cum septenariis, sive catalecticis, ut in Casina II. 3. v. Elem. d. m. p. 413. seqq. Idem alternis octonarios et septenarios posuit in Bacchidibus IV. 10., quae scena remotis interpretum adnotationibus sic scribenda videtur:

*quam mágis in pectore meó foveo quas méus fi-
lius turbás turbet,
quam se ad vitam et quos ad mores praecipit-
em incitus capéssat,
magis cúrae est magisque affórmido ne is péreat
neu corrúmpatur.
scio: fúí ego illa aetate ét feci illa omnia, sed
more modésto.
neque plácitant mores quibus video volgó gnatis
essé parentes.
dúxi, hábui scortum, pótaui, dedi, dónavi: at
enim id ráro.
ego dáre me ludum meó gnato-institui atque
animo suo óbsequium.
aequum esse puto: sed nímis nolo desidiae.
nunc Mnestíochum,
quod mándavi, viso, écquid eum ad virtútem ope-
ra sua cómpulerit,
sicut, si convenit, scio fecisse: eóst ingenio
nátus.*

CAP. XXXIII.

De anapaestis cycliis.

§. 393.

Anapaesti cyclii vocantur, ut §. 359. indicatum, qui arsin irrationalem habent. Iique nec solutionem admittunt, nisi forte in nomine proprio, nec dipodiis incedunt, eoque etiam caesura carent. Multa horum et varia genera sunt.

§. 394.

Referuntur huc a metricis dactylici quidam numeri, qui anacrusin habent iambicam, eoque proprie non sunt anapaesti. Vt hoc metrum Archilochi:

*Ἐρασμονίδη Χαρίλαι.
Δήμητροί τε χεῖρας ἀνασχών.*

In quo versu si anapaestum in principio posuisse nonnumquam videtur Archilochus, contractio potius facienda:

*ἐρέω, πολὺ φίλταθ' ἑταίρων.
φιλέειν, στυγνόν περ ἔόντα.*

Hunc versum et alium una syllaba breviorē posuit Aeschylus in Sept. ad Theb. 757.

*εἰγένετο μὲν μῦθον ἀντὶ
πατροκτόνον Οἰδιπόδαν.*

§. 395.

Vere anapaesti cyclii hi sunt. Aesch. Pers. 954. 958.

*Ἴάνων γὰρ ἀπηύρα.
δυσδαίμονά τ' ἀκτιάν.*

Et v. 957. Agam. 110.

*νυχίαν πλάκα κερσάμενος.
δίθρονον κράτος, Ἑλλάδος ἦβας.*

Aristoph. Av. 1316.

κατέχουσι δ' ἕρωτες ἐμᾶς πόλιως.

quo metro usus Lucianus in Tragodopodagra 190. seqq.

§. 396.

Praemisit cyclium versum vulgaribus anapaestis Aristoph. Pac. 943.

*ἐπέγετε τῶν ἐν δσω
σοβαρὰ θεόθεν κατέχει πολέμου
μετάτροπος αὔρα. τῶν γὰρ δαίμων
φανερῶς εἰς ἀγαθὰ μεταβιβάζει.*

CAP. XXXIV.

De anapaesticis logaoedicis.

§. 397.

Irrationalem arsin habent etiam anapaesti logaoedici. Horum celeberrimus est versus Archebuleus cuius in primo pede et anapaestum et spondeum et iambum inveniri, his Callimachi exemplis docet Hephaestio:

*ἀγέτω θεός· οὐ γὰρ ἔχω δίχα τῶνδ' αἰδεῖν.
νύμφα, σὺ μὲν ἀστερίαν ὑφ' ἄμαξαν ἦδη.
φιλιώτερα ἄρτι γὰρ ἂ Σικέλα μὲν Ἔννα.*

Sed verisimile est, Callimachum *φιλιώτερα* scripsisse, et primum pedem non nisi anapaestum aut spondeum fuisse.

§. 398.

Aliud genus habet Aristophanes in Av. 1313.

ταχὺ δ' ἂν πολυάνορα τὰν πόλιν.

Quod Lucianus in Tragodopodagra v. 87. seqq. catalectico mixtum posuit:

τὰν μὲν Κυπρίαν Ἀφροδίταν,
 σταγόνων προπεσοῦσαν ἀπ' αἰθέρος,
 ἀνεθρέψατο κόσμιον ἄρμογὰν
 ἄλλοις ἐνὶ κύμασι Νηφεύς.

Semel hic in medio catalectico spondeum, sed in nomine proprio, admisit, v. 107.

Μοῖρα Κλωθῶ τότ' ἔλουσεν.

Alia exempla praebent Dionysii et Mesomedis hymni.

§. 399.

Crebrum est apud Aristophanem aliud genus, systematis comprehensum: ut in Pace v. 909.

ἢ χρηστὸς ἀνὴρ πολί-
 ταις ἐστὶν ἄπασιν, ὅς-
 τις γ' ἐστὶ τοιοῦτος.

§. 400.

Idem poeta apud Athenaeum IX. p. 410. B. alio versu usus est, cuius prior pars nescio an ex vulgaribus anapaestis constet:

φῆρε, παῖ, ταχέως κατὰ χειρὸς ὕδωρ, παράπεμπε τὸ χει-
 ρόμακτρον.

§. 401.

Multi inveniuntur logaoedici versus, qui quod iambicam anacrusin habent, proprie non sunt anapaestici. Euripides Med. 152.

τί σοί ποτε τᾶς ἀπλάστου
 κοίτας ἔρος, ὦ ματαία,
 σπεύσει θανάτου τελευτάν·
 μηδὲν τότε λίσσον.

Soph. Oed. Col. 669.

ἴκον τὰ κράτιστα γᾶς ἔπανλα.

Eurip. Hec. 450.

Θοὰς ἀκατοὺς ἐπ' οἶδμα λιμνας.

CAP. XXXV.

De versibus choriambicis.

§. 402.

Tertium genus numerorum dactylicorum choriambici sunt, qui plerumque et solutionibus carent, nec nisi rarissime, et apud solos scenicos poetas, Molossum pro choriambo admittunt. Quoniam autem vehementissimus hic numerus est, lyrici mediae aetatis et comici ei saepe substituunt alium, similem incessu, sed leniorem, mensura autem parem: i. e. Creticum cum anacrusi iambica, sive mavis dipodiam iambicam vocare. Sed in hac comici plus sibi licentiae indulgent, non modo solvenda prima arsi, sed etiam in anacrusi longam admittendo, hac forma:

$$\begin{array}{c} \text{σ} \quad \text{—} \quad \text{υ} \quad \text{—} \\ | \quad \text{—} \quad \text{υ} \quad \text{—} \\ \text{υ} \quad \text{—} \quad \text{υ} \quad \text{—} \end{array}$$

Disyllaba anacrusis sicubi invenitur, si carmen antistrophicum est, debet etiam in versu qui respondet esse. Quare in Aristoph. Lys. 345. non mutanda librorum scriptura,

πολιοῦχε, σὰς ἔσχον ἔδρας.

Excidit ibi qui respondebat versus strophicus.

§. 403.

Catalexis multiplex est. Ferraro ipse choriambus facit clausulam. Vsitatissima est logaedica catalexis, dein quae

fit in duos dactylos; rarior, quae fit Cretico; rarissima, quae trochaeo. Aliquando etiam hypercatalecti sunt, aut ditrochaeo terminantur.

— — — — —

— — — — —

— — — — —

— — — — —

— — — — —

— — — — —

§. 404.

Primi generis hi versus sunt:

οὐκ ἔτος, ὦ γυναῖκες.

δακρυόεσσάν τ' ἐφίλησεν αἰχμάν.

δεῦτέ νυν, ἄβρα! Χάριτες, καλλίκομοί τε Μοῖσαι.

Quo in genere Hephaestio Anacreontem quodam in carmine semper primam arsin solvisse ait:

ἀναπέτομαι δὴ πρὸς Ὀλυμπον πτερύγεσσι κούφαις

διὰ τὸν ἔρωτ'· οὐ γὰρ ἐμοὶ παῖς ἐθέλει συνηβᾶν.

Pentametro Callimachus integrum carmen, Branchum, condidit:

δαίμονες εὐνομότατοι, Φοῖβέ τε καὶ Ζεῦ, διδύμων γενάρχαι.

Hexametrum ab se inventum gloriatus est Philicus Corcyraeus; falso, quum Simmias iam eo usus fuerit in Securi et in Alis.

§. 405.

Tertii generis (nam secundum in iis potissimum versibus, qui basin habent, invenitur) Hephaestio haec exempla affert:

ἱστόπονοι μείρακες.

οὐδὲ λέοντων σθένος, οὐδὲ τροφαί.

αἰὲ Κνυθερείας ἐπιπνέειτ' ὄργια λευκωλένου.

In Aristophanis Lysistrata v. 338. scribendum videtur:

ἀνὰ πόλιν, ὡς ἐς τριτάλαντον βάρος.

Strophici versus tres ultimae syllabae exciderunt.

§. 406.

Quartae, quintae, sextae terminationis haec exempla sint. Aristoph. Lysistr. 323. Soph. Ai. 226. Aesch. S. ad Th. 741.

*τε καὶ Κριτύλλαν περιφυσήτω.
τὰν ὁ μέγας μῦθος ἄξει.
αὐτοδάϊκτοι θάνωσι.*

§. 407.

Dimeter catalecticis, qui ex uno ordine logaoedico constat, neque choriambicis, nisi quia catalexi inservit, adnumerari potest, apud poetas scenicos interdum in systematis repetitus invenitur, raro admissis solutionibus. Eurip. Bacch. 105.

*ὦ Σεμέλας τροφοὶ Θῆ-
βαι, στεφανοῦσθε κισσῶ·
βρούετε, βρούετε χλοηρᾶ
σμῖλακι καλλικάρπῳ.*

§. 408.

Claudantur hoc versu systemata dimetrorum acatalectorum. Aesch. S. ad Th. 924.

*δαϊόφρων, οὐ φιλογα-
θῆς, ἐτύμως δακρυχέων
ἐκ φρενός, ἀ κλαιομένας
μον μινύθει
τοῖνδε δυοῖν ἀνάκτοιιν.*

Hi dimetri quoniam prima syllaba recisa Ionicos a minore referunt, facile cum his confundi possunt, praesertim ubi

consociati sunt utriusque generis versus, ut in Soph. Oed. R. 483.

δεινὰ μὲν οὖν, δεινὰ ταράσσει σοφὸς οἰωνοθέτας
 οὔτε δοκοῦντ', οὔτ' ἀποφάσκονθ'. ὃ τι λέξω δ' ἀπορῶ.
 πέτομαι δ' ἑλπίσιν οὔτ' ἐνθάδ' ὄρων οὔτ' ὀπίσω.
 τί γὰρ ἢ Λαβδακίδαις
 ἢ τῷ Πολύβου νεῖκος ἔχειτ' οὔτε πάροιθεν ποτ' ἔγωγ'
 οὔτε τανῦν πο
 ἔμαθον πρὸς ὄτου δὴ βασάνω — — —
 ἐπὶ τὰν ἐπίδαμον φάτιν εἰμ' Οἰδιπόδα
 Λαβδακίδαις ἐπικούρος ἀδήλων θανάτων.

§. 409.

Alia dimetri forma ex choriambo et diiambo vel contra constat. Aristoph. Nub. 563.

ἐνριμέδοντα μὲν θεῶν
 Ζῆνα τύραννον ἐς χορὸν
 πρῶτα μέγαν κικλήσκω.
 τὸν τε μεγασθενῆ τριαί-
 νης ταμία,
 γῆς τε καὶ ἄλμυρᾶς θαλάσ-
 σης ἄγριον μοχλευτήν.

Rarius hoc genus apud tragicos est. V. Aesch. Suppl. 105. Comici saepe a diiambo initium faciunt, etiam sic, ut in antistropha diiambus choriambo respondeat. Sic in Vespis 526.

νῦν δὲ τὸν ἐκ θῆμετέρου
 γυμνασίου λέγειν τι δεῖ
 καινόν, ὅπως φανήσει,

quibus respondent v. 631.

οὐπάποθ' οὔτω καθαρῶς
 οὐδενὸς ἠκούσαμεν, οὐ-
 δὲ ξυνητῶς λέγοντος.

Iidem solvant etiam primam arsin diiambi. Lysistr. 324.

ὑπό τε νόμων ἀργαλείων
ὑπό τε γερόντων ἀλέθρων.

et anacrusi longa: v. 339.

δεινότατ' ἀπειλοῦντας ἐπῶν.

Quin etiam ante catalexin dipodiam iambicam admittunt, oppositam etiam choriambo; 336. 440.

ἀλλὰ φοβοῦμαι τόδε. μῶν
ὑστερόπους βοηθῶ.
ὡς πυρὶ χρῆ τὰς μυσσάρὰς
γύναϊκας ἀνθρακεύειν.

§. 410.

Tragoediae recentior tantum forma solutionibus usa videtur. Vt in Bacchis: v. supra §. 406. Et in Iphig. Aul. 1036.

τίς ἄρ' ὑμέναιος διὰ λωτοῦ Αἴβνος
μετά τε φιλοχόρου κιθάρας.

Eadem aetas tragoediae etiam diiambum choriambo respondere fecit. Soph. Philoct. 1138. et 1161.

μυρὶ. ἀπ' αἰσχρῶν ἀνατέλ-
λόνθ' ὅσ' ἐφ' ἤ-
μῖν κάκ' ἐμήσατο Ζεύς.
μηκέτι μηθενὸς κρατύ-
νων, ὅσα πέμ-
πει βιόδωρος αἶα.

§. 411.

Trimetri modo attulimus exemplum ex Iphig. in Aul. Tetrametrum catalecticum etiam tragici usurparunt, ut Eurip. Herc. f. 639.

ἂ νεότας μοι φίλον ἄχθος, τὸ δὲ γῆρας αἰεί.

Anacreon in hoc genere secunda in sede diiambum posuit:

ἐκ ποταμοῦ πανέρχομαι πάντα φέρουσα λαμπρά.

Si constanter purum, videri potest hic versus ex duobus logaedicis compositus esse. Tales sunt sedecim versus Eupolidis ap. Athen. VI. p. 236. emendati apud Gaisfordium ad Hephaest. p. 296. Sed vere choriambici sunt apud Aristoph. Lysistr. 319. 320. 327. 341. nisi hi sunt in dimetros dividendi. Et eiusdem apud Hephaestionem:

οἶδα μὲν ἀρχαῖόν τι δρῶν, κοῦχὶ λεληθ' ἐμαυτόν.

§. 412.

Tetrametro acatalecto usus Anacreon, promiscue choriambo diiamboque positus, nisi quod in fine semper diiambum habet, apud Athenaeum XII. p. 533.

πρὶν μὲν ἔχων βερβέριον, καλύμματ' ἐσφηκαμένα,
καὶ ξυλίνοὺς ἀστρυγάλους ἐν ὤσῃ, καὶ ψιλὸν περὶ
πλευρῆσι . . . βοός,
νεόπλυτον εἴλυμα κακῆς ἀσπίδος, ἀρτοπώλισιν
κῆθελοπόροισιν ὁμιλέων ὁ πονηρὸς Ἀρτέμιων,
κίβδηλον εὐρίσκων βλον,
πολλὰ μὲν ἐν δουρὶ τιθεὶς ἀχένα, πολλὰ δ' ἐν τροχῷ,
πολλὰ δὲ νότῳ σκυτίνῃ μάλιστα θωμιχθεὶς, κῆμην
πάγωνά τ' ἐκτετιλμένος·
νῦν δ' ἐπιβαίνει σατινέων, χρύσεια φορέων καθέρματα,
παῖς ὁ Κύκης, καὶ σκιαδίσκην ἐλεφαντίνην φορεῖ
γυναιξὶν αὐτως . . .

§. 413.

Rarior choriambici metri usus est apud Romanorum comicos. Inveniuntur tamen nonnulli apud Plautum, quin etiam apud Terentium Adelph. IV. 4, 4. de Bentleii sententia:

*membra metu debilia
sunt; animus timore
obstipuit; pectore nil
sistere consilii quit.*

Qui si in tetrametros coniungendi sunt, asynarteti sint necesse est.

§. 414.

Inveniuntur versus choriambici, qui ab anacrusi incipiunt. Aesch. S. ad Th. 330.

ὑπ' ἀνδρός Ἀχαιοῦ θεόθεν
περφομέναν ἀτίμως.

Cuius generis videntur esse *petra* quaedam lyricorum Aeolensium, quae a grammaticis Ionica a maiori habita sunt, ut hoc Sapphus apud Hephaest. p. 37 (64).

ἔμορφότερα Μινασιδίκα τὰς ἀπαλῆς Γυρινῶς
ἀσαροτέρας οὐδάμ' ἔπ', ὧ ῥαννα, σέθεν τυχοῖσα.

Sic hoc fragmentum emendandum puto. Eadem ibidem:

δέδυκε μὲν ἅ σελάνα
καὶ Πηκιάδες, μέσαι δὲ
νύκτες, πάρα δ' ἔρχεθ' ὦρα
ἐγὼ δὲ μόνα καθείδω.

Quae apud Hephaestionem male binis versibus in unum coniunctis leguntur. Soph. Antig. 606.

τὰν οὔθ' ὑπνος αἰρεῖ πόθ' ὁ παντογῆρος.

§. 415.

Frequens est versus ex amphibracho et choriambo compositus. Aesch. Ag. 757.

πομπῆ Διὸς ξενίου.

Horatius praemisit choriambis dipodiam trochaicam, cuius ultimam syllabam ipse semper longam esse voluit, quam Graecis ancipitem fuisse credibile est: caesuram autem fecit in prima choriambi syllaba:

te deos oro, Sybarin cur properas amando.

Temere hoc metrum reprehendit Atilius Fortunatianus p. 2683. v. Bentl. ad Horat. p. 710.

§. 416.

Vsitatissimi sunt choriambici cum basi, quos metricorum veterum inscitia versibus antispasticis adnumeravit. At si antispastici essent, neque a trochaeo aut pyrrhichio possent incipere, et extremas singulorum antispastorum syllabas haberent ancipites. Errorem animadverterunt Latini grammatici. Vide §. 211.

§. 417.

In basi soli lyrici Aeolenses etiam pyrrhichium ad miserunt. Comoedia et recentior tragoedia etiam trisyllabos pedes in basi ponere ausa est, tribrachum, anapaestum, dactylum.

§. 418.

Brevissimus horum versuum unum choriambum habet. Aesch. Suppl. 42.

ῥῆν ἐν ποιόνμοις.

Ei proximus hypercatalectus, qui Pherecrateus dicitur. Idem S. ad Th. 301. seqq.

τοὶ μὲν γὰρ ποτὶ πρόγους.

Tum, qui logaedicum ordinem habet, Glyconeus.

οὐκ ἴσταν ῥεῖσας κομῶν.

De eo dicitur lib. III. Aliud genus choriambi trochaicum sive spondeum subiectum habet. Aesch. Eum. 1038., nisi hic quoque Glyconeis adnumerandus:

ἐθραμῆτε δὲ, χωρῖται.

§. 419.

Vsitatissimus est dimeter hypercatalectus. Soph. Ai. 628.

οὐδ' οὐκ ἴσταν γόνον ἄνδρος ἀηδῶς.

Trimetro brachycatalecto Sophocles usus
in Antig. 951.

ἀλλ' ἂ μοιριάτις δύναισι δεινά.

§. 420.

Inveniuntur etiam systemata choriambica a basi incipientia. Aesch. Suppl. 61.

δοξάσει τις ἔκλυον ὅπα τῆς
Τηρέας
μήτιδος οἰκτρῶς ἀλόχου.

Sophocles respondentem sibi fecit Molossos in Electra v.
472. 488.

εἰ μὴ γὰρ παράφρων μάντις ἔφην καὶ γνώμαις.
ἤξει καὶ κολέπους καὶ πολυχειρὲς δὲ δεινοῖς.

Quod ibidem v. 129. 145. fecit etiam in versibus carentibus basi:

ὦ γενέθλια γενναίων.
νήπιος, ὅς τῶν οἰκτρῶς.

§. 421.

Multas huius metri formas usurparunt lyrici antiquissimae et mediae aetatis. Vt,

κατθνάσκει, Κυθέρη? ἄβροδ' Ἄδωνις· τί κε θεῖμεν;
καττύπτεσθε, κόραι, καὶ κατερείκεσθε χιτῶνας.

Et,

νύμφαις τοῦ Διὸς εἰς ἀγγέλω φασὶ τετυγμέναις.
Κρονίδα βασιλῆος γένος, Αἴαν, τὸν ἄριστον πέδ' Ἀχιλλέα.

Et,

τὸν στυγρὸν Μελαλίππου φόνον αἰ πατροφόνων ἔριθοι.

Et Anacreon:

ἄρθαις δ' ἠῦς ἀπὸ Λευκάδος
πέτρης, ἐς πολλὴν κῆμα κολυμβῶ μέθων ἔρωτι.

Quod Lucianus in Tragodopodagra v. 87. seqq. catalectico mixtum posuit:

τὰν μὲν Κυπρίαν Ἀφροδίταν,
 στυγόνων προπεσοῦσαν ἀπ' αἰθέρος,
 ἀνεθρέψατο κόσμιον ἄρμογὰν
 ἄλλοις ἐνὶ κύμασι Νηγεύς.

Semel hic in medio catalectico spondeum, sed in nomine proprio, admisit, v. 107.

Μοῖρα Κλωθῶ τότ' ἔλουσεν.

Alia exempla praebent Dionysii et Mesomedis hymni.

§. 399.

Crebrum est apud Aristophanem aliud genus, systematis comprehensum: ut in Pace v. 909.

ἢ χρηστὸς ἀνὴρ πολί-
 ταις ἐστὶν ἄπασιν, ὅς-
 τις γ' ἐστὶ τοιοῦτος.

§. 400.

Idem poeta apud Athenaeum IX. p. 410. B. alio versu usus est, cuius prior pars nescio an ex vulgaribus anapaestis constet:

φέρει, παῖ, ταχέως κατὰ χειρὸς ὕδωρ, παράπεμπε τὸ χει-
 ρόμακτρον.

§. 401.

Multi inveniuntur logaoedici versus, qui quod iambicam anacrusin habent, proprie non sunt anapaestici. Euripides Med. 152.

τί σοί ποτε τᾶς ἀπλάστου
 κοίτας ἔρος, ὦ ματαία,
 σπεύσει θανάτου τελευτάν·
 μηδὲν τότε λίσσων.

Soph. Oed. Col. 669.

ἴκον τὰ κράτιστα γᾶς ἔπανλα.

Eurip. Hec. 450.

Θοᾶς ἀκατοῦς ἐπ' οἶδμα λίμνας.

CAP. XXXV.

De versibus choriambicis.

§. 402.

Tertium genus numerorum dactylicorum *choriambicis* sunt, qui plerumque et solutionibus carent, nec nisi rarissime, et apud solos scenicos poetas, Molossum pro choriambis admittunt. Quoniam autem vehementissimus hic numerus est, lyrici mediae aetatis et comici ei saepe substituunt alium, similem inessu, sed leniorem, mensura autem parem: i. e. Creticum cum anacrusi iambica, sive *maxis dipodiam iambicam* vocare. Sed in hac comici plus sibi licentiae indulgent, non modo solvenda prima arsi, sed etiam in *anacrusi longam* admittendo, hac forma:

$$\begin{array}{c} \text{σ} \left| \begin{array}{c} \text{—} \cup \text{—} \\ \cup \cup \end{array} \right. \end{array}$$

Disyllaba anacrusis sicubi invenitur, si carmen antistrophi cum est, debet etiam in versu qui respondet esse. Quare in Aristoph. Lys. 345. non mutanda librorum scriptura,

*πολιοῦχε, σὰς ἔσχον ἔδρας.*Excidit ibi qui respondebat *verum antistrophiens*.

§. 403.

Catalexis multiplex est. Ferrata ipse choriambus facit clausulam. Visitatissima est *logacatalexis*, deinde quae

Quod Lucianus in Tragodopodagra v. 87. seqq. catalectico mixtum posuit:

τὰν μὲν Κυπρίαν Ἀφροδίταν,
 σταγόνων προπεσοῦσαν ἀπ' αἰθέρος,
 ἀνεθρέψατο κόσμιον ἄρμογὰν
 ἄλλοις ἐνὶ κύμασι Νηρεύς.

Semel hic in medio catalectico spondeum, sed in nomine proprio, admisit, v. 107.

Μοῖρα Κλωθὴ τότ' ἔλουσεν.

Alia exempla praebent Dionysii et Mesomedis hymni.

§. 399.

Crebrum est apud Aristophanem aliud genus, systematis comprehensum: ut in Pace v. 909.

ἢ χρηστὸς ἀνὴρ πολί-
 ταις ἐστὶν ἄπασιν, ὅς-
 τις γ' ἐστὶ τοιοῦτος.

§. 400.

Idem poeta apud Athenaeum IX. p. 410. B. alio versu usus est, cuius prior pars nescio an ex vulgaribus anapaestis constet:

φέρε, παῖ, ταχέως κατὰ χεῖρὸς ὕδωρ, παράπεμπε τὸ χει-
 ρόμακτρον.

§. 401.

Multi inveniuntur logaedicis versus, qui quod iambicam anacrusin habent, proprie non sunt anapaestici. Euripides Med. 152.

τί σοί ποτε τῆς ἀπλάστου
 κοίτας ἔρος, ὦ ματαία,
 σπεύσει θανάτου τελευτάν·
 μηδὲν τόδε λίσσον.

Soph. Oed. Col. 669.

ἴκον τὰ κράτιστα γᾶς ἔπαυλα.

Eurip. Hec. 450.

Θοὰς ἀκατοῦς ἐπ' οἶδμα λιμνας.

CAP. XXXV.

De versibus choriambicis.

§. 402.

Tertium genus numerorum dactylicorum choriambici sunt, qui plerumque et solutionibus carent, nec nisi rarissime, et apud solos scenicos poetas, Molossum pro choriambo admittunt. Quoniam autem vehementissimus hic numerus est, lyrici mediae aetatis et comici ei saepe substituunt alium, similem incesso, sed leniorem, mensura autem parem: i. e. Creticum cum anacrusi iambica, sive mavis dipodiam iambicam vocare. Sed in hac comici plus sibi licentiae indulgent, non modo solvenda prima arsi, sed etiam in anacrusi longam admittendo, hac forma:

$$\begin{array}{c} \text{—} \\ | \\ \text{—} \cup \text{—} \\ | \\ \cup \cup \end{array}$$

Disyllaba anacrusis sicubi invenitur, si carmen antistrophicum est, debet etiam in versu qui respondet esse. Quare in Aristoph. Lys. 345. non mutanda librorum scriptura,

πολιοῦχε, σὰς ἔσχον ἔδρας.

Excidit ibi qui respondebat versus strophicus.

§. 403.

Catalexis multiplex est. Ferraro ipse choriambus facit clausulam. Vsitatissima est logaedica catalexis, dein quae

fit in duos dactylos; rarior, quæ fit Cretico; rarissima, quæ trochæo. Aliquando etiam hypercatalecti sunt, aut ditrochæo terminantur.

⋮—⋮—⋮

⋮—⋮—⋮

⋮— | ⋮—

⋮— | ⋮

⋮—⋮

⋮— | ⋮—⋮

§. 404.

Primi generis hi versus sunt:

οὐκ ἔτος, ᾧ γυναῖκες.

δακρυόεσσάν τ' ἐφίλησεν αἰχμάν.

δεῦτέ νυν, ἄβραλ Χάριτες, καλλίκομοι τε Μοῖσαι.

Quo in genere Hephaestio Anacreontem quodam in carmine semper primam arsin solvisse ait:

ἀναπέτομαι δὴ πρὸς Ὀλυμπον πτερύγεσσι κούφαις

διὰ τὸν ἔρωτ'· οὐ γὰρ ἐμοὶ παῖς ἐθέλει σνηθῆν.

Pentametro Callimachus integrum carmen, Branchum, condidit:

δαίμονες εὐνμότατοι, Φοῖβέ τε καὶ Ζεῦ, διδύμων γενάρχαι.

Hexametrum ab se inventum gloriatus est Philicus Corcyraeus; falso, quum Simmias iam eo usus fuerit in Securi et in Alis.

§. 405.

Tertii generis (nam secundum in iis potissimum versibus, qui basin habent, invenitur) Hephaestio haec exempla affert:

ἰστόπονοι μείρακες.

οὐδὲ λέοντων σθένος, οὐδὲ τροφαί.

αἰ Κυθρείας ἐπιπνεῖτ' ὄργια λευκωλένου.

In Aristophanis Lysistrata v. 338. scribendum videtur:

ἀνὰ πόλιν, ὡς ἐς τριτάλαντον βάρος.

Strophici versus tres ultimae syllabae exciderunt.

§. 406.

Quartae, quintae, sextae terminationis haec exempla sint. Aristoph. Lysistr. 323. Soph. Ai. 226. Aesch. S. ad Th. 741.

*τε καὶ Κριτύλλαν περιφυσήτω.
τὰν ὁ μέγας μῦθος ἀέξει.
ἀντοδάϊκτοι θάνωσι.*

§. 407.

Dimeter catalecticis, qui ex uno ordine logaedicis constat, neque choriambicis, nisi quia catalexi inservit, adnumerari potest, apud poetas scenicos interdum in systematis repetitis invenitur, raro admissis solutionibus. Eurip. Bacch. 105.

*ὦ Σεμέλας τροφοὶ Θῆ-
βαι, στεφανοῦσθε κισσῶ·
βρύετε, βρύετε χλοηρᾷ
συμλικι καλλικάρπῳ.*

§. 408.

Claudentur hoc versu systemata dimetrorum acatalectorum. Aesch. S. ad Th. 924.

*δαϊόφρων, οὐ φιλογα-
θής, ἐτύμως δακρυχέων
ἐκ φρενός, ἢ κλαιομένας
μου μινύθει
τοῖνδε δυοῖν ἀνάκτοιιν.*

Hi dimetri quoniam prima syllaba recisa Ionicos a minore referunt, facile cum his confundi possunt, praesertim ubi

consociati sunt utriusque generis versus, ut in Soph. Oed.
R. 483.

δεινὰ μὲν οὖν, δεινὰ ταράσσει σοφὸς οἰωνοθέτας
οὔτε δοκοῦντ', οὔτ' ἀποφάσκονθ'. ὅ τι λέξω δ' ἀπορῶ.
πέτομαι δ' ἑλπίσιν οὔτ' ἐνθάδ' ὄρων οὔτ' ὀπίσω.
τί γὰρ ἢ Λαβδακίδαις
ἢ τῷ Πολύβου νεῖκος ἔκειτ' οὔτε πάροιθεν ποτ' ἔγωγ'
οὔτε τανῦν πω
ἔμαθον πρὸς ὅτου δὴ βασάνω — — —
ἐπὶ τὰν ἐπίδαμον φάτιν εἰμ' Οἰδιπόδα
Λαβδακίδαις ἐπίκουρος ἀδήλων θανάτων.

§. 409.

Alia dimetri forma ex choriambo et diiambo vel contra
constat. Aristoph. Nub. 563.

ἐψυμέδοντα μὲν θεῶν
Ζῆνα τύραννον ἐς χορὸν
πρῶτα μέγαν κικλήσκω.
τόν τε μεγασθενῆ τριαί-
νης ταμίαν,
γῆς τε καὶ ἄλμυρᾶς θαλάσ-
σης ἄγριον μοχλευτήν.

Rarius hoc genus apud tragicos est. V. Aesch. Suppl. 105.
Comici saepe a diiambo initium faciunt, etiam sic, ut in
antistropha diiambus choriambo respondeat. Sic in Vespis 526.

νῦν δὲ τὸν ἐκ θῆμετέρου
γυμνασίου λέγειν τι δεῖ
καινόν, ὅπως φανήσει,

quibus respondent v. 631.

οὐπώποθ' οὔτω καθαρῶς
οὐδενὸς ἠκούσαμεν, οὐ-
δὲ ξυνετώς λέγοντος.

Iidem solvunt etiam primam arsin diambi. Lysistr. 324.

ὑπό τε νόμων ἀργαλείων
ὑπό τε γερόντων ὀλέθρων.

et anacrusi longa: v. 339.

δεινότατ' ἀπειλοῦντας ἐπῶν.

Quin etiam ante catalexin dipodiam iambicam admittunt, oppositam etiam choriambo; 336. 440.

ἀλλὰ φοβοῦμαι τόδε. μῶν
ὑστερόπους βοηθῶ.
ὡς πυρὶ χρεὶ τὰς μυσσαρὰς
γυναῖκας ἀνθρακεύειν.

§. 410.

Tragoediae recentior tantum forma solutionibus usa videtur. Vt in Bacchis: v. supra §. 406. Et in Iphig. Aul. 1036.

τίς ἄρ' ὑμέναιος διὰ λωτοῦ Αἴβνος
μετά τε φιλοχόρον κιθάρας.

Eadem aetas tragoediae etiam diambum choriambo respondere fecit. Soph. Philoct. 1138. et 1161.

μυρὶ. ἀπ' αἰσχρῶν ἀνατέλ-
λόνθ' ὅσ' ἐφ' ἤ-
μῖν κάκ' ἐμήσατο Ζεὺς.
μηκέτι μηδενὸς κρατύ-
νων, ὅσα πέμ-
πει βιόδιωρος αἶα.

§. 411.

Trimetri modo attulimus exemplum ex Iphig. in Aul. Tetrametrum catalecticum etiam tragici usurparunt, ut Eurip. Herc. f. 639.

ἅ νεότας μοι φίλον ἄχθος, τὸ δὲ γῆρας αἰεί.

Anacreon in hoc genere secunda in sede diiambum posuit:

ἐκ ποταμοῦ πανέρχομαι πάντα φέρονσα λαμπρά.

Si constanter purum, videri potest hic versus ex duobus logaedicis compositus esse. Tales sunt sedecim versus Eupolidis ap. Athen. VI. p. 236. emendati apud Gaisfordium ad Hephaest. p. 296. Sed vere choriambici sunt apud Aristoph. Lysistr. 319. 320. 327. 341. nisi hi sunt in dimetros dividendi. Et eiusdem apud Hephaestionem:

οἶδα μὲν ἀρχαῖόν τι δρῶν, κοῦχὶ λληθ' ἔμαυτόν.

§. 412.

Tetrametro acatalecto usus Anacreon, promiscue choriambo diiamboque positus, nisi quod in fine semper diiambum habet, apud Athenaeum XII. p. 533.

πρὶν μὲν ἔχων βερβέριον, καλύμματ' ἔσφηκωμένα,
καὶ ξυλίνους ἀστραγάλους ἐν ὠσί, καὶ ψιλὸν περὶ
πλευρῆσι . . . βοός,
νεόπλυτον εἴλυμα κακῆς ἀσπίδος, ἀρτοπώλισιν
κῆθελοπόροισιν ὁμιλέων ὁ πονηρὸς Ἀρτέμιων,
κίβδηλον εὐφίσκων βλον,
πολλὰ μὲν ἐν δουρὶ τιθεὶς ἀχένα, πολλὰ δ' ἐν τροχῷ,
πολλὰ δὲ νῶτω σκυτίνῃ μάστιγι θωμιχθεὶς, κῆμην
πάγωνά τ' ἐκτετιμένος·
νῦν δ' ἐπιβαίνει σατινέων, χρύσεια φορέων καθέρματα,
παῖς ὁ Κύκης, καὶ σκιαδίσκην ἑλεφαντίνην φορεῖ
γυναιξὶν αὐτως . . .

§. 413.

Rarior choriambici metri usus est apud Romanorum comicos. Inveniuntur tamen nonnulli apud Plautum, quin etiam apud Terentium Adelph. IV. 4, 4. de Bentleii sententia:

*membra metu debilia
sunt; animus timore
obstipuit; pectore nil
sistere consilii quit.*

Qui si in tetrametros coniungendi sunt, asynarteti sint necesse est.

§. 414.

Inveniuntur versus choriambici, qui ab anacrusi incipiunt. Aesch. S. ad Th. 330.

ὑπ' ἀνδρὸς Ἀχαιοῦ θεόθεν
περθόμενον ἀτίμως.

Cuius generis videntur esse metra quaedam lyricorum Aeoliensium, quae a grammaticis Ionica a maiori habita sunt, ut hoc Sapphus apud Hephaest. p. 37 (64).

ἰμοροφοτέρα Μνιασιδικα τὰς ἀπαλῆς Γυρινῶς
ἀσαροτέρας οὐδάμ' ἔπ', ὦ ῥαννα, σέθεν τυχοῖσα.

Sic hoc fragmentum emendandum puto. Eadem ibidem:

δέδυκε μὲν ἅ σελάνα
καὶ Πηληϊάδες, μέλαι δὲ
κύκτες, πάρα δ' ἔρχεθ' ὦρα.
ἐγὼ δὲ μόνα καθεύδω.

Quae apud Hephaestionem male binis versibus in unum coniunctis leguntur. Soph. Antig. 606.

τὰν σέθ' ὕπνος αἰρεῖ πόθ' ὁ παντογῆρος.

§. 415.

Frequens est versus ex amphibracho et choriambo compositus. Aesch. Ag. 757.

πομπῇ Διὸς ξενίου.

Horatius praemisit choriambis dipodiam trochaicam, cuius ultimam syllabam ipse semper longam esse voluit, quam Graecis ancipitem fuisse credibile est: caesuram autem fecit in prima choriambi syllaba:

te deos oro, Sybarin cur properas amando.

Temere hoc metrum reprehendit Atilius Fortunatianus p. 2683. v. Bentl. ad Horat. p. 710.

§. 416.

Vsitatissimi sunt choriambici cum basi, quos metricorum veterum inscitia versibus antispasticis adnumeravit. At si antispastici essent, neque a trochaeo aut pyrrhichio possent incipere, et extremas singulorum antispastorum syllabas haberent ancipites. Errorem animadverterunt Latini grammatici. Vide §. 211.

§. 417.

In basi soli lyrici Aeolenses etiam pyrrhichium ad miserunt. Comoedia et recentior tragoedia etiam trisyllabos pedes in basi ponere ausa est, tribrachum, anapaestum, dactylum.

§. 418.

Brevissimus horum versuum unum choriambum habet. Aesch. Suppl. 42.

ῥῆν ἐν ποιονόμοις.

Et proximus hypercatalectus, qui Pherecrateus dicitur. Idem S. ad Th. 301. seqq.

τοὶ μὲν γὰρ ποτὶ πύργους.

Tum, qui logaoedicum ordinem habet, Glyconeus.

οὐς flavam religas comam.

De eo dicitur lib. III. Aliud genus choriambi trochaicum sive spondeum subiectum habet. Aesch. Eum. 1038., nisi hic quoque Glyconeis adnumerandus:

ἐφραμίετε δὲ, χωρίται.

§. 419.

Vsitatissimus est dimeter hypercatalectus. Soph. Ai. 628.

οὐδ' οὐκράς γόνον ὄρνιθος ἀηδῶς.

Trimetro brachycatalecto Sophocles usus
in Antig. 951.

ἀλλ' ἂ μοιρώδια τις δύναισι δεινά.

§. 420.

Inveniuntur etiam systemata choriambica a basi incipientia. Aesch. Suppl. 61.

δοξάσει τις ἀκούων ὅπα τᾶς
Τηρέας
μήτιδος οἰκτρῶς ἀλόχου.

Sophocles respondentem sibi fecit Molossos in Electra v.
472. 468.

εἰ μὴ γὰρ παράφρων μάντις ἔφην καὶ γνώμας.
ἤξει καὶ κολήπους καὶ πάλυχειν ὃ δεινοῖς.

Quod ibidem v. 129. 145. fecit etiam in versibus carentibus basi:

ὦ γενέθλια γενναίων.
νήπιος, ὃς τῶν οἰκτρῶς.

§. 421.

Multas huius metri formas usurparunt lyrici antiquissimae et mediae aetatis. Vt,

κατθνάσκει, Κυθέρη ἄβροδ' Ἄδωνις· τί κε θεῖμεν;
καττύπτεσθε, κόρμι, καὶ κατερεῖκεσθε χιτῶνας.

Et,

νόμφαις τοῦ Διὸς εἰς ἀγγέλω φασὶ τετυγμέναις.
Κρονίδα βασιλῆος γένος, Αἴαν, τὸν ἄριστον πέδ' Ἀχιλλέα.

Et,

τὸν στυγνὸν Μελανίππου φόνον αἰ πατροφόνων ἔριθοι.

Et Anacreon:

ἀρταίς δ' ἠὲ ἀπὸ Λευκάδος
κέρως, ἐς πολλὸν κῆμα, κολυμβῶ μεθῶν ἔρωτι.

Et apud Sophoclem Philoct. 681. ἄλλον δ' οὔτιν' ἔγωγ' οἶδα κλύων, οὐδ' ἔξωδόν' μίσην.

Et Alcaeus apud Athen: XIV. p. 627. A.

μαρμαίρει δὲ μέγας δόμος
χαλκῶ· πᾶσα δ' Ἄρει κεκόσμηται στήνη.

§. 422.

Choriambicos cum basi multos usurpavit Horatius, constanter in basi spondeum ponens, praeter I. 15, 24, 36.

Teucer et Sthenelus potens.

ignis Iliacas domos,

et in fine cuiusque choriambi, excepto ultimo, caesuram faciunt.

Maeceenas, atavis edito regibus.

nullam, Vars, sacra vite prius teueris arborem.

Bis tantum, sed in voce composita, neglexit caesuram, I. 18, 16. II. 12, 25.

*arcanique fides prodiga perlucidior vitro,
dum flagrantia detorquet ad oscula.*

Vide Bentl. ad IV. 8, 17. Non haec curavit Alcaeus:

μηδὲν ἄλλο φντεύσης πρότερον δένδρον ἀμπέλω.

Quem secutus Catallus carm. XXX.

CAP. XXXVI.

De versibus Ionicis a maiori.

§. 423.

In metro Ionico a maiori non minus quam in anapestico multa turbantur metrici, qui aliorum versuum similitudine decepti, quum alia falsa tradiderant, tum hoc, primam

omnium versuum syllabam, et in quibusdam tetrametris etiam primam syllabam tertiae dipodiae esse ancipitem. Pes Ionicus a maiori ex duobus ordinibus constat, quorum prior arsis nuda, posterior dactylus est. Qui numerus quia valde durus et molestus est, commutare eum cum leniore, sed non minus tamen fracto numero instituerunt, duobus trochaicis, non cohaerentibus uno ordine periodico:

$$\begin{array}{c} \text{—} \\ \text{—} \\ \text{—} \\ \text{—} \end{array} | \text{—} \text{—} \text{—}$$

$$\text{—} \text{—} | \text{—} \text{—}$$

Praeterea necessarium erat, ut, si plures Ionici a maiori uno versu coniungerentur, singuli per se constarent, nec perpetuam haberent numerum, quia sic in choriambos mutati essent:

$\begin{array}{c} \text{—} \\ \text{—} \\ \text{—} \\ \text{—} \end{array} | \text{—} \text{—} \text{—} | \text{—} \text{—} \text{—} | \text{—} \text{—} \text{—}$
 $\text{—} \text{—} | \text{—} \text{—} | \text{—} \text{—} | \text{—} \text{—}$

Eo factum est, ut in singulis Ionicis ultima syllaba anceps esset, quae in choriambicis certam erat mensuram habitura. Solutiones contractionemque omnibus modis admittit hic numerus, et in Ionica quidem forma hoc modo:

$$\begin{array}{c} \text{—} \\ \text{—} \\ \text{—} \\ \text{—} \end{array} | \text{—} \text{—} \text{—}$$

in trochaica autem sic:

$$\text{—} \text{—} | \text{—} \text{—}$$

quibus descriptionibus formae continentur duaedetriginta. Sed tanta formarum multitudo quoniam nimiam confusionem procreatura fuisset, non omnes admissas videmus. Etsi quousque licentiae progressi sint poetae, in tanta exemplorum paucitate non plane defini potest.

§. 424.

In versibus, quos Hephaestio affert, praeter Sotadeum, duo tantum sunt, qui vere Ionici a maiori esse videantur, dimeter, qui Cleomacheus vocatur:

*τις τὴν ὑδρίην ὑμῶν
ἐφόρησ'; ἐγὼ πίνων,*

et trimeter,

πῶς τερὲν ἄνθος μαλακὸν ματεῦσαι,

qui si Ionicus fuit, *ποίας* scribendum.

§. 425.

Nobilissimus versuum Ionicorum a maiori Sotadeus est, solam ille ad recitationem, non ad cantum factus, ut diserte docet Aristides Quintilianus p. 32. Is versus tetrameter est brachycatalectus, ex tribus Ionicis et trochaeo constans. Duo trochaei in qualibet sede, sed plerumque in tertia inveniuntur. Formas eius in pedibus Ionici exempla has praebent:

⊥ ⊥ ∪ ∪	⊥ ⊥ ∪ ∪	⊥ ⊥ ∪ ∪	⊥ ∪
∪ ∪ ⊥ ∪	∪ ∪ ⊥ ∪	∪ ∪ ⊥ ∪	
⊥ ∪ ∪ ∪	⊥ ∪ ∪ ∪	⊥ ∪ ∪ ∪	
∪ ∪ ∪ ∪			
∪ ∪ ∪ ⊥	⊥ ⊥ -		
⊥ ⊥ ∪ -	⊥ ⊥ ∪ -	⊥ ⊥ ∪ -	

In trochaeis autem pro Ionico positis has:

⊥ ∪ ⊥ ∪	⊥ ∪ ⊥ ∪	⊥ ∪ ⊥ ∪	⊥ ∪
∪ ∪ ∪ ⊥ ∪		∪ ∪ ∪ ⊥ ∪	
⊥ - ⊥ ∪	⊥ - ⊥ ∪	⊥ - ⊥ ∪	
∪ - ⊥ ∪	⊥ ∪ ⊥ -	⊥ ∪ ⊥ -	
∪ ∪ ∪ ⊥ -			

Observandum, caesuram esse in fine secundae sedis, quae tamen saepissime negligitur. Eaque sedes etiam Molossum sola habet, et ancipitem in fine Ionici saepissime, quae in prima tertiaque sede valde rara est.

§. 426.

Vsitatissima forma versus haec est:

αὐτὸς γὰρ ἐὼν παντογενὴς ὁ πάντα γεννῶν.

Rarius omnes pedes aut Ionici sunt, ut

ἂν χρυσοφορῆς, τοῦτο τύχης ἔστιν ἔπαρμα,

aut trochaei, ut

ὡς πένης θελῶν ἔχειν καὶ πλοῦσιός πλεον σχεῖν.

Solutionum exemplam hoc sit:

ἐνθ' οἱ μὲν ἐπ' ἄκραισι πυραῖς νέκυνες ἔκειντο.

γῆς ἐπὶ ξένης, ὄρφανὰ τέχρα προλιπόντες

Ἑλλάδος ἱερῆς, καὶ μυχὸν ἐστίης πατρῴης,

ἦβην τ' ἐρατὴν, καὶ καλὸν ἥλιον πρόσωπον.

Quos versus qui afferunt, Dionysius de compos. verb. c. 4. et Hermogenes p. 76. (91. seq. ed. Ald.) non bene perspectam se huius metri naturam habuisse produunt.

§. 427.

Ex Latinis elegantes Ionicos fecit Terentianus Maurus. Vsus his est etiam Plautus, quantum quidem conici potest, atque, ut videtur, non modo Sotadeo, sed etiam aliis brevioribus. Sotadeos habet in Aul. II. 1, 30. seqq. III. 2. Amph. I. 1, 14. seqq. Hos exempli causa adscripsi:

νόctεςque diésque ássiduó satis supérque est,

quó fácto aut dícto adést opús, quiétus né sis.

ἴππε δόκιμος δίνας ὀπερῆς ἐτ' ἰαβόρις ἔσπερς,

quóδεύμαque homini áccidit libére, pósse rétur.

αέκουον ἔσσε putát, nóν reputát, ἰαβόρις quíd sit.

Hic etiam in prima sede Molossam posuit, et, quod Graecis non licuit, ultimi trochaei arsin solvit, ut in Aul. II. 1, 20.

hēia hōc face, quōd iubēt sorbr. si libeat, faciām.

Praetereaue tenendum, solutiones utrum sint pedis Ionici an trochaeorum, apud Latinos ex accentu vocabulorum cognosci. Graeci comici non videntur usi hoc metro esse, multo minus tragici, aut gravior poesis lyrica.

CAP. XXXVII.

De Ionicis a minori.

§. 428.

Etiam in Ionicis a minori multum a vera ratione aberrant grammatici. Qui si hos versus hoc metro esse putant,

*μεγάλω δ' ἤϊτέ μ' ἔρωσ ἔκοιπεν, ὥστε χαλκεύς,
πέλέκει, χειμερῆ δ' ἔλουσεν ἐν χαράδρῃ,*

et,

ζαιλεξάμαν ὄναρ Κυπρογενήμ,

et,

*ἄπο μοι θανῆν γένοιτ' οὐ γὰρ ἂν ἄλλη
λύσις ἐκ πόνων γένοιτ' οὐδαμὰ τῶνδε,*

et,

παρὰ δ' ἤϊτε Πυθόμανδρον κατέδυν ἔρωτα φεύγων;

sunt illi quidem similes Ionicis, sed numeros habent alios, nisi quod primus horum ab initio Ionicus est,

Numerus enim Ionicus a minori inversa ratione, quam alter Ionicus, compositus est ex anapaesto et arsi nuda:

Eodemque modo, ut in illo, singuli pedes sibi numerum habent, neque inter se perpetuantur, quia sic in choriambis abituri essent:

$\cup\cup\cup|\cup|\cup\cup\cup|\cup$
 $\cup\cup\cup|\cup\cup\cup|\cup$

Sed ut in Ionicis a maiori duo trochaei ad variandum numerum adhibentur, ita in Ionicis a minori duo iambi, hoc modo, ut arsis nuda in iambum mutetur, et deinde qui sequitur anapaestus, ipse quoque iambus fiat, quo tempora maneant eadem:

$\cup\cup\cup|\cup|\cup\cup\cup|\cup$
 $\cup\cup\cup|\cup\cup\cup|\cup$

Haec ratio vocatur *ἀνάκλασις*, versusque ipsi *ἀνακλάμενοι*, quia non in uno pede Ionico mutatio numeri fit, sed in duobus, alterius fine, alterius initio mutato. Metrici enim sic statuant, postremum tempus pedi demptum adiaci primo sequentis pedis tempore:

$\cup\cup\cup|\cup\cup\cup$
 $\cup\cup\cup|\cup\cup\cup$

§. 429.

Lyrici Aeolenses maxime ex puris pedibus Ionicis fecisse hos versus videntur; Ionici autem lyrici et anacrasin usurpasse, et in ea primitiam arsin solvisse; mediam quamdam rationem tenuisse scenici, ut tragici magis Aeolenses sectarentur, anapaesto saepe his numeris admixto, comici magis sequerentur Ionicos.

§. 430.

Dimetro catalectico Timocreon integrum carmen condidisse dicitur:

Σικελὸς κομψὸς ἀνήρ
ποτὶ τὰν ματιῶ' ἔφα.

Etiam Sappho, Alcaeus, et Alcman integra Ionica carminibus fecerunt. Alcman:

Ἐκατὸν μὲν Διὸς οἶδον
τάδε Μῶσαι κροκόπελοι.

Et Sappho:

τί με Πανδίωνις ἄθρανα χελιδῶν.

Quem versum catalecticum fecit Anacreon:

Διονύσου σάυλαι Βασσαρίδες.

Tetrametro catalectico usus Phrynichus tragicus:

τό γε μὴν ξείνια δούσας, λόγος ὥσπερ λέγεται,
ὀλέσαι, κάποτεμειν ὀξεί χαλκῷ κεφαλάν.

Et Phrynichus comicus:

ἄ δ' ἀγάχα ὄθ' ἱερεῦσιν καθαρεύειν φράσομεν.

§. 431.

Lyrici antiquiores systemata fecerunt Ionica, quos imitatus Horatius III. 12. decem pedes Ionicos una strophæ unaque systemate comprehendit:

*miserarum est, neque amori dare ludum, neque
dulci*

*mala vino lavere, aut examinari motuentes
patruæ verbera linguæ.*

Eam rationem, Hephaestione teste, præiverat Alcaeus in illo:

ἐμὲ δειλάν, ἐμὲ πασῶν κακοτάτων κεδέχοισιν.

De tragicorum et comicorum systematis cap. seq. dicetur.

CAP. XXXVIII.

De versibus Anacreonteis.

§. 432.

Versus Anacreonteos nonnulli, in iisque M. Varro, Ionicos a maiori esse existimarunt, ut refert Terentianus Maurus p. 2447. propterea, quod eodem numero essent, quo finiuntur Sotadei. Carmina, quae hodie Anacreontis nomine circumferuntur, quorum paucissima videntur Anacreontis esse, pleraque multo recentiorum, quaedam etiam plane imperitorum hominum sunt, multam praebuerunt dubitandi materiam. Ac magna pars horum carminum, quae puris iambis constat, his, non Ionicis adnumeranda est. Ea hunc habent numerum:

υλο-υλο

θελω λεγειν Ατρεϊδας.

Ea autem, quae vere Ionica sunt, dimetri sunt Ionici a minori, anaclasin plerumque habentes:

υυυ- υυυ-

υυυυ υυυυ

§. 433.

Sed quoniam haec forma,

υλο-υλο

pariter ex Ionico numeri deduci potest, atque ex choriambico,

υυυυ-υυ

quod metrum nonnumquam in farragine ista carminum Anacreonticorum invenitur, cavendum, ne hunc choriambicum putemus cum Ionico commutari posse. Immo quoniam magna pars carminum Anacreonticorum monostrophica est (v. Elem.

d. m. p. 479. seqq.), nunc ex uno genere versus, nunc ex diversis; non est dubitandum, quin choriambicus iste stropharum indicium ~~ἴσχυρος ἐστὶν ἰωνικός~~ Ionicis segregandus. Distinxit strophas in suis Anacreonteorum carminum editionibus Fr. Meibornius: Sunt illae plerumque quaternum, in aliis ternum, in aliis quinum versuum.

§. 434. In illo genere versus Anacreontei, quod iambicum est, imperitiores poetae, ut quidam in collectione Anacreonticorum, et Gregorius Nazianzenus ac Paulus Silentarius in Bruckii Analectis T. III. p. 94. pro tertio iambo etiam spondem proposuerunt:

βόθλει μαιδὲν, ἀνθρώπε,
 θάρσων ἀτεχνὸν ἔθεύμα.

Prima arsis interdum solvitur. XXVII. 1.
 τοῦ Διὸς ὁ παῖς, ὁ Βάκχος.

§. 435.

Ionicum genus, quod a disyllaba anacrusi incipit, usitatum illud etiam tragicis et comicis, in aliquot carminibus Anacreonti adscriptis per puros iampos procedit. Raro anacrusis in unam longam contrahitur: VI. 16.

κῶμον μέτεισι χαίρων.

§. 436.

Nec solutio primae arseos frequens est, ut XLIII. 8.

ὁ δὲ φίλος εἰ γένοιντο.
 Aut secundae, ut XXXVII. 6.
 ἴδε, πῶς γέφανος ὀδεύει.

Ex mediis iambis interdum primus longam anacrusin habet, ut XXXIX. 5.

ἀπορίπτονται μέριμναι·

et saepius apud tragicos et comicos. Apud Soph. El. 1058. corripitur diphthongus in hoc versu:

φρονηματίτης· οἰανούς·

§. 438.

Recentissimi Graeci, et quibus iam *α ι υ* ancipites habebantur, strophas ex versibus Anacreonteis condiderunt, in quibus aliquot dimetris Anacreonteis, plerumque sex, qui οἶκος vocabantur, subiicerentur pauciores trimetri, duo plerumque, quos appellabant κοκκούλιον. Vide Scholiastam Hephaestionis, p. 87 (171.). Anacreontei has potissimum formas habebant:

υ υ υ υ υ υ υ υ

— υ υ υ υ υ υ υ υ —
 — υ υ υ υ υ υ υ υ —
 — υ υ υ υ υ υ υ υ —
 — υ υ υ υ υ υ υ υ —

Huiusmodi carmen exstat in Anacreonteis LXII., cuius caetera strophae haec est:

Στρατοκλείς, φίλος Κυθήρης,
 Στρατοκλείς, ἀνήρ Μυρρίλλης,
 ἴδε τὴν φίλην γυναῖκα.
 κομάει, τέθειλε, λάμπει
 ὄδον ἀνθέων ἀνάσσει·
 ὄδον ἐν κόραις Μυρρίλλης·
 ἥλιος τὰ σέθεν δέμνια φαῖνοι·
 κυπάριστος πεφύκοι σεῦ ἐνὶ κήμωνι.

Trimetro isto Synesius huiusmodi sextum scripsit, his formis usus:

$$\begin{array}{c} \bar{u} \bar{u} \bar{u} \bar{u} \bar{u} \bar{u} \\ \bar{u} \bar{u} \bar{u} \bar{u} \bar{u} \bar{u} \\ \bar{u} \bar{u} \bar{u} \bar{u} \bar{u} \bar{u} \end{array}$$

Scriptor carminis amatorii, quod I. A. Cramerus in Anecdotis Parisiensibus vol. IV. p. 380. dehinc autem Th. Bergkiius in Poetis lyricis p. 739. edidit, si scripsit v. 23.

*παῖδα δῖστοβόλον Ἀφρογενείης
εὐγενέων λογάδων φεύγετε παῖδες,*

videri potest, quoniam constanter istam caesuram observavit, hanc metri formam secutus esse:

$$\begin{array}{c} \bar{u} \bar{u} \bar{u} \bar{u} \bar{u} \bar{u} \\ \bar{u} \bar{u} \bar{u} \bar{u} \bar{u} \bar{u} \\ \bar{u} \bar{u} \bar{u} \bar{u} \bar{u} \bar{u} \end{array}$$

Non est id tamen veri simile, sed est ille hac forma usus:

$$\begin{array}{c} \bar{u} \bar{u} \bar{u} \bar{u} \bar{u} \bar{u} \\ \bar{u} \bar{u} \bar{u} \bar{u} \bar{u} \bar{u} \\ \bar{u} \bar{u} \bar{u} \bar{u} \bar{u} \bar{u} \end{array}$$

Posui totum carmen poetae nec prosodiae imperiti, nec fluctantes Nereides commenti, quoniam singulari artificio elaboratum est. Continet tria systemata κατὰ περιχοπήν ἀνομοιομερῆ, quorum prior pars duas quaternum dimetrorum strophas et cuculium duum trimetrorum, altera tres quaternum dimetrorum strophas et item duum trimetrorum cuculium habet. His accedit quasi pro epodo aliud ex tribus partibus systema, cuius prima et tertia pars eadem sunt, quae in praecedentibus systematis, quae autem inter has media est secunda pars una tantum strophæ et cuculio absolvitur: id factum est eo, quod interlocutor est introductus v. 89—96.

*Ποταμοῦ μέσον κατεῖδον
ποτὲ τὸν γόνον Κυθήρης.
ἐνενήχeto προπαῖζων
μετὰ Νηίδων χορείης*

- 5 ποταμὸς δὲ χρυσοδίτης
 ἔβόα, τί πυρπολεῖς με;
 τί με, παιδίον, φλογίζεις;
 ἀπ' ἑμῶν ἀπέλθε ῥέϊθρον
 πλοκάμους χρυσοχότους θαῦμα ἰδέσθαι.
- 10 ὁ Ἔρως τῆς Πυφίης εἶχε καρτήνη.
 ὅν ἰδὼν ἐγὼ τότε ἔσχον
 ἐπιθυμίαν κρατῆσαι,
 κρατεραῖς πέδιυς τε δῆσαι
 θαλεροῖς νέοις τε δαΐξαι.
- 15 ὁ δὲ νόσφι τῶν ῥέϊθρον
 ὑπέφευγε προσγελῶν μοι,
 ποτὲ μὲν ποσὶ προβατῶν
 ποτὲ δὲ πτεροῖς ἄλέσκων.
 πικρὸς ἦν ὑπόπτερός τε
- 20 πολυποικιλὸς τε μύθος,
 πολυδαίδαλος τὸ εἶδος,
 πολυήρατος τὸ κάλλος
 παῖδα διστοβόλον φεύγετε, κυῦροι
 εὐγενέων λογάδων, Ἄφρογενείης.
- 25 γυμνὸς ἦν ἀνάστυλος τε,
 πυρὶ δ' εἰκελὸς τὰ πάντα
 ἀπὸ δ' ὀμμάτων βολάων
 φλογερῆν ἔπεμπεν αἴγλην.
 ἔρατῆν φέρων φάετῆρ
- 30 πεπυρωμένων βελέμων,
 ἐπὶ χρυσοῦν εἶχε τόξον
 κεχαλασμένον κατ' ὤμων.
 μικρὸν ἔχει τὸ βέλος, μακρὰ δὲ βάλλει,
 ὅν δὲ βάλλῃ, πυρῆεις οἰστρος ἐκκινεῖ.
- 35 γλυκερῆν ὅσα προῆκέν
 διὰ τὸν κόπον λαλῶν μοι,
 λιγυρὸν μέλος κυρτῶν,
 καθάπερ Πιρόκη κατ' ἄλλος
 παλάμην ἄγαν βραχεῖαν
- 40 ἐπεμειδία κραδαίνων.

- ἐπεδείκνυεν δὲ ταύτην ἑὸν ἄριστον
 προφανῶς τὸ πῦρ ἀφάσσωκα ἢ τὸ πῦρ
 ἀναγαλλίδας· ἀφῆλθεν ἰσχυρὰ δὲ
 ἴα καὶ κρόκους παρέπτη.
 45 Ζεφύροισι πνοάς γὰρ εἶχεν
 κατοπισθίους λιγυίας.
 τὸ βρέφος τῆς Πυφίης φεύγετε, κοῦροί.
 ἀφανῶς τόξα πόθων ἀγκύλα τείνει.
 καθάπερ ταύς τις ὄρνις
 50 ὁ κατὰστερος πτερόισι,
 ὑπερίπτατο πλανῶν μέγιστον
 λιβάδων ὑπερθε παλίων.
 ἔκαμνον τρέχων ἑλαύνων,
 ἀπεπανασάμην διώκων.
 55 ὁ δὲ τοῖς ῥόδοις με βάλλων
 ὑπέθελγέ πως πρὸς οἰστράν.
 πόσα ἄνθη ἔδρομον καὶ ῥοδῶνας
 ὀπίσω παιδαρίου παλλὰ διώκων.
 60
 μανίης πέφυκε δαῖμα,
 νεότητός ἐστι κῆμα.
 65 ἀκατάσχετός τε πάλμα,
 ἀτελῶν πόνων ἐρώσα.
 καλύκων συνῆγεν ἄνθη,
 ἃ παρέσχε μοι ποιεῖν με.
 70 πλατάνοισι γὰρ προβαίνων
 στεφάνους πλέκων μεδήκεν.
 δροσερὰς εἰς λιβάδας πολλὰ διώξας
 τὸν Ἔρωτα βροχίαις εὐχ' ἔδονήθηκα.
 ὑποδὺς δ' ἔνευθε λόχημα
 σκιεροῖς ἔπαιξε δένδροις.
 75 πύματον βέλος δὲ πέμψας
 βάλεν ἠπάτων τὰ κοῖλα.

- συνομηλικῶν χορεία,
 συναρῆξάτε προθύμως·
 κατακαίομαι, κλονοῦμαι
 80 ἀφανῶς τε πυρπολοῦμαι.
 ἀνθοκόμους λιβάδας πεζοπορήσας
 παῖδα πανοῦργον ἐλεῖν οὐκ ἐδυνήθην.
 δότε μοι λόγον τί ῥέξω,
 τί πάθω, τί δ' αὖ προσοίσω,
 85 τί δὲ φάρμακόν ποθ' εὔρω
 κραδίην ἐμὴν δροσίζον.
 φάρμακον ἔξ Ἑλένης εἴ τις ἐφεύροι
 ἡμετέραις φιάλαις ἐγκαταμίξαι.
 „ἄκος εἰς ἔρωτ' ἀκούω
 90 ἀποδημίαν γενέσθαι.
 σὺ μένειν θέλων δὲ μᾶλλον
 ἕτερον τρόπον μετέρχου.
 αὐπνους ἴαυε νύκτας
 μετ' Ἀχιλλέως ἑταίρων,
 95 σὺν ἀηδόσιν λιγείαις
 μελιτηδέα προσάδων.“
 ἐδάην πόθου τὸ φίλτρον,
 ὄδδον οὐδαμῶς δ' ἐπέγων.
 δότε μοι συνοιμοδίτην
 100 τὸν Ἔρωτα συλλαλοῦντα.
 τῆς Παφίης τὸ βρέφος φεύγετε, κοῦροι·
 λαμπάδα καιομένην χειρὶ κομίζει.

§. 439.

Tragici saepe systemata ex versibus Ionicis a minori fecerunt, anaclasi in fine tantum vel totius strophae, vel partis adhibita. Et in anaclasi nunc puros servant iambos, nunc in priore anacrusin faciunt longam. Omnium luculentissimum exemplum exstat in Aeschylī Suppl. v. 1025. e quo satis sit primam stropham attulisse:

ἴτε μὰν, ἀστύνακτας
 μάκαρας θεοῦς γανύεντες,

πολιούχους τε καὶ οἱ χεῦμ'
 Ἐρασίνου
 περιναίονται παλαιόν.
 ὑποδέξασθε δ', ὀπαδοί,
 μέλος· αἴνος δὲ πόλιν τήν-
 δε Πελασγῶν ἐχέτω, μηδ'
 ἔτι Νείλου
 προχοῦς σέβωμεν ὕμνοις.

§. 440.

Sed praeter hos etiam illo genere utuntur, in quo re-
 gnat anacalasis, admixtis interdum aliorum versuum formis, ut
 hoc Anacreonteo,

υ λ υ — | υ υ λ υ λ υ λ —

οὐδ' αὖ μ' ἐάσεις μεθύοντ' οἴκαδ' ἀπελθεῖν.

V. Schol. Aesch. ad Prom. 128. Sophocles El. 1058.

τί τοὺς ἄνωθεν φρονιμωτάτους ὀλιωνοὺς
 ἐσορώμενοι τροπᾶς κη-
 δομένους ἀφ' ὧν τε βλάστω-
 σιν, ἀφ' ὧν τ' ὄνασιν εὐρω-
 σι, τὰδ' οὐκ ἐπ' ἕσας τελοῦμεν;

Eurip. Bacch. 530.

σὺ δέ μ', ὦ μάκαιρα Δίρκα,
 στεφανηφόρους ἀπωθεῖ
 θιάσους ἔχουσιν ἐν σοί.
 τί μ' ἀναίνεις; τί με φεύγεις;
 ἔτι, ναὶ τὰν βοτρυνώδη
 Διονύσου χάριν οἶνας,
 ἔτι σοι τοῦ Βρομίου μελήσει.

Et in Cyclope v. 493.

μάκαρ, ὅστις ἐνιάζει
 βοτρυῶν φίλαισι πηγαῖς,
 ἐπὶ κῶμον ἐκπετασθεῖς,

φιλον ἄνδρ' ὑπαγκαλιζων,
 ἐπὶ δεινίοις τ' ἄκανθαν
 χλιδατῆς ἔχων ἑταίρας
 μυρόχριστος λιπαρὸν βό-
 στρονχον· αὐδᾶ δέ, θύραν τίς οἴξει μοι.

§. 441.

Tertium genus, quo scenici poetae utuntur, insigne est admixto anapaesto, non modo ut eo finiatur numerus, sed etiam in medio. Exempla vide in Aeschyli Persis v. 66 — 80. Ita Eurip. Bacch. 64.

Ἀσίας ἀπὸ γαλας ἱερὸν Τιμῶ-
 λον ἀμείψασα θοάζω
 Βρομίω πόνον ἠδύν, κάματόν τ' εὐ-
 κάματον, Βάκχιον ἄζομένα θεόν.

Vbi θεὸν una syllaba est. Hoc metri genere praeclare usus Klopstockius:

wenn der schimmer von dem monde nun herab.

§. 442.

Solutiones contractionesque recentioris tragoediae propriae videntur. Eurip. Bacch. 78.

τά τε ματρὸς μεγάλας ὄρ-
 για Κυβέλης θεμιτεύων,
 ἄνα θύρσον τε τινάσσων,
 κάτα κισσῶ στεφανωθεῖς.

Idem in carmine, quod in eadem fabula est a v. 370. non ubique pedes pedibus exaequavit, sed ipsam anaclasin in antistropha opposuit versui non ἀνακλωμένῳ.

§. 443.

Eadem prorsus comicorum licentia. Apud Aristophanem duobus potissimum in locis Ionici a minore, partim Ana-

creontei, partim longiores vel breviores, admixtis etiam aliis metris, in Ranis a v. 323. et in Vespis a v. 273. de quo carmine dixi in dissertatione de choro Vesparum.

CAP. XXXIX.

De versu Galliambico.

§. 444.

Versus Galliambicus ex duobus Anacreonteis compositus est, quorum posterior catalecticus est, hac forma.

$$\begin{array}{c} \bar{\cup}\bar{\cup}\bar{\cup} | \bar{\cup} | \cup\cup\bar{\cup} | \cup\cup\bar{\cup} | \bar{\cup} | \cup\cup\bar{\cup} \\ \bar{\cup}\bar{\cup}\bar{\cup} | \bar{\cup}\bar{\cup} | \cup\bar{\cup} | \cup\cup\bar{\cup} | \bar{\cup}\bar{\cup} | \bar{\cup}\bar{\cup} \end{array}$$

*Γαλλαί, μητρὸς ὀρείης φιλόθυρσοι δρομάδες,
αἷς ἔντεα παταγεῖται καὶ χάλκεια κρόταλα.*

Diogenes Laertius VIII. in fine:

*ἐν Μέμφει λόγος ἐστὶ προμαθεῖν τὴν ἰδίην
Εὐδοξὸν ποτε μοῖραν παρὰ τοῦ καλλικέρω
ταύρου, κοῦδὲν ἔλεξεν· βοὶ γὰρ πόθεν λόγος;
φύσις οὐκ ἔδωκε μόσχῳ λάλον Ἄπιδι στόμα.
παρὰ δ' αὐτὸν λέχριος στὰς ἐλιχμήσατο στολήν,
προφανῶς τοῦτο διδάσκων, ἀποδύση βιοτήν
ὅσον οὐπω. διὸ καὶ οἱ ταχέως ἤλθε μέρος,
δεκάκις πέντ' ἐπὶ τρισσαῖς ἐσιδόντι πλειάδας.*

Caesura, quae est in fine prioris partis, hic ubique diligenter servata. Sic etiam apud Catullum carm. LXIII. qui plerum-

que anaclasi usus est, et in posteriore parte cum anaclasi coniunxit solutionem secundae arseos:

*super álta véctus 'Atys colerí raté mariá,
Phrygium út nemús citáto cupidé pedé tetigit,
adítque opáca sílvis redímíta lóca deae.*

In priore semel tantum purum Ionicum posuit v. 54.

et eórum ómnia adírem furibúnda látibulá.

Magis Graecos secutus videtur Varro in satiris.

CAP. XL.

De versibus paeonicis.

§. 445.

Ultimum genus numerorum simplicium sunt paeonici, quos metrici veteres, sola tempora numerantes cum Creticis et Bacchiacis commiscuerunt. Constat numerus paeonicus ex ordinibus arsin duorum, ut metricis placet, temporum, thesin autem trium brevium syllabarum habentibus: ex quo apparet, ut arsis solvi possit, at in thesi contractionem nullam, nisi perduto numero paeonico, posse admitti. Ego quidem credo arsin paeonici numeri tria tempora habere: de qua re exposui §. 198. Continuantur autem plures paeones uno ordine, pariter ut trochaei et dactyli. Ac genera quoque numeri paeonici eadem comparatione sunt quinque:

L O O O — O O O	primi paeones.
O O O L O O O —	quarti paeones.
L O O O —	strophii.
O O O L —	dasii.
L L O O O	symplecti.

Sed quum omnino rarior usus est numeri paeonici, tum strophæ, dasii, symplecti si quando inveniuntur, non certas et stabiles formas habent. Praeterea ut in dactylicis numeris sunt, qui iambicam anacrusin habeant, ita etiam paeonici alii cum iambica, alii cum anapaestica anacrusi facti sunt. Catalexis fit in trisyllabum, in disyllabum, in syllabam. Atque hoc quoque in genere versuum singuli pedes metra a grammaticis vocantur.

§. 446.

Vsitatissimum genus primi paeones sunt, minus illi tragicis quam comicis usurpati, apud quos tetrameter maxime catalecticis in trisyllabum invenitur, qui ex duobus ordinibus constat, caesuram habens in fine secundi pedis, quæ tamen interdum negligitur. Vltimus pes dactylus est, sed propter ancipitem saepe Creticus.

*ὦ πόλι φιλῆ Κέκροπος αὐτοφνὲς Ἀττικῆ,
χαῖρε, λιπαρὸν δάπεδον, οὔθαυ ἀγαθῆς χθονός.*

Vide Aristoph. Vesp. 1275. seqq.

§. 447.

Quod Hephaestio dicit, Aristophanem in Georgis etiam quarto paeone pro primo usum esse,

ἐν ἀγορᾷ δ' αὖ πλάτανον εὔ διαφρυτεύσομεν,

in secundis Thesmophoriazasis autem saepe etiam pedem Creticum mediis versibus inseruisse, argumento est, versus illos non paeonicos fuisse, sed Creticos. Quamquam, ut supra dictum §. 199. ne ipsi quidem veteres Graeci ex omni parte distinxerint numerum Creticum et paeonicum videntur.

§. 448.

Pentametro catalectico in trisyllabum usus est Theopompus in Παισίν:

πάντ' ἀγαθὰ δὴ γέγονεν ἀνδράσιν ἐμῆς ἀπὸ συνοσιας.

Hic quoque videtur caesuram in secundi pedis fine habuisse.

§. 449.

Quemadmodum contractiones, ut supra dictum non admittit hoc metrum per numeri leges, ita solutiones arseos neque usurpatae sunt, nec potuerunt usurpari, si recte statui-
mus arses tria tempora habere. Elegantissimi versus sunt in Aristophanis Avibus 349.

οὔτε γὰρ ὄρος σκιερὸν οὔτε νέφος οὐράνιον
οὔτε πολὺν πηλαγὸς ἔστιν, ὃ τι δέξεται
τῶδ' ἀποφυγόντε με.

Quibus qui in stropha v. 333. respondere debent, recepta scholiastae impeditiorem verborum compositionem expedientis explicatione turpissimis solutionibus foedati, sic videntur corrigendi esse:

ἔς τε δόλον ὃς μὲν ἐκάλεσέν παρεβαλέν τέ με παρ'
ἔξούτ' ἐγένοντο γένος οὐχ' ὅσιον ἀμφ' ἐμοὶ
καὶ πολέμιον τραφέν.

§. 450.

Paeonici catalectici in disyllabum, item anacrusin iambicam habentes, raro inveniuntur. Exempla nonnulla habet Aristoph. in Lysistr. in carmine, quod est a v. 781.

αὐτὸς ἔτι παῖς ὢν.
φεύγων γάμον ἀφίκετ' ἐς ἐρημίαν,
κἂν τοῖς ὄρεσιν ᾤκει,
κἂτ' ἐλαγοθήρα,
πλεξάμενος ἕρκυς,
καὶ κύνα τίν' εἶχεν,
κοῦκέτι κατῆλθε πάλιν οἴκαδ' ὑπὸ μίσους.

CAP. XLI.

De quartis paeonibus.

§. 451.

Quarti paeones, vehemens et concitatum genus numeri, tragicis potissimum usitati sunt. Atque etsi interdum Cre- tici potius hi versus videntur, soluta prima arsi (v. §. 262.), tamen quibusdam in locis, ubi puri servati sunt paeones, ar- gumentum quoque carminis suadet, ut paeonicum numerum usurpatum credamus. Vt in Aesch. Eumen. 329. 342.

ἐπὶ δὲ τῷ τεθυμένῳ
τόδε μέλος, παρακοπά,
παραφορὰ φρενοδαλῆς·

ubi ultimus versus quasi logaoedica quadam ratione ter- minatur,

υυυζυυ--

Sic etiam in Choeph. 804.

τὸ δὲ καλῶς κτάμενον, ὃ μέγα ναίων,
στόμιον, εἶ δὸς ἀνέδην δόμιον ἀνδρός.

Similibus numeris usus Klopstockius:

υυυζυυ-υ-

υυυζ-|υυυζ-|υζ-

υυυζυυ-|υυυζυυυ--

*von dem gebirg in das thal herab,
da zu dem angriff bey dem waldstrom das
kriegslied
zu der vertilgenden schlacht und dem siege den
befehl rief.*

non intelligitur, cur sic potius metiendi sint numeri,

υ ε ε υ-υ-υ-υ υ-
 υυυυ υυ
 ε υ-υυ--
 υυ

quam, qui multo alacriores et vehementiores sunt,

υυυυυυευ-υευυυυ-
 υυυευυ--

Et paullo post:

εὐάρματος Ἰέρων ἐν ᾧ κρατέων
 τηλανγέσιν ἀνέδησεν Ὀρτυγίαν στεφάνοις,
 ποταμίας ἔδος Ἀρτέμιδος, ἃς οὐκ ἄτερ.

Quos ita describentem,

--ε υ ε υ-υευυ-
 υυ
 --ε υ ε υ-υ-υυ-υυ-
 υυ
 ε υευυ- ε υ-ευ-
 υυ υυ

ut non possit aliquis aperte refutare, at multo tamen aptius, opinor, ita describet:

--ευυυυ-υευυ-
 --ευυυυ-υ-υυευυ-
 υυυευυευυυ-ευ-

Nam qui in paeonico genere constitisse Graecos contendat, eodem inre contendere poterit, in dactylico eos debuisse consistere, in quo Romani constiterunt. Et quidni Graeci in tanta linguae suae volubilitate fecerint, quod vel in Germanica conatus est Klopstockius nostras, non modo paeonibus ille saepe usus, sed etiam hoc parapaeonico numero:

υευυυυ-υυ-υ-υ-

dich singe der dithyrambe, der keine kriege sang.

LIBER III.

De metris mixtis et compositis.

CAP. I.

De generibus metrorum mixtorum et compositorum.

§. 454.

Hephaestio, explicatis simplicibus metris, deinceps metra κατ' ἀντιπάθειαν μικτά, et versus asynartetos, et polyschematistos, et stropharum comparationes exponit. Ex his metra κατ' ἀντιπάθειαν μικτὰ nos plane praeterimus. Nam quae sic vocantur metra, quia contrarios pedes, ut trochaeos atque iambos, contineant, partim ne habent quidem pedes contrarios, partim, si habent, nihil in ea re est, quod peculiare genus numeri constitui postulet. Ita Sapphicus hendecasyllabus, quem metrici, dipodiis uti amantes, sic dividunt:

— — — | — — — — | — — — —

ποικιλόθρον' ἀθάνατ' Ἀφροδίτη,

non habet iambos, quia ex dipodia trochaica ex ordine loga-oedico constat,

— — — | — — — — — — —

Hic vero versus,

ἰόπλοκ' ἀγνὰ μελιχόμειδε Σαπροῖ,

quem sic dividunt illi,

υζυ- | ζζυυ | ζυ-υ

continet quidem oppositos pedes, iambos et trochaeos, ita nempe metiendus,

υζυ- - | ζυυ-υ-υ

sed compositionis ratione nihil differt a quovis alio metro, quod ex diversis membris eordem pedes habentibus factum sit. Ex quo apparet, inutile commentum esse *μῆξεις* illas κατ' ἀντιπάθειαν, ubi ordinibus suis versus metiare, non arbitrario invento dipodiarum. At etiam versuum asynartetorum et polyschematistorum appellationes aliis definitionibus indigent, quam quae a metricis allatae sunt.

§. 455.

Nos metra ea, quae non sunt simplicia, dividimus in versus mixtos et compositos. Mixti sunt qui ex diversis numeris in unum confusis constant; compositi, in quibus plures numeri ita sunt copulati, ut seorsim alter alterum sequatur.

§. 456.

Mixtio duplex est. Nam aut plures numeri vices suas commutant, ut alter pro altero ponatur: quorum etsi quisque per se simplex est, tamen qui ex ambobus conflatur numerus, quia neque hic, neque ille, sed commutabilis quidam, utrumque in se comprehendens, est, non potest nec simplicibus, neque compositis adnumerari. Hi sunt polyschematisti. Altera mixtionis ratio est, quum diversi numeri uno ordine cohaerent, quos, si fortior debiliorem praecedit, imminutos, si debilior fortiorem, concretos vocamus. Vide §§. 20. 21.

§. 457.

Duplex est etiam compositio. Fit enim aut per cohaerentiam, quam *συνάφειαν* Graeci dicunt, quae in commensura duarum partium nihil fieri patitur, quod perpetuitatem orationis interrumpat; aut sine vinculo, qui sunt asynarteti, in quibus et perpetuari oratio et interrumpi potest.

§. 458.

Apertum est, multa eorum metrorum, de quibus in secundo libro dictum est, ad mixta et composita referri debere. Nam quum de metris simplicibus diceretur, quae ex uno genere numeri constant, fieri non poterat, quin simul nonnullae etiam illarum formarum commemorarentur, in quibus aliqua mixtio vel compositio inveniretur. Ita choriambici et Ionici, quia commutabiles sunt cum aliis numeris, re vera polyschematisti sunt. Logaedicis autem imminuti. Tum aliquot etiam asynartetos notavimus. Superest ut dicatur de concretis, de polyschematistis iis, quos incertum est, ex quo genere simplicium orti sint, et de compositis, sive per cohaerentiam, sive sine vinculo factis, qui vel ex diversis sint numeris compositi, vel, si ex iisdem, tamen ordinum diversitate faciant, ut non possint pro simplicibus unoque numero decurrentibus haberi.

CAP. II.

De versibus Glyconeis.

§. 459.

Versuum polyschematistorum, si ab Ionicis et choriambicis discesseris, de quibus lib. II. dictum, re vera unum tantum superest genus, Glyconeis. Nam qui praeter hos

polyschematisti inveniuntur, ex his compositi sunt. De hoc metro scripserunt C. E. Geppertus et Selckmannus, quorum de dissertationibus editis Berolini a. 1834. et ego dixi in Iahnii Annalibus a. 1834. fasc. 3. et 10. et H. Weissenborn in diurnis Darmstadiensibus a. 1836. n. 30—32. Et hic quidem ipse libri de versibus Glyconeis particulam primam Lipsiae a. 1840. alteram 1841. edidit. Metrici Glyconeos ad antispastos referunt, quod falsum esse ex eo apparet, quod etiam a trochaeo incipiunt. Vnde a basi initium fieri apertum est. Quin contractio brevium in Pherecrateo apud Catullum LXI. 25.

nutriunt humore,

etiam syllaba breviorum redditura esset versum, quam sinit lex metri antispastici. Seneca in Oedipo etiam Glyconei dactylum in spondeum convertit eo in carmine, quod est a v. 882. ut

*vela ne pressae gravi
spiritu antennae gemant.*

Prima enim eaque maxime simplex et elegans Glyconeorum forma haec est:

∴ ∴ | 200—0—

Quod genus versuum plerumque systemata facit, quae versu catalectico, qui Pherecrateus dicitur, finiri solent:

∴ ∴ | 200—0

Eurip. Androm. 502.

*ἄδ' ἐγὼ χέρας αἱματη-
ρὰς βρόχοισι κεκλεισμένα
πέμπομαι κατὰ γυλις.*

§. 460.

Qui polyschematistum hoc metrum fecerunt, primo logaedicum ordinem in choriambum et iambum mutarunt, quo penultima syllaba anceps facta est:

∴ ∴ | 200—| 01

Eurip. Hippol. 741.

τὰς ἠλεκτροφαεῖς ἀγῶας.

Haec anceps propria, nisi fallor, scenicorum poetarum est. Et quum haec forma, etsi valde diversa a dochmiaco metro, tamen, basi excepta, iisdem syllabis constet, quibus dochmiaci, ubi in iis longa est prima anacrusis, soluta autem prima arsis:

υ υ | υ υ | υ υ
υ υ

rhythmici duo genera dochmiacorum constituerunt, quorum metrici alterum eodem nomine, alterum Glyconeum vocarunt. Vid. Aristid. Quintil. p. 39.

§. 461.

Ordine logaoadico in choriambum et iambum diviso variari numerum placuit per transpositionem, ita ut iambus iste ante choriambum collocatus in trochaicum mutaretur, quia basin arsis sequi debet:

∴ ∴ | υ υ | υ υ -

καὶ πεντήκονθ' ὀψιβίαις.

Philyllius in Auga apud Athenaeum XI. p. 485. B. apud Meinekium II. 2. p. 858.

*πάντα γὰρ ἦν
μέστ' ἀνδρῶν καὶ μειρακίων,
πινόντων, ἴμοῦ δὲ λάλων
γαστέρων μεγάλαισιν ὀψι-
βίου χαίροντα λεπασταῖς.*

Sic haec scribenda.

§. 462.

Denique rursus alia facta est transpositio, sed raro, et, ut videtur, non nisi in compositis quibusdam formis, cho-

riambo principium occupante, basi autem trochaeoque in dipodiam iambicam mutatis:

εϋϋ- | σζϋ-

quae forma est versus choriambici dimetri.

§. 463.

Versus Pherecrateus, in quo nullus post choriambum iambus est, qui transponi possit, non nisi duas formas admittit:

∴ ∴ | εϋϋ-ϋ

et,

εϋϋ- | ϋζϋ

Quarum posterior rara est, et fere tantum in compositis quibusdam versibus usitata.

§. 464.

Dicatur primo de permutatione formarum. Atque primitiva Glyconeorum forma, quae iambo finitur, apud scenicos, certe in recentiore tragoedia, etiam spondeum in fine recipit, ita ut spondeus iambo in antistrophicis respondere possit:

∴ ∴ | εϋϋ- | σζ

Euripides Hippol. 741. 751.

τὰς ἠλεκτροφαεῖς ἀγάς.
χθῶν ἐνδαιμονίαν θεοῖς,

si sana est antistrophici versus scriptura. Quod apud Sophoclem legitur Philoct. 1128. 1151.

ὦ τόξον φίλον, ὦ φίλων,
τὰν πρόσθεν βελέων ἀλκάν,

facile corrigi potest ἀλκὰν iu ἀκμὰν mutato. Plerumque enim iambo iambus, spondeo spondeus respondet. Omninoque etiam in hoc genere versuum aliquanto diligentius, quum olim putabatur, responsiones elaboratas esse deprehendimus.

§. 465.

Deinde huic, de qua modo dictum, formae,

∴ ∴ | 200 - | 02

etiam illa, quae choriambum in fine habet, respondet, nec solum apud scenicos, sed etiam in leviori poesi lyrica, ut apud Corinnam.

∴ ∴ | 20 | 200 -

Soph. Philoct. 1124. 1147.

*πόντου θινός ἐφήμενος.
ἔθνη θηρῶν, οὓς ὄδ' ἔχει.*

Eurip. Iph. T. 1097. 1114.

*ποθοῦσ' Ἀρτεμιν λοχίαν.
θεῖς ἀμφίπολον κόραν.*

§. 466.

Haec forma

200 - | 020 -

apud scenicos in ipsis Glyconeis, si recte observavi, semper sibiimet ipsi tantum respondet, neque aut cum hac,

∴ ∴ | 200 - | 02

aut cum illa,

∴ ∴ | 20 | 200 -

commutata invenitur. Sed in versu Priapeo, ut videtur, hae tres formae omnes inter se commutantur: fortasse etiam apud Corinnam. Alteram dimetri choriambici formam,

020 - | 200 -

nusquam vidi in formis Glyconeorum.

§. 467.

In Pherecrateo autem versu, si ex paucis exemplis coniecturam facere licet, usitatori formae

∴ ∴ | 200 - 0

etiam altera videri potest respondere

200-0-5

At non puto hoc ullo quod certum sit exemplo confirmari posse. Quod in Sophoclis Antigona v. 607. leviter mutatum huc tractum erat, οὐτ' ἀκάματοι θεῶν μῆνες, multis est coniecturis tentatum, ex quibus quod olim conieci:

οὔτε θεῶν ἄκητοι

omnium est facillimum, eoque probabilius, quod Hesychius ἀκητεῖ interpretatur ἀκαματεῖ. Respondet v. 618.

εἰδοῖσι δ' οὐδὲν ἔρει.

In Euripidis Medea 157. 182.

Ζεὺς σοι τάδε συνδικήσει. μη λαν.

σπεῦσον δέ τι πρὶν κακῶσαι τοὺς ἔσω,

iam olim scribendum esse monui.

§. 468.

Nunc de singulis partibus Glyconeorum et Pherecrateorum explicabo. A basi exclusus pyrrhichius apud scenicos et in graviore poesi lyrica. Neque omnino eum pedem usquam repperi. Reliqui pedes disyllabi apud scenicos promiscue usurpantur, ut quivis cuius respondeat. Tribrachum recentior maxime tragoedia frequentavit. Eurip. Phoen. 210. Sed totam stropham atque antistropham afferri praestat:

Τύριον οἶδμα λιποῦσ' ἔβαν

στρ.

ἀκροθῆνια Λοξία

Φοινίσσας ἀπὸ νάσων

Φοίβῳ δούλα μελάθρων,

5 Ἴν' ὑπὸ δειράσι νεφοβόλοις

Παργασσοῦ κατενάσθην

Ἰόνιον κατὰ πότιον ἑλά-

τα πλεύσασα περιρῆύτιον

ὑπὲρ ἀκαρπίστων πεδίων

- 10 Σικελίας Ζεφύρου πνοαῖς
 ἰππεύσαντος ἐν οὐρανῷ
 κάλλιστον κελάδημα,
 πόλεος ἐκπροκριθεῖς ἑμᾶς
 καλλιστεύματα Λοξίᾳ·
 Καδμείων δ' ἔμολον γᾶν,
 κλεινῶν Ἀγγοριδᾶν
- 5 ὁμογενεῖς ἐπὶ Λαΐου
 πεμφθεῖς ἐνθάδε πύργους,
 ἵνα τ' ἀγάλμασι χρυσοτύ-
 κοῖς Φοῖβω λάτρεις γενόμεαν.
 ἔτι δὲ Κασταλίας ὕδωρ
- 10 ἐπιμένει με κόμης ἑμᾶς
 δεῦσαι παρθένιον χλιδᾶν
 Φοιβείαισι λατρείαις.

Apparet aut semel tantum duas breves uni longae respondere, v. 5. ubi nomen proprium suo iure fruitur, aut bis, si in antistrophae v. 7. plerorumque librorum scriptura χρυσοτύκοις recipitur; numeros autem variatos esse v. 8. et 9. quos tamen, ut saepe in Glyconeis, exaequare non est difficile, ac v. 9. quidem sic:

ἔτι δ' ὕδωρ τὸ Κασταλίας,

v. 8. autem librorum scripturae γενόμεαν et ἐγενόμεαν incertae redduntur adnotationibus scholiastarum: ἴσα ἀντὶ τοῦ ὁμοίως καὶ ἴσως ἀγάλμασι χρυσοῖσιν, ὡς περ τι διὰ χρυσοῦ κατεσκευασμένον ἀνάθημα, οὕτως ἐπέμφθη, et: ἐτάχθη γενέσθαι, ἦτοι γενήσομαι, ἢ ὡς τὸ κατενάσθην· ἢ λάτρεις καὶ δούλη ὠνομάσθην καὶ ἐτιμήθην, ἦγον πᾶσα τῷ θεῷ ἀφιέρωμαι, ut alter Φοῖβω λάτρεις ἐστάλην, alter Φοῖβω λάτρεις ἦνέθην legisse videatur.

Recentior tragoediae aetas videtur in basi etiam anapaestum admisisse, si antitheticus versus spondeum haberet, ut in Iphigenia Taurica v. 1105. 1120.

λίμναν θ' εἰλίσσουσαν ὕδωρ.

μεταβάλλει δ' εὐδαιμονία.

In Sophoclis Philocteta autem v. 1069. 1110.

*τί ποτ' αὖ μοι τὸ κατ' ἤμαρ,
κραταιαῖς μετὰ χερσίν,*

non ferendus in strophico anapaestus: quare *τί* delevi. In Aristophanis Ranis v. 1322. vituperari usurpatum ab Euripide hunc pedem, itemque dactylum post basin ante choriambum volunt scholiastae:

*περιβαλλ', ὦ τέκνον, ὠλένας.
ὄρῃς τὸν πόδα τοῦτον; ὄρῳ.
τί δαί; τοῦτον ὄρῃς; ὄρῳ.
τοιαντὶ μέντοι σὺ ποιῶν
τολμᾷς τὰμὰ μέλη ψέγειν,
ἀνὰ τὸ δωδεκαμήχανον
Κυρήνης μελοποιῶν;*

§. 469.

Dactylus ubi in basi est, utraque forma, et haec

—υ—υ—υ—,

et illa

—υ—ε—υ—

fere semper sibimet ipsi accurate respondet, ut dubitari possit, an hi dactylici potius numeri sint. In recentiore tragoedia dactylus in basi poni falso putabatur. Intellectum est enim neglectam responsionum congruentiam ab erroribus scribarum esse profectam, ut in Euripidis Iph. Aul. 547. 562.

*μελομένων ὄστρων, ὄθι δῆ.
μέγα φέρουσιν εἰς ἀρετάν.*

Vbi *μαινομένων* legebatur. Et in Iphig. Taur. 1129. 1144.

*ἑπτατόνου κέλαδον λύρας.
παρθένος εὐδοκίμων γάμων.*

Vbi scriptum erat *κέλαδον ἑπτατόνου λύρας*. Quod genus numeri logaedicum saepe cum Glyconeis coniunctum invenitur, ut in Aristoph. Thesm. 1136. quod carmen sic scribendum:

Παλλάδα τὴν φιλόχορον ἔμοι	προωδ.
δεῦρο καλεῖν νόμος ἐς χορόν,	
παρθένον, ἄζυγα κούρην,	
ἢ πόλιν ἡμετέραν ἔχει,	στρ. α.
καὶ κράτος φανερόν μόνῃ,	
κληροῦχος τε καλεῖται.	
φάνηθ', ὃ τυράννουσ	μεσῶδ.
στευγοῦσ', ὡσπερ εἰκός,	
δῆμος ἐπεὶ σε καλεῖ γυναι-	ἀντ. α.
κῶν. ἔχουσα δέ μοι μόλοις	
εἰρήνην φιλέορτον.	
ἦκετε δ' εὐφρονες ἴλιοι,	στρ. β.
πότνιαι, ἄλσος ἐς ὑμέτερον,	
ἄνδρας ἴν' οὐ θέμις εἰσορᾶν	
ὄργια σεμνὰ θεαῖν, ἵνα λαμπάσι	
φαίνετον ἄμβροτον ὄψιν.	
Θεσμοφόρω πολυποτνία,	ἀντ. β.
μόλετον, ἔλθετον, ἀντόμεθα,	
καὶ πρότερόν ποτ' ἐπηκόω	
ἦλθετε, νῦν ἀφίκεσθ', ἀφίκεσθ', ἰκε-	
τεύομεν, ἐνθάδε χῆμῖν.	

§. 470.

Choriambus, qui sequitur basin in hac forma,

∴ ∴ | 200 - | 01

neque in dipodiam iambicam, ut in aliis versibus choriambicis, mutatur, quia basin non potest anacrusis sequi; neque in Molossum, ut videtur, propter nimiam ambiguitatem, quae inde oritura esset, quum tales versus quivis sic potius esset mensurus,

∴ ∴ ∴ | 1 - | 10 -

quam, quemadmodum deberet:

∴ ∴ | 1 - - | 01

*εἰςὕνετον ξυνετοῖσι βοάν.
οὐλομένων ἐνὶ ναυσὶν ἔβαν.*

Qui dactylīci potius esse videntur. Veri simile est tamen, recentiorem tragoediam etiam in Glyconeis interdum hunc pedem dactylum fecisse: vide §. 468.

§. 474.

Choriambus, qui in hac forma ultimum locum tenet, non videtur in Molossum mutatus esse. Nihil enim probat Soph. Antig. 103. 120.

*ἐφάνθης πότ', ὦ χρύσεας,
ἔβα, πρὶν ποθ' ἀμετέρων,*

non solum propter ambiguum mensuram verbi *χρύσεος*, de qua v. Elem. d. m. p. 44., sed etiam, quia deleto ὦ facile restitui altera Glyconei forma potest.

§. 475.

Solvi vero choriambi huius utramque longam licet. Eurip. Bacch. 410. 427.

*ἐκεῖσ' ἄγε με, Βρόμιε, Βρόμιε.
σοφὰν δ' ἄπεχε πρᾶπιδα φρένα τε.*

§. 476.

Nam etsi Glyconei interdum non perpetuato numero sese excipiunt, unde et hiatus in fine locum habet, et syllaba anceps (vide Seidler. ad Eurip. Electr. 153. et 207.), tamen plerumque in systemata coniuncti, excluso hiatu et syllaba ancipiti, non modo verba inter duos versus dividi, sed etiam ultimam versus syllabam solvi patiuntur. Vide Seidlerum de verss. dochm. p. 260. et ad Eurip. Iph. Taur. 1076.

§. 477.

Quemadmodum dochmiacis versibus alii numeri, similes illis, vel partes eorum, et intermiscerentur et copulantur, ita

etiam Glyconeis ingens multitudo versuum iuncta invenitur, qui vel similes iis sint, vel ipsi ex Glyconeis, parte aliqua dempta vel addita, constant. Hi versus hoc fere commune habent, quod choriambum continent, alii pedi iunctum.

§. 478.

Vsitatissimae hae fere formae sunt. Primo brevissimae

— — — | — — et ∴ ∴ | — — —,

quae tamen utrum inter se permutatae fuerint, an non, incertum relinquam, quum sibi accurate respondere soleant. Vide tamen §. 493. Soph. Oed. Col. 128. 160.

ἄς τρέμομεν λέγειν.

ρέύματι συντρέχει.

Eurip. Hec. 637. 646.

ἄλιος ἀγάζει.

παῖδας ἀνήρ βούτας.

Apparet, hoc genus versuum etiam dochmiacum videri posse. Non poterit autem, si commutari potuit cum altera forma, quae est in his Eurip. Suppl. 960. 968.

δυσάλων δ' ὁ βλος,

οὔτ' ἐν τοῖς φθιμένοις.

In Bacch. 863. 883. quorum in priori εἰς αἰθέρα δροσερὸν legitur. scribendum:

αἰθέρ' ἐς δροσερόν.

τοῖς τ' ἀγνωμοσύναν.

§. 479.

Deinde anacrusi pro basi posita:

— — — | — — et — — — | — — —

Nam has formas, etsi certa exempla non sunt in promptu, respondere sibi posse, analogia postulat. In catalectico autem :

υ λ υ υ υ υ

Soph. Oed. R. 467.

ῶρα νιν ἀελλάδων
ἴππων σθεναρώτερον
φυγᾶ πόδα νομιᾶν.

Et in antistropha:

φοιτᾶ γὰρ ἐπ' ἀγρίαν
ἕλαν ἀνά τ' ἄντρα καὶ
πετραῖος ὁ ταῦρος.

Et in Aiace v. 1187. qui versus sic scribendi videntur:

δορυσσοήτων
μόχθων ἄταν ἐπάγων
ἀν' εὐρωῦλεα Τρωϊταν.

Antistropha:

ἔδειξεν ὄπλων
Ἑλλασιν κοινὸν Ἄρη·
ἰὼ πόνοι πρόγονοι πόνων.

Amphibrachi, a quo altera forma incipit, arsis soluta in Helena 527.

ἀλλ' ἔτι κατ' οἶδμ' ἄλιον.

§. 480.

Simile huic est aliud genus, anacrusin habens anapaesticam:

υ υ λ υ υ υ υ υ et υ υ λ υ υ | λ υ υ υ υ

Eurip. Hec. 905.

σὸ μὲν, ᾧ πατρίς Ἰλιάς.

Iph. Aul. 206.

τὸν ἰσάνεμόν τε ποδοῖν.

Et catalecticus, Hecub. 909.

δορι δῆ, δορι πέρσαν.

Vltima versus soluta v. 1330. 1348.

μέτα, κοῦραι ἀελλοπόδες.
πολέων δ' ἀπέλειπε βίος.

§. 481.

Catalectico interdum Creticus sive Molossus additur.
Soph. Ai. 1191. 1198.

δύστανον ὄνειδος Ἑλλάνων.
κεῖνος γὰρ ἔπερσεν ἀνθρώπους.

§. 482.

Aliae formae longiores sunt Glyconeae. Harum prima
est Glyconei hypercatalecti:

∴ ∴ | 200- | 025 et ∴ ∴ | 25 | 200-0

Soph. Oed. Col. 133. 165.

ἴεντες· τὰ δὲ νῦν τίν' ἤκειν.
κλύεις, ὦ πολύμοχθ' ἀλᾶτα;

Saepe dubitationem facit haec forma, ubi sequitur Glyconeus
pro basi anacrusin habens, ut in Eur. Helena 1317.

ῥεῖα ποτὲ δρομάδι κώλω
ματῆρ θεῶν ἐσύθη.

In huiusmodi locis, nisi aperte hiatus vel alia idonea caussa
hanc descriptionem versuum postulet, ita potius distinguendi
sunt, ut ambo sint legitimi Glyconei:

ῥεῖα ποτὲ δρομάδι κώ-
λω ματῆρ θεῶν ἐσύθη.

§. 483.

Similis versus, sed pro basi solum dactylum habens, in Bacchis est 874. 894.

⋮ ⋮ ⋮ ⋮ | ⋮ ⋮ ⋮ ⋮
⋮ ⋮

σκιαροκόμον τ' ἐν ἔργεσιν ἕλας.
νόμιμον, ἀεὶ φύσει τὸ περικόσ.

§. 484.

Aliud genus, saepius Glyconeis iunctum, hoc est:

⋮ ⋮ ⋮ ⋮ ⋮ ⋮

Soph. Oed. C. 119.

ἐκτόπιος σὺνδεις ὁ πάντων.

Sed ubi quinta ab initio syllaba longa est, ex antispasto potius et ditrochaeo compositus esse hic versus putandus est, at in Iphig. Aul. 761. 772.

⋮ ⋮ ⋮ ⋮ | ⋮ ⋮ ⋮ ⋮
⋮

μαντόσσυνοι πνεύσωσ' ἀνάγκαι.
ἀσπίσι καὶ λόγχαις Ἀχαιῶν.

§. 485.

Aliud genus hoc est:

⋮ ⋮ | ⋮ ⋮ | ⋮ ⋮ ⋮ ⋮

Eurip. Electr. 736. 741.

καλλίστων ὄμβρων Διόθεν στερεῖσαι.
πτέινεις, κλεινῶν συγγενέτιρ' ἀδελφῶν.

§. 486.

Longissimus, qui cognatus Glyconeis est versus, Phalaeceus hendecasyllabus est:

⋮ ⋮ | ⋮ ⋮ ⋮ ⋮ ⋮ ⋮

De eo supra dictum §. 356.

§. 487.

Eadem ratio augendorum in fine versuum etiam in brevioribus illis formis, quae supra commemoratae sunt, invenitur. Eiusmodi hoc metrum est:

σλσ | λυυ-σ

Eurip. Hippol. 145. 155.

σὸ δ' ἀμφὶ τὰν πολύθρονον.
ἢ ναυβάτας τις ἔπλευσεν.

§. 488.

Alio modo ab initio augentur Glyconei. Vnde haec forma inventa:

σλσ | λυυ- | σλ

Soph. Antig. 814. 831.

ἔγκληρον, οὗτ' ἐπινύμφειος.
τέγγει θ' ἐπ' ὄφρουσι παγκλαύτοις.

Item

σλσ | λ- | λυυ-

Euripides Cyclop. 41. 55.

πᾶ μοι γενναίων μὲν πατέρων.
σπαργῶντάς μοι μαστοὺς χάλασον.

§. 489.

Aliud genus trochaicum inter basin et reliquas Glyconei partes insertum habet:

∴ ∴ | λσ | λυυ- | υλ

et,

∴ ∴ | λσ | λυυ- | λ-

Eurip. Bacch. 865. 885.

ἐμπαίζουσα λείμικος ἡδοναῖς.
αὔξοντας σὺν μαινομένα δόξα.

Hippol. 147. 157.

*ἀνίερος ἀθύτων πελάνων τρύχει.
λιμένα τόνδ' εὐξεινότατον ναύταις.*

§. 490.

Aliud genus, simile ei, quod §. 481. commemoratum est, ex Pherecrateo et Molosso, sive Cretico constat:

∴ ∴ | 200-0- | 2-

Eurip. Med. 159. 183.

*τάκον δυρομένα σὸν εὐνάταν.
πένθος γὰρ μεγάλως τόδ' ὀρμάται.*

§. 491.

Aliquando praemittitur Glyconeo Bacchius:

02- | ∴ ∴ | 200- | 02

Soph. Ai. 1205. 1217.

*ἑρώτων, ἑρώτων δ' ἀπέπασεν ᾗ-μοι
γενοίμαν, ἦν' ἕλαεν ἔπεστι πόν-του.*

V. Oed. Col. 123. 155.

§. 492.

In fine additur Glyconeo Creticus vel Molossus in Electra Eurip. 434. 443. hoc metro:

∴ ∴ | 20 | 200- | 20-

∴ ∴ | 200-0- | 2 | -2

*πέμπουσαι χοροὺς μετὰ Νηρηίδων.
μόχθους ἀσπιστὰς ἔφερον τευχέων.*

Ion. 1236.

λεύσιμοι δὲ καταφθοραὶ δεσποίνα.

§. 493.

Et versui §. 479. commemorato.

σ ε υ υ -		υ λ		λ		σ λ
σ λ σ		λ υ υ -				

Herc. fur. 791. 809.

*Μουσῶν θ' Ἐλικωνίδων δῶματα.
Πλούτωνος δῶμα λιπῶν νέρτερον.*

§. 494.

Quemadmodum choriambici numeri, ut cognati, saepe Glyconeis miscentur, ut ap. Soph. Philoct. 175. 186., ita etiam unus choriambus interdum additur Glyconeo. Soluti exemplum est in Ione 122. 138.

*παναμέριος ἄμ' ἄλιον-πτέρυγι θοῶ.
το δ' ὠφέλιμον ἐμοὶ πατέρος-ἄνομα λέγω.*

Nisi πατρὸς scribendum, ut qui sequitur choriambus solus per se separatim versum faciat.

§. 495.

Hinc inter Glyconeos saepe versus invenitur ex Cretico et choriambo compositus. Eurip. Hel. 1356.

*ματρὸς ὄργας ἐνέπει·
βῆτε, σεμναὶ Χάριτες.*

§. 496.

Ad exemplum Glyconeorum et Pherecrateorum factum est etiam aliud genus, quod pro choriambo Creticum habet:

∴ ∴	λ σ		λ υ -		∴ ∴	λ σ		λ σ
	υ υ		υ υ			υ υ		υ υ

Aristoph. Eccles. 911.

αἶ αἶ, τί ποτε πείσομαι;
 οὐχ ἦκει μούταϊρος·
 μόνη δ' αὐτοῦ λείπομ' ἢ
 γάρ μοι μήτηρ ἄλλη.

Cuiusmodi versus hic illic legitimis Glyconeis adiuncti reperiuntur, ut in Avibus 680. in Hippol. 66. In minore versu si in basi iambus, tertia autem a fine syllaba brevis est, videri potest hoc metrum Bacchiacum esse, ut in Suppl. Eurip. 990. 1012.

τί φέγγος; τί ν' αἰγλάν.
 ὄρω δὴ τελευτάν.

In Ione v. 190. 201. spondeus in antistrophico basin tenens aperte detrectat Bacchiacum numerum:

ἰδοῦ, τάνδ' ἄθρησον.
 καὶ μὲν τόνδ' ἄθρησον.

Solutiones sunt in his: Eurip. Suppl. 1018. Electr. 153.

πηδήσασα πρὸς ἔσω.
 πατέρα φίλτατον καλεῖ.

Nisi in Electrae versu ἀγκαλεῖ scriptum fuit, quo hic versus par esset et praecedentibus et iis qui sequuntur.

§. 497.

Recisa prima huius metri syllaba, manet iambicus ischiorrhogicus, qui ipse non raro Glyconeis mixtus invenitur:

υ λ υ | υ | υ λ

Soph. Oed. Col. 121.

προςπύθου, λεῦσέ νιν,
 προςδέρχου πανταχῆ.

Eurip. Hec. 449. 460.

κτηθεῖσ' ἀφίξομαι.
πτόρθους Λατοῖ φίλα.

§. 498.

Quoniam in strophis metra Glyconea habentibus non semper omnes versus legitimi Glyconei sunt, sed alii longiores, alii breviores, saepe difficillimum est versus recte describere, siquidem parte versus dempta et alteri versui addita non minus bona sunt et usitata metra. Vt in Soph. Antig. 100. sive ita distinguas,

ἀκτις ἀέλου, τὸ κάλ-
λιστον ἑπταπύλω φανέν
Θήβα τῶν προτέρων φάος,

sive sic,

ἀκτις ἀέλου,
τὸ κάλλιστον ἑπταπύλω
φανέν Θήβα τῶν προτέρων,

per se neutra ratio reprehendi potest. In huiusmodi igitur locis diligenter videndum est, quid antistropharum comparatio, si carmen antistrophicum est, vel hiatibus, vel syllabis ancipitibus, vel pedum responsione, postremo quid omnis orationis conformatio maxime probabile esse suadeat. Vide Elem. d. m. p. 569. seqq.

CAP. III.

De versu Priapeo.

§. 499.

Versus Priapeus ex Glyconeo et Pherecrateo in unum coniunctis constat: quem metrici male ad antispastos referunt. Formas habet tres:

∴ ∴	L00-	0-	∴ ∴ L00-	0-
∴ ∴	L0L00-		∴ ∴ L00-	0-
L00-		L00-	L00-	
				L00-

Quarum credibile est plerumque constanter unam usurpatam esse, ut apud Anacreontem:

*ἤριστῆσα μὲν ἰστίου λεπτοῦ μικρὸν ἀποκλάς,
οἶνον δ' ἐξέπιον κάδον· νῦν δ' ἄβρωῶς ἐρόεσσα
ψάλλω πεκτίδα τῇ φιλῆ κωμαζῶν παῖδ' ἄβροῆ.*

et apud Catullum *carm. XVII.* et *fragm. 2.* atque in Priapeorum *carmine 88.* quod a quibusdam eidem Catullo adscriptum est. Secunda est apud Euphorionem Chersonesium:

*οὐ βέβηλος, ᾧ τελεταὶ τοῦ νέου Διονύσου·
κἀγὼ δ' ἐξ ἐνεργείης ὠργισμένος ἦκω,
ὀδεύων Πηλουσιακὸν κνεφαῖος παρὰ τέλμα.*

§. 500.

Comici utrum omnes formas promiscue posuerint, an singulis singulas in antistrophicis opposuerint, incertum est. Pherecrates, sive is alius est, in Persis apud Athenaeum *XV. p. 685. A. v. Meinekium II. I. p. 318.*

ὦ μαλάχης μὲν ἔξερω, ἀναπνέων θ' ἰάκινθον,
καὶ μελιλώτινον· λαλῶν, καὶ ῥόδα προσεσηρώς·
ὦ φιλῶν μὲν ἀμάρακον, προσκινῶν δὲ σέλινα,
γελῶν δ' ἵπποσέλινα, καὶ κομποσάνδαλα βαίνων,
ἔγχει, κάπιβόα τρίτον Παιῶν', ὡς νόμος ἐστίν.

Et ibidem qui *Μεταλλεῖς* scripsit: v. Meinek. II. I. p. 305.

ὑπ' ἀναδενδράδων ἀπαλὰς ἀσπαλάθους πατῶν τις
ἐν λειμῶνι λωτοφόρῳ, κύπειρόν τε δροσώδη,
κάνθροσκου, μαλακῶν τ' Ἴων λείμακα, καὶ τριφύλλου.

§. 501.

Caesura ubique diligenter observatur. In basi non puto pyrrhichium umquam usurpatum esse: v. §. 502. Tribra-
chum quae attuli exempla tuentur. Dactylus invenitur in versibus,
quos affert scholiastes Theocriti in prolegomenis:

δέξαι τὰν ἀγαθὰν τύχαν, δέξαι τὰν ὑγίαιαν,
ἂ φέρομεν παρὰ τᾶς θεοῦ, κἀχαρίσσατο τήνα.

Posui quod et metro et sententiae conveniret. Scribebatur
ἂν φέρομεν παρὰ τῆς θεοῦ, ἂν ἐκαλίσσατο τήνα.

§. 502.

Videtur hoc metrum asynartatum fuisse. Vnde et hiatus
in exemplo illo apud scholiastam Theocriti, et syllaba an-
ceps apud Catullum XIX. 4.

nutrivi magis et magis, ut beata quotannis,

et commentum grammaticorum, hexametro heroico women
versus Priapei tribuentium, si is ita conformatus est, ut
metro isto legi possit, ut,

Κουρῆτες τ' ἐμάχοντο καὶ Αἰτωλοὶ μενεχάρμια.

*cui non dicitur Hylas puer, et Latonia Delos.
aut Ararim Parthus bibet, aut Germania Ti-
grism.*

Huiusmodi est versus Cratini apud Athenaeum XIII. pag. 566. E.

ταυτι και τολμας συ λεγειν ροδοδακτυλος ουσα.

Qui, si locus esset pyrrhichio in basi, videri posset Priapeus esse. Sed recte eum pro heroico habuit Dobraeus in addendis ad Aristoph. Plut. 555. V. Meinekium II. 1. p. 181.

CAP. IV.

De metro Eupolideo.

§. 503.

Versus Eupolideus, comicorum proprius, non recte a metricis in polyschematistis numeratur. Constat hoc metrum ex versu Glyconeo, choriambum habente in fine, et alio simili membro, in quo Creticus pro choriambus est, de quo v. §. 496. caesura, quae est in fine prioris membri, saepissime neglecta.

∴ ∴ | ∟ ∟ | ∟ ∟ ∟ — || ∴ ∴ | ∟ ∟ | ∟ ∟ —

Luculentum exemplum 45. versuum exstat in Nubibus Aristophanis v. 518. seqq.

ω θεώμενοι, κατερω προς δμης' ευθέρως.

§. 504.

In basi trochaeus, iambus, spondeus, interdum tribrachus inveniuntur. Aristoph. Nub. 539.

ερωθρον εξ ακρου, αρχυ, τοις παιδιαις εν η γελως.

Pherecrates ap. Athen. XIII. p. 612. A.

συνέδριον τοῖς μειρακίοις ἔν' ἐλάλει δι' ἡμέρας.

Trochæus, qui sequitur basin, interdum; sed raro, arsin solutam habet. Pherecrates ibidem:

κάτα μυροπωλείν τί μαθόντ' ἄνδρ' ἐχρῆν καθήμενον.

Plato in Hyperbolo apud scholiastam Aristophanis ad Av. 121.

καὶ τοσοῦτον εὐρείας ἀπολλελαυχ' Ὑπέρολος,
ὥστ' ἀρχυότατός ἐστι.

Vide Dobraeum in Aristophanicis p. (121.) et Meinekium II. 2. p. 669. *Ἀρχυότατος* nescio an dictum sit vocabulo, quod Graece balbutiens Hyperbolus usurpaverit, quem poeta in primo illius comoediae fragmento, *δητώμην* (sic scribendum) pro *διητώμην* et *ἄλλιον* pro *ἄλλιον* dixisse ait.

CAP. V.

De metro Cratineo.

§. 505.

Metrum Cratineum priore tantum parte ab Eupolideo differt, in qua choriambum et dipodiam iambicam habet:

200— | 020— || | 20 | 20—

Ἐνίε, κισσοχαῖτ' ἄναξ, χαῖρ', ἔφρασ' Ἐκφαντίδης.
πάντα φορητά, πάντα τολμητὰ τῷδε τῷ χορῷ.
πλὴν Ξενίου νόμοισι, καὶ Σχοινίανος, ὦ Χάρων.

Eupolis:

ἄνδρες ἑταῖροι, δεῦρο δὴ τὴν γνώμην προσίσχετε,
εἰ δυνατόν, καὶ μὴ τι μείζον πρᾶττουσα τυγχάνει.

Apparet caesuram saepe negligi. Ceterum fallitur Hephaestio, confundens hoc metrum cum choriambico, quod ipse polyschematistum vocat.

CAP. VI.

De choriambico dicto polyschematisto.

§. 506.

Choriambicum metrum, quod polyschematistum metrici vocant, non videtur polyschematistum esse. Constat ex his partibus:

— — — | — — — || — — — — —

Nam praeter caesurae neglectiōem ita purum servasse numerum videntur comici, ut ne spondeum quidem in initio dipodiae iambicae ponerent, quin etiam a solutionibus abstinerent. Anacreon:

Σμαλον εἶδον ἐν χορῶν πηκτιδ' ἔχοντα καλήν.

Eupolis:

καὶ ξυνεγιγνώμην ἀεὶ τοῖς ἀγαθοῖς φάροισιν.

Sedecim versus Eupolidis hoc metro scriptos servavit Athenaeus VI. p. 236. E.

§. 487.

Eadem ratio augendorum in fine versuum etiam in brevioribus illis formis, quae supra commemoratae sunt, invenitur. Eiusmodi hoc metrum est:

σ ε σ | ε υ υ - σ

Eurip. Hippol. 145. 155.

σὸ δ' ἀμφὶ τὰν πολύθηρον.
ἢ ναβάτας τις ἔπλευσεν.

§. 488.

Alio modo ab initio augentur Glyconei. Vnde haec forma inventa:

σ ε σ | ε υ υ - | σ ε

Soph. Antig. 814. 831.

ἔγκληρον, οὔτ' ἐπινύμφειος.
τέγγει θ' ἐπ' ὄφρουσι παγκλαύτοις.

Item

σ ε σ | ε - | ε υ υ -

Euripides Cyclop. 41. 55.

πᾶ μοι γενναίων μὲν πατέρων.
σπαργῶντάς μοι μαστοὺς χάλασον.

§. 489.

Aliud genus trochaenm inter basin et reliquas Glyconei partes insertum habet:

∴ ∴ | ε σ | ε υ υ - | υ ε

et,

∴ ∴ | ε σ | ε υ υ - | ε -
υ υ

Eurip. Bacch. 865. 885.

ἐμπαίζουσα λειμικὸς ἠδονοῖς.
αὔξοντας σὸν μαινομένα δόκα.

Hippol. 147. 157.

*ἀνέρος ἀθύτων πελάνων τρύχι.
λιμένα τόδ' εὐξεινότατον ναύταις.*

§. 490.

Aliud genus, simile ei, quod §. 481. commemoratum est, ex Pherecrateo et Molosso, sive Cretico constat:

∴ ∴ | 200-0- | 2-

Eurip. Med. 159. 183.

*τάκου δυρομένα σὸν εὐνάταν.
πένθος γὰρ μεγάλως τόδ' ὀρμᾶται.*

§. 491.

Aliquando praemittitur Glyconeo Bacchius:

02- | ∴ ∴ | 200- | 02

Soph. Ai. 1205. 1217.

*ἐρώτων, ἐρώτων δ' ἀπέπασεν ᾗ-μοι
γενοίμαν, ἔν' ἕλαεν ἔπεστι πόν-τον.*

V. Oed. Col. 123. 155.

§. 492.

In fine additur Glyconeo Creticus vel Molossus in Electra Eurip. 434. 443. hoc metro:

∴ ∴ | 20 | 200- | 20-

∴ ∴ | 200-0- | 2 | -2

*πέμπουσαι χοροὺς μετὰ Νηρηίδων.
μόχθους ἀπιστάς ἔφερον τευχέων.*

Ion. 1236.

λεύσιμοι δὲ καταφθοραὶ δεσποίνα.

§. 487.

Eadem ratio augendorum in fine versuum etiam in brevioribus illis formis, quae supra commemoratae sunt, invenitur. Eiusmodi hoc metrum est:

σ λ σ | λ υ υ - σ

Eurip. Hippol. 145. 155.

σὺ δ' ἀμφὶ τὰν πολύθηρον.
ἢ ναυβάτας τις ἔπλευσεν.

§. 488.

Alio modo ab initio augentur Glyconei. Vnde haec forma inventa:

σ λ σ | λ υ υ - | σ λ

Soph. Antig. 814. 831.

ἔγκληρον, οὗτ' ἐπινύμφειος.
τέγγει θ' ἔπ' ὄφρουσι παγκλαύτοις.

Item

σ λ σ | λ - | λ υ υ -

Euripides Cyclop. 41. 55.

πᾶ μοι γενναίων μὲν πατέρων.
σπαργῶντάς μοι μαστοὺς χάλασον.

§. 489.

Aliud genus trochaicum inter basin et reliquas Glyconei partes insertum habet:

∴ ∴ | λ σ | λ υ υ - | υ λ

et,

∴ ∴ | λ σ | λ υ υ - | λ -
υ υ

Eurip. Bacch. 865. 885.

ἐμπαίζουσα λειμυκος ἡδοναῖς.
αὖξοντας σὺν μαινομένα δόξα.

Hippol. 147. 157.

ἀνίερος ἀθύτων πελάνων τρύχει.
λιμένα τόνδ' εὐξεινότατον ναύταις.

§. 490.

Aliud genus, simile ei, quod §. 481. commemoratum est, ex Pherecrateo et Molosso, sive Cretico constat:

∴ ∴ | 200-0- | 2-

Eurip. Med. 159. 183.

τάκου θυρομένα σὸν εὐνάταν.
πένθος γὰρ μεγάλως τόδ' ὄρμαται.

§. 491.

Aliquando praemittitur Glyconeo Bacchius:

02- | ∴ ∴ | 200- | 02

Soph. Ai. 1205. 1217.

ἑρώτων, ἑρώτων δ' ἀπέπασεν ᾗ-μοι
γενοίμαν, ἵν' ἕλαεν ἔπεστι πόν-του.

V. Oed. Col. 123. 155.

§. 492.

In fine additur Glyconeo Creticus vel Molossus in Electra Eurip. 434. 443. hoc metro:

∴ ∴ | 20 | 200- | 20-

∴ ∴ | 200-0- | 2 | -2

πέμπουσαι χοροὺς μετὰ Νηρηίδων.
μόχθους ἀσπιστὰς ἔφερον τευχέων.

Ion. 1236.

λεύσιμοι δὲ καταφθοραὶ δεσποίνα.

Aristoph. Eccles. 911.

αἶ αἶ, τί ποτε πείσομαι;
 οὐχ ἦκει μούταϊρος·
 μόνη δ' αὐτοῦ λείπομ' ἢ
 γάρ μοι μήτηρ ἄλλη.

Cuiusmodi versus hic illic legitimis Glyconeis adiuncti reperiuntur, ut in Avibus 680. in Hippol. 66. In minore versu si in basi iambus, tertia autem a fine syllaba brevis est, videri potest hoc metrum Bacchiacum esse, ut in Suppl. Eurip. 990. 1012.

τί φέγγος; τί ν' αἰγλάν.
 ὄρω δὴ τελευτάν.

In Ione v. 190. 201. spondeus in antistrophico basin tenens aperte detrectat Bacchiacum numerum:

ἰδοῦ, τάνδ' ἄθρησον.
 καὶ μὲν τόνδ' ἄθρησον.

Solutiones sunt in his: Eurip. Suppl. 1018. Electr. 153.

πηδήσασα πρὸς ἔσω.
 πατέρα φίλτατον καλεῖ.

Nisi in Electrae versu ἀγκαλεῖ scriptum fuit, quo hic versus par esset et præcedentibus et iis qui sequuntur.

§. 497.

Recisa prima huius metri syllaba, manet iambicus ischiorrhogicus, qui ipse non raro Glyconeis mixtus invenitur:

υ λ υ | υ | υ λ

Soph. Oed. Col. 121.

προσπεύθου, λεῦστέ νιν,
 προςδέρκου πανταχῆ.

Eurip. Hec. 449. 460.

κτηθεῖδ' ἀφιζομαι.
πτόρθους Λατοῖ φιλα.

§. 498.

Quoniam in strophis metra Glyconea habentibus non semper omnes versus legitimi Glyconei sunt, sed alii longiores, alii breviores, saepe difficillimum est versus recte describere, siquidem parte versus dempta et alteri versui addita non minus bona sunt et usitata metra. Vt in Soph. Antig. 100. sive ita distinguas,

ἀκτις ἀέλου, τὸ κάλ-
λιστον ἑπταπύλω φανέν
Θήβα τῶν προτέρων φάος,

sive sic,

ἀκτις ἀέλου,
τὸ κάλλιστον ἑπταπύλω
φανέν Θήβα τῶν προτέρων,

per se neutra ratio reprehendi potest. In huiusmodi igitur locis diligenter videndum est, quid antistropharum comparatio, si carmen antistrophicum est, vel hiatibus, vel syllabis ancipitibus, vel pedum responsione, postremo quid omnis orationis conformatio maxime probabile esse suadeat. Vide Elem. d. m. p. 569. seqq.

CAP. III.

D e v e r s u P r i a p e o .

§. 499.

Versus Priapeus ex Glyconeo et Pherecrateo in unum coniunctis constat: quem metrici male ad antipastos referunt. Formas habet tres:

$$\begin{array}{c} \therefore \therefore | 200- | 0- \\ \therefore \therefore | 20200- \\ 200- | 000- \end{array} \parallel \begin{array}{c} \therefore \therefore 200-0 \\ \\ 200- | 020 \end{array}$$

Quarum credibile est plerumque constanter unam usurpatam esse, ut apud Anacreontem:

*ἤρισθησα μὲν ἰτρίον λεπτοῦ μικρὸν ἀποκλάς,
οἴνου δ' ἐξέπιον κάδον· νῦν δ' ἄβρωῶς ἐρόεσσαν
ψάλλω πηκτίδα τῇ φιλῆ κωμάζων παῖδ' ἄβροῆ.*

et apud Catullum *carm. XVII.* et *fragm. 2.* atque in Priapeorum *carmine 88.* quod a quibusdam eidem Catullo adscriptum est. Secunda est apud Euphorionem Chersonesium:

*οὐ βέβηλος, ὧ τελεταὶ τοῦ νέου Διονύσου·
καγὼ δ' ἐξ εὐεργεσίης ὠργιασμένος ἦκω,
ὀδεύων Πηλουσιακὸν κνεφαῖος παρὰ τέλιμα.*

§. 500.

Comici utrum omnes formas promiscue posuerint, an singulis singulas in antistrophicis opposuerint, incertum est. Pherecrates, sive is alius est, in Persis apud Athenaeum *XV. p. 685. A. v. Meinekium II. I. p. 318.*

ὦ μαλάχης μὲν ἔξερωῶν, ἀναπνέων θ' ἰάκινθον,
καὶ μελιλώτινον· λαλῶν, καὶ ῥόδα προσσεσηρῶς·
ὦ φιλῶν μὲν ἀμάρakon, προσκινῶν δὲ σέλινα,
γελῶν δ' ἵπποσέλινα, καὶ κοσμοσάνδαλα βαίνων,
ἔγχει, κάπιβόα τρίτον Παιῶν', ὡς νόμος ἐστίν.

Et ibidem qui *Μεταλλεῖς* scripsit: v. Meinek. II. I. p. 305.

ὑπ' ἀναδενδράδων ἀπαλὰς ἀσπαλάθους πατῶν τις
ἐν λειμῶνι λωτοφόρῳ, κύπειρόν τε δροσώδη,
κάνθροσκου, μυλακῶν τ' Ἴων λειμῶνα, καὶ τριφύλλου.

§. 501.

Caesura ubique diligenter observatur. In basi non puto pyrrhichium umquam usurpatum esse: v. §. 502. Tribrachum quae attuli exempla tuentur. Dactylus invenitur in versibus, quos affert scholiastes Theocriti in prolegomenis:

δέξαι τὰν ἀγαθὰν τύχαν, δέξαι τὰν ὑγίαιαν,
ἀ φέρομεν παρὰ τᾶς θεοῦ, κἀχαρίσασαο τήνα.

Posui quod et metro et sententiae conveniret. Scribebatur
ἀν φέρομεν παρὰ τῆς θεοῦ, ἀν ἐκαλίσασαο τήνα.

§. 502.

Videtur hoc metrum asynarteton fuisse. Vnde et hiatus in exemplo illo apud scholiastam Theocriti, et syllaba anceps apud Catullum XIX. 4.

nutrivi magis et magis, ut beata quotannis,

et commentum grammaticorum, hexametro heroico women versus Priapei tribuentium, si is ita conformatus est, ut metro isto legi possit, ut,

Κουρῆτες τ' ἐμάχοντο καὶ Αἰτωλοὶ μενεχάρμια.

*cui non dictus Hylas puer, et Latonia Delos,
aut Ararim Parthus bibet, aut Germania Ti-*
grum.

Huiusmodi est versus Cratini apud Athenaeum XIII. pag. 566. E.

ταυτὶ καὶ τολμᾶς σὺ λέγειν ῥοδοδάκτυλος οὔσα.

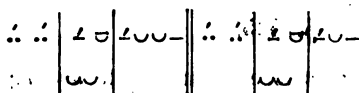
Qui, si locus esset pyrrhichio in basi, videri posset Priapeus esse. Sed recte eum pro heroico habuit Dobraeus in addendis ad Aristoph. Plut. 555. V. Meinekium II. 1. p. 181.

CAP. IV.

De metro Eupolideo.

§. 503.

Versus Eupolideus, comicorum proprius, non recte a metricis in polyschematistis numeratur. Constat hoc metrum ex versu Glyconeo, choriambum habente in fine, et alio simili membro, in quo Creticus pro choriambus est, de quo v. §. 496. caesura, quae est in fine prioris membri, saepissime neglecta.

Luculentum exemplum 45. versuum exstat in Nubibus Aristophanis v. 518. seqq.

ὦ θεώμενοι, κατερω πρὸς ὑμᾶς' εὐθυτέρως.

§. 504.

In basi trochaeus, iambus, spondeus, interdum tribrachas inveniuntur. Aristoph. Nub. 539.

ἐρωθῶν ἐξ ἄκρου, ἀκχὺ, τοῖς παιδίσις ἴν' ἡ γέλως.

Pherecrates. ap. Athen. XIII. p. 612. A.

συνέδριον τοῖς μαιρακίοις ἴν' ἐλάλει δι' ἡμέρας.

Trochæus, qui sequitur basin, interdum; sed raro, arsin solutam habet. Pherecrates ibidem:

κάτα μυροπωλεῖν τί μαθόντ' ἄνδρ' ἐχρῆν καθήμενον.

Plato in Hyperbolo apud scholiastam Aristophanis ad Av. 121.

καὶ τοσοῦτον εὐερίας ἀπολλελαυχ' Ὑπέρολος,
ὥστ' ἀχμύτατός ἐστι.

Vide Dobraeum in Aristophanicis p. (121.) et Meinekium II. 2. p. 669. *Ἀχμύτατος* nescio an dictum sit vocabulo, quod Graece balbutiens *Hyperbolus* usurpaverit, quem poeta in primo illius comoediae fragmento, *δητώμην* (sic scribendum) pro *δητώμην* et *ἄλλον* pro *ἄλλων* dixisse ait.

CAP. V.

De metro Cratineo.

§. 505.

Metrum Cratineum priore tantum parte ab Eupolideo differt, in qua choriambum et dipodiam iambicam habet:

200- | 020- || | 20 | 20-

Ἐνίε, κισσοχαῖτ' ἀναξ, χαῖρ', ἔφασκ' Ἐκφαντίδης.
πάντα φορητά, πάντα τολμητὰ τῷδε τῷ χορῷ.
πλὴν Ξενίου νόμοισι, καὶ Σχοινίανος, ὦ Χάρων.

Eupolis:

ἄνδρες ἑταῖροι, δεῦρο δὴ τὴν γνώμην προσίσχετε,
εἰ δυνατόν, καὶ μὴ τι μείζον πρᾶττουσα τυγχάνει.

Apparet caesuram saepe negligi. Ceterum fallitur Hephaestio, confundens hoc metrum cum choriambico, quod ipse polyschematistum vocat.

CAP. VI.

De choriambico dicto polyschematisto.

§. 506.

Choriambicum metrum, quod polyschematistum metrii vocant, non videtur polyschematistum esse. Constat ex his partibus:

— — — | — — — || — — — — —

Nam praeter caesurae neglectioem ita purum servasse numerum videntur comici, ut ne spondeum quidem in initio dipodiae iambicae ponerent, quin etiam a solutionibus abstinerent. Anacreon:

Σίμαλον εἶδον ἐν χορῶ πηκτιδ' ἔχοντα καλήν.

Eupolis:

καὶ ξυνεγγνώμην ἀεὶ τοῖς ἀγαθοῖς φάροισιν.

Sedecim versus Eupolidis hoc metro scriptos servavit Athenaeus VI. p. 236. E.

CAP. VII.

De epionico dicto polyschematisto.

§. 507.

Versus, quem epionicum polyschematistum metrici vocant, neque Ionici numeri ullum vestigium habet, nisi prava ratione in dipodias describatur, nec polyschematistus est. Constat ex his ordinibus:

εζε | εουε || εζε | εουε

Caesura non ubique servatur. Eupolis Χρουῶ γενει apud Meinekium II. 1, p. 535.

ὦ καλλίστη πόλι πασῶν, ἕσας Κλέων ἐφορῶ,
ὡς εὐδαίμων πρότερόν τ' ἦσθα, νῦν τε μᾶλλον ἔσθα.

Idem:

ἔδει πρώτον μὲν ὑπάρχειν πάντων ἰσηγορίαν.
πῶς οὖν οὐκ ἂν τις ὁμιλῶν χαιροί τοιαῦτε πόλει,
ἔν' ἔξιστιν πάνυ λεπτοῦ κακῶ τε τῆν ἰδέαν.

Sic nunc apparet scribendum esse: vide Lindemannum ad Prisciani opera minora p. 252.

CAP. VIII.

De versibus asynartetis.

§. 508.

Metrici versus eos, in quibus duo membra coniuncta sint, quae connecti copularique nequeant, asynartetos vocant. Quae definitio falsa est, quia etiam in permultos versus

cadit, qui non numerantur in asynartetis. Quare nos eos versus asynartetos vocamus, quorum partes laxiore vinculo cohaerent, ita ut perpetuari orationis cohaerentia possit, et hiatu syllabaque ancipiti interrumpi. Vt apud Plautum Amph. I. 1, 35. 39.

*qui multa Thebanó populo acerba obiecit funera,
regique Thebanó Creonti régnum stabilivís suum.*

Inventor asynartetorum putatur Archilochus fuisse, uno versus duos coniungens, hiatu et syllaba ancipiti in commissura admissis. Idem an eosdem versus etiam perpetuata oratione divisoque inter utramque partem vocabulo condiderit, incertum: dubito autem. Metra, quae ab Hephaestione ut asynarteta commemorantur, haec sunt.

§. 509.

Archilochi metrum est hoc:

υζυυ-υυ-υ | ζυ-υ-υ

in quo ille constanter caesuram observavit,

Ἐρασμονίδη Χαρίλαε, χρῆμά τοι γελοῖον.

Saepe eo metro usi comici, sed non diligenter custodita caesura. Eupolis:

ὦ δέσποτα, καὶ τάδε νῦν ἀκουσον, ἂν λέγω σοι.

§. 510.

Simili versu usus Cratinus:

υζυυ-υυ-υ | ζυ-υ-υ

Ἐρασμονίδη Βάθιππε, τῶν ἀωρολείων.

§. 511.

Vere asynartetus est hic Archilochi:

ζυυ-υυζυυ-υυ | ζυ-υ-υ

*ὄνα ἔθ' ὁμῶς θάλλεισ ἀπαλὸν χροῖα· κάρφεται γὰρ ἦδη.
καὶ βήσους ὀρέων δυσπαιπάλους, οἶος ἦν ἐφ' ἦβης.*

Vsus hoc etiam Horatius L. 4. sed: ut ab licentia ansipitis et hiatus abstineret. Neglexit caesuram, sed in verbo composito, Simenides epigr. XCI.

τῶν ἐχορήγησεν κύκλον μελίγηρον Ἰππώνικος.

§. 512.

Similem versum, cuius prior pars catalectica est in dissyllabum, Cratinus fecit:

χαίρετε, πάντες θεοί, πολύβωτον ποτίαν Σέριφον.

Vide Elem. d. m. p. 644.

§. 513.

Alius Archilochi asynartetus, quem etiam Horatius epod. XI. asynartetum fecit, hic est:

— — — — — | — — — — —

ἀλλά μ' ὁ λυσιμελής, ὦ ταῖρε δάμναται, πόθος.

arguit et latere petitus imo spiritus.

fervidiore mero arcana promorat loco.

§. 514.

Omisit Hephaestio ex iisdem membris inversis ab Archilochi conditum asynartetum, de quo v. Benti. ad Horat. epod. XI. Vsus eo Horatius epod. XIII.

levare diris pectora sollicitudinibus.

§. 515.

Alcaeo Anacreontique usurpatum esse hoc metrum ait Hephaestio:

— — — — — | — — — — —

Alcaei hoc posuit exemplum:

ἦ θ' ἔτι Δινομένη τῷ Τυρσάκῳ.

τᾶρμενα Δαμπρακτὰ τ' ἐν μυρσινήῳ.

Scripti quod metro conveniret. Nam quae vera sit huius fragmenti scriptura post tot vanos conatus vereor ut inveniri possit nisi novis repertis testimoniis. Illud apertum est, ferri non posse quod in altero versu libri veteres habent, τάρμενα λαμπρά κέει ἐν μυρσίνῳ. In priorē codex Palatinus τῷ τ' ἑδράκῃ. Anacreontis hunc versum attulit Hephaestio:

δοῦλοπόδ' μὲν Ἄρης φιλεῖ μινάλχιαν.

Eam vero logaoedicum esse hoc metro,

20-20-0-0-0

eo cognoscitur, quod etiam cetera huius metri exempla, quae in Anacreonteis inveniuntur, quintam a fine syllabam brevem habent. Quod nisi Hephaestio duo diversa metra confudit, Alcaei fragmentum huiusmodi quid habuisse censendum erit:

ἦ ῥ' ἔτι Δινομένη τε Τυδρακῆ
τάρμενα Λαμπρακία τε Μυρσινήῳ.

§. 516.

Aliud ex Iobacchis Archilocho adscriptis:

020-020- | 20-020-

Δήμητρος ἀγνῆς καὶ Κόρης τὴν πανόγυριν σέβων.

§. 517.

Aliud huiusmodi apud Euripidem:

020-020- | 20-0-0

ἔφος ἦν' ἰππότας ἐξέλαμψεν ἀστῆρ.

Vide Callim. fr. 116.

§. 518.

Aliud genus Hephaestio ita compositum esse vult,

20-020-0 | 020-0-0

Eurip. Hec. 449. 460.

κτηθεῖσ' ἀφιζομαι.
πτόρθους Λατοῖ φλα.

§. 498.

Quoniam in strophis metra Glyconeae habentibus non semper omnes versus legitimi Glyconei sunt, sed alii longiores, alii breviores, saepe difficillimum est versus recte describere, siquidem parte versus dempta et alteri versui addita non minus bona sunt et usitata metra. Vt in Soph. Antig. 100. sive ita distinguas,

ἀκτις ἀλλου, τὸ κάλ-
λιστον ἑπταπύλω φανέν
Θήβα τῶν προτέρων φάος,

sive sic,

ἀκτις ἀλλου,
τὸ κάλλιστον ἑπταπύλω
φανέν Θήβα τῶν προτέρων,

per se neutra ratio reprehendi potest. In huiusmodi igitur locis diligenter videndum est, quid antistropharum comparatio, si carmen antistrophicum est, vel hiatibus, vel syllabis anticipibus, vel pedum responsione, postremo quid omnis orationis conformatio maxime probabile esse suadeat. Vide Elem. d. m. p. 569. seqq.

CAP. III.

De versu Priapeo.

§. 499.

Versus Priapeus ex Glyconeo et Pherecrateo in unum coniunctis constat: quem metrici male ad antispastos referunt. Formas habet tres:

:: ::	200-	0-	:: ::	200-0
:: ::	20200-	-	:: ::	200-0
200-	000-	-	200-	020

Quarum credibile est plerumque constanter unam usurpatam esse, ut apud Anacreontem:

*ἠρίστησα μὲν ἱγρίου λεπτοῦ μικρὸν ἀποκλάς,
οἴνου δ' ἐξέπιον κάδον· νῦν δ' ἄβρωῶς ἐρόεσσαν
ψάλλω πηκτίδα τῇ φιλῆ κωμάζων παῖδ' ἄβροῆ.*

et apud Catullum carm. XVII. et fragm. 2. atque in Priapeorum carmine 88. quod a quibusdam eidem Catullo adscriptum est. Secunda est apud Euphorionem Chersonesium:

*οὐ βέβηλος, ὃ τελεταὶ τοῦ νέου Διονύσου·
καὶ γὰρ δ' ἐξ εὐεργεσίης ὠργιασμένος ἦκασ,
ὀδεύων Πηλουσιακὸν κνεφαῖος παρὰ τέλμα.*

§. 500.

Comici utrum omnes formas promiscue posuerint, an singulis singulas in antistrophicis opposuerint, incertum est. Pherecrates, sive is alius est, in Persis apud Athenaeum XV. p. 685. A. v. Meinekium II. I. p. 318.

ὦ μαλάχης μὲν ἔξερω, ἀναπνέων θ' ἰάκινθον,
καὶ μελιλώτινον· λαλῶν, καὶ ῥόδα προσεσηρῶς·
ὦ φιλῶν μὲν ἀμάρακον, προσκινῶν δὲ σέλινα,
γελῶν δ' ἵπποσέλινα, καὶ κομμοσάνδαλα βαίνων,
ἔγχει, κάπιβόα τρίτον Παιῶν', ὡς νόμος ἐστίν.

Et ibidem qui *Μεταλλεῖς* scripsit: v. Meinek. II. I. p. 305.

ὑπ' ἀναδενδράδων ἀπαλᾶς ἀσπαλάθους πατῶν τις
ἐν λειμῶνι λωτοφόρος, κύπειρόν τε δροσώδη,
κάνθροσκου, μελακῶν τ' Ἴων λείμμακα, καὶ τριφύλλου.

§. 501.

Caesura ubique diligenter observatur. In basi non puto pyrrhichium umquam usurpatum esse: v. §. 502. Tribra-
chum quae attuli exempla tuentur. Dactylus invenitur in versibus,
quos affert scholiastes Theocriti in prolegomenis:

δέξαι τὰν ἀγαθὰν τύχαν, δέξαι τὰν ὑγίαιαν,
ἃ φέρομεν παρὰ τᾶς θεοῦ, κἀχαρίσασαο τήνα.

Posui quod et metro et sententiae conveniret. Scribebatur
ἂν φέρομεν παρὰ τῆς θεοῦ, ἂν ἐκαλίσασαο τήνα.

§. 502.

Videtur hoc metrum asynarteton fuisse. Vnde et hiatus
in exemplo illo apud scholiastam Theocriti, et syllaba an-
ceps apud Catullum XIX. 4.

nutrivi magis et magis, ut beata quotannis,

et commentum grammaticorum, hexametro heroico women
versus Priapei tribuentium, si is ita conformatus est, ut
metro isto legi possit, ut,

Κουρῆτες τ' ἐμάχοντο καὶ Αἰτωλοὶ μενεχάρμαι.

*cui non dicitur Hylas puer, et Latonia Delos.
aut Ararim Parthus bibet, aut Germania Ti-*
grum.

Pherecrates ap. Athen. XIII. p. 612. A.

συνέδριον τοῖς μειρακίοις ἴν' ἐλάλει δι' ἡμέρας.

Trochæus, qui sequitur basin, interdum; sed raro, arsin solutam habet. Pherecrates ibidem:

κἄτα μυροπιωλίῃν τί μαθόντ' ἄνδρ' ἐχρῆν καθήμενον.

Plato in Hyperbolo apud scholiastam Aristophanis ad Av. 121.

καὶ τοσοῦτον εὐερίας ἀπολέλαυχ' Ὑπέρολος,
ὥστ' ἀρχμότατός ἐστι.

Vide Dobraeum in Aristophanicis p. (121.) et Meinekium II. 2. p. 669. *Ἀρχμότατος* nescio an dictum sit vocabulo, quod Graece balbutiens *Hyperbolus* usurpaverit, quem poeta in primo illius comoediae fragmento, *δητώμην* (sic scribendum) pro *δητώμην* et *ἄλλον* pro *ἄλλων* dixisse ait.

CAP. V.

De metro Cratineo.

§. 505.

Metrum Cratineum priore tantum parte ab Eupolideo differt, in qua choriambum et dipodiam iambicam habet:

200— | 020— || ∴ ∴ | 20 | 20—

Εἴτε, κισσοχαῖτ' ἀναξ, χαῖρ', ἔφρασκ' Ἐκφαντίδης.
πάντα φορητά, πάντα τολμητὰ τῷδε τῷ χορῷ.
πλὴν Ξενίου νόμοισι, καὶ Σχοινίανος, ὃ Χάρων.

Eupolis:

ἄνδρες ἑταῖροι, δεῦρο δὴ τὴν γνώμην προσίσχετε,
εἰ δυνατόν, καὶ μή τι μείζον πρᾶττουσα τυγχάνει.

Apparet caesuram saepe negligi. Ceterum fallitur Hephaestio, confundens hoc metrum cum choriambico, quod ipse polyschematistum vocat.

CAP. VI.

De choriambico dicto polyschematistio.

§. 506.

Choriambicum metrum, quod polyschematistum metrici vocant, non videtur polyschematistum esse. Constat ex his partibus:

— — — | — — — || — — — — —

Nam praeter caesurae neglectioem ita purum servasse numerum videntur comici, ut ne spondeum quidem in initio dipodiae iambicae ponerent, quin etiam a solutionibus abstinerent. Anacreon:

Σίμαλον εἶδον ἐν χορῶ πηκτιδ' ἔχοντα καλήν.

Eupolis:

καὶ ξυνηγνόμεν ἄει τοῖς ἀγαθοῖς φάγοισιν.

Sedecim versus Eupolidis hoc metro scriptos servavit Athenaeus VI. p. 236. E.

CAP. VII.

De epionico dicto polyschematisto.

§. 507.

Versus, quem epionicum polyschematistum ^{metrici} vocant, neque Ionici numeri ullum vestigium habet, nisi prava ratione in dipodias describatur, nec polyschematistus est. Constat ex his ordinibus:

εζε | εουε || εζε | εουε

Caesura non ubique servatur. Eupolis *Χρυσῶ γενει* apud Meinekium II. 1, p. 535.

*ὦ καλλίστη πόλι πασῶν, δσας Κλέων ἐφορῶ,
ὡς εὐδαίμων πρότερόν τ' ἦσθα, νῦν τε μᾶλλον ἔσθι.*

Idem:

*ἔδει πρώτον μὲν ὑπάρχειν πάντων ἰσηγορίαν.
πῶς οὖν οὐκ ἂν τις ὁμιλῶν χαιροί τοιαῦτε πόλει,
ἔν' ἔξιστιν πάνυ λεπτοῦ κακῶ τε τὴν ἰδέαν.*

Sic nunc apparet scribendum esse: vide Lindemannum ad Prisciani opera minora p. 252.

CAP. VIII.

De versibus asynartetis.

§. 508.

Metrici versus eos, in quibus duo membra coniuncta sint, quae connecti copularique nequeant, asynartetos vocant. Quae definitio falsa est, quia etiam in permultos versus

cadit, qui non numerantur in asynartetis. Quare nos eos versus asynartetos vocamus, quorum partes laxiore vinculo cohaerent, ita ut perpetuari orationis cohaerentia possit, et hiatu syllabaque ancipiti interrumpi. Vt apud Plautum Amph. I. 1, 35. 39.

*qui multa Thebanó populo acerba obiecit funera,
ragique Thebanó Creonti régnum stabilivit suum.*

Inventor asynartetorum putatur Archilochus fuisse, uno versu duos coniungens, hiatu et syllaba ancipiti in commissura admissis. Idem an eosdem versus etiam perpetuata oratione divisoque inter utramque partem vocabulo condiderit, incertum: dubito autem. Metra, quae ab Hephaestione ut asynarteta commemorantur, haec sunt.

§. 509.

Archilochi metrum est hoc:

εζυυ-υυ-ε | ζυ-υ-ε

in quo ille constanter caesuram observavit,

Ἔρασμονίδη Χάρλαιε, χηῆμά τοι γελοῖον.

Saepe eo metro usi comici, sed non diligenter custodita caesura. Eupolis:

ὦ δέσποτα, καὶ τάδε νῦν ἄκουσον, ἂν λέγω σοι.

§. 510.

Simili versu usus Cratinus:

υζυυ-υυ-ε | ζυ-υ-ε

Ἔρασμονίδη Βάθιππε, τῶν ἄωρολείων.

§. 511.

Vere asynartetus est hic Archilochi:

ζυυ-υυζυυ-υυε | ζυ-υ-ε

*ὄκ' εἶδ' ὁμῶς θάλλαιε ἀπαλὸν χροῖα· κάρφεται γὰρ ἦδη.
καὶ βήσους δρέων θυραπαλάου, οἶος ἦν ἐφ' ἦβης.*

Vsus hoc etiam Horatius L. 4., sed ut ab licentia amcipitis et hiatus abstineret. Neglexit caesuram, sed in verbo composito, Simenides epigr. XCI.

τῶν ἐχορήγησεν κύκλον μελίγηρον Ἰππώνικος.

§. 512.

Similem versum, cuius prior pars catalectica est in dissyllabum, Cratinus fecit:

χαίρετε, πάντες θεοί, πολύβωτον ποτίαν Στέφανον.

Vide Elem. d. m. p. 644.

§. 513.

Alius Archilochi asynartetus, quem etiam Horatius epod. XI. asynartetum fecit, hic est:

— — — — — | — — — — —

ἀλλά μὲν ὁ λυσιμελής, ὦ ταῖρε δάμναται, πόθος.

arguit et latere petitus imo spiritus.

fervidiore mero arcana promorat loco.

§. 514.

Omisit Hephaestio ex iisdem membris inversis ab Archilochi conditum asynartetum, de quo v. Bentl. ad Horat. epod. XI. Vsus eo Horatius epod. XIII.

levare diris pectora sollicitudinibus.

§. 515.

Alcaeo Anacreontique usurpatum esse hoc metrum ait Hephaestio:

— — — — — | — — — — —

Alcaei hoc posuit exemplum:

ἦ θ' ἔτι Δινομένη τῷ Τυρράκῃ.

τᾶρμενα Δαμπρακία τ' ἐν μνησινήφ.

Scripti quod metro conveniret. Nam quae vera sit huius fragmenti scriptura post tot vanos conatus vereor ut inveniri possit nisi novis repertis testimoniis. Illud apertum est, ferri non posse quod in altero versu libri veteres habent, *τῶρμενα λαμπρὰ κέει ἐν μυρσίνῳ*. In priorē codex Palatinus τῶ τ' ἑδρακῆς. Anacreontis hunc versum attulit Hephaestio:

δρόλοπος μὲν Ἄρης φιλεῖ μινάλχιαν.

Eam vero logaoedicum esse hoc metro,

εὐ-ο-ο-ο-ο-ο-ο

eo cognoscitur, quod etiam cetera huius metri exempla, quae in Anacreonteis inveniuntur, quintam a fine syllabam brevem habent. Quod nisi Hephaestio duo diversa metra confudit, Alcaei fragmentum huiusmodi quid habuisse censendum erit:

*ἦ ῥ' ἔτι Δινομένη τε Τυδρακῆς
τῶρμενα Λαμπρακία τε Μυρσινήῳ.*

§. 516.

Aliud ex Iobacchis Archilocho adscriptis:

ο-ε-ο-ο-ε-ο-ο-ο | ε-ο-ο-ε-ο-ο-

Δήμητρος ἀγνῆς καὶ Κόρης τὴν πανόγυριν σέβων.

§. 517.

Aliud huiusmodi apud Euripidem:

ο-ε-ο-ο-ε-ο-ο-ο | ε-ο-ο-ο-ο-

ἔφος ἦν' ἰππότας ἐξέλαμψεν ἀστήρ.

Vide Callim. fr. 116.

§. 518.

Aliud genus Hephaestio ita compositum esse vult,

ε-ο-ο-ε-ο-ο-ο | ο-ε-ο-ο-ο-ο

exemplo usus trium versuum sic scriptorum:

ἔστι μοι καλὰ πάϊς χρυσέοισιν ἀνδρείοισιν
 ἔμπερῆ ἔχοισα μορφάν, Κλεις ἀγαπάτα,
 ἀντι τῆς ἐγὼ οὐδὲ Ἀνδρίαν πᾶσαν οὐδ' ἔραναν.

Quorum quum secundum caesurae indicio cum forma métri supra posita congruere dicat, apertum est scripturam corruptam esse. Primum ex trochaico dimetro catalectico et dimetro acatalecto, tertium ex hypercatalecto et brachycatalecto constare dicit, deceptus ut videtur, depravata scriptura. Veri simile est horum versuum omnium hoc metrum esse:

20-020-0 | 20-0-0

ἔστι μοι καλὰ πάϊς χρυσέοισιν ἀνδρείοισιν
 ἔμπερῆ ἔχοισα μορφάν, Κλεις ἀγαπάτα,
 τῆς ἐγὼ οὐδὲ Ἀνδρίαν πᾶσαν οὐδ' ἔραναν.

§. 519.

Aliud Anacreontis:

200-020- | 20-0-0

τὸν λυροποιὸν ἠρόμην Στράτιν, εἰ κομήσαι.

§. 520.

Aliud Callimachi:

020-0-0 | 020-0-0

Δήμητρι τῇ πυλαίῃ, τῇ τοῦτον ὄκ Πελασγῶν.

§. 521.

Aliud Sapphus:

20-0-0 | 20-0-0

δεῦρο δηῦτε, Μοῦσαι, χρύσειον λιποῖσαι.

§. 522.

Aliud eiusdem:

200-0-0 | 200-0-0

ὄλβιε γαμβρέ, σοὶ μὲν δὴ γάμος, ὡς ἀρᾶσαι,
 ἐκτετέλεισθ', ἔχεις δὲ παρθένον, ὣν ἀρᾶσαι.

Affert Hephaestio etiam neglectae caesurae exemplum:

μᾶλλιχος δ' ἐπ' ἱμέρω κίχεται προσώπω.

§. 523.

Aliud exstat in epigr. Simonidis in Brunck. Anal. T. I. p. 141.

ὠλώλυξ | αἰσοφόροις ἐπὶ διδυράμβοις.

ἀνώλυξαν κισσοφόροις ἐπὶ διδυράμβοις.

§. 524.

Aristophanes in Lysistr. v. 1014. seqq. hoc genere usus est, non servans caesuram:

οὐδέν ἐστι θηρίον γυναικὸς ἀμαχώτερον,

οὐδὲ πῦρ, οὐδ' ὦδ' ἀναιδῆς οὐδεμία πόρδαλις.

Alia, quae pro asynartetis habita sunt, infra, maxime cap. XI. commemorabuntur.

CAP. IX.

De versu Saturnio.

§. 525.

De hoc metro multa confusa et perplexa rettulerunt grammatici Latini. Fragmentum Charisii, unde aliquid lucis speratum erat, ex codice Neapolitano editum a F. G. Schneidewino Gottingae a. 1841. nihil quod hac pertineat continet.

Scriptere de hoc versu Th. G. Irmiscus, nisi Io. Fr. Christius, Lipsiae a. 1754. H. Düntzer et Laur. Lersch Bonnæ 1837. severam censuram experti in notitiis litterarijs Monacensibus a. 1838. m. Octobr. n. 213—215. item C. H. Weise Germanice Quedlinburgi et Lipsiae 1839. Non vidi dissertationem editam in vol. I. p. 197—236. libri eodem anno Mutinae hoc titulo editi: *Lezioni accademiche di Giovanni Galvani*. Secundum nostram asynartetorum definitionem non pertinet ad asynartetos versus Saturnius, quo Romanorum antiquissimi poetae solo videntur usi esse. Eo et tituli perscribebantur, et carmina poetarum. Vertitque hoc metro Livius Andronicus *Odysseam*: Naevius autem eo scripsit bellum Punicum primum. Numeros habet hos:

σζυ-υζσ | ζυ-υ-σ

Dabunt malum Metelli Naevio poetae.

Sed et caesuram saepe neglexerunt rudes isti poetae, et omni genere solutionum usi sunt, ut adeo ancipitem in fine prioris membri solverent; iidem pro more antiqui sermonis spondeos in omnibus locis tulerunt. Quin veterrimi satis habuisse videntur, si versus aliquo modo his numeris similes esse viderentur. Nam apud omnes gentes initia poesis talia fuerunt, qualia ubique etiamnum ab hominibus rudibus atque incultis componi videmus. Pronuntiant illi verba sic, ut in quotidiano sermone consueverunt, includuntque etiam numero eo, qui illius sermonis proprius est, hoc est trochaico vel iambico, idque sic, ut fere numerent magis syllabas quam ponderent. Eiusmodi ex antiqua Graecia superest ᾠδὴ ἐπιμύλιος, cuius verba posuit Plutarchus in Sept. Sapient. Convivio c. 14. hoc metro:

ζυ-υ-υ

ζυ-υζυ-

υζυ-υζυ-υζυ

ἄλει μύλα ἄλει

καὶ γὰρ Πιπτακὸς ἄλει

μεγάλας Μυτιλᾶνας βασιλεύων.

De quo carmine dixit Ritschelius in Museo Rhenano a. 1841. I. p. 301. Sic igitur composita fuerunt etiam Latinorum antiquissima carmina, ut aliquo quocumque modo numerum referrent iambici dimetri catalectici, quem sequeretur trochaeus dimeter brachycatalectus, nec iusta mensura syllabarum observata, neque hiatu vitato, nec nullis admissis elisionibus, aliquando etiam tribracho vel dactylo in trochaei locum recepto idque in ipso ultimo pede, in quo etiam recentiores poetae Itali, raro tamen, raptim pronuntiandum tribrachium posuerunt, ut Ariostus in Rolando Furioso II. 56. X. 76. Sed progredior ad exempla. Varro de L. L. VII. 27. 28. affert ex carmine Saliari:

divum ex̄ta cante, divum deā supplice cante;

et. ex carmine Priami, quod cuius poetae sit nescio:

*veterēs, Camena, cascās rēs volo profari
et Priamum.*

Certissima sunt quae in monumento Scipionum sunt inventa, quae Niebuhrius in Historiae Romanae vol. I. p. 263. secundae editionis, et paullo aliter in tertia editione p. 286. sed in neutra satis probabiliter distinxit. Ponam ego quae obsoletae scripturae robigine detersa, distinctisque alia litterarum forma, quae lapicida neglexisse visus est:

*Cornēlius Lucius Scipio Barbatus
Gnaevō patre prognatus fbrtis vir sapiensque
cuius forma virtuti parissima fuit.
consul censor aedilis qui fuit apud vos.
Taurasiā Cesannam Sānniumque cepit.
subigīt omnem Lucanam obsidesque abducit.*

Aliud:

*hunc unum plurimi consentiunt Romani
Romae bonorum optimum fuisse virum
Lucum Scipionem filium Barbati.*

*consul censor acdilis hie fuit apud vos:
hio cepit Corsicam Aleriamque urbem.
dedit dicavit Tempestatibus aedem meritis:*

Aliud:

*. qui apicem insigne
diâlis flaminis gessisti, mors perfecit,
tuis ut essent omnia brevâ, honos, fama,
virtusque gloria atque ingenium, quibus si
in longa licuisset tibi utter vita,
facile superasses gloriâ matorum.
quare lubens te in gremium, Scipio, recepit
terrâ Publî prognatum Publîo Corneli.*

Ex his existimari potest fideliter retulisse T. Livium, quae eo metro apud vetustiores scripta invenerat, ut oraculum Delphicum V. 16.

*Romane, aquam Albanam cave lacu contineri,
cave tu mare manare rivo flumine sinas:
emissam per agros rigabls, dissipatam
rivis exstingues: tum tu insiste audax hostium
muris, memor quam per tot annos obsides iam
urbem, ex ea tibi his quae nunc panduntur fatis
victoriam datam. bello perfecto donum
amplum victor ad mea tempula pertato
sacraque patria, quorum est amissa cura,
instaurato, atque sic ut adest ea facito.*

Et Marci vatis carmina, XXV. 12.

*Annem Troiugena Cannam Romano fuge,
ne te alienigenae cogant in campo
Diomedis conserere manus: sed tu nec
credes mihi donec compleris sanguis campum
multaque milia tua deferat occisa
annis in pontum magnum ex terra frogifera*

*pisibus, atque alatis avibus ferisque
quae terras incolunt, eis ut fuit esca
caro tua: nam ita Iuppiter mihi fatust.*

Et alterum ibidem atque apud Macrobius Sat. I. 17.

*Hostem, Romani, si ex agro expellere vultis,
si vomitumque, gentium quae venit longe,
Apollini vovendos censeo ludos, qui
quotannis comiter Apollini funto,
quum populus ex publico dederit partem,
partem privati ut conferant pro se suisque.
eis ludis faciendis praerit is praetor,
qui populo ius plebei que dabit summum.
decemviri Grasco ritu hostis sacra faciant.
haec si recte faxitis, gaudebitis semper,
fiatque melior et publica res vestra,
nam is divos exstinguet perduelles vestros,
qui vestros campos pascunt placide . . .*

Ultimo versui, nisi in medio aliquid excidit, fortasse deest *impune*. Abstineo manum a tabula Regilli, quam Livius XL. 52. exhibuit, quoniam nimis corrupta scriptura est, quam ut sine melioribus libris videatur restitui posse.

Venio ad Livii Andronici Odysseam, cuius initium fuit:
virum mihi, Camena, in saec versutum.

Fragmenta illius operis posui in Elementis doctrinae metricae p. 618. seqq. quibus ex sexto libro addenda esse, quae Charisius p. 178. non nominato auctore affert, expressa e. v. 295. 296. vidit M. Hauptius:

*ibi manens sedeto, dunicum videbis
me carpenta vehentem in domum venisse.*

Debebam autem Odysseae fragmenta non ad recentioris prosodiae leges exigere, sed servare vetustae pronuntiationis morem. Ita exempli causa integri Saturnii sunt hi:

*apud nympham Atlantis filiam Calypsonem.
Mercurius cumque eo filius Latonas.*

Videtur tamen iam ipse Livius vertendis Graecorum tragoediis auctor fuisse severioris versuum elaborationis, ita ut etiam qui deinceps Saturnios versus facerent, mensuram syllabarum observare accuratius discerent. Idque, nisi fallor, in Bello Punico fecit Naevius, cuius carminis quae servata sunt fragmenta ei rei fidem faciunt, colorem referentia eum, quem habet epigramma, quod eum tumulo suo incidendum reliquisse scripsit Gellius l. 24.

*Mortalis immortalis flere si foret fas,
flerent divae Camenae Naevium postquam.
itaque postquam est Orcno traditus thesauro,
obliti sunt Romae loquiér Latina lingua.*

Postremus Romanorum, qui hoc metro uteretur, Varro fuisse videtur in satiris.

CAP. X.

De versibus secundum antipathiam compositis:

§. 526.

Quae a metricis μέτρα καὶ ἀντιπάθειαν μίχτα vocantur, de quibus v. supra §. 454., compositiones sunt diversorum numerorum. Commemorant illi haec. Epichoriambicum Sapphicum hendecasyllabum, quod ita metiendum:

— — — | — — — — — — —

ποικίλοθρον' ἀθάνατ' Ἀφροδίτα.

De eo infra dicitur §. 583. seqq.

§. 527.

Pindaricum hendecasyllabum:

υ 2 2 0 | 2 0 0 - 0 - 0

ὁ Μουσαγέτας με καλεῖ χορευῶσαι·
ἄγοις ᾧ κλυτὰ θεράποντα Λατοῖ.

§. 528.

Erionicum a maiore Alcaicum hendecasyllabum:

ε 2 0 - 0 | 2 0 0 - 0 0

ἄναξ Ἄπολλον, παῖ μεγάλα Διός.

De eo vide infra §. 586. seqq.

§. 529.

Erionicum Alcaicum dodecasyllabum:

υ 2 0 - 0 | 2 0 0 - 0 - 0

ἰόπλοκ' ἀγὰ μειλιχόμειδε Σαπφοῖ.

§. 530.

Erionicum tetrametrum catalecticum:

υ 2 0 - 0 | 2 0 0 - 0 - 0 | 2 0 -

τοιοῦτος εἰς Θήβας πᾶσι ἀρμάτεσσ' ὀχήμενος.
μόλις μὲν Ἐννη λεπτόν ἔχουσ' ἐπ' ἀτράκτω λίνον.

§. 531.

Erionicum a minori:

υ 2 0 - 0 0 2 2 | 0 0 2 -

περισσόν αἱ γὰρ Ἀπόλλων ὁ Λύκειος.

§. 532.

Epionicum aliud:

υζυ-|υυζυ-υ-υ

*ἔχει μὲν Ἀνδρομίδα καλὴν ἀμοιβαν.**Σαυροῖ, τί τὰν πολὺν ἄβαν Ἀφροδίταν.*

CAP. XI.

De numeris concretis.

§. 533.

Ex numeris concretis, de quibus dictum §§. 21. et 456. duo potissimum genera notanda sunt, unum, quod e dactylico genere ad paeonicum augetur, alterum quod e trochaico ad spondiacum. In his metris quoniam diversi numeri uno ordine periodico cohaerent, posterior autem maior est priori, arsin posterioris fortiolem esse necesse est, ut quae nova vi augeri debeat ad procreandum ordinem, qui maior est eo ordine, quem alioqui productura esset.

§. 534.

Et illo quidem genere, quod ex dactylico in paeonicum transit, tragici potissimum usi sunt, dactylicos numeros ita finientes,

ζυυζυυυυ-

Illustre exemplum, in quo haec dactylici metri forma cum versu paroemiaco alternat, est in Oedipo Col. 216.

*Οἱ ὦ μοι ἐγὼ, τί πάθω, τέκνον; ἰὼ.**Α. λέγ', ἐκείπερ ἐπ' ἔσχατα βάλνεις.*

ΟΙ. ἀλλ' ἐρῶ· οὐ γὰρ ἔγω κατακρυφάν.

X. μακρὰ μέλλετον· ἀλλὰ τάχυνον.

ΟΙ. Λαίον ἴστε τίν', X. ὦ. ΟΙ. ἀπόγονον;
τό τε Λαβδακιδῶν γένος; X. ὦ Ζεῦ.

ΟΙ. ἄθλιον Οιδιπόδαν; X. σὺ γὰρ ὄδ' εἶ;

ΟΙ. δέος ἴσχετε μηδὲν ὄσ' αὐδοῦ.

Ad eum locum G. Dindorfius magnopere errare ait, qui hoc metrum ita uti dixi metiantur: nam ex trimetro catalectico in syllabam et paeone quarto compositum esse eo cognosci, quod et Sophocles et qui integrum hoc metro carmen condiderit Boethius caesuram diligenter ante paeonem servarint, qua neglecta Maximum Planudem in interpretatione Graeca carminis Boethiani valde minuisse numeri venustatem. Persuasit hoc Wundero. Aliis verèor ne non solum mira esse, sed etiam parum firmo fundamento niti videatur haec dactylici catalectici et quarti paeonis coniunctio. Nam in tredecim illis Boethii versibus unus certe putandus erit imperitissime factus esse, qui caesuram ante vocem encliticam haberet:

falce rubos silicem que resecat.

Omniñoque nec metricis ista caesura nota fuit, quum Terentianus Maurus v. 1988. dactylico tetrametro catalectico syllabam addi, sed ita, ut penultima brevis sit, Servius atq̄m in Centimetro p. 1824. (apud Gaisfordium p. 374.) hoc metrum, quod Faliscum vocant, ex tribus dactylis et pyrrhichio constare dicat, nec, quem eius auctorem memorant, Septimius Serenus observasse illam caesuram videatur: quae etsi in quattuor Sereni versibus apud Terentianum v. 2001—2004. ante paeonem est, tamen, si Serenus omnes versus ad istud exemplum fecisset, non est verisimile id metricos ita latuisse, ut nec Terentianus v. 1996. 1998. scribere

vel si ponitur unus alius,

talia docta Falisca legimus,

nec Servius hoc exemplum ponere dūbitaverit:

docta Falisca, Sereno, reparas.

§. 535.

Eadem ratione in anapaesticis numeris utuntur. Eurip.
Androm. 1184. 1197.

*Σιμοεντίδα παρ' ἀκτάν.
βροτὸς εἰς θεὸν ἀνάψαι.*

§. 536.

Alterum genus numerorum concretorum, quod commemoratione dignum est, in epitritis secundis cernitur, qui vulgo in trochaicis metris numerari solent. Dictum de his in diss. de metrorum quorundam mensura rhythmica, quae etiam libello de metris Pindari in repetita editione Heyniana inserta est. Hos epitritos non esse dipodias trochaicas, non solum ex eo apertum est, quod spondeus, quo finiuntur, legitimus pes est, sed postulat id omnis carminum, in quibus usurpantur, conformatio, quae trochaici numeri levitatem plane adspernatur, confirmatque rem harmonia Dorica, quam iis adhibitam esse ex Pindaro constat.

§. 537.

Et quoniam hic numerus ex trochaeo et spondeo in unum ordinem coniunctis factus est, quorum spondeus, ut maior pes, nova vi arseos adiuvandus est, apparet, fortio- rem esse secundam arsin epitriti, quae propterea etiam proprio ictu notatur:

— — —

quod contra in dipodia trochaica fortior est prima arsis, quia alter quoque pes pro trochaeo numeratur:

— — —

Omninoque, quum musici veteres numerum epitritum impro- baverint, non incredibile est, mensuram spondei qui in his epitritis est, plura quam quattuor tempora habuisse.

§. 538.

Hinc explicandum videtur, quod spondeus iste solutionem quae in trochaeo qui praecedit saepius invenitur, aut non admittit, aut rarissime:

— — — — —
— — — — —
— — — — —

Vnicum apud Pindarum exemplum est in Isthm. II. epodis:

*πέμπεν ἀναδείσθαι σελίνων.
οὔτε μελικόμπων ἀοιδῶν.
ξεῖνον ἐμὸν ἤθαῖον ἔλθης.*

Dubitari tamen de eo potest, quia in prima epodo libri omnes ἀναδείσθαι habent poteratque poeta in secunda οὐ μελιφθόγγων ἀοιδῶν, in tertia ἐμὸν ξεῖνον εὔτ' ἤθαῖον ἔλθης scribere.

§. 539.

Ultima epitriti syllaba non aliter anceps est, i. e. brevem pro longa admittit, quam aut numero alio sequente, ut dactylico, vel Cretico, ut apud Pindarum Ol. VI. 30. XI. 16.

*ἀνδρὶ κώμον διεσπότη πάρεστι Συρακοσίῳ.
ἔνθα συγκωμάζατ' ἐγγυάσομαι.*

aut membro alio ex epitritis facto. Quare emendatione indigere videtur secundae strophae primus versus in Pind. Isthm. III.

ἔστι μοι θεῶν ἑκατὶ μυρία παντᾶ κέλευθος.

§. 540.

Plerumque duo, sed saepe etiam tres epitriti uno membro comprehenduntur, ut in Pind. Ol. III.

Δωρίῳ φωνᾶν ἐναρμόξαι πεδίλῳ.

§. 541.

Syllaba anceps quoniam in mediis membris epitritorum admitti non potest, videndum, sicubi invenitur, né aut scriptura

vitiata sit, aut membra non recte descripta. Sic in Isthm. IV. quod vulgo quintum carmen numeratur, de quo, infra dicitur:

*μᾶτερ Ἄλλου, πολυώνυμε Θεία,
σίο ἕκατι καὶ μεγαθενῆ νόμισαν.*

De hac re pluribus dictum in diss. de mens. rhythm. et in Elem. d. m. p. 650. seq.

§. 542.

Fiunt hi numeri etiam cum anacrusi iambica, quae plerumque longam syllabam habet, ut aptiorem tam gravi numero. Pind. Ol. III.

Ἀθησιδάμον παιδὶ συμμίξαι προπόντως.

§. 543.

Consociantur hi epitriti fere cum dactylicis numeris, aptam membrorum longitudinem habentibus, et aut in syllabam, aut in disyllabum catalecticis. Huius generis quosdam versus Hephaestio male in asynartetis posuit. Hi sunt primo versus encomiologicus, quem ille ex quinque dactylicis totidemque iambicis semipedibus compositum putat:

— — — — — | — — — — —

sed est hic versus ita potius metiendus, ut ap. Pind. Ol. III. 25.

— — — — — | — — — — —

Ἰστρου ἀπὸ σκιαρῶν παγῶν ἔνεικεν.

§. 544.

Deinde qui iambelegus vocatur:

— — — — — | — — — — —

*πρῶτον μὲν εἴβουλον θέμις οὐρανίαν.
κείνων λυθέντων σαῖς ὑπὸ χερσὶν, ἀναξ.*

§. 545.

Porro versus Platonicus, ex his membris:

⋮⋮⋮⋮⋮⋮⋮ | ⋮⋮⋮⋮⋮⋮ | ⋮⋮⋮⋮⋮⋮⋮

χαῖρε παλαιούγων ἀνδρῶν θεατῶν ξύλλογε παντο-
σφριων.

§. 546.

Denique Pindaricus versus:

⋮⋮⋮⋮⋮⋮⋮⋮ | ⋮⋮⋮⋮⋮⋮⋮⋮⋮ | ⋮⋮⋮⋮⋮⋮

ὃς καὶ τυπεὶς ἀγνῶ πελέκει τέκετο ξανθὰν Ἰθάναν.
σοφοὶ δὲ καὶ τὸ μηδὲν ἄγαν ἔπος αἴησιν περισσῶς.

§. 547.

Vsi sunt his epitritis, quorum gravitas fere semper dactylico numero temperatur, augeturque interdum trochaeo semanto, de quo infra §. 563. seq. lyrii maxime ii, qui gravissimum et splendidissimum genus lyricae poseos coluerunt, ut Pindarus et Simonides. Vide §. 599. Rarius tragici, quod hi numeri tranquillio rem et sedatior em severitatem habent, quam quae plerumque in tragoedia requiritur. Rarius etiam comici usi sunt.

CAP. XII.

De compositione numerorum.

§. 548.

Omnis carminum condendorum ratio continetur electione, quae est in inveniend o genere numeri rei cuique apto, et tractatione, quae in apta horum generum conformatione et coniunctione versatur.

§. 549.

De electione multa et musici veteres, ut Aristides Quintilianus p. 97. seq. et rhetores disseruerunt. Ea non tam regulis quibusdam comprehendi possunt, quam sensu percipiuntur, unde infinita copia observationum colligi potest. Meminisse autem oportet, saepe idem genus numeri, prout aut ipsum aliter tractatur, aut aliis consociatur numeris, aliam et saepe contrariam naturam induere.

§. 550.

Tractatio partim in singulis numeris, partim in plurium numerorum coniunctione cernitur. In singulis numeris continetur terminatione, eaque et totius numeri et membrorum eius: tum mensurarum vicibus; denique licentiis quaesunt in caesurae observatione, in mutatione mensurae, in temperamento prosodiae. In plurium autem numerorum coniunctione tractatio versatur in congruentia numerorum, in nexu, in proportione, quae aut longitudinis est, aut ponderis.

§. 551.

Terminatio totius numeri, quoniam finis numeri cuiusque, resonantibus in aure aliquamdiu novissimis, iisque speciem totius numeri perficientibus sonis, distinctius exactiusque exauditur, praecipua cura indiget. Vnde non solum diligentissime mensura observari solet, sed multum etiam refert, quam numeri conformationem habeat terminatio. Elegantissima est terminatio, quae fit ordine catalectico, ut remissior in fine. Sed in trochaicis numeris, quod genus non est vehemens, etiam acatalectus ordo offensione caret. Vehementior dactylus est: unde rarior in hoc numero acatalecta terminatio. Multo vehementior paeon primus: quare hic nusquam fuit versum. Magnam contentionem requirunt ordines hypercatalecti, ob eamque causam valde rari sunt. Est etiam ubi

acatalectus ordo, quoniam qui praegressi sunt, magnam vehementiam habent, leniorem exitum, quam illi, licet catalectici sint, praebeat, suavior tamen et mollior, si alio modo remittatur, ut in his:

μηδὲν ἄλλο φυτεύσης πρότερον δένδρεον ἀμπέλω.
δεῦτε νῦν, ἄβραὶ Χάριτες, καλλίκομοί τε Μοῖσαι.

§. 552.

In singulis partibus numeri, sive membris, terminatio caesuris apte constituendis variandisque continetur: de qua re in singulis versuum generibus dictam, maxime in trimetro iambico et versu heroico.

§. 553.

Mensurae conformatione quam diversa vis sit eiusdem numeri, in iisdem metris, tum etiam in anapaesticis significatum est. Pertinet huc etiam illud, quod elegantius in fine versus vox in longa syllaba requiescit, praesertim ubi numerus longam requirit, ut in pentametro elegiaci.

§. 554.

Licentiarum usus in caesurarum observatione vel neglectione, modoque mensurae versatur, quum alia argumenta minus severe custodiri caesuras, pedesque admitti irrationales patiantur, alia diligenter regulam observari postulent; tum etiam in prosodiae temperamento pro aetate, genere, argumentoque carminis.

§. 555.

Plurium numerorum coniunctio ita tractanda est, ut primo congruentia spectetur. Nam versus per se optimi si ita coniungantur, ut numeri non apte congruant, non videbuntur recte unum quoddam ac totum efficere. Vt haec stropha Alcaica, una syllaba addita, una dempta:

*descende caelo, et dic, age, tibia
regina longum Calliopea melos,
seu voce nunc mavis acuta,
seu fidibus lyrae Phoebi.*

§. 556.

Secunda pars tractationis in nexu numerorum posita est, qui gradu, modo, conversione differt.

§. 557.

Gradus nectendi tres sunt, consecutione, quum finis versuum finis est etiam numeri, quos versus non nexos vocamus: ἀσυναρτησία, quum modo perpetuatur, modo non perpetuatur numerus, qui sunt versus seminei sive asynarteti; cohaerentia, quae συνάρησι a Graecis vocatur, quae perpetuato numero perfecta coniunctio est.

§. 558.

Modi nectendorum numerorum hi sunt: ex arsi in arsin, quae fortis et masculina coniunctio est; ex thesi in arsin, quae lenissima omnium et suavissima est; ex arsi in anacrusin, quae inter has media est; ex thesi in anacrusin, quae debilis et soluta est. De his v. infra cap. XVIII.

§. 559.

Conversio, quae a tragicis inventa videtur, usurpatur in systematis uno genere numeri decurrentibus, quorum in fine, abrupto numero, in aliam et plerumque in oppositum transitur, et quidem aut ex arsi in arsin, aut ex thesi in anacrusin. Vt apud Eurip. Hec. 213.

*τὸν ἐμὸν δὲ βλον, λάβαν λύμαν τ'
οὐ μετακλαίωμαι· ἀλλὰ θανεῖν μοι
ἔστυχια κρείστων ἐκύρησεν.*

Et apud Aristoph. Nub. 288.

ἀλλ' ἀποσεισόμεναι νέφος ὕμβριον
ἀθανάτας ἰδέας, ἐπιδώμεθ' αἰ
τηλεσκόπῳ ὄμματι γαῖαν.

V. Eurip. Orest. 1004.

§. 560.

Tertia pars tractationis in proportione versatur: quae aut longitudinis est, aut ponderis, omninoque melopoëiae.

§. 561.

Multum autem refert, quae sit membrorum versuumque longitudo, ne eiusmodi membra versusque coniungantur, quorum non apta sit inter ipsos comparatio. Quod quum in singulis versuum generibus observari potest, tum in plurium versuum coniunctione, maxime in strophis, quae ex epitritis et dactylicis membris constant. Eiusdem rationis est, quod clausulae in comicorum iambis trochaeisque nec brachycatalectae sunt, neque hypercatalectae. Verum ubi argumenti natura exigit, recte etiam diversissimae longitudinis membra copulantur: ut in Aeschyli Prom. 183.

πᾶ ποτέ τῶνδε πόνων
χρή σε τέρμα κέλ-
σαντ' ἐσιδεῖν· ἀκίχητα γὰρ ἦθ' εἰ καὶ κέαρ ἀπαράμυθον
ἔχει Κρόνον παῖς.

§. 562.

De pondere cap. seq. seorsim dicitur. Sed ad melopoëiam pertinet et paracataloge de qua dictum. §§. 53. 268. et pausa, de qua §§. 52. et 599.

CAP. XIII.

De orthio, trochaeo semantō, paeone
epibato.

§. 563.

Musici mensuram temporum subinde vel accelerabant, vel tardabant, quae ratio *ἀγωγή* vocabatur: unde idem pes alibi multo brevior, alibi multo tardior erat. Praeterea vero etiam mensuris utebantur pluribus quam metrici (v. §. 29.): in quo genere memorabiles sunt pedes orthius et trochaeus semantus, quorum uterque ex duabus partibus, una quattuor, altera octo temporum constabat, breviori parte in orthio praecedente, in trochaeo semanto sequente: unde hic, ut ipsum nomen indicat, trochaeo, ille autem iambo similis est.

§. 564.

Hos pedes etsi metrici, qui solam syllabarum mensuram respiciunt, nihil curant, tamen est ubi usurpatos eos esse ipsa versuum ratio monstret. Nam quum in quibusdam stropharum generibus unus duove spondei ita positi reperiantur, ut, si communem mensuram habeant, comparatio membrorum vel insolens, vel etiam inepta existat; quumque eos spondeos fere in vocabulis etiam ad sensum gravibus et magnam vim habentibus adhiberi videamus: consentaneum est, existimare, non esse eos vulgares spondeos quaternorum temporum, sed trochaeos semantos duodenorum, quibus ea membrorum proportio et comparatio restituitur, in qua nihil est, quod reprehendi possit. Inveni autem usque adhuc tantum quos trochaeos semantos, nondum quos orthios esse probabile videretur. Pind. Pyth. I.

*τῆς ἀκούει-μὲν βάσις ἀγλαίας-ἀρχά,
πελθόν-ται δ' ᾠοῖδοι σάμασιν*

Aeschylus Eum. 322.

μᾶτερ, ἃ μ' ἔικτες, ὦ-μᾶτερ.

Νύξ, ἀλαοῖσι καὶ δεδορκόσιν-ποινάγ.

Qui paeon epibatus a musicis vocatur utrum duorum an plurium temporum syllabas habeat, non est traditum. De eo Aristides Quintilianus p. 38. *παίων επιβατός, ἐκ μακρᾶς θέσεως καὶ μακρᾶς ἄρσεως, καὶ δύο μακρῶν θέσεων καὶ μακρᾶς ἄρσεως.* Et pag. 98. *τούτων δ' ὁ επιβατός κείνηται μᾶλλον, συνταράττων μὲν τῇ διπλῇ θέσει τὴν ψυχὴν ἐς ὕψος δὲ τῷ μεγέθει τῶν ἄρσεων τὴν διάνοιαν ἐξεγείρων.* Eius mentio est apud Plutarchum de musica p. 1141. A. 1143. B. Fortasse hoc numero est apud Sophoclem in Antigona 1121. 1132.

Δηοῦς ἐν κόλποις.

κισσῆρις ὄχθαι.

Sex longae syllabae coniunctae sunt apud Pindarum Ol. IV. 4.

ξείνων δ' εὖ προσιόντων.

εἴη λοιπαῖς ἐδχαῖς.

CAP. XIV.

D e s t r o p h i s .

§. 565.

Versuum, systematum, stropharum definitiones metrici casu peremerunt, quibus perturbari magis et confundi notiones, quam explicari atque distingui necesse sit. Quare nos aliis definitionibus utimur. Versus est numerus unus et integer, qui uno spiritu pronuntiari potest.

§. 566.

Versus aut nexi sunt, quorum plures una perpetuitate numeri cohaerent: aut non nexi, qui inter se pausa vel silentio discreti sunt; aut seminexi, quorum plures, ut libitum est, vel continuato vel per pausam interrupto numero continentur: qui vocantur etiam asynarteti.

§. 567.

Systema est numerus perpetuus e versibus nexis cohaerens.

§. 568.

Stropha est numerus e versibus utcumque consociatis compositus.

§. 569.

Commune itaque systematis et strophae est, quod ex pluribus versibus constant; propria sunt, quod in systemate versus nexi sunt, unaque perpetuitate numeri cohaerent; in stropha autem non est necessarium, ut nexi sint, sed et nexi et non nexi et seminexi, et partim nexi, partim non nexi, partim seminexi esse possunt. Quod si omnes una perpetuitate nexi sunt, stropha uno systemate constat, et non differt a systemate. Indidem sequitur, ut stropha plura systemata continere possit, non etiam systema plures strophas.

§. 570.

Praeceptum Hephaestionis p. 14 (26). *πάν μέτρον εἰς τελευτὴν περατοῦται λέξιν*, spectat ad versus non nexos, quorum in fine; quia ibi pausa fit; etiam vocabulum finiri oportet; non ad versus nexos, per quos idem perpetuatur numerus; neque ad seminexos, quoniam in his et possit cum versu finiri numerus, tamen non necessario finitur. Ita-

que et stropham omnem et systema omne integra voce finiendum est: sed qui systemate continentur versus, non opus est ut integra voce finiantur; qui strophæ continentur, tum demum, si non nexi sunt, cum ipsa voce finiri debent.

CAP. XV.

De generibus stropharum.

§. 571.

Stropharum genera sunt quattuor. Veteres, non numeratis epodis, duo ponunt, ut Dionys. Hal. de comp. verb. c. 19. Corruptissimus locus in fragm. cum Censorino edi solito c. 9. p. 140. ita emendandus videtur: *Archilochus etiam commata versibus applicando variavit epodis: per plurimas species secuit Alcman numeros et imminuit: carmen hinc poeticæ melicæ: ac Telesilla etiam Argiva minutiores edidit numeros: quas species quum iam displiceret et integra brevior videretur, magnitudine Pindari adserta est, qui etiam liberis numeris modos edidit.*

§. 572.

Primum et antiquissimum genus stropharum ex duobus versibus constabat, uno longiore, altero brevior: qui appellati sunt epodi, Graeci ἐποδοὶ genere masculino, quo nomine proprie secundus versus designabatur. Horum antiquissimum est carmen elegiacum, sive elegi. Alios deinde versus hunc in modum copulavit Archilochus, nunc duos simplices versus coniungens, ut,

πάντες Λυκίμβη, κοῖον ἐφρόσω τόδε;
 τίς σός πορφεύρ φόνυς;

nunc vel priorem faciens, asynartetam, ut, *ταῖος γὰρ φιλόσητος ἔρωσ ἐπὶ καρδίῃ ἐλιχθεῖς*,
πολλὴν κατ' ἀγλὸν ὀμμάτων ἔχουσι,
 vel posteriorem, quod imitatus est Horatius:

*horrida tempestas caelum contraxit, et imbres
 nivesque deducunt Iovem: nunc mare, nunc
 silvae;*

nunc utrumque, quod fecit Simonides:

*πολλάκι δὴ φυλῆς Ἀκαμαντίδος ἐν χοροῖσιν Ὄραι
 ἀνωλόλυξαν κισσοφόροις ἐπὶ διθυράμβοις.*

Et ut minor versus praecederet, quod quum fit, προφθός ille genere masculino dicitur:

*Petti, nihil me, sicut antea, iuvat
 scribere versiculos amore percussum gravi.*

§. 573.

Propius ad eas, quae vulgo strophae appellantur, accedit trium non nexorum versuum consociatio, ut in hoc Theocriti:

*Ἀρχιλοχον καὶ στᾶθι καὶ εἶσιδε τὸν πάλαι ποιητᾶν
 τὸν τῶν λάμβων, οὗ τὸ μυροῖον κλέος
 διῆλθε κήπι νύκτα καὶ πρὸς ἄω.*

Ad quem modum etiam longioribus strophis luserunt poetae quidam, syringis, arae, securis, alae, ovi speciem exprimentes. V. Anthol. vol II. p. 603. ed. Iacobsii sec.

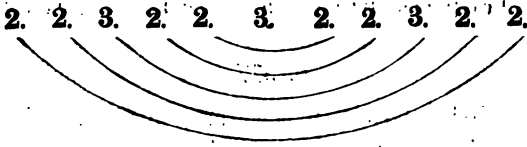
§. 574.

Secundum genus stropharum illud est, quo Aeolenses poetae, Alcaeus, Sappho, et ex Ionicis Anacreon, usi sunt, quod breve est, et fere ex quattuor versibus, numero similibus, compositum. V. Dionys. Hal. de comp. verb. c. 19. p. 262. Carmina horum poetarum, fere monostrophica sunt, i. e. eandem semper stropham repetitam habent.

Ad ea pertinent etiam, quorum strophae factae sunt *κατὰ περικοπήν ἀνομοιομερῆ*, cuiusmodi exemplum vide §. 580. Epodis, quae feminino genere dicuntur, de quibus infra §. 576., raro hi quidem poetae, eodem Dionysio teste, usi sunt. An etiam carmina fecerint *κατὰ σίχον*, i. e. uno genere versus repetito, et non in strophas disposito, dubium est. Nam Hephaestio p. 65 (117). secundum et tertium librum Sapphus et *κατὰ σίχον* et *κατὰ σύστημα* posse factum esse scribit, prouti quis casu aut consilio numerum versuum nusquam impari inveniri credat: in antiquis libris autem binos semper esse coniunctos. Tale est, quod inter Theocritea habemus, XXIX. Quamquam nulla *κατὰ σίχον* ab lyricis facta esse carmina prorsus incredibile est. Cuiusmodi fuisse, quae Phalaeceis hendecasyllabis aliisque similibus metris scripta sunt, vel Latinorum poetarum, ut Catulli, exempla docent. Fuit fortasse ex eo genere illud, quod in Theocriteis est XXVIII.

γλαυκᾶς, ᾧ φιλέριθ' ἀλακάτα, δῶρον Ἀθανάας,

quod ex 25. versibus constat, nisi forte id singulari artificio *παλινωδικόν* est. Nam si sententiarum ratio spectatur, modo bini, modo terni versus cohaerent, idque certo ordine, hoc modo:

§. 575.

Tertium genus stropharum iam et numerorum varietatem maiorem et artificiosiore compositionem habuit, pluribus, quam antebolitum erat, versibus una strophæ coniunctis: quod genus excoluerunt Alcman, Stesichorus, de quo v. §. 576., Ibycus:

§. 576.

Quartum denique genus eas complectitur strophas, in quibus, quod a choris canebantur, summa et metrorum et modorum musicorum ars et varietas adhibebatur. Quales sunt Pindari, Simonidis, Bacchylidis, tragicorumque strophae. Et lyrici quidem etsi etiam monostrophica carmina faciebant, i. e. in quibus eadem semper stropha repeteretur, tamen plerumque epodis, quae feminino genere dicuntur, usi sunt, duas strophas iisdem metris, tertiam aliis facientes, easque vicissitudines iisdem metris per totum carmen servantes, hoc modo. *A. A. B. A. A. B.* Invenisse hanc rationem dicitur Stesichorus: unde τὰ τρίτα Στησιχόρου in proverbium venero. Ac Suidas: ἐπωδικὴ γὰρ πᾶσα ἢ τοῦ Στησιχόρου ποιησις. Tragicis epodis usi sunt, et fere tantum in fine carminis una: iisdemque non nisi duas strophas iisdem metris facere solent, exempli caussa hoc modo: *A. A. B. B. Γ. Γ. Δ. Δ. Ε.*

CAP. XVI.

De strophis primi et secundi generis.

§. 577.

Antiquissimi lyricorum poetarum, nisi forte etiam κατὰ στίχον carmina condiderunt, strophas faciebant ex versibus aut idem aut simile metrum habentibus.

§. 578.

Aliae harum stropharum plane ex eiusdem versuum repetitione constant, ita ut, si metrum dumtaxat spectetur, κατὰ στίχον composita videri possint carmina. Eiusmodi sunt nonnulla in Anacreonteis carmina, in quibus aequalis distributio

versuum, aut verborum eorundem repetitio stropharum indicia suppeditat. Vt in carm. XXXIX. cuius strophae, quae ex quaternis versibus constant, omnes hoc versu incipiunt.

ὄτ' ἐγὼ πῶ τὸν οἶνον.

Hoc genus imitati sunt poetae bucolici, de quibus dicitur §. 596. Horatii carmina, quae illum omnia ad Graecorum exempla composuisse constat, magnam partem aut κατὰ στίχον facta esse, aut strophas ex duobus versibus constantes habere putabantur. Sed quum non videretur casu factum esse, ut, praeter III. 12. quod est ἐξ ὁμοίων imitatione Alcaei factum, omnia in quaternos versus dividi possent, primus A. Meinekius ea sic descripsit. Idque eum recte fecisse puto. Nullum est enim, quod eam divisionem repudiet, quaedam autem valde confirmant, ut I. 13. 19. III. 28. IV. 7. maximeque omnium III. 9. ipsumque primi libri carmen primum, quod, ut in dissertatione ostendi, quam de eo carmine scripsi, recisis primis duobus duobusque ultimis versibus non modo elegantissimum est, sed etiam strophas quaternum versuum recte distinctas habet, ita ut nesciam an primitus sine duobus istis distichis conditum fuerit. Aperte vitiatum est IV. 8. in quo non dubito quin recte Hofmannus Peerlkamp eiectis versibus 14—17. coniunxerit haec:

*non incisa notis marmora publicis
eius, qui domita nomen ab Africa
lucratus rediit, clarius indicant,
laudes, quam Calabriae Pierides.*

Nam quum *incisa notis marmora publicis* non possit nisi de titulo lapidi inscripto dictum esse, prorsus ineptum est quod in libris sequitur, *per quas spiritus et vita redit bonis post mortem ducibus*: quod hic ne de statua quidem recte praedicari poterat, sed dicendum erat de carminibus. Ex quo nascitur suspicio, quum lacerato antiquissimo libro reliqua essent haec verba, *per quas spiritus et vita redit bonis post mortem*, infelici successu lacuvas ab imperito correctore

esse expletas. Recte enim apteque illam quam posui stropham haec excipiet:

*neque,
si chartae silcant quod bene feceris
per quae spiritus et vita redit bonis
post mortem,
mercedem tuleris.*

§. 579.

Aliae strophae ex eodem numero per systema continuato constant, ita ut tota stropha unum systema sit, quod ξξ δμοίων vocant metrici. Sic Horatius III. 12. in illo,

miserarum est neque amōri,

Alcaei exemplo decem pedes Ionicos una stropha comprehendit. Imitati sunt hoc tragici, sed fere in fine variato numero, quo facilius termini stropharum apparerent, ut Aeschylus in Persis 81. seqq. in Suppl. 1025. seqq.

§. 580.

Aliae strophae ex pluribus systematis constant, ut apud Anacreontem:

*γουνούμαι σ', ελαφηβόλε,
ξανθή παϊ Διός, ἀγρίων
δέσποιν' Ἄρτεμι θηρῶν.
ἴκου νῦν ἐπὶ Ληθαίου
δίνησιν, θρασυκαρδίων δ'
ἄνδρῶν ἐγκαθόρα πόλιν
χαίρουσ' οὐ γὰρ ἀνημέρους
ποιμαίνεις πολίτας.*

§. 581.

Aliae ex versibus non nexis, numerum habentibus eundem, sed magnitudine vel forma diversis fiebant, ut haec:

*quem tu, Melpomene, semel
nascentem placido lumine videris.
illum non labor Isthmius
clarabit pugilem, non equus impiger.*

§. 582.

Aliae, eaque frequentissima ratio fuisse videtur, ex quaternis versibus, quorum aut tres aut duo eodem metro essent, componebantur, ut haec :

*scriberis Vario fortis et hostium
victor Maeonii carminis alite,
quam rem cumque ferox navibus aut equis
miles te duce gesserit.*

Vel,

*quis multa gracilis te puer in rosa
perfusus liquidis arguet odoribus
grato, Pyrrha, sub antro?
cui flavam religas comam?*

§. 583.

Ex his tres, quae maxime memorabiles sunt, commemorabimus. Primo Sapphicam stropham, quam Sappho ita composuit, ut huic versui,

— — — — —
— — — — —

ter repetito adiceretur Adonius. Ac Sappho recte quum caesura, si qua opus est in tam brevi versu, in quarta syllaba facienda esset, et fecit banc caesuram, et neglexit, syllabamque ipsam passa est ancipitem esse:

*ποικιλόθρον' ἀθάνατ' Ἀφροδίτα,
παῖ Διδς δολόπλοκε, λίσσομαι σε,
μή μ' ἕσαισι, μηδ' ἀνίαισι δάμινα,
πόντια, θυμόν.*

Eiusque exemplum secutus est Catullus. Eadem, si verba duorum versuum arctius cohaerent, non dubitavit elisionem in fine facere, et tertium quartumque versum diviso vocabulo nectere, ut:

ἀλλὰ καὶ μὲν γλῶσσα ἔαγε, λεπτόν δ'
αὐτίκα χρωῖ πῦρ ὑποδαδρῶμακεν,
ὀππάτεσσι δ' οὐδέν ὄρημ', ἐπιρῶμ-
βεῦσι δ' ἄκουαι.

Vtrumque fecit etiam Horatius, ut II. 2, 17. 16, 34. IV. 2, 22. et I. 2, 19. 25, 11. II. 16, 7. III. 27, 26. IV. 2, 23. *carm. saec. 47.*

§. 584.

Sed hic sibi, partim ut magis masculos redderet numeros, partim sermonis Latini commoditate adductus, severam fecit legem, ut longiores versus semper ab epitrito secundo inciperet, caesuram autem faceret in prima dactyli, interdum etiam in eiusdem pedis secunda syllaba:

*integer vitae-scelerisque purus:
Mercuri facunde-nepos Atlantis.*

Et hac caesura quidem quae in sexta syllaba est, in quarto libro saepissime eam usum videmus, quum eam in prioribus libris raro admisisset.

§. 585.

In tragoediis Senecae adscriptis etiam strophae ex pluribus quam tribus Sapphicis versibus, ut ex octonis subiecto deinde Adonio, inveniuntur. Sed hi parum commendandi lusum sunt.

§. 586.

Secunda, quam accuratius considerari oporteat, strophae Alcaica est. Eius duo primi versus hoc metro sunt:

ελο-ε | εου-ου

tertius hoc:

— — — — —

quartus hoc:

— — — — —

Nam elementa totius compositionis sunt hi ordines,

— — — — — — — — — —

qui variis modis inter se iuncti haec metra praebuerunt. Ex quo apparet, plane falli, qui duos priores versus in ordinem logaoedicum exire sibi persuaserunt, quo omnem venustatem numerorum perditum iri necesse foret. Et metrici quoque veteres consensu duobus dactylis terminari hos versus traderunt.

§. 587.

Caesura ne hi quidem versus indigebant, sed si qua facienda erat, conveniebat in fine ordinum eam esse. Fecit caesuram neglexitque Alcaeus:

ἦε μὲν ὁ Ζεὺς, ἐν δ' ὀρανῶ μέγας
χειμῶν πεπάσσειν δ' ὑδάτων ῥοαί.

Horatius strenne in primis duobus versibus caesuram observavit, curans ille etiam, ut ea semper in longa syllaba fieret. Raro in voce composita migravit caesuram:

hostile aratrum exercitus insolens.

v. I. 16, 21. 37, 5. II. 17, 21.; semel in non composita, IV. 14, 17.

spectandus in certamine Martio:

et fortasse I. 37, 14.

mentemque lymphatam Mareotico.

nisi a *Mareotico* scripsit.

§. 588.

Idem etiam in tertio versu quintam syllabam constanter longam servavit, plerumque in sexta huius versus syllaba, aut in septima incidens, ut,

deprome quadrimum - Sabina,
sedes Allanteusque - finis,

sed saepe tamen etiam in ipso ordinis prioris fine, ut,

deproeliantes, - nec cupressi;

raro, quia durius hoc est, in quarta syllaba verbum finiens, ut,

hunc Lesbio - sacrare plectro.

Sed hoc quidem a Graeco vocabulo excusationem habet. Quorum nihil curavit Alcaeus: ut

ὦ Βύκχι, φάρμακον δ' ἄριστον.
μέλιχρον· αὐτὰρ ἀμφὶ κόρσα.

§. 589.

Anacrusin Horatius in tribus prioribus versibus fere semper longam habet; raro autem brevem, ut in hoc,

vides, ut alta stet nive candidum.
puer quis ex aula capillis

l. 29, 7. de quo versu prorsus mira disputavit Fr. Lindemannus in Friedemanni Miscell. crit. IV. p. 743. Alcaeus et anacrusin saepissime, et quintam syllabam brevem posuit:

προκόψομεν γὰρ οὐδὲν ἀσάμενοι.

§. 590.

Quoniam et versus ipsi harum stropharum non longi sunt, et proinde oratio plerumque arctius coniungi plures versus postulat, raro fines et initia versus apud Horatium hiatum faciunt, ut II. 13, 7.

et penetralis
sparsisse nocturno cruore
hospitis,

ubi haud paullo elegantius scripsisset *et penetralibus sparsisse nocturnos cruores hospitii*; sed tertius et quartus versus per elisionem potius, Alcaei exemplo, nonnumquam copulantur, ut II. 3, 27. III. 29, 35.

*sors exitura, et nos in aeternum
exsilium impositura cymbae.
cum pace delabentis Etruscum
in mare, nunc lapides aëleos.*

Ultimam vero strophæ syllabam in primam sequentis strophæ non recte quis elidat, nisi verba arctissime cohaereant. Nam II. 13, 7.

*hospitis: ille venena Colchica,
et quidquid usquam concipitur nefas,*

recte correxit Bentleyus, *Colcha* scribens.

§. 591.

Ceterum, ut in omni genere versuum, curandum ut et durior, et nimis debilis verborum collocatio vitetur; durior, ut si in uno ex primis duobus versibus vox monosyllaba in caesura est: III. 29, 27.

non est meum, si mugiat Africis;

nimis debilis, ut si quis in ultimo versu duo verba amphibrachum praebentia ponat,

ora curere cruore nostro.

§. 592.

Tertia est strophæ, quæ apud solos Graecos invenitur, ut multis in scoliis apud Athenæum XV. p. 694. et apud Aristophanem in Eccles. 938. seqq. Eius duo priores versus sunt Phalaecæi hendecasyllabi:

∴ ∴ | 20000000

in basi non admissō; ut videtur, pyrrhichio. Tertius hoc metrum habet:

υυυυ-υυυυ

Quartus hoc:

υυυ-υ-υυυ-υ-

Πλούτου μητέρ', Ὀλυμπίαν ἀείδω
 Δήμητραν, στεφανηφόροις ἐν ἄραις·
 σέ τε, παῖ Διός, Περσεφόνη·
 χαίρετον, εὖ δὲ τήνδ' ἀμφέρετον πόλιν.

CAP. XVII.

De strophis tertii et quarti generis.

§. 593.

Tertium et quartum genus stropharum eas continet, quibus liberior iam atque altius assurgens poesis lyrica et longioribus et maiore numerorum vi ac varietate distinctis usa est. Ac tertium genus, usurpatum illud ex parte saltem, ut videtur, in carminibus monostrophicis, eorum poetarum est, qui mediae aetatis lyrici fuerunt, Alcmanis, Stesichori, Ibyci. Horum strophae iam versibus constabant pluribus, quam Sapphus, Alcaei, Anacreontis, Corinnae, numerosque habebant magnam partem dactylicos, eosque valde longos, quorum exempla vide §. 301. seqq. et integrae strophae §. 305.

§. 594.

Aliud exemplum strophae ab Alcmanē usurpatae hoc est, totum ex numeris dactylicis compositum; fragm. p. 89. ex Athenaeo X. p. 416. C.

καὶ πικὰ τοὶ δάμοι τρέποδος κύτος,
 ὃ κ' ἐνὶ λεία . . . ἀγέλης.
 ἀλλ' ἔτι τῶν γ' ἄπυρος τάχα δὲ πλέος
 ἔτνεος, οἷον ὁ παμφάγος Ἀλκμῶν
 ἠρώσθη χλιερὸν πέδα τὰς τροπᾶς.
 οὔτι γὰρ οὐ τὸ τετυγμένον ἔσθαι,
 ἀλλὰ τὰ κοινὰ γάρ, ὥσπερ ὁ δᾶμος
 ζατεύει.

Quae strophæ utrum ex septem versibus constiterit, ita ut verbo ζατεύει alia strophæ incipiat, an octo habuerit versus, quorum octavus esset heroicus, incertum est, siquidem in alio huius carminis metrice fragmento ultimus ille versus aequè hexameter esse, ac tetrameter cum parte sequentis catalectici potest. Id fragmentum invenitur p. 44. ex Athenæo XI. p. 498. F.

πολλάκι δ' ἐν κορυφαῖς ὀρέων, ὄκα
 θεοῖσιν ἄδη πολύφανος ἐορτά,
 χρύσειον ἄγγος ἔχοισα, μέγαν σκύφον,
 οἷά τε ποιμένες ἄνδρες ἔχουσιν,
 χερσὶ λεόντεον ἐν γάλα θεῖσα,
 τυρὸν ἐτύρησας μέγαν ἄτρονον ἀργύφειν τε.

Vtrumque fragmentum sic emendatum dedi in Diar. litt. Jenens. 1816. m. August. n. 155.

§. 595.

Alcmanem Hephaestio p. 74 (134). etiam carmina ex quattuordecim strophis scripsisse ait, quarum septem posteriores alio metro essent, quam priores.

§. 596.

Simili modo poetae bucolici, metrum quidem illi idem servantes, sed variantes in longitudine stropharum, aliquot strophis ex certo versuum numero compositis alias ex pluribus vel paucioribus versibus factas subiiciunt, quae nunc versu

intercalari, qui vocatur, ut in primo et secundo Theocriti carmine, nunc etiam sine orationis, ut in tertio, distinguuntur. Sic in secundo carmine octo strophas quinque versuum sequuntur tredecim strophae sex versuum. Magis variat numerus versuum in primo carmine, turbatus ille, ut videtur, in quibusdam strophis librariorum culpa. In tertio carmine autem quae caprarius canit a v. 6. primo quattuor strophis ex duobus versibus procedunt; deinde sequuntur decem strophae ex tribus versibus. Nam versus 24. extra carmen, pausa canendi facta, recitatur.

§. 597.

Quartum genus stropharum illud est quo perfectissima poesis lyrica et tragoedia ad graviorese vehementioresque animi motus exprimendos usa est. Id numeros partim granditate severos et magnificos, partim varietate inaequabiles et rapidos habet: cuiusmodi strophae ob easdem causas ipsae quoque plerumque longiores sunt. Cernitur autem et granditas et varietas tum in natura numerorum: nam aut tardi severique sunt, aut concitati et alacres; tum in comparisonibus eorum; nam aut aequali proportionem divisi sunt, aut brevia membra longis miscentur.

§. 598.

Quoniam longiores esse hae strophae solent, etiam partes earum fere longiores sunt, et non tam versibus, quam systematis varios numeros habentibus constant.

§. 599.

Strophae numeris graves, comparisonem membrorum aequabiles, fere ex epitritis constant, dactylico numero temperatis, et Cretico, admissis etiam quibusdam trochaeorum iamborumque et antispasticis formis, tum etiam trochaeo semanto. Harmoniam hae strophae habuerunt Doricam. Unde Doricas strophas vocamus. Pind. Pyth. I.

χροσέα φθρ-μιγξ, Ἀπόλλω-
 νος καὶ ἰσπλοκάμων
 σύνδικον Μοι-σᾶν κτέανον,
 τῆς ἀκούει-μὲν βάσις, ἀγλαίας-ἀρχά,
 πείθον-ται δ' αἰοιδῶ-σάμασιν,
 ᾄγησιχόρων ὁπόταν προ-οιμίον
 ἀμβολὰς τεύ-χης ἐλελιζομένα,
 καὶ τὸν αἶχμα-τᾶν κεραυνὸν-σβεννύεις
 ἀενάου πυρός, εὖ-δει δ' ἀνὰ σκά-
 πτω Διὸς αἰετός, ὠκεῖ-
 αν πτέρυν' ἀμφοτέρω-θεν χαλάξαις.

Tragicorum proprium est has strophas finire veru ithyphallico, quem non inveni in lyricorum strophis Doricis. Aeschylus Prom. 533.

μηδ' ἀλττοιμι λόγοις· μάλα μοι τόδ' ἐμμένοι καὶ
 μήποτ' ἐκτακείη.

Euripides Med. 419.

οὐκέτι δυσκλάδος φά-
 μα γυναικας ἔξει.

Et in eadem fabula v. 634. 989.

Quemadmodum ubique apud Pindarum, atque, ut credi par est, apud ceteros quoque lyricos longae syllabae in duas breves solutio, breviumque in longam contractio non est nisi in nominibus propriis concessa, sic etiam in strophis Doricis haec lex observatur. Quare Pyth. V. 2. IX. 44. Isthm. V (VI). 10. 23. emendatione indigent. In Nem. V. antistropa prima et Isthm. III. epodo quarta sublaturum est vitium scribendo:

Ἐνθάδ' ἀργίωτες νῆες,
 ναὸν Ποσειδᾶνός σφ' ἐρέπτοντα σχέθου.

Spondei epitritorum prima longa, cuius solutae mentio facta est §. 538., uno tantum in carmine admissa est, Isthm.

II. in fine epodorum. Quamquam, quoniam in primis epodo libri omnes habeant

πέμπεν ἀναδείσθαι σελίνων,

ubi critici ἀναδείσθαι scripserunt, quamque omnino Isthmiorum carminum minus certae scripturae sint; dubitari potest, utrum, quod sane facillimum est, ἀναδείσθαι praeferendum sit, an mutatum aliquid fuerit in reliquis duabus epodis; siquidem in secunda scribi potuerat οὐ μελιφθόγγων ἀοιδῶν, in tertia autem ἐμὸν ξεῖνον εὐτ' ἠθαῖον ἐλθῆς.

Anceps est altera longa epitritorum tantum ubi aut dactyli, aut choriambus, aut Creticus sequuntur: vide §. 539. et dissertationem de metrorum quorundam mensura rhythmica in Opusc. vol. II. p. 111. tum etiam in nomine proprio, ut in Isthm. II. epod. 4. V. stroph. 4. Corrigenda sunt Ol. VII. 2. ubi ἀμπλου ἔνδον vera scriptura est; XI. 4. ubi οὐν μόχθῳ; XII. 6. ubi ται δ' αὖ κάτω; Nem. V. 25. ubi ἐν δίκῃ τ' οὐ μὴ κεινδυνευμένον; IX. 75. ubi ἐν τοι τιν κεν; III. ubi οὐκ ἔστιν τὸ πρόσω; Isthm. V (VI). 52. ubi κέρουσε scribendum. Isthm. III. (IV. 1.) etiam ordo verborum mutandus est:

ἔστι τοί μοι μυρία παντᾶ κέλευθος θεῶν ἕκατι.

Non est haec referendus primus stropharum versus in Nem. X. qui ex his videtur membris compositus esse:

00400-0-0-0 | 202- | 200-00-

Δαναοῦ πόλιν ἀγλαοθρόνων τε πενήκοντα καρῶν, Χάριτες.

Neque Isthm. IV (V). stropharum versus secundus, qui singulari ratione ex ordine trochaico et choriambico videtur factus esse:

200-0-0-0-0-0 | 200-

σέο γ' ἕκατι καὶ μεγαθενῆ νομίσειν,

ut versus 29, 64, sic scribendi videantur:

Θεοδδτων κλεινθον ἔργων ἄν καθαράν,
 ἰσάριθμ' ἀνέρων χαλαζάεντι φόνῳ,

initium tertiae strophae autem v. 55. 56. sic:

τοῖσιν Αἴγιναν προφέρει στόμα νᾶσον
 διαπρεπέα πάτραν-τετείχισται δὲ πάλαι.

Trochaens epiritri saepe in tribrachum mutatus invenitur, constanter in omnibus strophis servata hac mensura:

υυυ—

Dactylica membra plerumque duos dactylos habent. Itaque Ol. VI. secundus epodorum versus in duos dividendus est:

εἶπεν ἐν Θήβαισι τοιοῦτόν τι ἔπος·
 ποδέω στρατιᾶς ὀφθαλμὸν ἐμᾶς.

Ac videtur etiam addito υ tertius dactylus tollendus esse in epodo Ol. XII.

ἀκλεῆς τιμὰ κατεφυλλορόησεν ποδῶν.

Inveniuntur tamen tres deinceps dactyli Pyth. IV. bis in strophis, semel in epodis; Nem. I. semel in strophis, bis in epodis, V. in ultimo versu epodorum. Isthm. V. in strophis. Quia semel etiam quattuor dactylos coniunxit in strophis Pyth. III.

Semel etiam ab anapaestis exorsus paeonem immiscuit hoc numero, Ol. VII. in epodis

υυυυ—υυυυ—υυ—υυ—υυ—υυ—

Ῥόδον, ἐθθυμάχαν ὄφρα πέλῳριον ἄνδρα παρ' Ἀλφειῷ
 στεφανωσάμενον.

Denique in his Doricis strophis non dubia etiam silentii exempla inveniuntur, non eius, quod Graeci musici *λείμμα* et *πρόσθεσις* vocant, quod est tempus sono vacuum, sed illius, quo cantus interpellatur atque aliquantis per conti-

cescit, quod nostri *generáphaus* appellant. Eius duo apud Pindarum luculenta habemus exempla, unum in prima syllaba epitriti, alterum in dactyli prima syllaba. Intolerabiles enim essent, planeque corrumpèrent Doricos números hi versus Ol. VI. et Pyth. IX.

βαιμῶ τε μαντεῖο Διὸς ἐν Πίσσῳ,
σὺν βαθυζώνοισιν ἀγγέλλων,
— 202—200—0—
202—202—

nisi silentio adhibito iusta ratio appareret. Versus enim isto modo distingui postulant syllabae ancipites, nisi, quod sane praestat, in medio versu silentium aliquo signo notare volumus. Olymp. VI. enim in stropharum versu quinto hic numerus est:

— 202— | 200—00—0 | 202— | 202—

in Pyth. IX. stropharum secundo autem hic:

202— 202— | 200—0 | 200—00—

sed silentium fit his in locis:

— 202— 200—00—02 | 02—202—

202— 202—2 | 00—0200—00—

βαιμῶ τε μαντεῖο ταμίης Διὸς ἐν Πίσσῳ | συνοικιστῆρ τε
τῶν κλεινῶν Σφρακοσσῶν, τίνα κεν φύγοι ἕμνον.
σὺν βαθυζώνοισιν ἀγγέλλων | Τελεσικράτη Χαρίτσοσι γε-
γωνῶν.

§. 600.

Concitatioribus autem strophæ, membraque inaequalia habentes, multitudine brevium syllabarum insignes sunt, numerosque habent vel natura vel solutionibus celeriores, totaque compositione inaequabiles et rapidos. Quo in genere primas tenuere dithyrambi. Has strophas, quod fere Aeo-liam harmoniam habuerunt, Aeo-lias vocamus. Pind. Pyth. II.

Μεγαλοπέλιες ὦ Συρακόσαι, βαθυπολέμου
 τέμενος Ἄρειος, ἀν-δρῶν ἵππων τε σιδαροχαρμᾶν-δαιμό-
 νιαι τροφοί·
 ἔμμιν τόδε τᾶν λιπαρᾶν ἀπὸ Θη-βῶν φέρων
 μέλος ἔρχομαι ἀγγελίαν τετραορίας ἐλελίχθονος,
 εὐάρματος Ἰέρων ἐν ᾧ κρατίων
 τηλαυγέσιν ἀνέδησεν Ὀρτυγίαν στεφάνοις,
 ποταμίας ἕδος Ἀρτέμιδος, ἅς-οὐκ ἄτερ
 κείνας ἀγωναῖσιν ἐν-χερσὶ ποικιλανίους ἐδάμασσε πῶλους.

§. 601.

Mediae inter has sunt eae strophae, quas ab Lydiis modis Lydiae appellamus, neque gravitate tanta, quanta in Doricis est, nec motu illo insignes, qui est in Aeoliis. Vt Pind. Ol. V.

Ἵψηλᾶν ἀρετᾶν-καὶ στεφάνων ἄω-τὸν γλυκύν,
 τῶν Οὐλυμπία, Ὠκεανοῦ θύγατερ,
 καρδίᾳ γελανεῖ,
 ἀκαμαντόποδος τ' ἀπήνας δέκευ,
 Ψυάμιός τε δῶρα.

CAP. XVIII.

De stropharum in membra sua distri-
 butione.

§. 602.

Magnam saepe difficultatem habet distributio stropharum in membra sua, quia et ambigui quidam numeri sunt, et aliter atque aliter describi partes eorum possunt. Quo magis curandum, ut sciamus, quae in hoc genere tutissima via sit.

§. 603.

Ac primo videndum, ne nota et usitata metra delitescant. Sed quoniam multae metrorum formae nondum in lucem protractae sunt, augeri deinceps horum metrorum numerum necesse est, multaque metra olim in notis et usitatis habitum iri, quae hodie nondum satis cognita sunt.

§. 604.

Deinde attendendum ad interpunctiones et fines sententiarum. Consentaneum est enim, cum sententia verborum vel partibus eius plerumque etiam versuum fines convenire. Quamquam non ea est huius rei necessitas, ut non etiam in media sententia versus finiri possit. Quin interdum etiam virtus quaedam in eo est, si ultra metri terminos producta est oratio.

§. 605.

Apud poetas scenicos saepe etiam mutatio personae, ut quae cum pausa aliqua coniuncta esse solet, index est versus finiti.

§. 606.

Porro etiam finis vocabuli indicio est versum finiri. Et systemata quidem ac strophas omnino integra voce terminari necesse est. Eademque regula observatur in versibus iis, quos non nexos nominavimus. Nisi quum breviores sunt, ut sine offensione, immo interdum etiam eleganter coniungi duo versus diviso vocabulo possint, ut in strophæ Sapphica. Similiterque etiam in longioribus versibus est ubi vocabuli divisio, si vocabulum compositum est, et propterea facilius in duas partes distrahi potest, admittatur. Pindarus Ol. XIV.

*πόντι Ἄγλαῖα, φιλησι-
μολπέ τ' Ἐδφοσίνα, θεῶν κρατίστου.*

§. 607.

Diligenter etiam attendendum est ad syllabam brevem in fine versus positam. Nam quum ultima versuum syllaba etiam ibi, ubi natura brevis est, multo saepius longa, quam brevis esse soleat, de qua re dictum in praefat. ad Orphica p. 9., saepissime brevis syllaba indicium est numeri nondum finiti, sed longius progredientis. Quare si quis versus aequè in stropha atque in antistropha brevi syllaba finitur, plerumque continuatum cum sequentibus videmus numerum, nec finem versus eo loco constitui posse intelligimus, idque tanto certius, quo plures sunt strophae, ut apud Pindarum.

§. 608.

Non repugnant autem huic observationi ii versus, qui systematis comprehensi in brevem syllabam exeunt, ut dimetri dactylici, sed potius confirmant eam. Etenim hi terminantur quidem brevi syllaba, sed hanc ipsam ob causam, quia numeri eorum cum sequentium versuum numeris una perpetuitate cohaerent.

§. 609.

Certissimum finiendi versus indicium praebet syllaba continuationem numeri impediens, quia haec uno numero finito alium incipere ostendit. Est autem syllaba continuationem mensurae impediens ea, quae aut hiatum habet, aut mensuram ancipitem. Sed et mensuras ancipites et hiatus tantummodo eos intelligi apertum est, qui in quoque genere illiciti habentur, de qua re in libro primo et in singulorum metrorum explicatione dictum est.

§. 610.

Cavendum vero, ne, quae diu obtinuit opinio, quoniam ultima versus cuiusque syllaba anceps censetur, etiam medias vocabulorum syllabas putemus ancipites esse, si sunt in arsi, aut si in thesi alia quam trochaica vel spondei epitritorum;

quod fieri nullo modo potest. Non enim alia, quam ultima vocabuli syllaba anceps numerari potest, id est, si natura vel positione longa est, ubi metrum brevem requirit, brevis; sin brevis natura est, ubi longam metrum postulat, longa. Eadem ratio est syllabae, quae finalis quidem est, sed in vocabulo, quod cum sequente voce ita cohaeret, ut cum ea pene unam vocem efficiat. Ita nemo non videt, male turbata iusta pronuntiatione apud Aristophanem Nub. 1349. vulgo legi:

ἀλλ' ἔσθ' ὅτι φ' θρασύνεται· δῆλόν γε τὸ
λῆμ' ἐστὶ τὰνθρώπων.

Sic enim τὸ ut longa syllaba pronuntiandum, et pausa a nomine λῆμα, quocum pene unius vocis instar est, divellendum esset.

§. 611.

Omnia si paucis comprehendimus, in versibus non nexis et seminexis, sive asynartetis, regula haec est, mensuram ancipitem in fine vocabuli indicium finiti numeresse in arsi cuiuscumque numeri, in thesi autem ea tantum, quae est ex pluribus syllabis vel temporibus.

*Inachia furere - silvis honorem decutit,
levare diris pectora - sollicitudinibus.*

καὶ βήσας ὀρέων δυσκαιπάλους - οἷος ἦν ἐφ' ἠβης.

Nam in media voce servanda est iusta mensura:

τῶν ἐχορήγησεν κύκλον μελί - γηρον Ἴππόνικος.

Temporum plurium theseos exempla sunt in epitritis Doriis, de quibus dictum §. 599. Et in Ionicis a minore, ut apud Aristoph. Vesp. 280.

τάχα δ' ἂν διὰ τὸν χθίζινον ἄνθρω-
πον, ὅς ἡμᾶς διεδέετ'.

§. 612.

Excipienda est arsis numeri dactylici, quae quum in quibusdam versibus suapte vi producat brevem syllabam, productio huiusmodi non est versus, sed membri eo loco finiti indicium.

§. 613.

Alia ratio est versuum nexorum, qui quoniam una perpetuitate numeri cohaerent, non ubi numerus finiatur (non finitur enim nisi cum ipso systemate), sed ubi partes eius disternandae sint, quaeritur. Et primo quidem usus observandus est, qui diligenti notatione optimae membrorum divisionis colligitur. Vt ubi epitriti cum dactylicis numeris consociantur, veluti

⋮⋮⋮-⋮⋮⋮-⋮⋮⋮-⋮⋮⋮-

ita fere membra divisa esse intelligimus, ut, quae syllaba aut thesis finiens membrum, aut anacrusis membrum incipiens esse potest, thesis potius esse soleat,

⋮⋮⋮-⋮⋮⋮- | ⋮⋮⋮-⋮⋮⋮-

quam anacrusis,

⋮⋮⋮-⋮⋮⋮- | -⋮⋮⋮-⋮⋮⋮-

§. 614.

Deinde etiam in versibus nexis mensura anceps finem membrorum indicat, sed tantum in thesi spondiaca epitritorum, et in thesi antispastica. Et in utraque quidem non solum in fine vocabuli, sed etiam in media voce. Pindarus Ol. VI. 30.

ἄνδρῖ κώμον δεσπότη πάρ-εστι Συρακοσίῳ.

Aeschylus Pers. 282. 288.

ἔθρεσαν, αἰαῖ, -στρατοῦ φθαρέντος.

ἔκτισαν εὖνι-δας ἡδ' ἀνάνδρους.

§. 615.

Magnum argumentum porro a divisione vocabulorum depromitur, cuius haec virtus est, ut numerum vocabuli saluum esse patiatur, quia sublato eo vel interrupto aut aliud aut duo vocabula exstitura essent.

§. 616.

Et quum in omni vocabulo aut arsis et thesis alternent, aut duae artes coniungantur, anacrusis autem non nisi in initio vocis locum habeat: apertum est, in universum hanc principalem esse regulam, ne, si fieri possit, anacrusis in media voce aut in fine eius constituatur. Potest autem anacrusis in media voce tribus modis constitui: aut post arsin:

1	υλ υλ	Ἄχαι-μένης
2	υλ -λ	Ἄρι-στείδης
3	-υυ υλ	Ἄλκιβι-άδης
4	-υυ -λ	Βελλερο-φόντης

aut post thesin:

5	λυ υλ	Ἄλκι-μέδων
6	λ- υλ	Ἄλκιμα-νίδας
7	λυ -λ	Ἄρχι-μήδης
8	λ- -λ	Ἐθη-ρείδης

aut post aliam anacrusin: nam initium vocabuli in thesi prioris versus collocatum, in ipso vocabulo anacrusis est:

9	υ υλ	Τε-λαμών
10	- υλ	Σω-κράτης
11	υ -λ	Ἄ-πόλλων
12	- -λ	Ἐθ-κλειδης

13	υυ υε	Ξενο-φάνης
14	υυ -ε	Γανυ-μήδης

In fine vocis autem tribus modis; post arsin :

15	ε υ	Προϊ-τος
16	ε -	Πη-λεύς
17	ε υυ	Μύρ-τιλος
18	υυ υ	Φάλα-ρις
19	υυ -	Ξενο-φῶν
20	υυ υυ	Μελέ-αγρος

aut post thesin :

21	ευ υ	Αλα-κός
22	ευ -	Αινέ-ας
23	ευ υυ	Τηλέ-γονος
24	ε- υ	Ἄλκαϊ-ος
25	ε- -	Πηλεί-δης
26	ε- υυ	Ἄσκλη-πιός
27	ευυ υ	Ἄρχιλο-χος
28	ευυ -	Ἄρκεσι-λας
29	ευυ υυ	Ἄρχεπό-λεμος

aut post anacrusin :

30	υ υ	Θέ-τις
31	- υ	Ἦλ-λος
32	υ -	Ἄ-βας
33	- -	Νέ-στωρ

et sic porro, si alterutra aut utraque pars ex pluribus syllabis est.

§. 617.

Apparet, numerum horum nominum, si sic dividantur, corrumpi. Sed facilius tamen fertur anacrusis arsi subiecta, quia sic coniungi tamen duo numeri in pronuntiando possunt: deterior est theseos et anacruseos coniunctio, quia pausam in media voce fieri postulat: et peior etiam, si anacrusis finiat vocem, quia sic pars vocis ultima omni numero caret: sed est tamen hoc usitatum in antispasticis numeris, qui natura sua fractum incessum habent, ut quod v. 614. allatum est:

ἔκτισαν εὐνι-δας ἦδ' ἀνάδρους.

Pessima vero est anacrusis alii anacrusi addita, quia sic, praeterquam quod pausa in media voce fit, utraque pars ex-pers est numeri.

§. 618.

Ex his consequitur, optimas vocabulorum divisiones esse, primo, qua arses et theses in eadem voce alternant:

*χρονσέα φόρμιγξ Ἀπόλλω-
νος καὶ ἰοπλοκάμων.*

Deinde, quae arsin arsi subiectam habent:

*καὶ σοφοὶ καὶ χερσὶ βια-
ταὶ περιγλωσσοὶ τ' ἔφην.*

Denique quae anacrusin habent ante arsin:

*ἐκ θεῶν γὰρ μηχαναὶ πᾶ-
σαι βροτείαις ἀρεταῖς.*

§. 619.

Ex reliquis dividendorum vocabulorum modis illi meliores sunt, qui pronuntiationem vocis minimum aut interpellant aut corrumpunt.

§. 620.

Itaque quum prior versus arsi finitur, posterior autem ab anacrusi incipit, duobus modis dividi vocabulum potest,

primo, ut pars, quae in sequente versu est, anacrusin et arsin complectatur, quo pertinent §. 616. exempla 1—4. quae non plane incommoda divisio est, ut si in Pind. Ol. III. 17 (28). ita dividas:

*δᾶμον Ὑπερβορέων πείσαις Ἀπόλ-
λωνος θεράποντα λόγῳ.*

§. 621.

Deinde ut illa pars vocis, quae est in secundo versu, nihil nisi anacrusis vel pars anacruseos sit: vide exempla 15—20. Ea vero prava est divisio. Sic olim in Pind. Pyth. III. 97. dividebatur:

*ἔτραπεν κάκεινον ἀγάνορι μι-
σθῶ χροσός ἐν χερσὶν φανείς.*

§. 622.

Si autem in thesin exit prior versus, quattuor sunt divisionis modi. Primus in utraque vocabuli parte arsin habet, ut in exemplis 5—8. ex quibus pessima sunt 5. et 7. ut olim in Pind. Pyth. VIII. 129.

*ὑποπτέροις ἀνο-
ρέαις ἔχων κρέσσονα πλούτου.*

et VI. 31.

*Μέμνονα· Νεστό-
ρειον γὰρ ἵππος ἕρμ' ἐπέδα.*

Quae sunt omnino reiicienda. Facilius autem pronuntiantur exempla 6. et 8. et si qua his similia sunt, quia minus turbant propriam vocabuli pronuntiationem. Vt Pind. Ol. IV. 16.

*χρονώτατον φάος εὐρυ-
σθενέων ἀρετῶν.*

§. 623.

Secundus modus est is, quo prior quidem pars vocabuli arsin habet, secunda autem in anacrusi consistit, ut in exemplis 21.—29. quod genus divisionum pessimum est, ut olim in Pind. Pyth. X. 16.

τέλος ἀρχά τε δαίμο-
νος ὀρνύντος, αὔξεται.

et peius etiam, qualis constituebatur in Sophoclis Antig. 152.

θεῶν δὲ ναοὺς χοροῖς παννύ-
χοις πάντα ἐπέθωμεν.

Sed fertur haec divisio, ubi longam thesin brevis anacrusis excipit, quae ratio prope accedit ad usitatam vocabuli pronuntiationem, ut in exemplo 24. Sic Pindarus Pyth. VIII. 20.

Τυφῶς Κλιξ ἐκατόγγρα-
νος οὐ μιν ἄλυξεν.

§. 624.

Tertius modus est, quum prior vocis pars arsi caret, non autem secunda, ut in exemplis 9.—14. Haec prava divisio est, ut olim Pind. Pyth. II. 84.

ἐμίγνι' ἐν Πα-
λίου σφυροῖς, ἐκ δ' ἐγένοντο στρατός.

Et peior etiam, si longa est anacrusis, ut Nem. IV. 82.

Νεοπτόλεμος δ' ἀ-
πείρω διαπρυσία.

§. 625.

Quartus modus, isque omni ex parte pessimus est, quum utraque vocabuli pars ictu caret, eaque re tota vox in duas numero destitutas partes diffluit. Vt apud Pind. Ol. I. 3.

ἄτε διαπρέπει νυ-
κτὶ μέγανθος ἔξοχα πλούτου

et v. 161.

ὑπατον ἔρχεται παν-
τὶ βροτῶ· ἐμὲ δὲ στεφανῶσαι·

et Pyth. VIII. 63.

ἐκ πατέρων παι-
σὶ λῆμα. θαύομαι σαφές.

Isthm. ult. 23.

ἀτόλματον· ἀλλ' ἐ-
μοὶ δεῖμα μὲν παροιχόμενον.

§. 626.

Praeterea videndum est, ut quoque in loco, si opus est diviso vocabulo, ea divisio adhibeatur, quae elegantissima est, minimamque offensionem habet. Qua in re multum refert, considerare, quam arcte nexa sint membra. Nam si ita sunt coniuncta, ut singula recte unum versum constituaut, i. e. ut, quamvis cohaereant cum alio membro, tamen per se absolutum quoddam ac totum praebeant, multo minor concessa est libertas, quam quum arctius nexa, non sola per se, sed coniunctione sua cum aliis totum aliquod efficiunt. Vt illud, quod modo ex Pind. Ol. I. afferebamus,

ἄτε διαπρέπει νῦ-κτὶ μέγανορος ἔξοχα πλούτου,

quia haec unum versum faciunt, idoneam excusationem habet, qua careret, si duo potius versus essent,

υυυυυ-- | υυυυυ-υυ--.

Male vero membra sic distinguerentur,

υυυυυ- | υυυ-υυυυυ--

non solum quia proportio haec membrorum parum apta foret, sed etiam quia pleraeque strophae in septima syllaba vocabulum finitum habent. Similiter in illo Pyth. VIII.

ἐκ πατέρων παισὶ λῆμα· θαύομαι σαφές,

comparatio membrorum non apta foret, si haec membra constituerentur:

200- | 2020200-0-

immo interpunctiones in ceteris strophis ita, uti supra diximus, distinguendum esse docent:

200-- | 020200-0-

Vbi apertum est, elegantiolem esse divisionem vocabuli, si *παισί*, quam si *παισὶν* scribatur. Nullo modo autem ferri potest illud Isthm. ult.

ἀτόλματον· ἀλλ' ἐ-μοὶ δεῖμα μὲν παροιχόμενον.

Quod peius etiam fit, voce enclitica in principio secundi membri posita:

ἀτόλματον· ἀλλά-μοι δεῖμα μὲν παροιχόμενον.

§. 627.

Quo magis autem membra talia sunt, ut singulos versus constituere videantur, i. e. quo facilius pausa aliqua distingui postulant, tanto magis illae tantum divisiones vocabulorum adhibendae sunt, quae minimum offensionis habeant: ut in Aesch. Agam. 1477.

*δαῖμον, ὃς ἐμπιπνεῖς δώμασι καὶ διφνί-
οισι Τανταλίδαισιν.*

§. 628.

Hinc intelligitur, cur in quibusdam versibus saepe ita coniuncta sint membra, ut voces etiam iis modis dividantur, qui aliter, i. e. maiore pausa facta, improbandi essent. Quod fit maxime in versibus ab antispasto incipientibus, et in iis, qui duo penthemimere iambica continent. Aeschylus Sept. ad Theb. 121. Pers. 288. Agam. 217. 200. seq.

*ἄρηξον δα-ῖον ἄλωσιν.
ἐκτισαν εὐνι-δας ἦδ' ἀνάνδρους.*

μιαίνων παρ-θενοσφάγοισιν.
 πνοι δ' ἀπὸ Στρο-μόνος μολοῦσαι,
 κακόσχολοι νή-στιδες δύσορμοι.

§. 629.

Denique in membris versuum distinguendis etiam sensus multo usu subactus acrique iudicio confirmatus accedat necesse est, qui quid usitatum, quid aptum, quid venustum sit, facile animadvertat, diligenterque expendat. Exemplo rem illustrabo. In Soph. Oed. R. 660. Erfurdlius ita versus distinxit:

οὐ τὸν πάντων θεῶν-θεὸν πρόμον
 Ἄλιον· ἐπεὶ ἄθεος, -ἄφιλος, ὃ τι πύματον
 ὀλοίμαν, φρόνη-σιν εἰ τάνδ' ἔχω.

Et in antistropha v. 690.

ὦ ῥναξ, εἶπον μὲν οὐχ-ἄπαξ μόνον,
 ἴσθι δὲ παραφρόνιμον,-ἄπορον ἐπὶ φρόνιμα
 πεφάνθαι μ' ἄν, εἴ-σε νοσφίζομαι.

Horam primum membrum iambicum ischiorrhogicum, secundum monometrum iambicum, reliqua dochmiaca sunt. At quum primus versus et in stropha et in antistropha brevi syllaba terminetur, iam hoc indicio colligi potest, non ea in syllaba finiendum esse numerum, sed ulterius produci debere. Deinde ut antistrophicum versum interpunctio eo in loco finiri patiatur, at in strophicis verba unam notionem efficientia, θεὸν πρόμον Ἄλιον, male divellerentur. Ex quo apparet, versus omnes uno systemate cohaerere, et iambicum ischiorrhogicum excipere dochmiacos uno admixto Cretico. Iam quaeritur, ubi Creticus ille constituendus sit: utrum in initio secundi versus,

οὐ τὸν πάντων θεῶν-θεὸν πρόμον Ἄλιον·
 ἐπεὶ ἄθεος, -ἄφιλος, ὃ τι πύματον·

et in antistropha,

ὦ ῥναξ, εἶπον μὲν οὐχ-ἄπαξ μόνον, ἴσθι δὲ
 παραφρόνιμον,-ἄπορον ἐπὶ φρόνιμα·

an in principio tertii versus,

ἐπεὶ ἄθεος, ἄφιλος, -ὄ τι πύματον ὀλοί-
μαν, φρόνη-σιν εἰ τάνδ' ἔχω·

et in antistropha:

παραφρόνιμον, ἄπορον-ἐπὶ φρόνιμα πεφάν-
θαι μ' ἄν, εἴ-σε νοσφίζομαι·

an denique in fine secundi versus,

οὐ τὸν πάντων θεῶν-θεὸν πρόμον Ἄλιον·
ἐπεὶ ἄθεος, ἄφιλος, -ὄ τι πύματον
ὀλοίμαν, φρόνησιν εἰ τάνδ' ἔχω·

et in antistropha:

ὦ ἄναξ, εἶπον μὲν οὐχ-ἄπαξ μόνον, ἴσθι δὲ
παραφρόνιμον, ἄπορον-ἐπὶ φρόνιμα
πεφάνθαι μ' ἄν, εἴ-σε νοσφίζομαι.

Apparet vero, in prima harum divisionum non eleganter verba ἄθεος, ἄφιλος et παραφρόνιμον, ἄπορον, quae sensus coniungi postulat, in duo membra divelli; in secunda autem multo peius etiam Creticum in syllabis non integras voces efficientibus, multoque minus sensum aliquem praebentibus constitui. Quod contra quam tertio loco posuimus rationem, ita elegantem esse videmus, ut eam merito ceteris praeferre debeamus. Nam neque membrum habet ex syllabis sensu carentibus compositum; et quae coniungi sensus postulat, θεὸν πρόμον Ἄλιον, et ἄθεος ἄφιλος, et παραφρόνιμον, ἄπορον, coniuncta sunt; et Creticus eo loco, qui aptissimus est, iisque in vocibus, quae singularem vim habent, constitutus cernitur; postremo, si hi versus secundum hanc membrorum divisionem recitantur, nihil est usquam, quod auditor non modo statim percipiat, sed etiam ita apte et graviter collocatum animadvertat, ut sua singulis verbis ac sententiis vis et virtus constet.

CAP. XIX.

De usu antistropharum summatim.

§. 630.

Graeci in omni poesi, maxime autem in lyrica, et magis etiam in scenica magno studio aequalem quamdam partium comparationem consecrati sunt. Quae res ut ad mulcendos ac deleniendos animos auditorum eximiam suavitatem habet, ita singulari arte ad miram varietatem adducta atque exulta est.

§. 631.

Metrici carmina, quod ad repetitiones numerorum attinet, in duo genera dividunt, quae *κατὰ στίχον* et *κατὰ σύστημα*, sive *συστηματικά*, vocantur. *Κατὰ στίχον* sunt, quae tantummodo ex versibus composita sunt; *κατὰ σύστημα*, quae ex systematis vel strophis. Quae genera quum ita sunt in uno carmine coniuncta, ut pars *κατὰ στίχον*, pars *κατὰ σύστημα* scripta sit, carmina ea *μικτὰ γενικὰ* vocantur, ut tragoediae et veteres comoediae; quum autem perinde est, utrum quis ea *κατὰ στίχον*, an *κατὰ σύστημα* scripta putare velit, *κοινὰ γενικὰ* dicuntur, ut multa ex Anacreonticis carminibus, quae et ex versibus tantum, et ex strophis possunt composita videri. V. Hephaest. pag. 63.—71 (111.—131).

§. 632.

Quae *κατὰ στίχον* scripta sunt, dividunt metrici in *μικτά*, quae in aliis partibus alios versus habent, ut comoediae Menandri fuerunt, et in *ἄμικτα*, quae ubique eodem genere versus procedunt, ut poesis epica.

§. 633.

Συστηματικὰ autem ita dividuntur, ut alia κατὰ σχέσιν, alia ἀπολελυμένα, alia μετρικὰ ἄτακτα, alia ἐξ ὁμοίων, alia μικτὰ συστηματικά, alia κοινὰ συστηματικὰ esse dicantur. Quae satis prava partitio est.

§. 634.

Et κατὰ σχέσιν vocantur, quæ responsiones et iterationes habent.

§. 635.

Ἀπολελυμένα dicuntur, quae, prout libitum est poetæ, sine certa lege conduntur. De his infra cap. XXV. explicabitur.

§. 636.

Μετρικὰ ἄτακτα sunt, quae ex certis quidem, sed diversi generis versibus temere mixtis constant: cuiusmodi exemplum afferunt hoc Simonidis:

Ἴσθμια δίς, Νεμέα δίς, Ὀλυμπία ἐστεφανώθην,
οὐ πλάτει νικῶν σώματος, ἀλλὰ τέχνης,
Ἀριστόδαμος Θράσιδος Ἀλεῖος πάλα.

Dicuntque hoc modo Margiten, qui Homero adscribebatur, fuisse compositum. Hoc totum genus non ad συστηματικά, sed ad carmina κατὰ στίχον scripta referri debebat.

§. 637.

Neque quae ἐξ ὁμοίων dicuntur ad hanc quidem partitionem pertinebant, ut in quibus non comparationes systematum, sed metri genus spectetur. Habent enim hoc nomen ea, quae uno genere pedis vel numeri sine interruptione decurrunt, i. e. quae systemata vocari solent, ut anapaestorum, Ionicorum, aliorumque numerorum. Distinguuntur autem τὰ ἐξ ὁμοίων in ἀπεριόριστα, quae uno tenore usque ad finem procedunt, i. e. quae unum systema sunt; et in ea,

quae sunt *κατὰ περιορισμῶς ἀνίσους*, i. e. quae constant ex pluribus eiusdem generis, sed diversis inter se systematis, ut saepe in parodis tragoediarum plura diversae longitudinis systemata anapaestica inveniuntur, hoc modo: *A. B. Γ. Δ. E.*

§. 638.

Μικτὰ συστηματικὰ dicuntur, quae fiunt coniunctis diversis generibus systematicorum, veluti si ex parte *κατὰ σχέσιν*, ex parte *ἀπολελυμένα* sunt.

§. 639.

Denique *κοινὰ συστηματικὰ* appellantur, quae diversorum perinde generum videri possunt, ut Horatii Carm. III. 12. quod imperito videbitur *ἐξ ὁμοίων* esse, perito autem *κατὰ σχέσιν*.

§. 640.

Quae *κατὰ σχέσιν* vocantur, eorum haec metrici genera posuerunt: *μονοστροφικά*, in quibus eadem usque strophæ repetita est, hac forma: *A. A. A.* Recentiores perperam monostrophica appellare solent, quae veteribus *ἀπολελυμένα* vocabantur, de quibus dicitur cap. XXV.

§. 641.

Deinde *ἐπωδικά*, hac forma: *A. A. B.* quae *τριὰς ἐπωδική* vocatur; vel hac: *A. A. A. B.* quae *τετράς*; vel hac: *A. A. A. A. B.* quae *πεντάς*; ex quibus usitatissima est *τριὰς*: v. praeter Hephaest. pag. 68 (123). etiam Schol. Eurip. ad Hecub. 620 (624).

§. 642.

Porro *μεσφδικά*, hac forma: *A. B. A.*

§. 643.

Tum *παλινωδικά*, hac forma: *A. B. B. A.* Quae *ἀντιθετικά* vocantur, si non strophae, sed singuli versus sibi respondent isto modo, ut *ά. β'. γ'. γ'. β'. ά.*

§. 644.

Deinde *περιωδικά*, hac forma: *A. B. B. Γ.*

§. 645.

Denique *κατὰ περικοπήν ἀνομοιομερῆ*, hoc modo: *A. B. A. B.*

§. 646.

His addunt *μικτὰ κατὰ σχέσιν*, quum diversae ex iis, quas attulimus, formae coniunctae sunt, ut epodica et mesodica; hoc modo: *A. B. A. Γ.* vel palinodica et mesodica, ut *A. B. Γ. A. Γ. B. A.*

§. 647.

Et *κοινὰ κατὰ σχέσιν*, quae pluribus peraeque horum generum adnumerari possunt: qualia sunt, quae dicuntur *κατὰ περικοπήν ἀνομοιομερῆ*, *A. B. A. B.* Nam si *A. B.* in unam stropham *Γ.* coniunxeris, habebis monostrophica *Γ. Γ.*

§. 648.

Nullum est horum generum, cuius non multa hodie quoque exempla supersint. Sed rarissimae sunt *τετράς* et *πεντάς ἐπωδική*. *Τριάς* vero usitatissima est, ut in plerisque Pindari carminibus et Simonidis. *Μοροστροφικά* lyrica maxime poesis antiquorum frequentavit, quos secuti Romani poetae. Eadem lyricorum aetas etiam multa *κατὰ στίχον* scripsit, quo in genere brevissima forsitan forma est, quam Sappho, Terentiano Mauro teste pag. 2431. v. 2159. seqq. ex versibus Adoniis composuit. Monostrophici carminis duas formas Alcmā uno carmine coniunxit, septem strophis idem metrum

habentibus alias septem alio metro, sed has quoque sibi omnes pares subiiciens, ut refert Hephaestio p. 74 (134).

§. 649.

Tragici plerumque in choricis carminibus duas tantum eodem metro strophas ponunt, deinde duas alias alio metro, et sic amplius. Interdum his epodum unam vel in fine, vel in medio carmine addunt. Hoc modo sine epodo: $\acute{\alpha}$. $\acute{\alpha}$. β' . β' . γ' . γ' . δ' . δ' . Cum epodo autem sic: $\acute{\alpha}$. $\acute{\alpha}$. β' . β' . γ' . γ' . δ' . δ' . ϵ . vel $\acute{\alpha}$. $\acute{\alpha}$. β' . γ' . γ' . δ' . δ' . Sed de hac omni varietate mox explicatius dicetur.

CAP. XX.

De responsionibus metrorum in diverbiis.

§. 650.

Tragici aequali partium comparatione et responsione tantopere delectati sunt, ut eam etiam in diverbiis, ubi quidem non vehementior aliquis motus animorum abesse illam orationis aequabilitatem postulare, adhibendam putaverint.

§. 651.

Ac plerumque quidem ita haec colloquia disposita sunt, ut singulae personae singulos versus recitent: ut in Agam. a v. 276. et a v. 547. Pollux IV. 113. *στιχομυθεῖν δὲ ἄλλογον τὸ παρ' ἐν λαμβεῖον ἀντιλέγειν, καὶ τὸ πρᾶγμα στιχομυθεῖαν*. Et fere, ut in his ipsis locis, longior aliqua alterius personae oratio exordium, pariterque finem facit, quo ne nimia aequabilitas taedium creet. Alibi singulae personae duos versus recitant, ut in Eumen. a v. 714. et in Choeph. a v.

1051. Interdum una persona semper unum, altera autem duos versus habet, ut in Prom. a v. 39. Alibi variatur, ut nunc singuli duos, nunc unum quisque versum pronuntiet, ut in Oed. Reg. a v. 543. Aliquando interrumpitur haec responsionum aequalitas, quum quid intervenit, aut augetur animi commotio, ut in eadem fabula v. 334. ubi mox rursus in ordinem redit colloquium. Saepe etiam, quum singuli singulos versus habuissent, ubi magis exardescunt, unusquisque versus inter utrumque colloquentium distribuitur, utroque nunc plura, nunc pauciora verba dicente, sed in eo tamen servata aequalitate, quod utriusque dicta uno integro versu continentur. Ita in Oreste a v. 764. ed. Pors. et a v. 1614. et in Phoenissis a v. 612. Interdum unus colloquentium pro integro versu nihil nisi brevem exclamationem profert, ut in Agam. 1316. Alibi per huiusmodi exclamationem commutantur vices, altera persona inchoatum ab altera versum adimplente, ut in Prometh. v. 979.

EP. εἴης φορητὸς οὐκ ἄν, εἰ πράσσοις καλῶς.

ΠΡ. ὦ μοι. EP. τόδε Ζεὺς τοῦπος οὐκ ἐπίσταται.

Quin etiam epodica quaedam conformatio invenitur in Agamemnone v. 1352.

ΑΓ. ὦ μοι πέπληγμαι καιρίαν πληγὴν ἔσω.

X. ἀ. σῖγα· τίς πληγὴν ἀντιεῖ καιρίως οὐτασμένος;

ΑΓ. ὦ μοι μάλ' αὔθις δευτέραν πεπληγμένος.

X. β'. τοῦργον εἰργάσθαι δοκεῖ μοι βουσιλέως οἰμώγματι.

Quibus versibus, quorum bini quique stropharum instar sunt, pro epodo alius a tertio chórico sene trochaicus additur:

ἀλλὰ κοινωσώμεθ' ἄν πως ἀσφαλῆ βουλεύματα.

Tum autem reliqui duodecim senes singuli duos recitant iambicos trimetros.

CAP. XXI.

D e p a r a b a s i .

§. 652.

In comoedia veteri praecipue memorabilis est parabasis, quae vocatur, quae est chori ad spectatores conversio. De ea videndi Hephaestio p. 71 (131). Pollux IV. III. schol. Aristoph. in argum: I. Nubium, et ad v. Nubium 518. et 1113. atque ad Pacem v. 733. Partes quasdam eius attingunt schol. ad Nub. v. 510. 575. ad Acharn. 659. Etym. M. p. 363, 46. emendatus a Sylburgio. Vide etiam Bulengerum de theatro II. 13. in Graevii Thes. Ant. Rom. T. IX.

§. 653.

Constat parabasis, quae integra est, ex partibus septem, quae sunt κομμάτιον, παράβασις, μακρόν, στροφή, ἐπιλόγημα. ἀντιστροφος, ἀντεπίλογημα, ita ut tres priores eius partes inaequales sint, reliquae autem quattuor sibi alternantes respondeant, hoc modo:

α.	κομμάτιον.
β.	παράβασις.
γ.	μακρόν.
δ.	στροφή.
ε.	ἐπιλόγημα.
δ.	ἀντιστροφος.
ε.	ἀντεπίλογημα.

Et primae quidem tres partes a coryphaeo recitantur; ἐπιλόγημα et ἀντεπίλογημα autem a ducibus hemichoriorum.

§. 654.

Κομμάτιον est breve carmen, ex versibus anapaesticis dimetris aliisque compositum non habens antistrophas. Interdum pariter, ut quae sequitur parabasis, ex anapaesticis tetrametris constat, ut in *Acharn.* v. 626. et in *Pace* v. 729.

§. 655.

Παράβασις, quae angustiore significato dicitur, ut non omnes septem partes comprehendat, sed ipsa sit una ex his partibus, plerumque anapaesticis tetrametris constat, unde etiam *ἀνάπαιστα* vocatur, ut in *Acharn.* 627. in *Equit.* 502. in *Pace* 735. in *Avibus* 684. etiam si alio quam anapaestico metro est: v. *Pollucem* IV., 112. schol. *Aristoph.* ad *Pac.* 734. schol. *Hephaest.* p. 59 (102). Saepe etiam alio metro est parabasis, ut *Eupolideo* in *Nubibus* v. 518. seqq., sed semper *κατὰ στίχον*, i. e. eodem usque versu repetito, scripta. Numquam vero ad eam trimetri iambici adhibentur: v. *Bentl. diss.* *Phalar.* p. 111. sive ed. *Lips.* p. 262.

§. 656.

Μακρόν fere ex dimetris anapaesticis constat, et est eiusmodi, ut totum *ἀπνευστί*, i. e. uno spiritu recitari debeat, a qua re etiam *πνῆγος* vocatur.

§. 657.

Στροφή, quae etiam *ῥῶδή* dicitur, cantio est versibus melicis scripta, cui, ubi *ἐπιῤῥήμα* recitatum est, respondet iisdem metris *ἀντίστροφος*, quae etiam *ἀντιῤῥή* vocatur.

§. 658.

Ἐπιῤῥήμα constare solet ex versibus tetrametris trochaicis, quos *coryphaeus*, ubi *strophæ* cantata est, recitat. Huic deinde, postquam cantata est antistrophæ, respondet totidem versibus eiusdem metri *ἀντεπιῤῥήμα*.

§. 659.

Magna in parabaseos usu varietas reperitur. Aliae enim comoediae nullam habent, ut Ecclesiazusae et Plutus, aliae duas, ut Nubes, Equites, Pax.

§. 660.

Nec semper integra parabasis est. Integrae exempla sunt in Nubibus a v. 510. in Equit. a v. 498. in Avibus a v. 676. in Vespis a v. 1009. in Acharn. a v. 627. Tres priores partes, κομμάτιον, παράβασις, μακρόν, desunt in Ran. v. 674. Eq. 1264. Pac. 1127. Quae in Thesmoph. a v. 785. est parabasis, tres tantum partes habet, παράβασιν, μακρόν, ἐπιλόγημα. Quae in Pace a v. 729. quinque, κομμάτιον, παράβασιν, μακρόν, στροφὴν, ἀντίστροφον. Quae in Nubibus a v. 1115. unam tantum, παράβασιν.

§. 661.

Saepe vero etiam aliae partes comoediarum, eaeque interdum longissimae, similem, ut parabases, conformationem habent, respondentibus sibi singulis partibus. Ita in Avibus a v. 451. primo stropha est, deinde ἐπιλόγημα ex LXIII anapaesticis tetrametris, tum systema ex dimetris anapaesticis, quasi μακρόν, etsi longius illud, quam quod uno spirita pronuntiari possit: inde eodem ordine a v. 539. totidem versibus antistropha, ἀντεπιλόγημα, et par priori systema dimetrorum anapaesticorum. In Lysistrata autem v. 614. — 635. trochaici sunt tetrametri, quibus mediis stropha admixta est, et v. 636 — 657. totidem trochaici cum antistropha. Hos alia stropha alique trochaici, ipsi quoque stropham aliam in medio habentes, excipiunt v. 658. — 681. quibus totidem pares versus, 682. — 705. respondent.

§. 662.

Non videntur haec temere instituta, sed credibile est, eadem aequalitate etiam stationes chori actorumque in orchestra

scenaque disponi solitas fuisse. Oculis enim multo facilius animadverti haec aequalitas potest, quam auribus notari: ut nisi spectandi caussa opus ea diligentia fuisset, non videatur audiendi caussa esse inventa.

CAP. XXII.

De carminibus choricis.

§. 663.

Praecipuus est antistrophicorum usus in carminibus choricis. Sed haec carmina quemadmodum inter se ipsa differunt, ita etiam, quod ad rationem antistrophicam attinet, aliquid diversitatis habent. Primo videamus de iis canticis, quae ab solo choro canuntur.

§. 664.

In tragoedia longiorum chori carminum duo genera commemorantur, parodus et stasimum. Aristoteles quidem Poet. 12, 7. parodum dicit primam recitationem totius chori esse: stasimum autem canticum chori sine anapaestis et trochaeis. Scholiastes metricus Euripidis autem ad Phoen. 210. ed. Valck. stasimum vocari ait carmen, quod chorus post parodum immotus stans canat; parodum autem canticum, quod chorus, dum in orchestram ingreditur, canat.

§. 665.

Πάρδος quum et ingressionem chori in orchestram, et ea significet, quae chorus orchestram vel ingrediens vel primum ingressus canit vel recitat, vera videtur Aristotelis de-

finitio esse, si parodum de iis, quae canuntur, intelligimus: Itaque hic parodum dicit canticum, quod primum in tragedia chorus vel totus canat, vel in partes divisus; ut in Oreste. Nam a parodo, hac quidem significatione, segregandi sunt anapaesti, trochaei, iambi, ut qui non canantur, sed recitentur, neque a choro, sed a coryphaeo aut aliquo alio cantorum. Latius extensa significatione nominis usus est Heph. p. 70 (128.)

§. 666.

Neque stasimum ab eo, quod immotus stet chorus, dictum est, sed quod a choro non accedente primum, et ordines explicante, sed iam tenente stationes suas canatur.

§. 667.

Vtrumque genus hoc commune habent, quod antistrophica sunt, et quidem ita, ut stropham statim sequatur antistrophe, strophae ipsae autem inter se diversae sint; hoc modo: *á. á. ß. ß. γ. γ.*

§. 668.

Proodus in neutro genere usurpata videtur: epodus non est necessaria. Mesodum non vidi in stasimo, nisi in Oreste v. 831. - 833.

§. 669.

Epodus et in parodo locum habet, ut in Hippolyto et in Iphigenia Aulidensi, et in stasimo. Sed quaedam parodi videri possunt epodum etiam in medio habere, ut in Persis, in Agamemnone, in Phoenissis. At de his sic potius statuendum, epodo finiri parodum; tum succedere stasimum. In Iphigenia Aulidensi quae post epodum a v. 231. leguntur, recentioris eiusque valde inepti poetae versus sunt. Veri simile est strophas non a toto choro, sed vel ab hemichoriis vel ab aliquot cantoribus cantatas esse, quumque chorus tragicus cantores

habnerit quindecim, credibile est quinos stropham, quinos antistropham, quinos epodum cecinisse. Quae in Agamemnone a v. 453. epodus est, eam quattuor deinceps, alius alium excipientes, canere videntur, tacente qui medius stabat coryphaeo.

§. 670.

Non videtur dubitari posse, quin antistrophica et epodica canticorum compositio cum certis chori in orchestra stationibus, eandem referentibus aequalitatem, coniuncta fuerit. Itaque epodica sic acta suspicere, ut chorus, dum strophas atque antistrophas caneret, duas oppositas partes orchestrae tenuerit, epodum autem cecinerit stans in medio orchestrae loco. Non abhorret hoc ab iis, quae Marius Victorinus refert p. 2501 (76. ed. Gaisford.) *Antiqui deorum laudes carminibus comprehensas circum aras eorum euntes canebant, cuius primum ambitum quem ingrediebantur a parte dextra στροφήν vocabant: reversionem autem sinistrorsum factam completo priore orbe ἀντιστροφήν appellabant: dein in conspectu deorum soliti consistere, cantici reliqua consequebantur, appellantes id ἐπωδόν.*

§. 671.

Potest autem quadruplex chori partitio cogitari. Nam aut omnia a toto choro, aut omnia a partibus chori canebantur, aut partes chori strophas, totus autem chorus epodum, aut totus chorus strophas, epodum autem pars chori canebat.

§. 672.

Omnium usitatissima videtur divisio in duo hemichoria fuisse. Haec dividendi chori ratio secundum Pollucem IV. 107. *διχορία*, pars dimidia chori *ἡμιχόριον*, carmen, quod ita divisus chorus canebat, *ἀντιχορία* vocabatur.

§. 673.

Saepe autem chorus etiam in plures partes dividebatur; quin interdum singuli ex XV cantoribus seorsim canebant, ut in parodo, quae est in Septem ad Thebas.

§. 674.

Qualis fuerit quoque in loco divisio et distributio chori, nunc ex argumento, nunc ex dispositione stropharum, nunc ex numeris videtur colligi posse.

§. 675.

Ita quod in Agamemnone canticum est a v. 375. qui accurate consideraverit, facile adducetur, epodi de qua dictum est §. 669. argumentum non toti choro, sed exiguae eius parti convenire. Vide Elem. d. m. p. 728.

§. 676.

Et quod §. 669. de parodo diximus epodum habente, quam stasimum excipiat, arguere videtur, chorum initio in partes aliquas divisum, strophas, antistrophas, epodum, deinde autem vel in unum congregatum vel alio modo dispositum illas strophas, quae stasimi sunt, canere.

§. 677.

Quemadmodum stasimum, quod post parodum est, alios quam parodum modos aliaque metra habere par est, sic singula stropharum paria non solum metris, sed etiam modis musicis differre, ex ipsa metrorum conformatione apparet, ut in Oedipo Rege in eo carmine, quod est a v. 1186.

§. 678.

In tragicorum parodis et stasimis saepe difficultatem habent epodi, quarum nonnullae tanta sunt metrorum similitudine factae, ut antistrophicorum speciem pene obtrudere

videantur: ut in *Prometheo* v. 425. 900. in *Persis* 93. Sed cavendum, ne haec species fraudem faciat. Nam saepe in epodis eadem metra repetita, sed mixta etiam aliis metris, inveniuntur, ut ea re interdum partes earum sibi simillimae sint.

§. 679.

Praeter parodum et stasima etiam alia quaedam chori cantica reperiuntur, quibus finitur interdum tragoedia. Haec parodo quam stasimis similia sunt. Constant autem ex antistrophicis, et canuntur, ut videtur, a partibus chori. Ita certe in *Supplicibus* Aeschyli factum. Aliud exemplum praebent *Eumenides*, ubi non is, qui legitimus in ea fabula chorus est, sed alius hoc canticum habet.

§. 680.

Interdum et tragici et comici aliud genus carminis usurpant, quod ex una stropha constat, cuius antistropha non statim, sed post aliquot actorum versus et interdum satis magna fabulae parte interiecta sequitur. Huiusmodi strophae nunc longiores sunt, ut in *Philocteta* v. 391. et 507. Aeschylus autem in *Eumenidibus*, quae fabula plura continet huius generis exempla, etiam eadem verba omnia iteravit, quod ille etiam in stasimis nonnumquam et commisit fecit, ut in *Septem ad Thebas*, in *Agamemnone*, in *Supplicibus*. Nunc breviores sunt strophae istae, compositae plerumque ex genere dochmiaco, ut in Aeschyli *Septem ad Thebas* et *Supplicibus*.

§. 681.

Perraro in tragoediis carmen chori invenitur ex stropha solitaria, omnique antistropha destitutum: quod non videtur nisi in magna quadam et insolita animorum commotione factum esse. Exemplum est in *Trachiniis* v. 205. ubi scholiastes: τὸ μελιδάριον οὐκ ἔστι στάσιμον, ἀλλ' ἐπὶ τῆς ἡδονῆς ἀρχοῦνται. Videtur autem et hoc carmen a diversis chori

partibus cani, et sic etiam strophae illae, de quibus §. 660. dictum, non esse universi chori.

§. 662.

Multo certius illa chori carmina non ab universo choro, sed a diversis partibus eius cantata videntur, in quibus non suam quaeque antistropha stropham excipit, sed artificiosior est antistrophicorum dispositio, ut in Choeph. v. 781. ubi hic est stropharum ordo:

α. β. α. γ. μεσφδός. γ. δ. β. δ.

CAP. XXIII.

De systematis antistrophicorum.

§. 663.

Artificiosa illa stropharum copulatio, in qua admirabilem poetae Graecorum scenici operam collocarunt, eorum propria est canticorum, quae vel a solis actoribus sine choro, vel a choro cum actoribus verba conferente, vel a partibus aliquibus solius chori alternatim canuntur.

§. 664.

Plerumque inter chorum et actores haec carmina divisa sunt: ac tum vocantur κομμοί. Aristoteles Poet. c. 12. κομμοὶ δὲ, θρηνηοὶ κοινὸς χοροῦ καὶ ἀπὸ σκηνηῆς.

§. 665.

Ἀπὸ σκηνηῆς vocantur omnia, quae ab actoribus vel recitantur vel canuntur. Horum ea, quae canuntur, interdum

videar
cave
epic
in
r

diversitates sunt, sed frequentius antistrophica artificiosius disposita.

§. 686.

Raro solus chorus in partes divisus antistrophica habet artificioso ordine implicata. Exemplum allatum §. 682.

§. 687.

Patet haec antistrophicorum complicatio latissime, ut non modo singulae strophae, sed saepe etiam plura ex multis strophis composita systemata vel adnexa sibi, vel inter se coniuncta sint.

§. 688.

Numquam enim temere et sine certo ordine atque aequali proportione hae stropharum copulationes factae sunt. Sed interdum difficile est, hanc aequalitatem comparationum invenire, aut inventam ita explicare, ut clare appareat. Quod tamen necessarium est, quia aliter non recte constituta esse antistrophica intelligitur. Optima et facillima et inveniendae et demonstrandae huius aequalitatis via haec videtur esse, si singulae deinceps strophae atque antistrophae eo ordine, quo sese in carmine quoque excipiunt, notis quibusdam indicantur, antistropha quaque eandem, quam strophae, notam habente, eaeque notae deinde, quae eadem sunt, lineis semicircularibus coniunguntur: qua ratione pictura enascitur luculenter aequallem partium proportionem conspiciendam exhibens.

§. 689.

Fuit autem tantum in poetis illis studium aequalitatis, ut etiam personarum vices eadem diligentia, qua strophas et metra disponerent et inter ipsas exaequarent, nunc in antistropha eodem ordine, quo in strophae, nunc etiam inverso ordine; quumque in mediis versibus mutantur personae, eodem utrobique in pede pedisque loco. Unde saepe haec res

indiciū facit personarum male in cōdicibus indicatarum. Exemplo sit carmen, quod est in Troadibus a v. 1287. quod duobus versiculis in sedem suam repositis ita scribendum videtur.

- ‘E. ὄτοτοϊ, στρ. α.
 Κρόνιε, Κρόνιε, πρῦτανι Φρύγιε, γενέτα πάτερ, ἀνάξια
 πάθεα τῆς σῆς
 Λαοδάνου γονῆς τάδ’ οἶα
 5. πάσχομεν, δέδορκας;
 X. δέδορκεν· ἂ δὲ μεγαλόπολις
 ἄπολις ἔλωλεν, οὐδ’ ἔτ’ ἔστι Τροία.
 ‘E. ὄτοτοϊ, λέλαμπεν Ἥλιος ἀντ. α.
 Περγάμων τε πυρὶ καταίθεται τέρεμνα καὶ πόλις,
 ἄκρα τε τειχέων
 μαλερὰ μέλαθρα πυρὶ κατάδρομα
 5. δαίτω τε λόγχῃ.
 X. πτέρυγι δὲ καπνὸς ὧς τις οὐ-
 ράνια πεσοῦσα δορὶ καταφθίνει γᾶ.
 ‘E. ἰὼ γᾶ τρέφουμε τῶν ἐμῶν τέκνων. στρ. β’.
 X. ἔ’ ἔ.
 ‘E. ὦ τέκνα, κλύετε, μάθετε ματρὸς αὐδάν.
 X. ἰαλέμω τοὺς θανόντας ἀπίεις.
 5. ‘E. γεραῖά γ’ εἰς πέδον τιθεῖσα μέλῃ ἐμᾶ
 καὶ χερσὶ γαῖαν κτυποῦσα δισσοῖς.
 X. διάδοχά σοι γόνυ τίθῃμι γαῖα,
 τοὺς ἐμοὺς καλοῦσα νέρθεν
 ἀθλόσας ἀκοίτας.
 10. ‘E. ἀγόμεθα, φερόμεθ’ X. ἄλγος, ἄλγος αὖ βοᾷς.
 ‘E. δούλειον ὑπὸ μέλαθρον ἐκ πάτρας γ’ ἐμᾶς.
 ἰὼ,
 Πρίαμε, Πρίαμε, σὺ μὲν δλόμενος,
 ἄταφος, ἄφιλος,
 15. ἄτας ἐμᾶς ἄϊστος εἶ.
 X. μέλας γὰρ ὄσσε κατεκάλυψε
 θάνατος ὄσειν ἀνοσίαις σφαγαῖσιν.

- ‘*E.* ἰὼ θεῶν μέλαθρα, καὶ πόλις φίλα. ἀντ. β’.
X. ἔ ζ.
- E.* τὰν φόνιον ἔχετε φλόγα, δορός τε λόγχαν.
X. τάχ’ εἰς φίλαν γὰν πεσεῖσθ’ ἀνόνημοι.
5. ‘*E.* κόνις δ’ ἴσα καπνῷ πτέρυγι πρὸς αἰθέρα
 ἄιστον οἴκων ἑμῶν με θήσει.
X. ὄνομα δὲ γᾶς ἀφανὲς εἶσιν ἄλλα δ’
 ἄλλο φροῦδον, οὐδ’ ἔτ’ ἔστιν
 ἃ τάλαινα Τροία.
10. ‘*E.* ἐμάθτε, ἐκλύετε; *X.* Περιγάμων κλύω κτύπον.
 ‘*E.* ἔνοσις ἅπασαν, ἔνοσις ἐπικλύσει πόλιν.
 ἰὼ,
 τρομερά, τρομερά μέλια φέρετ’ ἐ-
 μὸν ἴχνος, ἔτ’ ἐπὶ
15. δούλειον ἀμέραν βίου.
X. ἰὼ τάλαινα πόλις· ὄμως δὲ
 πρόφερε πόδα σὸν ἐπὶ πλάτας Ἀχαιῶν.

§. 690.

Rara exempla sunt non observatae aequalis personarum distributionis: quod ubi factum, factum est consulto, et in magna commotione ac perturbatione animorum.

§. 691.

Sed interdum pauca verba alii, quam debebant, personae tributa videmus. At ne hoc quidem temere fit, et sine causa. Nam ubi ea est stropharum systematis ratio, ut duae contiguae strophae praeter morem systematis uni personae continuari deberent, visum est poetis, quo distinctius discernerentur strophae istae, pauca verba, quibus vel prior strophae finiretur, vel posterior inciperetur, alii personae tribuere. Insigne huius rei exemplum est in Choephoris v. 442. Nam quum ibi quod secundum est systema stropharum, ex quattuor strophis constet, hoc ordine positis ἦ. θ’. θ’. ἦ. et lege, quod ad personas attinet, ea, ut strophas ἦ, ἦ Electra habeat,

strophis 9', 9' autem Orestes et Electra sibi respondeant: duas continuas strophas habitura esset Electra, antistrophas dico 9' et 9'. Quod quum nusquam in toto illo Electrae et Orestis cantico fiat, ut eadem persona duas deinceps strophas canat, prima secundae antistrophae verba choro tributa sunt, ut hic novam incipi stropham appareat:

X. λέγεις πατρῶν μόνον. Ἡ. ἐγὼ δ' ἀπιστάουν.

§. 692.

Interdum, quae violatio videtur aequalitatis esse, si accuratius consideretur, alio modo observatio eius est. Sic in hoc carmine in Hecuba v. 684. quod sic scribendum videtur:

- Ἐ. ὦ τέκνον, τέκνον, πρ.
αἰαῖ, κατάρχομαι νόμον
Βακχεῖον, ἐξ ἀλάστορος
ἀρτιμαθῆς κακῶν.
- Θ. ἔγνωσ γὰρ ἄτην παιδός, ὦ δύστηνε σύ; α.
Ἐ. ἄπιστ', ἀπιστα, καινὰ, καινὰ δέρομαι. β.
ἕτερα δ' ἀφ' ἐτέρων κακὰ κακῶν κυρεῖ γ.
οὐδέ ποτ' ἀστένακτος ἀδάκρυτος ἄ-
μέρα ἐπισχῆσει.
- X. δειν', ὦ τάλαινα, δεινὰ πάσχομεν κακά. μ.
Ἐ. ὦ τέκνον, ὦ τέκνον ταλαίνας ματρός, γ.
τίνι μόνῳ θνήσκεις; τίνι πότμῳ κείσαιο;
πρὸς τίνος ἀνθρώπων;
- Θ. οὐκ οἶδ' ἐπ' ἀκταῖς νιν κυρῶ θαλασσίαις. α.
Ἐ. ἔκβλητον, ἢ πέσημα φοίνλου δορός; β.
Θ. ἐν ψαμάθῳ λευρῶ Μ.
πόντου νιν ἐξήνεγκε πηλάγιος κλύδων. δ.
Ἐ. ὦ μοι, αἰαῖ, ἔμαθον ἐνύπνιον ὀμμάτων ε.
ἐμῶν ὄψιν, οὐδέ παρέβα με φά-
σμα μελανόπτερον, ἐσιδοῦσ' ἀμφὶ σοί,
ὦ τέκνον, οὐκέτ' ὄντα Διὸς ἐν φάει.
- X. τίς γάρ νιν ἔκταν'; οἷσθ' ὀνειρόφρων φράσαι; ζ.

Ε. ἐμός, ἐμός ξένος, Θρήμιος ἐπιπύλας,	μ.
ἔν' ὁ γέρον πατήρ ἔθετό νιν κρήνας.	
X. ἄ μοι, τί λέξεις; χρόαν ὡς ἔγη κτινών;	ζ'
Ε. ἄρρητ', ἀνωθήμαστα, θανάτων πέρα,	δ'
οὐχ οἶσ', οὐδ' ἀνεκτά· ποῦ δίκαι ξένων;	ε'
ὦ κατάρατ' ἀνδρῶν, ὡς διειμοιράσω	
χρόα, σιδαρέω τεμῶν φασγάνω	
μέλεα τοῦδε παιδός, οὐδ' ὤκτισας.	

Congruunt hic personae, praeterquam quod ultimo ancillae trimetro Hecubae trimeter respondet. At hoc fit propterea, quia ancillam, nuntiata re, tacere conveniebat: unde vices eius aliam personam subire necesse est. Sed ea re alio modo restituitur aequalitas quaedam. Nunc enim singulae personae tres habent trimetros. Constat autem carmen ex proodo et antistrophicis, quibus tres insertae sunt mesodi, hoc modo:

πρ. α. β. γ. μ. γ'. α. β. M. δ'. ε. ζ. μ. ζ'. δ'. ε.

§. 693.

Praeterea vero tragici, non etiam lyrici, alio etiam modo aequalitatem quamdam responsionis consecrati sunt, quum saepe in eodem et strophae et antistrophae loco idem vel simile verbum posuerunt, quod omnium frequentissime factum est in interiectionibus, vel quum iterationes verborum similes iisdem in locis adhibuerunt. Ita Aeschylus in Persis quum v. 550. tres versus nomine *Ξέρξης*, incepisset, eos tres, qui his in antistropha respondent, verbo *ναῖες* incepit. Et quum in eadem fabula v. 651. posuisset:

Ἄιδωνός δ' ἀναπομπός ἀνέως,
Ἄιδωνός.

in antistropha similiter scripsit:

Θεομήστωρ δ' ἐκκλήσκειτο Πέρσις,
Θεομήστωρ.

§. 694.

Exemplo accuratae responsionis sit totum illud carmen in Choephoris a v. 312. in quo si in antistropha η laedi aequalitas videtur, est illud ea causa factum, quam §. 691. indicavi. Idque uncis incluso chori nomine significamus. Est igitur haec carminis illius descriptio, quattuor continentis stropharum systemata.

α . Orestes.

β . Chorus.

α . Electra.

γ . Chorus: anapaesti.

δ . Orestes.

β . Chorus.

δ . Electra.

$\mu\epsilon\sigma\omega\delta\acute{o}\varsigma$. Chorus: anapaesti.

ξ . Electra.

ζ . Chorus.

ξ . Orestes.

γ . Chorus: anapaesti.

ζ . Electra.

ζ . Chorus.

ζ . Orestes.

η . Electra.

θ . Orestes.

θ . Electra.

η . (Ch.) Electra.

ι . Orestes. Electra. Chorus.

ι . Orestes. Electra. Chorus.

κ . Chorus.

κ . Chorus.

habuerit quindecim, credibile est quinos stropham, quinos antistropham, quinos epodum cecinisse. Quae in Agamemnone a v. 453. epodus est, eam quattuor deinceps; alius alium excipientes, canere videntur, tacente qui medius stabat coryphaeo.

§. 670.

Non videtur dubitari posse, quin antistrophica et epodica canticorum compositio cum certis chori in orchestra stationibus, eandem referentibus aequalitatem, coniuncta fuerit. Itaque epodica sic acta suspicere, ut chorus, dum strophas atque antistrophas caneret, duas oppositas partes orchestrae tenuerit, epodum autem cecinerit stans in medio orchestrae loco. Non abhorret hoc ab iis, quae Marius Victorinus refert p. 2501 (76. ed. Gaisford.) *Antiqui deorum laudes carminibus comprehensas circum aras eorum euntes canebant, cuius primum ambitum quem ingrediebantur a parte dextra στροφήν vocabant: reversionem autem sinistrorsum factam completo priore orbe ἀντιστροφήν appellabant: dein in conspectu deorum soliti consistere, cantici reliqua consequabantur, appellantes id ἐπώδον.*

§. 671.

Potest autem quadruplex chori partitio cogitari. Nam aut omnia a toto choro, aut omnia a partibus chori canebantur, aut partes chori strophas, totus autem chorus epodum, aut totus chorus strophas, epodum autem pars chori canebat.

§. 672.

Omnium usitatissima videtur divisio in duo hemichoria fuisse. Haec dividendi chori ratio secundum Pellucem IV. 107. *διχορία*, pars dimidia chori *ἡμιχόριον*, carmen, quod ita divisus chorus canebat, *ἀντιχορία* vocabatur.

§. 673.

Saepe autem chorus etiam in plures partes dividebatur; quin interdum singuli ex XV cantoribus seorsim' canebant, ut in parodo, quae est in Septem ad Thebas.

§. 674.

Qualis fuerit quoque in loco divisio et distributio chori, nunc ex argumento, nunc ex dispositione stropharum, nunc ex numeris videtur colligi posse.

§. 675.

Ita quod in Agamemnone canticum est a v. 375. qui accurate consideraverit, facile adducetur, epodi de qua dictum est §. 669. argumentum non toti choro, sed exiguae eius parti convenire. Vide Elem. d. m. p. 728.

§. 676.

Et quod §. 669. de parodo diximus epodum habente, quam stasimum excipiat, arguere videtur, chorum initio in partes aliquas divisum, strophas, antistrophas, epodum, deinde autem vel in unum congregatum vel alio modo dispositum illas strophas, quae stasimi sunt, canere.

§. 677.

Quemadmodum stasimum, quod post parodum est, alios quam parodum modos aliaque metra habere par est, sic singula stropharum paria non solum metris, sed etiam modis musicis differre, ex ipsa metrorum conformatione apparet, ut in Oedipo Rege in eo carmine, quod est a v. 1186.

§. 678.

In tragicorum parodis et stasimis saepe difficultatem habent epodi, quarum nonnullae tanta sunt metrorum similitudine factae, ut antistrophicorum speciem pene obtrudere

videantur: ut in *Prometheo* v. 425. 900. in *Persis* 93. Sed cavendum, ne haec species fraudem faciat. Nam saepe in epodis eadem metra repetita, sed mixta etiam aliis metris, inveniuntur, ut ea re interdum partes earum sibi simillimae sint.

§. 679.

Praeter parodum et stasima etiam alia quaedam chori cantica reperiuntur, quibus finitur interdum tragoedia. Haec parodo quam stasimis similia sunt. Constant autem ex antistrophicis, et canuntur, ut videtur, a partibus chori. Ita certe in *Supplicibus* Aeschyli factum. Aliud exemplum praebent *Eumenides*, ubi non is, qui legitimus in ea fabula chorus est, sed alius hoc canticum habet.

§. 680.

Interdum et tragici et comici aliud genus carminis usurpant, quod ex una stropha constat, cuius antistropha non statim, sed post aliquot actorum versus et interdum satis magna fabulae parte interiecta sequitur. Huiusmodi strophae nunc longiores sunt, ut in *Philocteta* v. 391. et 507. Aeschylus autem in *Eumenidibus*, quae fabula plura continet huius generis exempla, etiam eadem verba omnia iteravit, quod ille etiam in stasimis nonnumquam et commisit fecit, ut in *Septem ad Thebas*, in *Agamemnone*, in *Supplicibus*. Nunc breviores sunt strophae istae, compositae plerumque ex genere dochmiaco, ut in Aeschyli *Septem ad Thebas* et *Supplicibus*.

§. 681.

Perraro in tragoediis carmen chori invenitur ex stropha solitaria, omnique antistropha destitutum: quod non videtur nisi in magna quadam et insolita animorum commotione factum esse. Exemplum est in *Trachiniis* v. 205. ubi scholiastes: τὸ μελιδῶριον οὐκ ἔστι στάσιμον, ἀλλ' ἐπὶ τῆς ἡδονῆς ὀρχοῦνται. Videtur autem et hoc carmen a diversis chori

partibus cani, et sic etiam strophae illae, de quibus §. 660. dictum, non esse universi chori.

§. 662.

Multo certius illa chori carmina non ab universo choro, sed a diversis partibus eius cantata videntur, in quibus non suam quaeque antistropa stropham excipit, sed artificiosior est antistrophicorum dispositio, ut in Choeph. v. 781. ubi hic est stropharum ordo:

α. β. α. γ. μεσφδός. γ. δ. β. δ.

CAP. XXIII.

De systematis antistrophicorum.

§. 663.

Artificiosa illa stropharum copulatio, in qua admirabilem poetae Graecorum scenici operam collocarunt, eorum propria est canticorum, quae vel a solis actoribus sine choro, vel a choro cum actoribus verba conferente, vel a partibus aliquibus solius chori alternatim canuntur.

§. 664.

Plerumque inter chorum et actores haec carmina divisa sunt: ac tum vocantur *κομμοί*. Aristoteles Poet. c. 12. *κομμοὺς δὲ, θρηνησ κοινὸς χοροῦ καὶ ἀπὸ σκηνηῆς.*

§. 665.

Ἀπὸ σκηνηῆς vocantur omnia, quae ab actoribus vel recitantur vel canuntur. Horum ea, quae canuntur, interdum

videantur: ut in *Promethéo* v. 425. 900. in *Persis* 93. cavendum, ne haec species fraudem faciat. Nam saepe epodis eadem metra repetita, sed mixta etiam aliis reperiuntur, ut ea re interdum partes earum sibi similes sint.

§. 679.

Praeter parodum et stasima etiam alia quaedam cantica reperiuntur, quibus finitur interdum tragœdii: parodo quam stasimis similia sunt. Constant autem strophicis, et canuntur, ut videtur, a partibus chori. in *Supplicibus* Aeschyli factum. Aliud exemplum *Eumenides*, ubi non is, qui legitimus in ea fabula sed alius hoc canticum habet.

§. 680.

Interdum et tragici et comici aliud genus cantant, quod ex una stropha constat, cuius antiphona statim, sed post aliquot actorum versus et interiecta magna fabulae parte interiecta sequitur. Huiusmodi nunc longiores sunt, ut in *Philocteta* v. 391. Aeschylus autem in *Eumenidibus*, quae fabula huius generis exempla, etiam eadem verba quod ille etiam in stasimis nonnumquam et cetera in *Septem ad Thebas*, in *Agamemnone*, Nunc breviores sunt strophae istae, compositae in genere dochmiaco, ut in *Aeschyli Septem Supplicibus*.

§. 681.

Perraro in tragœdiis carmen chori solitaria, omnique antistropha destitutum nisi in magna quadam et insolita antistropha constitutum esse. Exemplum est in *Trachiniis* *liastes*: τὸ μελιδάριον οὐκ ἔστιν ἰσοδομοῦν νῆς ὀρχοῦνται. Videtur autem

indicatarum.
1287. quod
scribendum

στρο. α.
τα πατέρα. ἀπείξ.

α.
ἀστ. ε.
τέφρατα καὶ τὸλις.

ρομα

ς οὐ-
τοι γὰ.
ἐπιῶν τέκνοι. στρο. δ'.

στε ματρὸς ἀνδρά.
ήτας ἀπίεις.
τιθῆσαι μέλ' ἐμὰ
τοῖσιν δισσωῖς.
τιν τίθημι γαίης.
τέρθεν

δ' X. ἄλγος. ἄλγος ἀν' ἰοῖς.
λαθρον ἐκ πάτρας γ' ἐμῆς.

αὐτὸ μὲν ὀλόμενος,

ατος εἰ.
ουσε κατεκάλυψε
ἀνοσίαις σφαγαῖσιν.

ἀπολελυμένα sunt, sed frequentius antistrophica artificiosius disposita.

§. 686.

Raro solus chorus in partes divisus antistrophica habet artificioso ordine implicata. Exemplum allatum §. 682.

§. 687.

Patet haec antistrophicorum complicatio latissime, ut non modo singulae strophae, sed saepe etiam plura ex multis strophis composita systemata vel adnexa sibi, vel inter se coniuncta sint.

§. 688.

Numquam enim temere et sine certo ordine atque aequali proportione hae stropharum copulationes factae sunt. Sed interdum difficile est, hanc aequalitatem comparationum invenire, aut inventam ita explicare, ut clare appareat. Quod tamen necessarium est, quia aliter non recte constituta esse antistrophica intelligitur. Optima et facillima et inveniendae et demonstrandae huius aequalitatis via haec videtur esse, si singulae deinceps strophae atque antistrophae eo ordine, quo sese in carmine quoque excipiunt, notis quibusdam indicantur, antistropha quaque eandem, quam strophae, notam habente, eaeque notae deinde, quae eadem sunt, lineis semicircularibus coniunguntur: qua ratione pictura enascitur luculenter aequalem partium proportionem conspiciendam exhibens.

§. 689.

Fuit autem tantum in poetis illis studium aequalitatis, ut etiam personarum vices eadem diligentia, qua strophas et metra disponerent et inter ipsas exaequant, nunc in antistropha eodem ordine, quo in strophae, nunc etiam inverso ordine; quumque in mediis versibus mutantur personae, eodem utrobique in pede pedisque loco. Vnde saepe haec res

indicium facit personarum male in codicibus indicatarum. Exemplo sit carmen, quod est in Troadibus a v. 1287. quod duobus versiculis in sedem suam repositis ita scribendum videtur.

- ‘Ε. ὄτοτοϊ, στρ. α.
 Κρόνιε, Κρόνιε, πρῦτανι Φρύγιε, γενέτα πάτερ, ἀνάξια
 πάθεα τῆς σῆς
 Δαρδάνου γονῆς τάδ’ οἶα
5. πάσχομεν, δέδορκας;
 X. δέδορκεν· ἂ δὲ μεγαλόπολις
 ἄπολις ἔλωλεν, οὐδ’ ἔτ’ ἔστι Τροία.
 ‘Ε. ὄτοτοϊ, λέλαμπεν Ἥλιος ἀντ. α.
 Περγάμων τε πυρὶ καταίθεται τέρεμνα καὶ πόλις,
 ἄκρα τε τειχέων
 μαλερὰ μέλαθρα πυρὶ κατὰδρομα
5. δαίτω τε λόγχῃ.
 X. πτέρυγι δὲ καπνὸς ὧς τις οὐ-
 ράνια πεσοῦσα δορὶ καταφθίνει γᾶ.
 ‘Ε. ἰὼ γᾶ τρέφουμε τῶν ἐμῶν τέκνων. στρ. β’.
 X. ἔξ’.
- ‘Ε. ὦ τέκνα, κλύετε, μάθετε ματρὸς αὐδάν.
 X. ἰαλέμω τοὺς θανόντας ἀπίεις.
5. ‘Ε. γεραῖά γ’ εἰς πέδον τιθεῖσα μέλ’ ἐμὰ
 καὶ χερσὶ γαῖαν κτυποῦσα δισσαῖς.
 X. διάδοχά σοι γόνυ τίθημι γαῖα,
 τοὺς ἐμοὺς καλοῦσα νέρθεν
 ἄθλιους ἀκοίτας.
10. ‘Ε. ἀγόμεθα, φερόμεθ’ X. ἄλγος, ἄλγος αὖ βοῆς.
 ‘Ε. δούλειον ὑπὸ μέλαθρον ἐκ πάτρας γ’ ἐμᾶς.
 ἰὼ;
 Πρίαμι, Πρίαμι, σὺ μὲν ὀλόμενος,
 ἄταφος, ἄφιλος,
15. ἄτας ἐμᾶς ἄτατος. εἰ.
 X. μέλας γὰρ ὄσσε κατεκάλυψε
 θάνατος δαίαι ἀνοσίχθιστος σφραγίσθιν.

- E.* ἰὼ θεῶν μέλαθρα, καὶ πόλις φλα. ἀντ. β'.
X. ἔ ζ.
- E.* τὴν φόνιον ἔχετε φλόγα, δορός τε λόγγαν.
X. τάχ' εἰς φλιαν γᾶν πεσεῖσθ' ἀνώνομοι.
5. *E.* κόνις δ' ἴσα καπνῷ πτέρυγι πρὸς αἰθέρα
 αἴστον οἴκων ἑμῶν με θήσει.
X. ὄνομα δὲ γᾶς ἀφανὲς εἶσιν ἄλλα δ'
 ἄλλο φροῦδον, οὐδ' ἔτ' ἔστιν
 ἃ τάλαινα Τροία.
10. *E.* ἐμάθειτ', ἐκλύετε; *X.* Περγάμων κλύω κτύπον.
E. ἔνοσις ἅπασαν, ἔνοσις ἐπικλύσει πόλιν.
 ἰώ,
 τρομερά, τρομερά μελεια φέρετ' ἐ-
 μὸν ἔχνος, ἔτ' ἐπὶ
15. δούλειον ἀμέραν βλον.
X. ἰὼ τάλαινα πόλις· ὅμως δὲ
 πρόφερε πόδα σὸν ἐπὶ πλάτας Ἀχαιῶν.

§. 690.

Rara exempla sunt non observatae aequalis personarum distributionis: quod ubi factum, factum est consulto, et in magna commotione ac perturbatione animorum.

§. 691.

Sed interdum pauca verba alii, quam debebant, personae tributa videmus. At ne hoc quidem temere fit, et sine causa. Nam ubi ea est stropharum systematis ratio, ut duae contiguae strophae praeter morem systematis uni personae continuari deberent, visum est poetis, quo distinctius discernerentur strophae istae, pauca verba, quibus vel prior strophae finiretur, vel posterior inciperetur, alii personae tribuere. Insigne huius rei exemplum est in Choephoris v. 442. Nam quum ibi quod secundum est systema stropharum, ex quattuor strophis constet, hoc ordine positis ἦ. θ'. θ'. ἦ; et lege, quod ad personas attinet, ea, ut strophas θ', ἦ Electra habeat,

strophis 9', 9' autem Orestes et Electra sibi respondeant: duas continuas strophas habitura esset Electra, antistrophas dico 9' et 9'. Quod quum nusquam in toto illo Electrae et Orestis cantico fiat, ut eadem persona duas deinceps strophas canat, prima secundae antistrophae verba choro tributa sunt, ut hic novam incipi stropham appareat:

X. λέγεις πατρῶν μόνον. Ἡ. ἐγὼ δ' ἀπιστάτου.

§. 692.

Interdum, quae violatio videtur aequalitatis esse, si accuratius consideretur, alio modo observatio eius est. Sic in hoc carmine in Hecuba v. 684. quod sic scribendum videtur:

- Ἐ. ὦ τέκνον, τέκνον, πρ.
αἰαῖ, κατάρχομαι νόμον
Βακχεῖον, ἐξ ἀλάστορος
ἀρτιμαθῆς κακῶν.
- Θ. ἔγνωσ γὰρ ἄτην παιδὸς, ὦ δύστηνε σύ; ά.
Ἐ. ἄπιστ', ἄπιστα, καινά, καινά δέρχομαι. β.
ἕτερα δ' ἀφ' ἐτέρων κακὰ κακῶν κυρεῖ γ.
οὐδέ ποτ' ἀστένακτος ἀδάκρυτος ἀ-
μέρα ἐπισχῆσει.
- X. δειν', ὦ τάλαινα, δεινὰ πάσχομεν κακά. μ.
Ἐ. ὦ τέκνον, ὦ τέκνον ταλαίνας ματρός, γ.
τίνι μόνῳ θνήσκεις; τίνι πότιμῳ κεῖσσαι;
πρὸς τίνος ἀνθρώπων;
- Θ. οὐκ οἶδ' ἐπ' ἀκταῖς νιν κυρῶ θαλασσίαις. ά.
Ἐ. ἐκβλητον, ἢ πέσημα φοίνλου δορός; β.
Θ. ἐν ψαμάθῳ λευρῶ Μ.
πόντου νιν ἐξήνεγκε πιλάγιος κλύδων. δ.
Ἐ. ὦ μοι, αἰαῖ, ξμαθον ἐνύπνιον ὀμμάτων έ.
ἐμῶν ὄψιν, οὐδὲ παρέβα με φά-
σμα μελανόπτερον, ἐσιδοῦσ' ἀμφὶ σοί,
ὦ τέκνον, οὐκέτ' ὄντα Διὸς ἐν φάει.
- X. τίς γὰρ νιν ἔκταν'; οἶσθ' ὄνειρόφρων φράσαι; ζ.

Ε. εἶδος, δῖος ἕλκος, Θρηῖος ἑπτάσας, μ.
Ἰὼ ὁ γέρον πατήρ ἔθετό νιν πρόψας.
Χ. ἄ μοι, τί κέξεις; χρυσὸν ὡς ἔχη κτινῶν; ζ.
Ε. ἄρρητ', ἀνοήμοστα, θανάτων πέρα, δ.
οὐχ ὄσι, οὐδ' ἀνεκτά· ποῦ δίκαι ξένων; ε.
ὦ κατάραι ἀνδρῶν, ὡς διεμοιράσω
χρόου, σιδαρέω τεμῶν φασγάνω
μέλεα τοῦδε παιδός, οὐδ' ὄκτισας.

Congruunt hic personae, praeterquam quod ultimo ancillae trimetro Hecubae trimeter respondet. At hoc fit propterea, quia ancillam, nuntiata re, tacere conveniebat: unde vices eius aliam personam subire necesse est. Sed ea re alio modo restituitur aequalitas quaedam. Nunc enim singulae personae tres habent trimetros. Constat autem carmen ex proodo et antistrophicis, quibus tres insertae sunt mesodi, hoc modo:

πρ. α. β. γ. μ. γ. α. β. Μ. δ. ε. ζ. μ. ζ. δ. ε.

§. 693.

Praeterea vero tragici, non etiam lyrici, alio etiam modo aequalitatem quamdam responsionis consecrati sunt, quum saepe in eodem et strophae et antistrophae loco idem vel simile verbum posuerunt, quod omnium frequentissime factum est in interiectionibus; vel quum iterationes verborum similes iisdem in locis adhibuerunt. Ita Aeschylus in Persis quum v. 550. tres versus nomine *Ξέρξης*, incepisset, eos tres, qui his in antistropha respondent, verbo *νάς* incepit. Et quum in eadem fabula v. 651. posuisset:

Ἄιδωνός δ' ἀναπομπός ἀνάξας,
Ἄιδωνεύς.

in antistropha similiter scripsit:

Θεομήτωρ δ' ἐκπλήσκειτο Πέρσας,
Θεομήτωρ.

§. 694.

Exemplo accuratae responsionis sit totum illud carmen in Choephoris a v. 312. in quo si in antistropha η laedi aequalitas videtur, est illud ea causa factum, quam §. 691. indicavi. Idque uncis incluso chori nomine significamus. Est igitur haec carminis illius descriptio, quattuor continentis stropharum systemata.

α . Orestes.

β . Chorus.

α . Electra.

γ . Chorus: anapaesti.

δ . Orestes.

β . Chorus.

δ . Electra.

$\mu\epsilon\sigma\varphi\delta\acute{o}\varsigma$. Chorus: anapaesti.

ϵ . Electra.

ζ . Chorus.

ϵ . Orestes.

γ . Chorus: anapaesti.

ζ . Electra.

ζ . Chorus.

ζ . Orestes.

η . Electra.

θ . Orestes.

θ . Electra.

η . (Ch.) Electra.

ι . Orestes. Electra. Chorus.

ι . Orestes. Electra. Chorus.

κ . Chorus.

κ . Chorus.

§. 695.

Aliud insigne exemplum unius magni systematis, alia in se continentis stropharum systemata, in Agamemnone invenitur v. 1457 — 1585. Eius haec forma est:

á. Chorus.

β'. Chorus: anapaesti.

γ'. Chorus.

δ'. Clytaemnestra: anapaesti.

á. Chorus.

δ'. Clytaemnestra: anapaesti.

é. Chorus.

ς'. Chorus: anapaesti.

ζ'. Chorus.

η'. Clytaemnestra: anapaesti.

é. Chorus.

ς'. Chorus: anapaesti.

ζ'. Chorus.

η'. Clytaemnestra: anapaesti.

θ'. Chorus.

β'. Chorus: anapaesti.

γ'. Chorus.

ι. Clytaemnestra: anapaesti.

θ'. Chorus.

ι. Clytaemnestra: anapaesti.

§. 696.

Apparet, in his systematis etiam anapaestos sibi respondere. Sed non fit hoc ubique. Nam in quibusdam carminibus anapaesti exempti sunt aequali responsionum comparatione. Interdum vero etiam soli anapaesti, quibus nulla admixta

sunt melica metra, sibi respondent: ut in extremo Prometheo:

III.	‘EP.	XO.	‘EP.	III.
á.	β’.	μσ.	β’.	á.

Quo in loco, ut saepe, responsiones metrorum indicium faciunt lacunae, vel vitiatæ scripturæ.

CAP. XXIV.

De interpellatione antistrophicorum.

§. 697.

Hoc, de quo dictum est, æqualis partium distributionis studium monere nos debet, ut, ubicumque carmina ad primum adspectum aut non antistrophica, aut hic illic tantum aliquas responsiones habentia deprehendamus, primum omnium de inveniendis et constituendis antistrophicis cogitemus, idque sic facere instituamus, ut certa carminis lex et regula appareat, ex qua, quo loco quæque stropa collocari debuerit, clare perspiciatur.

§. 698.

Quod quum saepe propter similitudinem metrorum, lacunasque et scripturæ vitia, quibus pleraque carmina deformata sunt, difficillimum sit, tum difficilius etiam redditur eo, quod neque omnia carmina antistrophica sunt, neque omnia tota ex antistrophicis constant, nec denique in omnibus æqualitas illa servata est.

§. 699.

Ac dicatur primo de interpellationibus antistrophicorum. Nam interdum vel aliena persona aliquid inter-

loquente, vel rebus, quæ in scena aguntur, alio aliquo modo conturbatis, consulto recessum est ab illa responsionum æqualitate, non quidem ut ea tolleretur, sed ut interiectis alienis interpellaretur.

§. 700.

Insigne huiusmodi interpellationis exemplum. Th. Tyrwhittus animadvertit in Euripidis Ione a v. 219. Ibi choricæ mulieres dum inter se carmen antistrophicum canunt, in secunda antistrophe Ionem compellant, qui respondet versibus anapaesticis, nullos in strophe alios anapaestos oppositos habentibus, ita ut antistrophe, cuius strophe uno tenore cantata fuerat, nunc particulatim, interloquente idemdem Ione, canatur: in qua re observandum est, syllabas finales versuum et strophicorum et antistrophicorum non iis syllabis, quæ in quoque genere succedere debebant, sed iis, quæ re vera statim sequuntur ab altero pronuntiatæ, accommodatas esse. Antistrophe illa cum interpellantibus eam idemdem anapaëstis hæc est.

X. σέ τοι, τὸν παρὰ νῶν αὐ-

δῶ, θέμις γνάλων ὑπερ-

βῆσαι μοι ποδὶ λευκῷ;

I. οὐ θέμις, ὦ ξέγαί.

X. ὑφ' ὄντως μέσον ὀμφαλὸν

γᾶς Φοῖβου κατέχει ὄμοσ;

I. στέμμασι γ' ἐνδύτιόν, ἀμφὶ δὲ Γοργόνες.

X. οὕτω καὶ φάτις ἀδῆ.

I. εἰ μὲν ἐθύσατε πέλανον πρὸ δόμων,

καὶ τι πυθίσθαι χρῆζετε Φοῖβου,

πάρει' εἰς θυμέλας ἐπὶ δ' ἀσφάκτοις

μῆλοισι δόμων μὴ πάρει' εἰς μυχόν.

X. ἔχω μαθοῦσα θεοῦ δὲ νόμον οὐ παρα-

βύνομεν ἂ δ' ἐκτός, ὄμμα τέρπει.

I. πάντα θεᾶσθ', ὅ τι καὶ θέμις, ὄμμασι.

X. μεθεῖσαν διαπέσαι

θεᾶσθ' με γνάλα τὰδ' εἰσιδαίν.

- I. δμωαὶ δὲ τίνων κλήζεσθε δόμων;
 X. Παλλάδος ἔνοικα τροφίμα μέλαθρα
 τῶν ἐμῶν τυράννων.
 παρούσας δ' ἀμφὶ τὰδ' ἔρωτῆς.

§. 701.

Comici aliquando, risus excitandi causa, in ipsis trimetris diverbiorum videntur interpellationi locum fecisse. Aristophanes in Acharn. 404.

ΔΙ. Εὐριπίδη, Εὐριπίδιον.

ὑπάκουσον, εἶπερ πρόποτ' ἀνθρώπων τινέ
 Δικαιοπολις καλεῖ σε Χολλίδης ἐγώ.

ΕΥΡ. ἀλλ' οὐ σχολή.

ΔΙ. ἀλλ' ἐκκακλήθηξ', ΕΥΡ. ἀλλ' ἀδύνατον. ΔΙ. ἀλλ'
 ὁμως.

Ne quis miretur, quo modo animadvertere potuerint spectatores interpellatum esse trimetrum, tenendum est, Dicaeopolin illa Εὐριπίδη, Εὐριπίδιον lente et per intervalla proferre, eodemque modo ei respondere Euripidem ἀλλ' οὐ σχολή: illos autem qui inter haec medii sunt duo trimetri celeriter pronuntiari, ita ut ipsa recitationis diversitas indicet, interceptum trimetrum expleri verbis Euripidis.

§. 702.

Magis etiam ridiculum est illud in Ranis v. 664. ubi Bacchus, dum verberatur, dolorem dissimulans cantare incipit, sed vincente dolore ex cantu excidens postremis verbis in trimetrum relabitur:

ΔΙ. Πόσειδον, ΞΑ. ἤλγησέν τις.

ΔΙ. ὅς Αἰγαίου πρῶνας ἢ γλαυκᾶς μέδεις
 ἄλός ἐν βένθεισιν.

Etiam in lyricis carminibus μεσόμια versum interpellare dicitur §. 710.

ἀλλὰ γὰρ οὐχ οἶός τ' ἐτ' εἶμ'
 ἄδειν τί ποιήσω;
 τηροῦμαι δ' ὑπὸ τῶνδ' ἐπεὶ
 βούλομαι γε πάλαι μεθ' ὑ-
 μῶν ἔλθῶν ἐπὶ τοῖς καθι-
 σκουσ, κακὸν τι ποιῆσαι.

ἀντ.

§. 705.

Vsitatissimae sunt interpellationes in carminibus paromoeostrophis, quorum natura quodammodo in interpellatione posita est. De qua re infra.

CAP. XXV.

De canticis solutis.

§. 706.

Cantica ea, quae non sunt antistrophica, sed libera metrorum compositione facta, ἀπολελυμένα a metricis vocantur: de quibus v. Hephaest. p. 66. 69 (116. 126). Horum alia dicunt ἄστροφα, quae tam parva sint, ut ne integram quidem stropham constituent; alia ἀνομοιοστροφα, quae ex dissimilibus strophis facta, nunc personae mutatione, nunc ephymnio, nunc epodo, nunc alio epiphonemate disterminentur: et quidem si ex duabus strophis constant, ἐτερόστροφα dicunt; si ex pluribus, ἀλλοιοστροφα; alia denique ἄτμητα, quae possint quidem in strophas distingui, sed in quibus nullum indicium adsit, distincta ita esse a poetis.

§. 707.

Hae partitiones quum rem non exhaustant, nos ita hanc omnem varietatem ad genera, quaedam vocamus. Atque ἀπολειυμένα aut ex solis metris quibusdam constant, quae sunt ἄστροφα, aut ex strophis, quae sunt στροφικά.

§. 708.

Ex his ἄστροφα complectuntur ἐπιφωνήματα, ἐφύμνια, et ἐπιφθρηματικά, quae omnia non nisi longitudine videntur differre.

§. 709.

Ἐπιφωνήματα sive ἀναφωνήματα vocantur exclamationes, quae extra strophas vel versus sunt, ut φεῖ, ἰώ, αἰαί, et alia plurima.

§. 710.

Certis vocabulis constant ἐφύμνια, ut

Ἰήμε Παιάν,

vel

ὦ διδύραμβε.

Quae si non sunt in fine strophae, sed in media, μεσύμνια vocantur. Sappho:

ἦνοι δὴ τὸ μέλαθρον,

Ἰμήναον,

ἀερόεαι, τέκτονες ἄνδρες:

Ἰμήναον,

γαμβρὸς ἔρχεται ἴσος Ἄρηϊ.

Vbi recte, ut videtur, Bentleyus ad Horat. p. 710. metrum fuisse hoc putat:

ἔμοι δὴ τὸ μέλαθρον ἀέθρετε, τέκτονες ἄνδρες,
quod interpellabatur isto mesymnio.

§. 711.

Ἐπιφθεγματικὰ sunt, quae integri versus longitudinem habent: ut haec duo Bacchylidis exempla:

ἦ καλὸς Θεόκριτος, οὐ μούνος ἀνδράπων ἱεῖς.

et,

σὸ δ' ἐν χιτῶνι μόνῳ παρὰ τὴν φίλην γυναῖκα φεύγεις.

Vide de his epiphonematis Hephaest. p. 70. seq. (128. seqq.)

§. 712.

Ea autem, quae nobis *στροφικὰ* appellare placet, aut *μονόστροφα* sunt, aut *πολύστροφα*.

§. 713.

Μονόστροφα sunt, quae ex una tantum stropha constant. Quae si longiora sunt, ut magnitudinem strophae excedant, et tamen non possunt in plures strophas dividi, *ἄτμητα* vocantur; quales *νόμοι* fuerunt, et, ut videtur, recentiores dithyrambi.

§. 714.

Πολύστροφα sunt, quae ex pluribus strophis constant: eaque *ἀνομοιοστροφα* vocantur, si dissimiles strophas habent; *παρομοιοστροφα* autem, si similes. Ex his *ἀνομοιοστροφα*, si duas tantum strophas continent, *ετέροστροφα* dicuntur.

§. 716.

Ex his facillima sunt ἀνομοιόστροφα. Haec fere ex systematis quibusdam vel versibus nunc similibus, nunc dissimilibus composita sunt. Vt in Oreste v. 982.

Μόλομι τὰν οὐρανοῦ
 μέσον χθονός τε τεταμέναν
 αἰωρήμασι μυρίαῖς
 πέτραν ἄλυσσι χρυσταῖσι φερομένην
 δίνασι βῶλον ἐξ Ὀλύμπου,
 ἦ' ἐν θρήνοισιν ἀναβοάσω
 γέροντι πατρὶ Ταντάλῳ,
 ὃς ἔτεκεν, ἔτεκε γενέτορας ἐμέθεν δόμων,
 οἳ κατεῖδον ἄτας,
 πατυῶν μὲν δίωγμα πάλλαν
 τεθριπποβάμονι στόλῳ
 Πέλοψ ὁπότε πελάγεσι διε-
 δίφρενσε Μυρτίλου φόνον
 δικῶν ἐς οἶδμα πόντου,
 λευκοκύμοσιν
 πρὸς Γεραιστίαῖς
 ποτιῶν σάλων
 ἦόσιν ἀρματεύσας.
 ὄθεν δόμοισι τοῖς ἐμοῖ-
 σιν ἦλθ' ἀρὰ πολύστονος,
 λόχωμα ποιμνίοισι Μαιιάδος τόκου,
 τὸ χρυσόμαλλον ἀρνός ὁπότε
 ἐγένετο τέρας ὀλοόν, ὀλοὸν
 Ἄτρεός ἵπποβότα.
 ὄθεν ἕρις τό τε πτερωτὸν
 ἄλιον μετέβαλεν ἄρμα,
 τὰν πρὸς ἑσπέραν κέλευθον
 οὐρανοῦ προσαρμόσασα
 μονόπιπλον ἐς αἶῶ.
 ἑπταπόρου δὲ δρόμημα Πελειάδος
 εἰς ὄδον ἄλλαν Ζεὺς μεταβάλλει,

στρ. α.
 στρ. β'.
 στρ. γ'.
 στρ. δ'.
 στρ. ε'

τῶνδ' ἔ' ἀμείβει ἀεὶ θανάτους θανά-
των, τὰ τ' ἐπώνυμα δεῖπνα Θυέστου,
λέκτρα τε Κρήσσης Λερόπας δολί-
ας δολίοισι γάμοις, τὰ πανόστατα δ'
εἰς ἐμὲ καὶ γενέταν ἐμὸν ἤλυθε·
πολυστόνοισιν δόμων ἀνάγκαις.

§. 716.

Magnam vero difficultatem habent *παρομοιοστροφᾶ*, quorum haec ratio est, ut strophae, ex quibus constant, non totae sibi exaequatae sint, sed ex parte respondeant, ex parte non respondeant. Et quum ubique, ubi responsiones animadvertimus, primo debeamus de antistrophicis investigandis cogitare, saepe vel impeditior stropharum dispositio, vel lacunae ac mendae, quibus plena sunt veterum poetarum scripta, fraudem facere possunt, ut modo antistrophica esse putemus, quae paromoeostropha sunt, modo paromoeostropha videantur, quae antistrophica fuerunt.

§. 717.

Ac non parum auget hanc difficultatem illud, quod multa carmina partim antistrophica, partim paromoeostropha sunt, ut saepe incerti haereamus, utrum, quae sibi non accurate respondent, pro paromoeostrophis, an pro corruptis habenda sint.

§. 718.

Praeterea interpellationes stropharum in hoc genere frequentes sunt, quae non possunt non impeditissimam reddere constitutionem talium carminum: ut non sit mirum, si multis in locis non inveniamus, quod pro certo haberi queat.

§. 719.

Denique aliis in carminibus lex quaedam et ordo stropharum invenitur, in aliis autem nullam legem nullumque or-

dinem deprehendi licet, omninoque tam varia est paromoeostrophorum ratio, ut quaeque in carmine et sagacitate magna et diligentia opus sit, si, quod probabile videri possit, eruere velis.

§. 720.

In universum natura paromoeostrophorum in eo est posita, ut strophae sibi non totae, sed ex parte, et quidem plerumque aut initiis aut exitu respondeant. Quod eiusmodi est, ut respondentia ab non respondentibus possint interpellata videri. Vnde omnino interpellationes in paromoeostrophis usitatissimae sunt.

§. 721.

Non videtur autem dubitandum esse, quin hae responsiones certis harmoniae modorumque conformationibus et mutationibus ab iis, quae sibi non respondent, distinctae fuerint, ita ut transitio ab altero genere ad alterum ultro sese debuerit auribus obtrudere. Sed modos carminum quum non habeamus, nihil nobis hodie, quam metrorum similitudo vel dissimilitudo, unde coniecturam faciamus, reliquum est. Quod apparet quam sit ambiguum, ubi eadem metra saepe reperiuntur.

§. 722.

Insigne exemplum, in quo plerumque initia responsionem continent, exstat apud Aeschylum in Sept. ad Th. a v. 78. ex quo carmine, cuius postrema pars antistrophica est, has tantum tres strophas ex iis, quae paromoeostrophae sunt, affere visum est:

ἀκούει, ἢ οὐκ ἀκούει ἀσπίδων κτύπον; στρ. ζ.

πέπλων καὶ στεφάνων.

πότ', εἰ μὴ νῦν ἀμφὶ λιτὰν ἔξομεν;

κτύπον δέδορα πάταγος οὐχ ἑνὸς δορός. στρ. η̄.

τί θέξεις; προδώσεις;

παλαίχθρον Ἀρης, τὰν τεὰν γὰρ;

ὦ χρυσοπλήγῃ δαίμον, ἐπίδ', ἐπίδ' κέλευ, στρ. 9'.
 ἄν ποτ' εὐφιλῆταν ἔθου.

§. 723.

Aliud illustre exemplum, in quo strophæ, numeris plerumque similes, exitu sibi respondent, qui fit versu dochmiaco, bis etiam pede Cretico, præbet carmen, quod est in Phoenissis 103—192.

§. 724.

In Hecuba a v. 1056. carmen est paromœostrophum, partim ex anapaestis, partim ex dochmiis et qui cum his alii pedes consociari solent, compositum. Respondent autem sibi strophæ exitu.

ὦ μοι μοι ἐγώ,
 πᾶ βῶ; πᾶ·στῶ, πᾶ κέλω,
 τετράποδος βᾶσιν θηρὸς ὄρεστέρου
 τιθέμενος ἐπὶ χεῖρα κατ' ἴχνος; ποίαν,
 τάυταν, ἢ τάνδ' ἐξαλλάξω
 τὰς ἀνδροφόνους μάστιγαι χολῶν
 Ἰλιάδης, αἶ με διώλεσάν,
 τάλαιναι κόραι, τάλαιναι Φοργῶν
 ὦ κατάρτοι, ποῖ καί με φονῆ
 πτώσσουσι μυχῶν;
 εἶθε μοι ὀμμάτων αἱματόεν βλέφαρον
 ἀκέσαι, ἀκέσαιο τυφλόν, Ἄλιε,
 φέγγος ἀπαλλάξας.

ἄ ἄ,
 σίγα· κρηπτὰν βᾶσιν αἰσθάνομαι
 τάνδε γυναικῶν. πᾶ πῶδ' ἐπάξας
 σαρκῶν ὀστέων τ' ἐμπλησθῶ,
 θοῖναν ἀγρίων θηρῶν τιθέμενος
 ἀρνύμενος λῶβαν,
 λύμας ἀντίποιν' ἐμᾶς, ὦ τάλας;

ποῖ, πᾶ φέρομαι, τέκν' ἔρημα λιπῶν
 Βάκχαις Ἴδου διαμοιρᾶσαι,
 σφακτὰν κυσὶν τε φοινίαν
 δαῖτ' ἀήμερον
 οὐρείαν τ' ἐκβολάν;
 πᾶ στῶ; πᾶ βῶ; πᾶ κάμψω,
 ναῦς ὅπως ποντίοις πείσμασι λινόκροκον
 φᾶρος στέλλων, ἐπὶ τάνδε σῶθεις
 τέκνων ἑμῶν φύλαξ
 ὀλέθριον κοίταν;

Apparet regnare in hoc carmine numeros dochmiacum et anapaesticum, qui sese in vicem interpellant, habentque quosdam versus inter se respondententes.

§. 725.

Sequitur mox in Hecuba a v. 1068. aliud carmen paromoestrophum. Id sic scribendum videtur:

αἰαῖ, ἰὼ Θρηῆκης	α.
λογχοφόρον, εὐαπλον, ἔφιππον Ἄρε-	
ός τε κάτοχον γένος,	
ἰὼ Ἀχαιοί, ἰὼ Ἀτρεΐδαι.	β.
βοάν, βοὰν ἀντιῶ, βοάν	
ἴτ', ὦ, ἴτ', ὦ, μάλιστα πρὸς θεῶν.	
κλύει τις, ἢ οὐδεὶς ἀρκέσει; τί μέλλετε;	μ.
γυναῖκες ὤλεσαν με,	
γυναῖκες αἰχμαλώτιδες.	
δεινά, δεινὰ πεπόνθαμεν.	
ὦ μοι ἑμᾶς λώβας.	α.
ποῖ τράπωμαι; ποῖ πορευθῶ;	β.
ἄμπτάμενος οὐράκιον ὑψιπετὲς	
εἰς μέλαθρον, Ὀρίων	
ἢ Σείριος ἔνθα πυρὸς φλογέας ἀφίτη-	
σιν ὄσσων ἀγᾶς; ἢ τὸν ἐς Ἴδιαν	
μελανοχρῶτα πορθμὸν ἄζω τάλας;	

Hoc carmen compositum est ex duabus strophis *á, á*, quae initiis sibi respondent. Fit autem initium versu dochmiaco et paeonicis. Media inter has strophas mesodus est. Sed interpellant ipsas duo sibi respondentes versus trochaici *β, β*.

§. 726.

Carmen ex duabus strophis sibi respondentibus compositum, sed variis interpellationibus in paromoeostrophum commutatum, legitur in Phoenissis, quod constituere studui in mea editione v. 1720. In Sophoclis Trachiniis v. 863. carmen est paromoeostrophum, divisum inter singulas virgines chori κατὰ ζυγὰ accedentes et nutricem. Id sic scribendum est:

- Ἡά.* πότερον ἐγὼ ματαιός; ἢ κλύω τινός; πρ.
οἴκτου δι' οἴκων ἀρετίως ὀρμωμένου;
- Ἡβ.* τί φημί; ά.
ἤχει τις οὐκ ἄσημον, ἀλλὰ δυστυχῆ
κωκυτὸν εἶσω· καὶ τι καινίζει στέγη.
- Ἡγ.* ξύνες δέ ά.
τήνδ' ὡς ἀήθης καὶ συνωφρωμένη
χωρεῖ πρὸς ἡμᾶς γραῖα σηματοῦσά τι.
- TP.* ὦ παῖδες, ὡς ἄρ' ἡμῖν οὐ μικρῶν κακῶν
ἤρξεν τὸ δῶρον Ἡρακλεῖ τὸ πόμπιμον.
- Ἡδ.* τί δ', ὦ γεραῖα, καινοποιθῆν λέγεις;
- TP.* βέβηκε Ἀηάνειρα τὴν πανσοτιάτην
ὀδῶν ἀπασῶν ἐξ ἀκινήτου ποδός.
- Ἡε.* οὐ δὴ ποθ' ὡς θανοῦσα; *TP.* πάντ' ἀπήκουσ. β.
- Ἡς.* τέθνηκεν ἢ τάλαινα; *TP.* δεύτερον κλύεις. β.
- Ἡζ.* τάλαινα, ὀλεθραία; τίτι τρόπων θανεῖν σφε φῆς;
- TP.* σχετιλιώτατ' ἔς γε προῦξιν Ἡή. εἰπέ, τῷ μέρω, γ.
γύναι, ξυντρέχει;
- TP.* αὐτήν διήστοωσε. *Ἡθ.* θυμός, ἢ τίνας γ.
νόσοι, τάνδ' ἀλχηῖ
βέλεος κακοῦ ξυνέλε; *Ἡι.* πῶς ἐμήσατο γ.
πρὸς θανάτῳ θάνατον
ἀνίσουσα μόνα; *TP.* στονόεντος ἐν τομᾷ σιδάρου.

- 'Ηι.ά. ἐπιείδεις εἶδες, ὃ μάταια πάντ' ἔβρον;
 TP. ἐπειδον, ὡς δὴ πλησία παραστάσας.
 'Ηι.β. τίς ἦν, πῶς; 'Ηι.γ. φέψ' εἰπέ. δ'.
 TP. αὐτὴ πρὸς αὐτῆς χειροποιεῖται τάδε.
 'Ηι.δ. τί φωνεῖς; TP. σαφηνῆ. δ'.
 'Ηι.ε. ἔτεκεν, ἔτεκε μεγάλην
 ἃ νέφρτος ἄδε νύμφα
 δόμοισι τοῖσδ' ἱρινίν.

Notavi appositis in margine numeris quae sibi respondent, in quibus ter trimeter iambicus sequente dochmio positus est, sed ita ut horum primus et tertius trimeter ab anapaesto incipiat, eoque hi sibi respondeant, et qui inter eos medius est cum suo dochmio trimeter pro mesodo sit, tertio autem dochmio adhaereat. epodi loco versus anapaesticus logaedicus.

§. 727.

Ex parte antistrophicum est carmen, quod legitur in Troadibus a v. 239.

- 1 'Ε. τόδε, τόδ', ὃ φίλαι γυναῖκες, τόδ' ἄφ', α.
 ὃ φόβος ἦν πάλαι
 T. ἦδη κεκλήρωσθ', εἰ τάδ' ἦν ἡμῖν φόβος.
 2 'Ε. αἰαῖ, τίς ἦ β'.
 Θεσσαλίας πόλι, ἦ
 Φθιάδος εἶπας, ἦ Καδμείας χθονός;
 T. κατ' ἀνδρ' ἐκάστη, κοῦχ' ἡμοῦ λειόχρατε.
 3 'Ε. τίς ἄρ' εἶς ἔλαχεν; τίς ποτμος ἀτυχῆς α.
 Υλιάδων μένει;
 T. σὺ δ' ἄλλ' ἐκαστα πυνθάνου, μὴ πάνθ' ὁμοῦ.
 4 'Ε. τοῦμόν τίς ἔφ' γ'.
 ἔλαχε τέκος, ἔνεπε, τλάμανα Κασσάνδραν;
 T. ἔξαιρετόν κιν ἔλαβεν Ἀγαμέμνων ἀναΐ.
 5 'Ε. ἦ τῷ Λακε γ'.
 δαμονία νύμφα δούλα; ἃ μοι μοι.

- T. οὐκ, ἀλλὰ λέκτρων σκότιον νυμφευτήρια.
- 6 Ἐ. ἦ τὰν Φαίβον
παρθένον, ἧ γέρας ὁ
χρυσοκόμας ἔδωκε ἄλεκτρον ζωάνης.
T. ἔρωσ ἐτόξευσ' αὐτὸν ἐνθέου κόρης.
- 7 Ἐ. ῥίπτε, τέκνον, ζαθέου.
κληῖδας, καὶ ἀπὸ χροδὸς ἐνδυτῶν στεφέ-
ων ἱεροῦσ στολμούς.
T. οὐ γὰρ μέγ' αὐτῇ βυσιλικῶν λέκτρων τοχεῖν;
- 8 Ἐ. τί δὲ τόδ' ὃ νεοχμὸν ἀπ' ἐμέθεν ἐλάβετ', ἐλά-
βετε τέκος, παῦ μοι;
T. Πολοξέτην ἔλεξας, ἧ τίν' ἰστορᾶς;
- 9 Ἐ. ταύταν τῷ πάλος ἔξευξεν;
T. πῶμβω τέτυκται προσπολεῖν Ἀχιλλέως.
- 10 Ἐ. πῶ μοι ἐγὼ, τάφω πρόσπολον ἐτεκόμαν.
ἀτὰρ τίς ὄδ' ἦν νόμος, ἧ τί θέσμιον,
ὃ φίλος, Ἑλλάνων;
T. εὐδαιμόνιζε παῖδα σὴν· ἔχει καλῶς.
- 11 Ἐ. τί τόδε, τί τόδ' ἔλαβες; ἄρα μοι ἅ τάλαιν' ἅ
ἄελιον λεύσσει;
T. ἔχει πότμος νιν, ὡςτ' ἀπηλλάχθαι πόνων.
- 12 Ἐ. τί δ' ἅ δὲ τοῦ
χαλκιομίτορος Ἐκτορος δάμαρ,
Ἀνδρομάχα τάλαινα, τίν' ἔχει τύχαν;
T. καὶ τήνδ' Ἀχιλλέως ἔλαβε παῖς ἑξαιρέτον.
- 13 Ἐ. ἐγὼ δὲ τῷ
πρόσπολος ἅ τριβύμονος χειρὶ
δεδομένα βάκτρον γεραιῶ κάρη;
T. Ἰθάκης Ὀδυσσεὺς ἔλαχ' ἀνάξ δούλην σ' ἔχειν.
Ἐ. ἔξ,
ἄρασσε κρᾶτα κούριμον,
ἔλαξ' ὀνίχεσσι δίπτηχον παφειάν.
ἰὼ ἰὼ μοι μοι
μυσαρῶ δολίῳ τε ληλογγῆ φωτὶ δουλεύειν,
πολεμῶ δίκας παρανόμω δάκει,
ὃς πάντα τὰκῆθεν

ἔθετ' ἀντίπαλ' αὐθις ἐκείσε διπτόχῳ γλώσσα
 φιλὰ τὰ πρότερό' ἄφιλα τιθέμενος πάντων.
 γοῶσθ', ὦ Τρωάδες, με. ἐπ.
 βέβακα δύσποτος, οἴχομαι τάλαινα,
 ἃ δυστυχεστάτῳ προσέπεσον κλήρω.

Quae in his addidi metri indicio, diductis litteris scripta sunt. Atque in undecima quidem strophæ quod libri praeberent,

τί τόδ' ἔλακες; ἄρά μοι ἀέλιον λεύσσει,

praebet id quidem duos dochmios, sed parum elegantes, ut illi videantur tres potius fuisse, sicut in prima, in tertia, in octava strophæ. Constat autem totum carmen ex duabus partibus, quarum in priore, quæ strophas habet tredecim, singulis strophis subiicitur trimeter Talthyrbii: secunda pars autem proodum, stropham, antistropham et epodum complectitur. Litterae, quas in margine posui monstrant, quæ strophæ sibi vel totæ vel ex parte respondeant.

§. 728.

Aliter comparatum est carmen paromoeostrophum, quod est in Phoenissis v. 298. seqq. Id sic scribendum videtur:

- X. ὦ συγγένεια τῶν Ἀγήνορος τέκνων
 ἐμῶν τυράνων, ὧν ἀπειτάλην ὕπο,
 300 γουπετεῖς ἔδρας προσπίτω σ',
 ἄναξ, τὸν οἴκοθεν νόμον σέβουσα.
 ἔβας, ἔβας χρόνῳ γῶν πατρῶν. ἰῶ,
 πότνια, μύλη πρόδρομος, ἀμπέτασον πύλας.
 κλύεις, ἰῶ τεκοῦσα τόνδε μάτηρ;
 305 τί μέλλεις, τί μέλλεις ὑπόροφα μέλαθρα
 περᾶν, θιγεῖν τ' ἄλλήναισιν τέκνον;
 IO. Φοίνισσαν, ὦ νεάνιδες, βοᾶν ἔσω
 δῆμων κλύουσα τῶνδε γῆ-
 ραι τρομερὰν ἔλω πόδι παδὸς βᾶν.
 310 ἰῶ, ἰῶ τέκνον, τέκνον, στρ.
 χρόνῳ σὸν ὄμμα μυρταῖς ἐν ἀμέραις

- προσείδον· ἀμφίβαλλε μα-
 στὸν ὠλέναισι ματέρος,
 παρηίδων τ' ὄρεγμα, βο-
 315 στρύχων τε χαί-
 τας κυανόχρωτα πλόκα-
 μον σκιάζων· δέραν τάνδ' ἐμάν.
 ἰὰ ἰὼ μόλις φανείς ἀντ.
 ἄελπτα κἀδόκητα ματρός ὠλέναις.
 320 τί φῶ, τί φῶ· σε; πᾶς ἄπαν-
 τα χερσὶ καὶ λόγοις ἐκεί-
 σε καὶ τὸ δεῦρο πολυέλι-
 κτον ἄδονάν
 περιχορεύουσα· τέρ-
 325 ψιν παλαιᾶν λάβω χαρμονῶν.
 ἰὼ τέκος, ἐμὸν τέκος
 ἔρημον πατρῶον ἔλιπες· δόμον,
 φηγάς ἀποσταλεῖς ὁμαίμου λώβη.
 ἢ ποθεινὸς φίλοις,
 330 ἢ ποθεινὸς Θήβαις.
 ὄθεν ἐμάν τε λευκόχροα κείρομαι
 δακρυόεσά· ἀγεῖσα πένθει κόμμα,
 ἀπεκλος φάριων λευκῶν, ὦ τέκνον,
 δυσόρφνηα δ' ἀμπετροχῆ ταδε
 335 σκότι' ἀμείβομαι.
 ὃ δ' ἐν δόμοισι πρέσβυς ὀφθαλμοστερηής,
 ἀπήνας ὀμοπτερον τῆς ἀπο-
 ζυγείσας δόμων
 πόθον ἀμφιδάκρυτον αἰεὶ κατέχων
 340 ἀνῆξε μὲν ἕξιδους
 ἐπ' αὐτόχειρά τε σφαγάν,
 ὑπὲρ τέρεμνά τ' ἀγχόνας
 στενάζων ἀρὰς ἀραιὰς τέκνοις·
 σὺν ἀλάλαισι δ' αἰὲν αἰαγμαίων
 345 σκότια κρύπτεται.
 σέ δ', ὦ τέκνον, γάμοισι δὴ
 κλύω ζυγέτα παιδοποιὸν ἄδονάν

- ξένοισιν ἐν δόμοις ἔχειν,
 ξένον τε κῆδος ἀμφέπει
 350 ἄλαστα ματρὶ τᾷδε Δα-
 ῖω τε τῷ παλαιγενεῖ
 γάμων ἐπακτὸν ἄταν.
 ἐγὼ δ' οὔτε σοι πικρὸς ἀνήμι φῶς
 νόμιμον ἐν γάμοισι σοῖς, ὡς πρέπει
 355 ματέρι μακαρῶν,
 ἀνυμέναια δ' Ἴσμηνάς ἐκηδεύθη
 λουτροφόρον χλιδᾶς· ἀνὰ δὲ Θηβαίων
 πόλιν ἐσιγάθη σᾶς ἑσθλὸς νόμφας.
 ἔλοιτο τὰδ', εἴτε σίδαρος,
 360 εἴτ' ἕρις, εἴτε πατὴρ ὁ σὸς αἰτίας,
 εἴτε τὸ δαιμόνιον κατακόμασε
 δώμασιν Οἰδιπόδα·
 πρὸς ἐμὲ γὰρ κακῶν ἔμολε τῶνδ' ἄλλα.

Incipit hoc carmen proodo, quam excipiant v. 310. stropha et antistropha. Deinde sequitur v. 326. systema dochmiacum, cui inserti duo sibi respondententes versus. Inde alia stropha v. 336. ex iambico trimetro, dochmiis, anapaestis, iambis, dochmiis, cuius ultimi duo versus 344. 345. respondent versibus 334. 335. Tum systema iambicum v. 346. et dochmiacum v. 353. postremo dactylicum v. 359. quod finitur dochmiis.

§. 729.

Aliud carmen partim antistrophicum, partim dissimilibus inter se systematis interpellatum, ita ut quodammodo paromoeostrophum videri possit, in Phoenissis est a v. 1493. quod in mea illius tragoediae editione, quantum incerta quibusdam in locis scriptura fieri posse videbatur, in suas partes divisum dedi.

§. 730.

Accedat his denique memorabile exemplum, quod est in Sophoclis Oed. Col. 226. et 241. Nam quae ibi sunt duo

systemata dactylica, ultimo versu sibi respondentia, eorum prius, ut in summa animi anxietate, uno tenore decurrit:

Χ. οὐδενὶ μοιριδίᾳ τίσιν ἔρχεται,
ὧν προπάθη, τὸ τίνειν. ἀπάτα δ' ἀπά-
ταις ἑτέραις ἑτέρα παραβαλλομέ-
να πόνον, οὐ χάριν ἀντιδίδωσιν ἔ-
χειν. σὺ δὲ τῶνδ' ἐδράνων πάλιν ἔκτοπος
αὔθις ἀφορμος ἐμᾶς χθονὸς ἔκθορε,
μὴ τι πέρα χρέος
ἐμᾶ πόλει προσάψης.

Alterum recte distinctos tetrametros habet, qui interpellantur duobus sibi respondentibus versibus ex choriambo et Cretico compositis.

ἀλλ' ἐμὲ τὴν μέλειαν, ἱκετεύομεν,
ὦ ξένοι, οἰκτείραθ', ἃ
πατρὸς ὑπὲρ τοῦμοῦ μόνου ἄντομαι,
ἄντομαι, οὐκ ἀλαοῖς προσορωμένα
ὄμμα σὸν ὄμμασιν, ὡς τις ἀφ' αἰματος
ὑμετέρου προφανεῖσα, τὸν ἄθλιον
αἰδοῦς κῦρσαι· ἐν ὑμῖν, ὡς θεῶ,
κεῖμεθα τλάμονες· ἀλλ' ἴτε, νεύσατε
τὴν ἀδόκητον χάριν.
πρὸς σ' ὃ τι σοι φίλον ἐκ σέθεν ἄντομαι,
ἢ τέκνον, ἢ λέχος, ἢ χρέος, ἢ θεός·
οὐ γὰρ ἴδοις ἂν ἀθρῶν βροτῶν οὔτιν' ἂν,
ὅστις ἂν εἰ θεός
ἄγοι κρυγεῖν δύναιτο.

INDEX LATINVS.

(Numeri sunt paragraphorum.)

- Accentus Graeci vis 96. seqq.
Latini 100.
anapaesticus numerus 37.
anceps mensura 33. 65. seqq.
arsis nuda 104.
basis 32. 105. seqq. duplex 107.
bene monosyllabum 159.
beneficium quadrisyllabum 159.
brevis vocalis producta in nomine proprio 101.
catalexis 44.
clausulae 188. seqq.
crasis 88. seq.
dipodia 32.
elisis in Latinis versibus, praef. p. VII.
epitriti secundi 536—547.
epodi tragicorum 678.
Faliscum metrum 534.
hiatus 80. seqq. apud comicos Lat. 102.
hypermeter versus 187. seqq.
iambici ischiorrhogici 217. 236. 497.
iambici trimetri anapaestus apud comicos praef. p. X. 599.
interpunctionis vis 102.
irrationale tempus 33.
male monosyllabum 159.
maleficium quadrisyllabum 159.
metrum 32.
orthius 563.
paeon epibatus 564.
paeonicus numerus 193. 445.
palimbacchiaci versus 195. 275.
paracataloge 53. 268.
parodus 664. seqq. 669.
pausa 52.
pedes 81.
recitatio versuum Latinorum, praef. p. VII. sq.
s finale 95.
silentium 52.
stasimum 664. 666. 669.
synecphonesis 90. seqq.
synizesis 90. seqq.
szygia 32.
trochaeus semantus 51. 267. 563.

INDEX GRAECVS.

- Ἀλλοιόστροφα** 706.
ἄλογος χρόνος 33.
ἀπάκλασις 428.
ἀνάπαιστα 655.
ἀναφωνήματα 709.
ἀνυμοιόστροφα 706. 714. 715.
ἀντιχορία 672.
ὠσ genitivus 81.
ἀπρόθεσις 44.
ἀπολελυμένα 706. 707.
ἀπὸ σκηνῆς 685.
ἄστροφα 706. seqq.
ἄτμητα 706. 713.
διχορία 672.
εἰς trochaeus 99.
ἐνήπιος θυμὸς 330. praef. p. XXII.
ἐπιφθεγματικά 711.
ἐπιφωνήματα 708. 709.
ἐτερόστροφα 706. 714.
εἴημος dactylus 77.
ἐφύμνια 709. 710.
Ζῆν accusativus 329.
ι dativi 94.
κεβλή 123.
κόμμα 40.
κομμοί 684.
κουκούλιον 436.
κῶλον 40.
μεσύμνια 719.
μὴ ᾄρασι, praef. p. XVII. seqq.
μονόστροφα 713.
οἶκος 438.
ὠσ genitivus 81.
παρομοιόστροφα 714. 716. seqq.
πολύστροφα 712. 714.
προσοδιακὸν μέτρον praef. p. XXII.
σιχομυθία 651.
στροφικά 707.
τέλειος trochaeus 99.
ὕμνεϊν prima correpta 77.
-

INDEX SCRIPTORVM.

Aeschylus Agam. 483. seqq.	669. 675
1457. seqq.	695
Choeph. 312. seqq.	694
442. seqq.	691
804. seqq.	451
Perf. 93.	678
164.	120
269.	253. 271
275.	253. 271
1013.	222
Prometh. 425. seqq.	678
900. seqq.	678
finis	696
Sept. ad Th. 78. seqq.	267. 722
490.	224
Suppl. 390.	221
651.	291
Alcaeus ap. Hephaest.	515
Alexis Milite	praef. p. XVI
apud Athenaeum	praef. p. XIX
Aristides Quintil. p. 33.	198
Aristophanes Ach. 47.	160
318.	123
404. seqq.	160. 701
748.	praef. p. XII
928.	160
Av. 108.	160
333. seqq.	380. 449
523.	366
536.	366

Av. 1495.	praef. p. XV
1497.	156
Eccles. 315.	160
912. seqq.	703
Equit. 301.	117
453.	186
508.	385
Lysistr. 319. seq.	411
338.	405
345.	402
838.	156. praef. p. XIII
1037.	praef. p. XVII. XX
Nub. 63.	156
214.	praef. p. XV
663.	160
1192.	praef. p. XV
1427.	169
Pace 187.	praef. p. XV
246.	160
415.	praef. p. XIV
Plut. 688.	praef. p. XVI
1011.	157
Ran. 664. seq.	702
932.	169
1203.	161
1220.	praef. p. XV
1307.	156. praef. p. XII
1322. seqq.	468
Thesm. 285.	158
1136.	469
Thesm. II. apud Athen.	praef. p. XIV
Vesp. 317.	704
684.	385
1169.	praef. p. XIV
1369.	156. praef. p. XV
Aristoxenus El. rhythm. p. 303.	198
Caecilius	191
Callimachus Fr.	397
Cantio apud Schol. Theocriti	501
Carmen amatorium in Crameri Anecd. Paris.	438
Carmen Priami	525
Carmen Saliare	525
Censorinus	571

Comicus incertus ap. Diog. Laert.	77
Cratinus	384
apud Athen. XIII. p. 566. E.	502
Dæmoxenus	158
Æchylus	162
Æricharmus ap. Athen. VII. p. 315.	121
Ἐπιμύλιος ῥῶδῆ	525
Ætropolis	161
Æuripides Androm. 844.	233
Bacch. 863.	478
996.	93
Cycl. 41. 55.	488
493. seqq.	440
Electr. 153.	496
Hecub. 684. seqq.	692
1056. seqq.	724
1088. seqq.	725
Helen. 1644.	122
Herc. fur. 919.	216
1295.	93
Hippol. 751.	464
Ione 138.	494
219. seqq.	700
285.	93
677.	260
1499.	267
Iphig. Aul. 232. seqq.	669
547.	469
Iph. Taur. 1129.	469
Oreste 140. 153.	250
182. 205.	249
982. seqq.	715
Phoen. 210. seqq.	468
298. seqq.	728
380. seq.	251
Suppl. 523.	89
Troad. 239. seqq.	727
263.	267
769.	146
1287. seqq.	689
Hephaestio	176
Hesiodus O. et D. 589.	77
640.	90

Horatius od. I. 37, 14.	367
II. 13, 7.	400
IV. 8.	578
Hyicus	302, 303
Laevius	303
Livius Andronicus Odys.	525
Lucianus Tragodopodagra	333
Marcus vates	525
Naevius Bello Punico	525
Oraculum apud T. Livium	525
Philyllius	461
Pindarus Olymp. VI.	52, 599
VII. 2.	599
XI. 4.	599
XII. 6.	599
Pyth. I. 109.	91
IV. 92.	92
IX.	599
Isthm. II.	538, 599
III.	500
IV.	541
III (IV). 1.	539, 599
IV (V).	599
V (VI). 52.	599
Nem. V.	599
V. 25.	599
IX. 75. 111.	599
Plato comicus	157
Hyperbolo	504
Plautus Amphitr. I. 1, 14.	427
I. 1, 82.	210
Asin. III. 2, 10.	171
IV. 1, 26.	154
Aulul. II. 1, 30.	427
Bacch. IV. 4, 4. seqq.	209
IV. 10. seqq.	392
Most. III. 2, 1. seqq.	209
Pers. II. 4, 9.	177
Pseud. I. 1, 17.	102
fine	280, 281
Rud. I. 5, 19.	206
Stich. II. 1, 37. seqq.	382
Trin. II. 1, 17. seqq.	206

Pœta incertus ap. Hephaest.	518
Sappho apud Hephaest.	522
Scipionum monumenta	525
Septimius Serenus	534
Sophocles Aiace 1187. seqq.	479
Antig. 607.	467
1121. 1132.	564
Oedipo Col. 216. seqq.	534
226. seqq.	730
241. seqq.	730
Oedipo R. 483. seqq.	408
Philoct. 826.	296
1069.	468
1140.	410
1151.	464
1402.	120
Trach. 205. seqq.	681
263. seqq.	726
848.	218
Terentius Adolph. IV. 4, 1.	191
Andr. III. 2, 5.	279
III. 2, 37.	193
III. 5, 7.	182
IV. 1, 12.	210
Hec. II. 2, 1.	170
V. 1, 16.	177
V. 2, 9.	171
V. 3, 32.	170
Phorm. I. 4, 17.	130
III. 2, 1.	130
Timocreon	praef. p. XIX

